

Giới thiệu Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái

Nhân vật chính: Ôn Đồng, Cận Tây Trầm

Thể loại: đô thị ngôn tình, tình hữu độc chung

Tổng số chương: 68 chương

Câu chuyện tình yêu giữa một chú sói phúc hắc từng bước từng bước dụ dỗ tiểu bạch thỏ vào hang, nhiều tình tiết vui nhộn giữa cả hai nhân vật.

Vào một ngày đẹp trời nào đó, Ôn Đồng đã phát sinh ý nghĩ đáng một tin trên weibo: Thích một ông chủ, bụng dạ xấu xa, giỏi tính kẻ người khác, một lời không hợp ý liền chơi khăm người ta. Nên làm sao bây giờ?

Fan comment: Không cần dùng trí, trực tiếp coi đồ.

Rất lâu sau đó, tình cờ cô phát hiện, tin nhắn weibo coi quần áo kia thì ra là do người đó gửi!

Ha ha, luận về không có giới hạn, luận về hãm hại người khác, luận về không biết xấu hổ, người kia vĩnh viễn luôn đứng đầu!

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đại đại đại vô liêm sỉ

Chuyển ngữ: Mic

"Ha ha ha Cận Tây Trầm, chú mày đoán phim điện ảnh này của anh doanh thu hiện giờ được bao nhiêu rồi? Mười lăm tỷ đó, mười lăm tỷ, anh bảo chú mày ở lại có thịt ăn, chú mày không nghe, dù thế nào cũng phải chạy tới cái nơi chim chát thêm ít! đó làm bác sĩ không biên giới gì đây, hồi hạn chưa hồi hạn chưa hồi hạn chưa."

Cận Tây Trầm cảm điện thoại đưa ra xa, âm thanh huyên não hãy còn thao thao bất tuyệt từ bên trong truyền tới, quan trọng là âm thanh này đáng ghét vô cùng, còn rất muốn ăn đòn, nếu là người bình thường xem ra sớm đã nhin không nổi rồi.

Cận Tây Trầm trước nay có mức độ khoan dung vượt trên người bình thường, chỉ khẽ mỉm cười: "Ừm, với sự tài hoa của Lâm đại đạo diễn, chỉ mười lăm tỷ thì có tính là gì chứ."

"Sao lại cảm thấy lời này không giống như đang khen tôi ấy nhỉ?" Lâm Tu Trúc ở đầu bên kia điện thoại lập tức cảm thấy từ lòng bàn chân dâng lên một luồng khí lạnh, câu này nghe không đúng cho lắm nha.

Cận Tây Trầm nghĩ điệu mang theo ray rút: "Chủ yếu phải trách tôi, mấy năm nay đối xử với anh đích thực quá đáng, tin chắc Lâm đ*o diễn hẳn là không so đo chuyện trước đây với một bác sĩ nghèo như tôi đâu. Một bụng nhiệt huyết của anh vẫn có thể vì sinh mệnh nhân dân toàn thế giới mà cống hiến, anh cũng đừng quá tự coi nhẹ mình."

"Thằng quý im miệng, anh đây coi nhẹ mình khi nào há, mày dù gì cũng là một giáo sư bệnh lý học, liệu có thể dùng thành ngữ đáng hoàng chút không?" Lâm Tu Trúc nổi giận.

"Nếu đã không có, vậy cũng đừng lúc được phẩm và vật liệu bên Kenya này đang thiếu thốn, lần này giao cho anh vậy. Tin tôi, việc này anh có năng lực hoàn thành, cũng sẽ làm tốt." Cận Tây Trầm nói.

"Chuyện này quá không có tính khiêm tốn, vốn không có hội thể hiện tính anh hùng của anh đây, đừng có mà dụ dỗ, tôi không nhận." Lâm Tu Trúc lần này hiếm khi suy nghĩ rõ ràng, thẳng thừng vạch ra mục đích của Cận Tây Trầm, hừ lạnh nói.

"Bình thường đương nhiên là không thể hiện được, nhưng lần này chúng tôi muốn tạo tiếng lớn." Cận Tây Trầm nói.

"Tiếng lớn thế nào?"

"Gửi mười vạn trạm vận được phẩm có ý nghĩa gì, lần này chúng tôi muốn gửi hai trăm triệu." Cận Tây Trầm ngừng một chút, lại bổ sung nói: "Gộp cả vắc xin, thiết bị gửi cùng lúc luôn."

"Được, tôi thích cái cảm giác làm đại sự thế này....." Lâm Tu Trúc nói được nửa chừng thì dừng lại, hết nửa ngày mới gào lên.

"Thằng khốn cậu quá vô si, lừa một mình tôi còn chưa đủ, ngay cả doanh thu của tôi chú mày cũng muốn chiếm mất, chú mày có còn mặt mũi không há."

"Sao lại nói là lừa anh chứ, con người ta sống phải biết cảm ơn, anh có ngày hôm nay cũng là quần chúng nhân dân ủng hộ anh, hiện giờ đến lượt anh báo đáp quần chúng nhân dân, anh không xấu hổ khi không cảm tạ à?" Cận Tây Trầm nghiêm túc nói, như thể Lâm Tu Trúc mà từ chối thì chính là tội nhân thiên cổ.

"Đương nhiên không phải, ông đây là người thì nào chứ? Với thực lực và tài lực của tôi, đừng nói hai trăm triệu, cậu có thêm một trăm triệu, ông đây cũng chả thêm thờ mệnh một tiếng, nói đi, lúc nào gửi qua." Lâm Tu Trúc nói.

"Càng nhanh càng tốt, phía Kenya này cùng lắm chỉ có thể chống đỡ được hai ngày." Cận Tây Trầm lật lật đơn thuốc trong kho, nói.

"Hai ngày, đây chính là lừa sớm lòng mày đó. Chú mày làm sao biết doanh thu của anh đây được bao nhiêu, vạn nhất lần này thua lỗ, chú mày làm thế nào?" Lâm Tu Trúc nói, cảm thấy kỳ quái, cậu ta sẽ không thể nào thần thánh như vậy chứ.

"Ở bên này tôi có học sinh là fan của anh." Cận Tây Trầm mặt không đổi sắc đáp.

"Thế chú mày làm thế nào khẳng định anh đây sẽ gọi? Vạn nhất anh đây không gọi, chú mày tiền cũng không cần à?" Lâm Tu Trúc thờ ơ nghĩ một lúc, hồi hạn vô vàn đã gọi đây số này.

"Anh nhin không được, đây là phương thức anh dùng để châm chọc tôi, anh không bỏ qua đâu." Cận Tây Trầm bình tĩnh đáp.

"Mọc mọc mọc mọc mọc, ông đây cũng không muốn nói chuyện với mày nữa, ông cúp máy đây." Lâm Tu Trúc hiện giờ hạn đến độ muốn đem điện thoại nuốt luôn, cả người lo lắng đi qua đi lại trong phòng làm việc.

Tên này quá đáng sự, ở Kenya xa xôi vạn dặm mà cũng có thể tính tới chỗ mình. Vài ba câu đã lừa được mình chỉ ra mấy trăm triệu, nhất định phải tuyệt giao, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng anh hiện giờ.

Cận Tây Trầm không đáp, anh cũng không cần phải trả lời, Lâm Tu Trúc tuyệt đối sẽ không chịu im lặng như vậy, nhất định sẽ tự mình tìm chuyện để nói, mà đề tài, khẳng định là cô: Ôn Đồng.

Quả nhiên, một lúc sau, Lâm Tu Trúc đã xấu xa đem đề tài dôi sang cô: "Nếu như anh đây đã làm người tốt, vậy không ngại làm người tốt đến cùng, thuận tiện tiết lộ một chút tình hình cháu gái của chú mày, nói thật, hai năm nay chú mày không trở về lấy một lần, không nhớ con bé à?"

Cận Tây Trầm không đáp, Lâm Tu Trúc biết từ miệng thằng quý này sẽ không nhả ra được lời nào, nhưng anh là ai chứ, Lâm đ*o diễn nổi danh tài hoa cùng nói nhiều, không có chuyện, tự tìm lời để nói chính là sở trường số một của anh.

"Người coi tiền bạc như rác như chú mày ấy, làm thế nào dạy dỗ ra cô cháu gái yêu tiền như mạng thế hả? Hai ta có giao tình đúng không, anh đây muốn ra ơn với đạo diễn, kết quả hay rồi, cháu gái chú mày chạy tới hỏi: giá cả bao nhiêu? Anh đây ngồi ở một bên, suốt nửa thì mờ cả hai mắt." Nhắc tới chuyện này Lâm Tu Trúc lại như cũ, lại bắt đầu cần nhai lệch mắt trọng tâm.

"Quần từ ái tài thì chi hữu đạo, một điều rất rõ ràng, anh không hiểu ý nghĩa của câu này." Cận Tây Trầm cười một tiếng.

Lâm Tu Trúc lại nổi giận: "Hai đứa bây đều bệnh thần kinh, cháu gái của chú mày mở miệng ngậm miệng là tiền, dựa theo giá trị hiện tại của con bé, gọi ngân hàng ít nhất cũng tám con số, chú mày cũng đừng có mà sơ suất." Cuối cùng, ý tứ mờ ám nhắc nhở.

"Anh từ khi nào thì học được thuật đọc tâm vậy?" Cận Tây Trầm nói.

"Đây đều là nói có căn cứ ấy chứ, chú mày thấy con bé từ nhỏ sống chung với chú mày, mặc dù chú mày không nhiều tiền như anh đây, nhưng có lúc nào từng để con bé thiếu tiền, dù thế nào cũng không đến mức bỏ bồi dưỡng ra cái tính tình coi tiền như mạng đến thế chứ, nếu không chuẩn bị tiền để trốn theo người ta, chuyện này có giải thích thế nào cũng không rõ." Lâm Tu Trúc phân tích rõ ràng đầu ra đây, thiếu điều lấy ra chứng cứ chứng minh những điều này là sự thật.

"Chính anh thiếu tâm nhân, còn đọc tâm thuật thì sao?" Cận Tây Trầm không chút dao động, vẫn bình tĩnh lật văn kiện trong tay, đối với lời của Lâm Tu Trúc thế nhưng một câu cũng không có.

"Cái rắm, ông đây thiếu tâm nhân? Ông đây không cần quá thông minh!" Lâm Tu Trúc nổi giận.

"Ba câu bỏ ra hai trăm triệu, còn không phải thiếu tâm nhân?" Cận Tây Trầm nói.

"Chủ máy lại nói thêm một câu với ông đây thử coi, có tin ông không đi không hả? Chủ máy ôm đám nạn dân Kenya của chủ máy tự sinh tự diệt đi." Người này quả thực quả không biết xấu hổ, trong lòng Lâm Tu Trúc bi ai, gãi bầy mình lại còn khoe mẽ, nhìn khắp đám bạn bè chưa từng thấy kẻ nào mặt dày như vậy.

"Đạo diễn Lâm, tôi ghi âm rồi đấy. Nếu như anh kiên quyết không tới, tiêu đề ngày mai sẽ là, đạo diễn nổi tiếng Lâm Tu Trúc nhận lời chỉ viện hai trăm triệu cho tổ chức bác sĩ không biên giới, sau đó dỗi ý còn ác niệm báo dân chúng tự sinh tự diệt. Nếu anh rảnh, dừng ngay tính toán một chút doanh thu bộ phim điện ảnh sắp tới. Thế nào?" Cận Tây Trầm bình tĩnh nói, không ngờ vừa nói hết câu, người bên kia điện thoại đã nghiến răng nghiến lợi hận không thể nào bóp chết anh.

"Đại đại đại vô liêm sỉ, ông đây tuyệt giao với chủ máy." Dứt lời, Lâm Tu Trúc đã "CACH" một tiếng cúp điện thoại, kể đó thì cười hắc hắc lại cầm điện thoại gọi đến một dãy số khác.

Gọi liên tục ba lần nhưng đều không trong vùng phủ sóng. Không thể nào, cảnh trượt tuyết quay ba ngày còn chưa xong? Ôn Đồng dựa theo thời gian tính tiền, lần này đạo diễn sẽ mệт phát khóc rồi đây.

**

Trời cao cùng núi tuyết, hai màu xanh trắng phân chia rõ rệt, nhưng xa xa lại tựa như liền kề nối tiếp nhau.

Đỉnh núi se lạnh giữa chốn núi non trùng điệp được tuyết trắng óng ánh bao phủ, tựa như những mảng băng trắng lóa, dưới ánh dương chói mắt lấp lánh ánh sáng.

"Tuyệt mịn, độ dốc hai bên sáu mươi, độ dày ước chừng năm mươi. Đạo diễn, có thể chuẩn bị quay rồi." Giọng nói sắc giọng mũi vang lên, nhận thấy rõ rệt là hậu quả của cảm cúm nặng.

"Độ dốc này hẳn là không có vấn đề nh?" Đạo diễn chạy lên trước, gương mặt già nua sần nảo ngay cả chút ý cười tươi tắn cũng không có, khó sở xác nhận với Ôn Đồng.

Cổ đứng thẳng lưng, phui phui tuyệt động trên bao tay, cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn hắt xì chảy nước mũi, loại trừ một vài chỗ có địa hình hổ lồi lõm, chọn một khu vực tương đối bằng phẳng an toàn.

"Độ dốc này thích hợp với người mới, theo lý thuyết quay phim, nếu như muốn tạo cảm giác nguy hiểm, ít nhất phải chọn một ngàn năm trăm mét, hiện giờ với độ dốc năm mươi mét này, nếu như vẫn trượt không tốt, cháu đề nghị chủ đối diễn viên hoặc là dừng thế thân."

Đạo diễn vừa nghe cô nói vậy thì trong lòng cũng thấy không vui, ông quả thực từng có suy nghĩ muốn đối diễn viên. Ngoại hình diễn viên này rất phù hợp, những cảnh quay khác cũng không tệ, tuy rằng diễn xuất có hơi đơn, nhưng niệm tình cô nàng là lính mới thì cũng không sao, ai biết lại dụng phải hoạt động thể thao mạo hiểm, cô năng hệt như chim sợ cành cong.

"Không gạt cháu chứ, chủ cũng từng có suy nghĩ này, nhưng bây giờ mà thay diễn viên thì rất nhiều cảnh sẽ phải quay lại, nhưng cô ta lại không chịu dùng thế thân, đích thực khó xử, cháu cũng biết cô nàng này..... Azzzz!" Đạo diễn thở dài.

Ôn Đồng không tiếp lời, cô dỗi với chuyện của giới giải trí trước giờ không chút hứng thú, ở trong đoàn phim mấy ngày nay cũng nghe người ta nói thì nhiều, còn chính mình lại ít tham gia. Cộng thêm núi tuyết đích thực lạnh lẽo, cô bây giờ cảm thấy tê bào não gần như đông cứng, phần đầu hận không thể vùi cả vào trong khăn quàng.

Mái tóc dài đen óng xỏa sau lưng, hai má vì lạnh mà đỏ bừng, ngay cả bên trong đôi mắt màu trà cũng ngập tràn tâm tình nôn nóng.

Mọi việc chuẩn bị đầu vào đó, lại bắt đầu quay. Nhưng cùng với một tiếng hét chói tai cao vút tiếp tục vang lên, gần như không cần nhìn cũng biết lại thất bại rồi.

Đạo diễn đưa tay tháo khẩu trang, nghe tiếng ho khan không ngừng vang lên của nhân viên đoàn phim, tức giận mắng: "Sớm biết cô ta như vậy, dù thế nào tôi cũng không chọn cô ta đóng phim, đúng là đồ bỏ!"

Ôn Đồng ở đây mấy ngày, thực ra cũng ít nhiều nắm được bộ phim này. Kịch bản tên , là một tác phẩm đạo diễn tự biên tự diễn để tưởng nhớ người vợ đã mất của mình, dốc rất nhiều tâm huyết, mỗi một nhân vật, nhất là nữ diễn viên chính – miêu tả vô cùng sống động.

Nghe thợ hóa trang nói, vợ của đạo diễn ba năm trước mắc bệnh qua đời, sức khỏe trước đây vẫn luôn suy nhược, ngay cả chút việc bình thường cũng không làm được, tâm nguyện lớn nhất là có thể trượt tuyết một lần.

Nhưng ông trời có đôi khi lại nhẫn tâm vậy đấy, ngay cả một ước nguyện nhỏ nhoi cũng không dễ dàng thỏa mãn.

Đạo diễn không lay chuyển được bà, khi ông gạt đi ánh mắt phản đối của mọi người dẫn bà lên núi, đêm đó trời bắt đầu đổ tuyết, vừa kết phát bay bay là suốt cả một tuần, cuối cùng bà rúc người trong chiếc thảm lông nhìn tuyết lấp lánh ngập trời, ôm nỗi tiếc hận nhắm mắt trước lò sưởi.

Trong phim, nữ diễn viên chính thời thiếu nữ nổi loạn bướng bỉnh, làm xằng làm bậy. Đánh nhau, hút thuốc, chơi thể thao mạo hiểm, tóm lại là một nhân vật "anh chị".

Mặc dù phân cảnh không nhiều, nhưng nhân vật cực kỳ cá tính, thu hút sự chú ý, rất nhiều quản lý đều ném cành oliu cho đạo diễn, thậm chí một vài nữ minh tinh từng diễn vai nữ anh hào cũng đề nghị muốn nhận vai này, nhất thời sức nóng của dẫn đầu bảng Hot Search.

Ôn Đồng cũng cảm thấy vai diễn này đích thực rất hay, đương nhiên phần lớn quyết định có thể là do tình yêu của cô đối với các môn thể thao mạo hiểm, không cần đắn đo.

Ôn Đồng chôn gương mặt đỏ đẫm trong chiếc khăn quàng, lẳng lặng nghe đạo diễn đứng phía trước mắng chửi, thậm tính, đây là lần thất bại thứ mấy rồi nhì.

Cô còn chưa tính xong thì đạo diễn đã bước qua: "Cháu gái Ôn, cháu xem chúng ta tốn công tốn sức như vậy cũng không được gì, liệu có thể nhờ cháu đóng hộ Điều Lộ cảnh này không?"

Thực ra trong lòng ông không muốn thế, mặc dù tiền không phải là vấn đề, nhưng ký thật cũng không thể nào cứ mất thời gian chả biết tới khi nào thế này. Dù sao đáng người của nữ diễn viên với Ôn Đồng tương tự nhau, lại dỗi thêm mũ trượt tuyết, ai có thể nhận ra đây không phải là do cô ấy diễn, huống hồ chuyện thế thân trong giới giải trí quả thực rất bình thường, vốn không ai để ý cả.

Nếu không phải cô ta có gương mặt quá giống với người vợ đã mất thì ông đã thay bằng một người mới hơn, cũng sẽ không đến mức thành ra như vậy. Nhớ tới đây đạo diễn hận không thể tự tát mình một cái, về ngoài giống thì có tác dụng gì chứ, cô ta và người vợ đã mất khác xa nhau mười vạn tám ngàn dặm đó.

Thế thân là một phương pháp đích thực "nhất lao vĩ đạt*", chỉ là không biết Ôn Đồng liệu có đồng ý hay không, dù sao bối cảnh của cô quả thực khá phức tạp, cho nên liền cần cẩn thận tới hỏi dò.

*Vất vả một lần mà khôe cả đời

"Cũng được." Ôn Đồng ngẩng đầu: "Dựa theo giá của cháu, gấp ba."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Diễn hình tìm chết lại chưa chết

Chuyển ngữ: Míc

Đạo diễn vội không ngừng nói: "Không thành vấn đề! Chi là....."

Ôn Đồng: "Chi là cái gì?"

Đạo diễn bùi ngùi một hồi: "Ai không biết địa vị cùng xuất thân của Cận tiên sinh ở thành phố Thanh Giang, cháu gái Ôn có người chú như thế mà còn tham tiền đến vậy, lẽ nào Cận tiên sinh khất khe với cháu, hay là Cận tiên sinh mấy năm nay ở Kenya làm bác sĩ không biên giới, Cận gia sắp phá sản rồi?"

"Không nên nói vậy, ai có thể chế tiền nhiều chứ, đúng không chứ? Mặc dù không có tác dụng gì, cầm ra ngoài chơi người ta chơi cũng được vậy. Về phần phá sản hay không phá sản, cháu sẽ giúp chú hỏi thử, nhé?" Ôn Đồng nói.

Đạo diễn lập tức toát mồ hôi lạnh: "Nói chơi thôi mà, đừng cho là thật."

Đùa à, đạo diễn thiên tài IQ cao như Lâm Tu Trúc cả ngày còn bị Cận Tây Trầm chơi xỏ, không được chút tốt đẹp gì, ông mới không cần đi tìm "ngược" ở chỗ Cận Tây Trầm đâu, cũng không có bị điên.

"Hầy, cháu cũng nói chơi thôi mà, đừng cho là thật." Ôn Đồng mặt không dỗi sắc bỏ sung một câu.

Nói chuyện với cô nàng này quả thực cần phải có một năng lực nhất định mới được, nói đùa mà cũng có thể nghiêm trang trịnh trọng như vậy, kể đó cho dù cô nàng có đưa ra phương án gì cũng phải thi hành, không có bất kỳ kỳ quái nào.

Trong lúc nói chuyện, nữ diễn viên Diêu Lộ cùng trợ lý đã bò lên, trợ lý thờ hồn hà hồn hẳn, thay cô nâng vác ván trượt tuyết siêu lớn.

"Đạo diễn, tôi có chút không khỏe, cảnh này liệu có thể để ngày mai lại quay được không?" Má cô ấy hây hây đỏ, giọng mũi cũng nặng nề.

"Ừ." Đạo diễn gật đầu: "Diêu Lộ, cô đi xuống đổi quần áo với cô Ôn đi."

Diêu Lộ rõ ràng cũng bất động trọng điểm trong câu này: "Đổi quần áo với cô ấy? Đổi quần áo gì?"

Đạo diễn hắt đầu coi như ra hiệu: "Cô cũng thấy không khỏe, người trong đoàn mấy ngày nay cơ bản hết người này tới người khác đều lục tục phát sốt, sở dĩ vẫn luôn kiên trì cũng vì tin rằng cô có thể quay tốt, kết quả ba ngày liên tục cô vẫn thất bại, đoàn phim không đợi được nữa, cho nên tôi đã thương lượng với cô Ôn, cảnh này để cô ấy diễn thay cô, những cảnh có thể để lộ người thật thì tôi toàn bộ cắt hết."

Diêu Lộ chỉ Ôn Đồng, nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn đạo diễn: "Cô ta? Cô ta dựa vào cái gì mà có thể diễn thay tôi chứ? Có tư cách gì....."

Đạo diễn giờ tay ngăn lại: "Không thích thì cô có thể đi, bộ phim này do tôi quyết định."

Kỳ thực trong giới giải trí, thể thân là chuyện bình thường không quan trọng gì, vốn không có ai bận tâm.

Đánh đấm, gây đàn, thi họa, thậm chí khiếu vũ đều có thể thân, nhưng nếu một nữ diễn viên trong điều kiện gian khổ vẫn kiên trì không dùng thể thân, điều này có thể nói là rất rất thu hút fan.

Đều là hình thức cá thời.

Mỗi một ngành nghề đều có cay đắng riêng của nó, Ôn Đồng hiểu, thế nên lúc đi ngang qua người cô ấy, nói một câu: "Bộ phim này vĩnh viễn là của cô."

Diêu Lộ nhìn bóng lưng cô, cảm hận nghiền răng. Minh rõ ràng lớn hơn cô ta năm tuổi, nhưng không biết vì sao, Ôn Đồng chung quy có thể khiến cho người khác có cảm giác bị áp bức, thấp hơn cô một khúc.

Mà loại cảm giác này Diêu Lộ cực kỳ không thích, cô ta là một nữ minh tinh, hiển nhiên phải là chúng tinh phùng nguyệt, dựa vào cái gì lại bị một con nhóc đề đầu cười cồ!

Vóc người hai người suýt soát nhau, y phục trượt tuyết lại khá rộng, cho nên lúc Ôn Đồng thay xong quần áo trượt tuyết quay trở lại, đạo diễn còn không dám nhận bữa, trước hỏi một câu thăm dò: "Cháu gái Ôn?"

Ôn Đồng ừm một tiếng: "Đạo diễn, có thể bắt đầu rồi, chúng ta tốc chiến tốc thắng. Vé máy bay của cháu là bây giờ tối nay, chú còn bốn tiếng đồng hồ."

Đạo diễn vội luôn mồm nói: "Được được được, có cháu gái Ôn đích thân lên đài, chúng ta tranh thủ một chút."

Diêu Lộ đứng sau đạo diễn, ánh mắt hung hăng nhìn bóng lưng cô, bàn tay nhét trong túi áo siết chặt, không phải chỉ là trượt tuyết thôi sao, có gì mà ghê gớm chứ.

"Em gái có thể nắm bắt cơ hội, ngàn vạn lần đừng có phụ nổi khổ tâm của đạo diễn nhé." Diêu Lộ nháy nháy mắt, nụ cười trên mặt ẩn chứa dao nhọn.

Ôn Đồng cũng không phải kẻ ngốc, vì thế cũng cười nói: "Đạo diễn còn có khổ tâm à? Khổ tâm của chú ấy sớm đã vỡ vụn tan tành thành nhân bánh chèo, chị không biết sao?"

Dứt lời, trông thấy gương mặt tươi cười của Diêu Lộ sượng trân, lập tức chạy tới bên cạnh không nói gì nữa, dăm đem cô coi như đứa ngốc ngon ngọt xia xoi à.

Ôn Đồng trước giờ cũng không thích khẩu chiến với người khác, cũng lười quan tâm cô ta, hiện giờ cô cũng không làm gì quái gì nữa, trái lại bớt lo.

Đợi được một lúc thì đạo diễn hô to, cô liền mang kính bảo hộ, nhẹ huýt sáo một tiếng, nhảy lên ván trượt.

Ngừng trong chốc lát, hít sâu một hơi rồi liền nhẹ nhàng thở ra, cơ thể khẽ hướng về trước, ván trượt lập tức trượt xuống, dùng tốc độ không cách nào khống chế lao thẳng xuống núi.

Cẩn thận tránh những chướng ngại như đá tảng nhô lên, tư thái ổn định vững vàng, một bóng đen linh hoạt mạnh mẽ như lưỡi dao xé rách khung nền trắng thuần, vun vút lướt đi. Bóng hình cô trong máy quay giống như một con chim ưng đen tuyền, sắc bén lại nhanh nhẹn băng băng qua mấy tầng núi tuyết.

Cảm giác kích thích khi lao xuống với tốc độ cực nhanh cùng với bông tuyết tung lên sau khi ván trượt lướt qua dưới chân, tất cả đều sâu sắc kích thích thần kinh Ôn Đồng, adrenaline hưng phấn tăng vọt khiến cô quên đi mọi thứ, thỏa sức cảm thụ cảm giác kích thích thuần túy mà lại cực hạn này.

Tinh thần tập trung cao độ, cô khẽ khụy gối ngã về sau giữ thăng bằng, sử dụng lực độ thích hợp vận dụng tư thế lướt cây lác mình, nhẹ nhàng rẽ ngoặt lướt qua một chướng ngại khi xuống dốc, hai chân khụy xuống xoay nửa vòng rồi vững vàng ổn định dừng dưới chân núi.

Ngẩng đầu nhìn lên, hướng về phía đỉnh núi tuyết cao không thấy đỉnh, nhắm mắt lại tận hưởng bầu không khí cực kỳ tinh lạnh xung quanh, ngoại trừ tiếng hít thở của chính mình, mơ hồ như đặt bản thân vào một chiếc hồ u tĩnh thuần khiết vô cùng.

Một lúc lâu sau, khoan khoái thở mạnh một hơi, thật thích!

"Cát!" Phó đạo diễn đứng cạnh dưới sườn dốc ở chân núi, thấy cô vững vàng dừng ở vị trí cách mình khoảng chừng năm mét ngay trước mặt, bắt đầu phác họa lại cú đáp hoàn mỹ như họa của Ôn Đồng, không khỏi giờ ngón tay cái, lớn tiếng nói với cô: ""

Một tay tháo kính bảo hộ cùng mũ trượt tuyết, tay kia ngoáy ngoáy tai, giảm bớt âm thanh ù ù trong tai.

Mặc dù đã đợi mũ trượt che chắn tai kỷ càng nhưng vẫn không ngăn được âm thanh cực lớn khi gió thốc tung bụi tuyết, như thét như gào rít vào trong tai, dội vào màng nhĩ đau nhức.

Trợ lý đạo diễn lập tức chạy qua, đưa một cái gối tay giữ nhiệt cho cô, cuối cùng mới nhắc ván trượt trên đất: "Cô Ôn, cô vừa rồi thật sự quá sức đẹp trai! Có thiếu người mê đắm không? Có thiếu người ôm chân không?"

Ôn Đồng không chút khách khí nhận lời khen ngợi: "Mê đắm với ôm chân, bao nhiêu là thiếu?"

Trợ lý cười ha ha: "Cứ thể nhận hết, cô vậy mà không khách sáo chút nào nhỉ, lẽ như tôi chỉ nịnh bợ có một câu thì sao?"

Ôn Đồng nói: "Không phải, chủ yếu là tôi cảm thấy mình đặc biệt đẹp trai. Đây là sự thật, khách khí như thế gọi là giả dối, huống chi anh nịnh tôi, tôi cũng không nỡ giết chết hão ý của anh."

Trợ lý chung quy cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng nghĩ hết nửa ngày cũng không biết rốt cuộc là sai chỗ nào, vì vậy vui vẻ tiếp nhận suy nghĩ này, theo chân Ôn Đồng bước nông bước sâu gian nan đi trên nền tuyết về phía trước.

Tuyết đọng dưới chân phát ra âm thanh lạo xạo, vừa giẫm phải một chỗ sâu, Ôn Đồng chợt nhớ tới có người nói thể thao mạo hiểm gọi là: điển hình của tìm chết mà chưa chết.

Lúc đó có người hỏi cô vì sao lại chọn loại thể thao nguy hiểm như vậy, một bé gái hẳn là nên học những thứ như cắm kỳ thi họa, nuôi dưỡng khí chất.

Lúc đó cô đã nói thế nào nhỉ, à đúng rồi: tìm chết sáng khoái thể này, sao lại không chơi. Loại sáng khoái ở ranh giới sinh tử ấy, cầm kỳ thi họa có thể cho được sao?

Người bình thường ai lại đi theo đuổi khoái cảm bỏ mạng, mà người bình thường đối với cái chết chỉ có sợ hãi, không có cảm thụ. Cô không phân xét cuộc đời người khác, thế nên cũng xin đừng có ai tới nhúng tay vào sự lựa chọn của cô. Có lẽ lời cô nói có chút điên khùng, nhưng thật sự rất ghét kẻ đối với cuộc sống của người khác lại đi chỉ tay năm ngón.

Tinh cách này có thể là do Căn Tây Trầm chiều quen, cũng có thể là do trời sinh ra đã vậy, Ôn Đồng không muốn truy cứu kỹ, cũng không có kiên nhẫn mà suy nghĩ.

Mặc dù thích trượt tuyết, nhưng cô đích thực sợ lạnh, cho nên vừa tới chân núi thì điều đầu tiên chính là chui vào trong xe bảo mẫu, cái cảm xúc mãnh liệt muốn nghỉ ngơi này là sao đây?

Ôn Đồng khề ho khan một tiếng, thợ hóa trang quay sang, rút chân từ trên bàn trang điểm xuống: "Quay xong rồi à cô Ôn? Thực ra cô....."

"Núi tuyết năm mươi mét, có thể quay mấy phút." Ôn Đồng kéo rèm, vừa kéo khóa đồ trượt tuyết vừa nói: "Ồ, vừa rồi chị định nói gì với tôi?"

Thợ hóa trang nhón mũi chân, ghé dựa xoay về phía bức rèm: "Thực ra về ngoài cô Ôn vừa trẻ trung lại xinh đẹp như vậy, rất thích hợp làm diễn viên, không có đường thì không nói, hiện giờ có tổ chức, có từng suy nghĩ đầu quân vào giới giải trí chưa?"

"Giới giải trí à, tôi sợ mấy ông chủ thích quy tắc ngầm kia bị nguy hiểm tính mạng. Nói ra có lẽ chị có thể không tin, nhưng tính tình tôi không tốt cho lắm." Ôn Đồng từ sau bức rèm đi ra, gỡ từng lọn từng lọn tóc vừa rồi thợ hóa trang quần lên cho cô, trả lại kẹp tóc cho cô ấy.

"Hơn nữa, trong nhà tôi có một kẻ gia trưởng, nghiêm túc cứng nhắc, thanh liêm đoan chính. Càng không muốn để mất tới giới giải trí như thùng thuốc nhuộm này."

Thợ hóa trang phụt một tiếng bật cười: "Nghiêm túc thanh liêm, tôi lần đầu tiên nghe thấy có người hình dung ba mình vậy đó."

Ba?

Ôn Đồng vừa định mở miệng giải thích, nhưng nghĩ lại dù gì quay xong sau này cũng không gặp nữa, lại nói quan hệ giữa cô và Cận Tây Trầm cũng không phải hai câu ba lời là có thể giải thích rõ ràng, vì vậy dứt khoát cho qua.

Thợ hóa trang đẩy ipad trên bàn sang bên trái: "Cô có nghe nói về tin mới của Uông Dịch Thiển không?"

Ôn Đồng lắc đầu, cô đối với những chuyện hư hư thực thực giữa mình tình trước giờ không hề quan tâm. Nhìn đáng vẻ muốn tám chuyện như thế không nói sẽ nghẹn chết của thợ hóa trang, liền đáp: "Tin mới gì?"

Thợ hóa trang húng hắng cổ họng, ý nguyên được thỏa mãn bắt đầu bà tám "Nghe đâu bộ phim mới thời gian trước có hi vọng được đề cử giải thưởng gì đấy, kết quả một chân ngấp nghé trước cửa thì bùng ra tin cô ấy giải phẫu thẩm mỹ, mua thủy quân*. Nghe đâu còn dính scandal khắp nơi." Một câu cuối cùng dấn vào bên tai côthăm thì, xem ra là không có chứng cứ.

Ôn Đồng như có điều suy nghĩ, nói: "Không thể nào, tôi sáng sớm hôm qua còn nghe cô bé trợ lý nói cô ấy là nghiên cứu sinh ngành luật đại học Oxford, muốn tài có tài muốn sắc có sắc EQ lại cao, là nữ thần mà."

Thợ hóa trang hừ lạnh một tiếng: "Bằng cấp? Ai lại thật sự chạy tới đại học Oxford đó mà tra, còn không phải công ty quản lý tung tin, muốn nói gì thì nói. Thậm chí mấy thứ như EQ, chủ yếu nhìn người quản lý, EQ quản lý cao, EQ của diễn viên đó cũng cao, nếu như quản lý mà ngốc xít, diễn viên ấy vốn cũng không chạy thoát. Đương nhiên cũng có thể có số ít EQ thật sự cao."

"Cạch" một tiếng, cửa xe trước sau bị kéo ra, Điều Lộ đoán chừng cũng nghe thấy lời của thợ hóa trang, nét mặt u ám trùng cô ấy, như thể thợ hóa trang lên lút làm chuyện gì không phải với cô nàng, bị bắt quả tang tại trận.

Đề tài tới đây thì chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Một bụng xấu xa

Chuyển ngữ: Mic

Đường núi vừa dốc vừa trơn, xe chạy cực chậm

Thợ hóa trang lật tờ lịch trình: "Coi như quay xong rồi, có quay nữa thì cũng không đủ cho tôi xem."

Điều Lộ vốn đang hí hoáy móng tay, nghe vậy không biết sao lại trở nên kích động, chỉ vào mũi thợ hóa trang nói: "Cô có gì thì nói trắng ra đi, đừng có mà nói cạnh nói khỏe, người như cô xứng à."

Thợ hóa trang bị mắng thì sùng sốt: "Tôi nói cạnh nói khỏe có khi nào, có nghĩ nhiều rồi đó Điều tiểu thư."

"Cô không phải muốn nói tôi quay cảnh này mất ba ngày, Ôn Đồng chỉ mười phút thì đã quay xong sao, đừng có mà quanh co lòng vòng. Ha ha, có giỏi có hay thì cũng chỉ là thể thao, dốc hết sức kiểm chút lợi lộc mà thôi." Dứt lời còn ngạo mạn búng đầu ngón tay.

Bầu không khí thoáng chốc tụt xuống âm độ, Điều Lộ cũng cảm thấy mình lỗ lòi, nhưng vẫn gấn cổ lên không chịu nhận lỗi, thợ hóa trang khề nhéo lòng bàn tay Ôn Đồng một cái.

"Nói không sai." Ôn Đồng gật đầu.

Cô thần nhiên thừa nhận như vậy, hai người vốn dĩ giương cung bạt kiếm trái lại đều không biết nên nói gì bây giờ, ai nấy đều hừ một tiếng quay đi, nghĩ xem câu này của cô là có ý gì?

Chắc là không có ngụ ý sâu xa gì đâu nhỉ? Nhưng rốt cuộc cô muốn nói gì chứ, châm chọc cô nàng còn không bằng thể thao? Không biết, Ôn Đồng thuận miệng nói một câu, vốn không có suy nghĩ nhiều như vậy.

"Ha ha, có dạng như Uông Dịch Thiển xưng bà bên ngoài, giới giải trí hiện giờ có một vài bình hoa chá ra làm sao, cũng chẳng có gì kỳ quái." Thợ hóa trang nói.

Điều Lộ quay phát sang, nửa lý cả phê cứ thế hất thẳng lên mặt thợ hóa trang, tí tích rỏ xuống, chiếc áo lông màu trắng thuần nháy mắt bị hủy.

Thợ hóa trang cũng nói điên, "à" một tiếng liền bắt đầu mắng, không chút kiêng dè thân phận đang là nữ diễn viên mới nổi tiếng, cùng cô nàng cự cãi.

Tài xế có lẽ đã nhìn quen mấy cảnh này, vô cùng yên lặng không chút động tĩnh cứ thế lái xe, trên con đường núi trơn dốc, lái vô cùng vững vàng.

Lúc về tới khách sạn thì đã gần năm giờ, điện thoại tự động tắt máy. Ôn Đồng lấy ra cục sạc, vừa mở máy thì đã nghe âm thanh vang lên liên hồi, mở ra thì có tới hai mươi mấy cuộc gọi nhỡ, còn có mấy tin nhắn cùng message trên weibo.

Oanh tạc điện thoại cùng tin nhắn chẳng ai khác chính là Lâm Tu Trúc, tin nhắn weibo có chưa xem, đoán chừng đều là fan cuồng của cô.

Tìm ra số của Lâm Tu Trúc rồi gọi lại, Ôn Đồng biết rõ mình hiện giờ nếu như không gọi cho anh ta, đợi tới khi anh ta gọi tới, tuyệt đối sẽ lại là một tràng điên cuồng bắn phá.

Chỉ reo hai tiếng, đối phương đã nhận máy: "Cháu gái lớn cháu gái lớn cháu quay xong chưa? Chú nói với cháu một tin tốt, chuyện này cháu không được nói với người khác."

"Nói." Ôn Đồng đáp.

"Chú nói với cháu chú đây đáng thương đáng thương đáng thương vô cùng, doanh thu hôm nay mười lăm tỷ."

"Mười lăm tỷ còn chưa thỏa mãn? Nhà tư bản quả nhiên là quý hút máu." Ôn Đồng nói.

"Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là chú vừa biết doanh thu mười lăm tỷ, thì đã bị ông chú của cháu gái bẫy hết hai trăm, là người sao là người sao là người sao? Cháu nói gã đó có còn là người à? Hần chắc chắn không phải người đâu." Lâm Tu Trúc nói.

"Lời này cháu đề nghị chú nói trước mặt chú ấy đi." Ôn Đồng nói.

Lâm Tu Trúc xoa xoa mũi, cười hề hề nói: "Chú không dám, lỡ như tâm tình hần không tốt tiếp tục giăng bẫy chú thì sao? À đúng rồi, chuyện của Điều Lộ chú cũng không ngờ lại có thể mất nhiều ngày như vậy, chú sẽ thay cô ta bồi thường cho cháu, về sẽ mời cháu ăn cơm. Có điều chú nghe đạo diễn nói cháu đòi tăng tiền à? Cận Tây Trầm gái chú thuốc thang kinh phí, mục đích là để cứu người, chú có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng cháu nói thứ lý do của cháu coi."

"Ừ, diễn thay cô ta một cảnh." Với Lâm Tu Trúc, cô không cần giấu giếm chuyện đóng thể thao, dù gì anh ta tóm lại cũng sẽ biết, dứt khoát thẳng thắn thừa nhận.

"Tiền Cận Tây Trầm cho cháu tiêu bộ không đủ à? Cứ như trong mắt chỉ có tiền thôi ấy." Lâm Tu Trúc nói: "Chú không hiểu, người bình thường chơi môn thể thao mạo hiểm hần là coi tiền như rác mới đúng, cháu sao lại coi rác như vàng thế?"

Nghe thấy cái tên quen thuộc kia, bàn tay Ôn Đồng luôn trong váy kéo khóa bất giác thoáng chùng lại, suýt nữa thì móc vào thịt. Đã rất lâu rồi không nghe thấy tên người này, vừa nhắc đến, lực ảnh hưởng vẫn như năm đó, không chút suy giảm.

Phải, Cận Tây Trầm thực ra cho cô sự chăm sóc tốt nhất, không chỉ cơm áo không lo, thậm chí có thể tùy ý mua những đồ trang bị cao cấp của môn thể thao mạo hiểm.

Nhưng thể thì sao chứ?

Lâm Tu Trúc chưa từng bị vút bỏ, không biết bốn chữ thiên trường địa cửu có bao nhiêu khó khăn khó. Bởi vì chưa từng nếm trải mới không cảm giác được sự trân quý, nhưng cô thì hiểu.

Loại cảm giác đó rất khó chịu, cô vĩnh viễn không muốn trải nghiệm thêm một lần nào nữa. Cho nên không hề kỳ thác hi vọng cùng tình cảm, không có bắt đầu thì sẽ không có kết thúc, không hi vọng sẽ không thất vọng.

Tiền tốt nhất, nằm trong ngân hàng, mãi mãi không thay đổi.

Hướng chỉ, đây là cái cô nên có, dựa vào đâu lại không thể muốn. Lẽ nào bởi vì để lộ bản thân một chút mà phải quay thể thao miễn phí? Làm gì có đạo lý này.

"Cháu thích." Ôn Đồng nói.

Bên đó dường như có đến mấy giây tĩnh lặng, với người bình thường mà nói rất dài bình thường, nhưng với Lâm Tu Trúc mà nói thì dứt khoát quá mức bất bình thường.

Quả nhiên, đợi tới lúc anh lại mở miệng: "Chú nói cháu cũng thật là to gan lớn mật! Mười bốn tuổi leo núi, mười lăm tuổi nhảy dù, mười sáu tuổi thì một mình đi nhảy Bungee, Cận Tây Trầm mặc dù không giải thích, nhưng cháu cũng không phải không biết sức khỏe của mình....."

"Chú tìm cháu không phải là muốn nói chuyện phiếm đay chứ." Ôn Đồng ngắt lời.

Lâm Tu Trúc ghen hợm, giống như cho một đám vào bóng vải, ngột ngạt đến mức muốn mắng người. Mỗi lần chỉ cần nhắc tới vấn đề sức khỏe thì cô lại như vậy. Mặc kệ luôn, anh đây mới không thèm quan tâm nữa, để chú mày tự đi mà quan.

Thằng nhãi đầy bụng xấu xa đó, chạy đi hai năm, nên ngoan ngoãn gánh vác trách nhiệm dạy dỗ con bé rồi.

Lâm Tu Trúc vuốt ngực một cái, đem những trù tính trong bụng ép xuống, bộ phim này nhất định rất đáng xem, nói không chừng còn là đề tài điện ảnh siêu hot ấy chứ.

"Cho chú ba giây, không nói là con cúp máy đấy." Ôn Đồng nói.

Lâm Tu Trúc sợ có ngắt máy, vội vàng không ngừng nói vào chính đề: "Đương nhiên không phải tìm cháu tán dóc, cháu biết một phút của chú có thể kiếm bao nhiêu tiền không? Tìm cháu tán gẫu trước tiên chẳng phải cần đốt hương một tháng mà nghênh đón chú ấy à. Nói cháu nghe nè, bên chú cháu có một hạng mục ở Kenya, phim phóng sự liên quan đến thể thao mạo hiểm, thế nào, có hứng thú chứ?"

"Không có." Ôn Đồng nói.

"Cháu trước tiên đừng có từ chối thế chứ, bộ phim tài liệu này dự định quay tám hạng mục có tính thách thức như nhảy dù trên không, river tracing, lái xe địa hình, leo núi..v..v....Mục đích là để quảng bá văn hóa thể thao mạo hiểm, để càng nhiều người hiểu biết về nó hơn. Cháu không thấy vô cùng có ý nghĩa à?"

"Cảm thấy, vậy cúp máy được chứ?" Ôn Đồng vẫn chẳng chút hào hứng.

Lâm Tu Trúc thờ dãi tức nuối: "Nếu như cháu không muốn đi thì chú cũng không miễn cưỡng cháu, nhưng có thể cháu không biết, bộ phim này có một nhà đầu tư khác, nếu như quay phim phóng sự thành công, đạo diễn chỉ đạo sẽ mang tới một cái gắng tay của anh ta, loại đích thân ký tên ấy."

"?" Ôn Đồng kinh ngạc, cái gã ôn ào này vậy mà lại có bản lĩnh lớn như vậy?

"Hừm hừm." Lâm Tu Trúc im lìm, thông thái chờ câu trả lời của cô.

"Được, cháu đi."

Chà!

Người duy nhất trên thế giới hoàn thành mười một hạng mục mang tính thách thức!

Có thể có được bao tay cùng chữ ý của anh ấy, đừng nói một bộ phim phóng sự, cho dù quay một trăm phim cô cũng đi.

Lâm Tu Trúc ở đầu kia nhìn màn hình di động nở nụ cười xấu xa, miệng không ngừng lẩm nhảm: "Hãy đợi đấy Cận Tây Trầm, chú mày muốn trốn con bé à, anh đây nhất quyết đem con bé gửi đến trước mặt chú mày. Cho chú mày gài bẫy anh cho chú mày gài bẫy anh, lấy hình tượng bác sĩ không biên giới của chú mày thu phí bản quyền hai trăm triệu của anh đây, có mất mặt không hà có mất mặt không hà mất mặt không hà."

**

Khi cô đặt chân lên mảnh đất này, chiếc xe việt dã xóc nảy không ngừng cùng phong cảnh bên đường hoàn toàn đập nát tưởng tượng của Ôn Đồng về cháu Phi, không có đàn voi đi thành từng đàn, cũng không có hồng hạc cúi đầu ria cánh, càng không có quần chúng nhiệt tình hát ca suốt đoạn đường.

Còn về ánh tà dương như trải một lớp bụi vàng cùng với bụi cây thấp lay động không ngừng, tất cả đều chỉ tồn tại trong ống kính của nhà làm phim.

Thứ nơi đây có, chính là sa mạc mênh mông vô tận cùng tin đồn tôn giáo ẩn mặc kín mít.

Cuồng phong thổi tung cát vàng, lay động những bụi cây thấp duy nhất nơi đây, nơi nơi đều là đất đai nứt nẻ khô cằn cùng những đóa tre gãy như que củi nhưng bụng lại trương phình lên như tụ khí.

Nếu nói điều duy nhất có thể cảm giác được sức sống trào dâng của sinh mạng, chỉ có kèn kèn đậu trên ngọn cây chực chờ thổi thối.

Người dân Kenya đen nhem mặc kanga(1), nhìn từ xa giống như khối miếng vải bóng hình chữ nhật chi chít hoa văn, trên lỗ tai đeo khoen tai to sụ bằng xương thú.

(1): Trang phục truyền thống của Đông Phi, nhìn từ bên ngoài là một miếng vải bóng lớn, bốn mép vải xung quanh khá rộng, chính giữa là đủ loại hoa văn như hoa cỏ, núi non, cây cối, chim cá...rất đa dạng.

Ánh mắt họ bám theo chiếc xe hơi chạy vào trong, trong lớp lớp bụi mù tung lên, vải đóa tre nhét ngón tay đầy bùn đất vào trong miệng, chớp cha chớp chớp.

"Nhìn tới người ra à? Chưa từng thấy nơi nào như vậy đấy nhì." Lâm Tu Trúc quả thực là có bản lĩnh, ở bất kỳ đâu bất kỳ chuyện gì cũng thể hiện bản chất lái nhai của anh ta.

Ôn Đồng vẫy tay về phía một bé gái nhỏ đứng ngoài cửa xe, khẽ mỉm cười: "Đừng nói như thế cháu từng gặp qua, ai nấy đều là lần đầu tiên, già bộ cái gì chứ bác tài già(2)."

(2): Người già dặn kinh nghiệm, hiện nay ám chỉ người thường xuyên xem phim đen J

Thân xe xóc nảy trùng trùng một lúc, Lâm Tu Trúc hoảng hồn dặn dò: "Lời này cháu tuyệt đối đừng có để cho Cận Tây Trầm nghe thấy."

Ôn Đồng hừ một tiếng: "Chú lo lắng quá rồi, chú ấy sao biết bác tài già nghĩa gì chứ, chú ấy ngay cả weibo cũng không có."

Lâm Tu Trúc gật đầu: "Nói cũng đúng. Có điều chú thực sự không phải lần đầu tiên tới đây, lần đầu là tới gửi vật tư cho Cận Tây Trầm, ở Nam Sudan. Đợt đó Cận Tây Trầm cũng vừa đi không lâu, ngoại xâm cộng với nội loạn, thuốc men cực kỳ thiếu thốn. Lúc ấy chú đứng lúc quay xong một bộ phim nên đi theo tặng thuốc, đợi tới khi tới đó mới biết, hoàn toàn không hề nhẹ nhàng bằng quơ như trong thư tên đó nói."

Bàn tay Ôn Đồng đang vẩy vẩy bất chợt dừng lại, ý cười nơi khóe môi nháy mắt cứng đờ, còn cho rằng anh ta sẽ tiếp tục nói, kết quả đợi một lúc anh ta lại đột nhiên nhiên nhíech mép cười: "Sao vậy? Đau lòng vì chú Cận rồi à?"

"Đi chết đi." Xi một tiếng, không thèm đếm xỉa anh ta nữa.

"Chú thật sự rất khâm phục Cận Tây Trầm, ngày ngày đối mặt với chết chóc tuyệt vọng nhiều đến vậy, nhưng lại không hề từ bỏ, hẳn có thể kiên trì những hai năm."

Ôn Đồng không lên tiếng, lơ đãng vẽ một vòng tròn trên cửa kính, chấm hai chấm kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4: Cận Tây Trầm

Chuyển ngữ: Mic

Bởi vì chênh lệch múi giờ, cô trần trọc hết nửa đêm, mãi tới hơn ba giờ sáng theo giờ địa phương mới ngủ được.

Thực ra không chỉ vì lệch múi giờ mà còn bởi vì địa điểm, trước ngày hôm nay, anh hãy còn ở mảnh đất này cứu người. Lúc chuyển bay của cô đáp xuống, anh đứng lúc lên đường rồi đi, về phía Ethiopia.

Suốt hơn hai năm qua, anh hết lần này rồi lại lần khác biến mất ngay trước mặt cô, thậm chí ngay cả bóng lưng cũng không kịp trông thấy. Rốt cuộc phải trốn tới khi nào thì anh mới chịu xuất hiện.

Nhìn thân nhả trong phòng khách sạn, có bất chợt thấy cô đơn vô cùng, anh giống như ngọn núi cách cả biển khơi, có thể nhìn nhưng vĩnh viễn không thể đến được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ôn Đồng bình thân mang hai quảng mắt thăm đến tới địa điểm quay, tựa người lên giá thiết bị ở bên cạnh, nhìn nhân viên đoàn tới lui bận rộn dựng phong cảnh, chuẩn bị máy quay.

Hôm qua lúc họp cũng đã thông báo, lúc quay nhất định phải chú ý an toàn của bản thân, nếu như có bất kỳ sự không tuân thủ theo sắp xếp của Ôn Đồng khiến này sinh vấn đề an toàn, đoàn phim sẽ không chịu trách nhiệm

Hiện giờ nhìn cảnh tượng nhân viên bận rộn, cô chợt thấy mình giống như hoàng đế cổ đại, nằm trong tay sinh tử của vô số con người.

Đương nhiên cô chỉ có thể bảo đảm họ sống, tuyệt không thể để họ chết. Cùng với quyền hành to lớn, áp lực theo đó cũng tăng vọt.

Nội dung cảnh quay hôm nay là nhảy dù trên không, thực ra nhảy dù ở độ cao thấp so ra còn cần chú ý an toàn hơn nhiều, bởi vì có khá nhiều lính mới sau khi nhảy không kịp bung dù liền có thể rơi xuống đất, cứ thế mất mạng.

Nhảy dù trên không trải lại càng có nhiều thời gian, chỉ cần khắc phục sự hãi thì căn bản không có gì nguy hiểm cả.

Vệ Triết đi qua, thò đầu đưa mắt nhìn: "Phục thật, nhìn xuống bên dưới vậy thôi đã quá kích thích rồi."

"Thông thường, độ cao nhảy dù thích hợp nhất với người mới là khoảng từ 500 đến 700m, tôi từng tra thử độ cao của đỉnh núi này, tầm 630m, cây cối thưa thớt, mấy chướng ngại vật như thùng cáp không có, đáy vực cũng tương đối bằng phẳng. Tiếp theo tôi sẽ giải thích làm thế nào nhảy xuống từ đỉnh núi cùng với việc sử dụng dù." Ôn Đồng nói.

Tiểu Bản phụ trách đạo cụ lập tức đưa dù sang, Ôn Đồng tiếp tục nói: "Dù này dùng sợi siêu cao phân tử kết thành, nếu như bung đúng lúc, tuyệt đối sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì."

Kèm với giăng giải, hai diễn viên cùng nhân viên đạo cụ đi đến một bên thành thạo đeo dù cùng những trang bị an toàn khác. Ôn Đồng từ trong balo lấy ra bình nước uống hai ngụm, mùi cà phê đắng nghét xộc lên trong miệng.

Bầu trời buổi sáng sớm lúc này giờ rười rất đẹp, mang theo đôi chút âm thấp, vàng dương phía xa hơi ló dạng, ánh sáng yếu ớt, phản chiếu bóng của diễn viên trong ống kính nhất định rất đẹp.

Vừa nghĩ tới hôm qua hãy còn đứng trên đỉnh núi tuyết phủ ngập trời hướng dẫn người ta trượt tuyết, hôm nay đã đến Kenya nóng như lò lửa, cô cảm thấy máy bay đúng thật là vật thần kỳ. Nhưng nghĩ tới tốc độ quá nhanh thì lại bất giác oán giận, nếu như chậm một chút, nói không chừng còn có thể ở trên thảo nguyên phi châu rộng lớn này trông thấy anh.

Không biết đáng về lúc ở đây cứu người với ở trong phòng thí nghiệm khác nhau thế nào.

Tới bên vách núi, cô đưa mắt nhìn bao quát một lượt, độ cao này cũng chỉ có thể lừa gạt khán giả sợ độ cao ngồi trước ti vi. Cô năm mươi lăm tuổi đã từng thử ở độ cao một ngàn mét.

Đó là lần đầu tiên anh nổi giận, môi mím chặt thành một đường, trong mắt tràn đầy thịnh nộ cổ kim nện.

Không thể không nói, anh có đôi mắt đẹp vô cùng.

Tay anh cũng rất đẹp, thon dài trắng bóc, vừa nhìn là biết tay bác sĩ, khớp ngón tay không thô như người bình thường, móng tay cắt tỉa gọn gàng, sạch sẽ không chút vết bẩn.

Anh... Ôn Đồng chợt bừng tỉnh, rốt cuộc là thế nào, vì sao từ sau khi đặt chân lên mảnh đất này thì liền bắt đầu không ngừng bắt tri bất giác nhớ đến anh?

Rõ ràng đã hai năm không gặp, với trí nhớ siêu kém của cô, hẳn là ngay cả gương mặt anh cũng không nhớ mới phải.

Trí nhớ cô quả thật rất tệ, phần lớn bạn học hỏi cấp ba đều không nhớ nổi, thì thoáng dựa vào tên cũng có thể nhớ lại chút chút, Đại Mông thường nói với cô, có một ngày rất có thể ngay cả bản thân mình cũng quên mất.

Sự thực là mỗi một chi tiết nhỏ về anh, cô đều nhớ vô cùng rõ ràng, đây thật sự là một nhận thức đáng sợ, nhưng đành chịu, cô không cách nào phủ nhận.

"Nè, thật sự không có bất kỳ nguy hiểm nào sao?" Ưông Dịch Thiên lên tiếng, khiến cô giật thót.

"Nếu như bung dù đúng lúc sẽ không sao." Ôn Đồng nói.

"Cò dựa vào đâu có thể bảo đảm sẽ không có gì, lỡ như cái dù này vừa hay kém chất lượng, lại lỡ như nó giữa chừng bị hỏng hóc thì làm thế nào? Tôi chẳng phải chết chắc rồi à?" Trong ánh mắt Ưông Dịch Thiên đều là hoảng sợ không chút che giấu.

"Dù sao cô cũng đóng thể thao quen rồi, chỉ bằng cò làm mẫu trước đi?" Ưông Dịch Thiên đưa chiếc dù qua, cười khê.

Ôn Đồng nói: "Tôi sợ tôi thực hiện xong rồi chị sẽ tự ti."

"Cô nói cái gì!" Ưông Dịch Thiên tức giận quát.

"Tôi nói tôi thực hiện rồi, e rằng chị sẽ tự ti." Ôn Đồng lặp lại.

Thực ra câu này Ưông Dịch Thiên không phải không nghe rõ, thế nên càng phần nộ phùng phùng muốn bảo Ôn Đồng rút lui hoặc giải thích, cho mình bậc thang đi xuống. Kết quả không ngờ Ôn Đồng còn thực sự lặp lại một lần, khiến cô ta càng tức giận.

"Cô là cái thí gi c cũng đáng để tôi tự ti à? Cũng không tự thử soi gương coi bộ dạng mình thế nào." Danh hiệu của Ưông Dịch Thiên là mỹ nhân trăm năm khó gặp, trong giới giải trí nơi nơi đều là mỹ nữ cũng luôn luôn muốn chen ép ai là có thể chen ép.

Hiện giờ bị người ta nói thành như vậy, hiển nhiên đem kỷ năng "tắt giết" này tung ra. Nhưng Ôn Đồng há có phải đưa ngọc để bị người ta bắt nạt, vì thế kể đó liền nổi giận.

"Không tự ti thì chị giận như vậy làm gì chứ. Tôi cũng không phải dạng đem khuôn mặt ra bán, đi so giá trị dung mạo với chị làm cái gì." Ôn Đồng nói.

"Cò nói ai rao bán khuôn mặt!" Ưông Dịch Thiên phần nộ hết nửa ngày, đáp trả thực sự không chút sức lực.

"Chỗ này còn có ai có thể đẹp hơn chị, tự tin chút đi chị Ưông, chị làm được." Ôn Đồng nói.

Đưa gi thế hả! Trước đó chị ta vô cùng tự tin về gương mặt xinh đẹp của mình, nhưng cô vừa nói vậy thì chị ta lại gầy nẩy lên như thế ngay cả bản thân cũng đang thừa nhận mình là người rao bán khuôn mặt. Nếu không tự tin vào dung mạo, vậy chẳng phải tát vào mặt của chính mình à.

Lâm Tu Trúc thấy sắc mặt cô ta không tốt, vội vàng chạy qua nói hai câu làm dịu bầu không khí, với Ưông Dịch Thiên thì an ủi, còn với Ôn Đồng thì đầu mối, rõ ràng là phân biệt đối xử mà!

Anh cũng không ngờ sẽ có ta lại rành rồi đến vậy, đi tìm Ôn Đồng nào loạn. Điều Lộ có quan hệ với cô ấy, Lâm Tu Trúc ít nhiều cũng biết đôi chút, hơn phân nửa là trút giận, nhưng nhìn bộ dạng Ôn Đồng, xem ra cô nàng này không biết chọn đối thủ rồi.

Ôn Đồng là ai chứ, từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Cận Tây Trầm, một câu nói tùy tiện của gã gia cũng có thể hạ gục cả đồng nghiệp, cùng với người nhà hần đầu vô mồm, đây không phải là đi tìm chết à.

Ôn Đồng nhặt chiếc dù trên đất lên: "Nếu như tôi không làm mẫu cho chị, có thể chị sẽ cảm thấy tôi đang giả vờ, tôi sợ nhất là người ta không tin tưởng mình."

Ôn Đồng đứng bên vách núi, sửa sang lại dù cùng với trang bị khác trên người một lúc, quay đầu nháy mắt với Ưông Dịch Thiên: "Nếu như không muốn tự ti lần thứ hai, thì nhìn cho rõ vào."

Ánh mắt Ưông Dịch Thiên càng trở nên âm u, hiện giờ trong tay nếu như có phi đao, dám chừng sớm đã phóng về phía Ôn Đồng.

Biểu diễn? Tốt nhất là ngã chết cô ta luôn đi!

Ôn Đồng quay lại, điều chỉnh hơi thở một lúc, một phần ba hai chân đã lơ lửng giữa trời, cúi đầu khê đánh giá góc độ.

Camera man điều chỉnh ống kính đặc tả mũi chân cô, kể đó chỉ thấy có nhẹ nhàng nhún người một cái, như một chú bướm khéo léo tung người vào không trung, nhanh chóng lao xuống.

Vóc dáng nhỏ gầy cùng tốc độ rơi xuống thoith tung mái tóc cô, tựa như đôi cánh đen huyền xé rách tầng không. Tiếng gió thét gào từ trong thiết bị truyền tới, càng giống như âm thanh của hàng ngàn hàng vạn con bướm đồng loạt đập cánh.

Ôn Đồng duỗi thẳng hai tay, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác vô cùng gần gũi với tự nhiên này. Loại khoái cảm giao thoa giữa ranh giới sinh tử ấy dường như xuyên qua trái tim, từng tế bào đều thét gào sáng khoái.

Mọi người sau ống kính nhìn thờ nhàn hình ảnh, trái tim không hận mà cùng thất bại, tốc độ này, rơi xuống nhanh như thế, cô ấy sao còn chưa bắt đầu bung dù!

Đứng ngay lúc người nào người nấy lo lắng trùng trùng thì dù sau lưng cô "xoạch" một tiếng bung ra, kể đó, cô dùng một tư thế đẹp để hoàn mỹ an toàn đáp xuống đất, đôi cánh sau lưng nháy mắt thu lại, ngoan ngoan xếp ở sau lưng.

Tháo kính bảo hộ xuống, tay che trên lông mày ngược nhìn vách núi mình vừa nhảy xuống, khúc mắt cong cong.

Đợi đến khi cô trở lại đỉnh núi thì tất cả mọi người hãy còn ngẩn ngơ đứng sau camera man, trông thấy cô đi lên, đồng loạt bật ngón cái với cô.

Chỉ có một mình Ưông Dịch Thiên ngồi trên chiếc ghế gần đây, gương mặt gần như tái mét.

"Ôn Đồng nhảy thử cũng hoàn tất rồi, hệ số an toàn của dù chúng tôi cũng đã kiểm tra ổn thỏa, kế tiếp hai diễn viên sửa soạn một chút, chúng ta chuẩn bị quay."

Những việc này với Ôn Đồng hoàn toàn không có liên quan gì, nhiệm vụ của cô ở đây là đánh giá hệ số nguy hiểm, lựa chọn bối cảnh và chỉ đạo diễn viên, về phần quay thì đó đều là việc của họ, cho nên định đi tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Kết quả vừa quay đầu thì liền trông thấy một người đứng dưới gốc cây đằng xa.

Anh yên lặng đứng dưới tàng cây, một nhành cây bên trái nhẹ đong đưa trên vai anh càng làm bật thêm dáng vẻ rắn rỏi kiên cường như bóng tùng cao ngạo của anh.

Áo khoác dài trắng tinh khoác bên ngoài chiếc áo sơ mi màu đen. Cổ áo hơi mở để lộ một phần xương quai xanh, chỉ yên tĩnh lặng lẽ đứng đó, vai rộng chân dài, mặt mày như họa.

Bất luận là tách ra hay kết hợp lại với nhau, ngũ quan của người này đều đẹp đến mức khiến người ta phải cảm phần.

Từ góc độ này của cô nhìn qua, chung quy lại cảm thấy bóng dáng ấy mang theo lạnh lẽo giá buốt.

Anh đến đây khi nào?

Không đứng, anh hiện giờ hẳn phải ở Ethiopia, sao có thể xuất hiện chỗ này! Tất cả đều là ảo giác, ảo giác.

Ôn Đồng cúi đầu liên tục hít thật sâu mấy hơi, phát hiện vốn dĩ chẳng cách nào bình tĩnh, ngay cả ảo giác cũng có sức ảnh hưởng với cô lớn đến thế! Ôn Đồng mảy thật sự vô dụng mà.

Lâm Tu Trúc ở sau lưng kêu to mấy tiếng với cô, đến khi cô phản ứng lại thì phát hiện bóng dáng đó đã không thấy nữa, chỉ còn lại hai bác sĩ trẻ tuổi đang nhìn về phía cô, một người trong đó có nụ cười như gió xuân, đích thực chính là Kazehaya* phiên bản hiện thực.

* Nhân vật nam chính trong manga Nhật Kimi ni todoke (Tiếng Việt: Gửi đến bạn hiền)

Ôn Đồng thở hắt ra, nhất định do mình quá mệt rồi.

"Bây giờ bắt đầu quay?" Ôn Đồng hỏi.

Lâm Tu Trúc gật đầu, lại xác nhận một lần nữa với nhân viên đoàn và nhân viên cứu hộ, Vệ Triết cũng đã mặc xong trang bị, đang đứng bên vách núi chờ xác nhận lần cuối.

Uông Dịch Thiết trái lại sống chết cũng không chịu quay nữa, không biết lời từ đầu ra một cái ipad, trên đó đang chiếu tổng hợp những thất bại của thể thao mạo hiểm.

Trợ lý ngồi chồm hổm trước mặt cô năng, tay chân luống cuống đưa khăn tay: "Chị Uông, chị đừng khóc mà, bằng không chúng ta lại tìm đạo diễn Lâm thương lượng một...."

"Chết."

Trợ lý bị tát đến đầu chểch qua một bên, mọi người có mặt ở đó đều ngừng đầu hướng phía bên này liếc mắt một cái, sau đó lại cúi đầu như chẳng có gì tiếp tục bận rộn với việc của mình.

"Chị Uông....." Tiếng nước nở của trợ lý càng lúc càng kiên nhẫn, cẩn thận dè dặt nhìn cô ta, còn định bước lên trước thì đã bị Ôn Đồng kéo lại.

Lâm Tu Trúc chạy qua, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gương mặt hoàn mỹ không chê vào đâu được kia, lạnh lùng nói "Cô còn chê scandal của mình không đủ nhiều có phải không, nếu không phải nhiệm chút ân tình lúc trước của cô, con mẹ nó, tôi mới chẳng thêm quân cô sống chết thế nào."

"Đi qua kia tìm bác sĩ xử lý vết thương chút đi." Lâm Tu Trúc nhìn ba vết máu trên mặt trợ lý, nhàu mày dận dò.

Trợ lý lắc lắc đầu, Uông Dịch Thiển không lên tiếng, cô ngay cả vết thương cũng không dám đi xử lý, sợ có ấy sau đó sẽ tính sổ với cô, dù sao cô là trợ lý của Uông Dịch Thiển, Lâm Tu Trúc chỉ có thể che chở cô trong nhất thời mà thôi.

"Tôi có ân tình với anh? Anh báo đáp ân tình của tôi thế này? Để tôi đi liều mạng chính là báo đáp ân tình của tôi? Lâm Tu Trúc, lương tâm của anh bị sói ăn rồi!" Uông Dịch Thiển the the thét lên.

Nói thì chậm nhưng tay thì đã hất lên, ipad liền bị đập vỡ, Ôn Đồng mất thấy Lâm Tu Trúc không kịp tránh, theo bản năng kéo anh ta sang bên phải.

Mảnh vỡ vừa hay văng trúng thái dương Ôn Đồng, đau đớn cùng với cảm giác nóng ấm nhom nhóp, máu cơ hồ che khuất con ngươi, không còn nhìn rõ bất kỳ thứ gì nữa, trước mắt bỗng dưng tối đen, cả người ngã xuống giá đổ cụ.

Đau nhức do mảnh vỡ nơi thái dương cùng với cơn đau sau óc khiến đầu óc cô rơi vào một mảnh hỗn loạn, mơ mơ màng màng không tài nào mở mắt được.

Sau cơn choáng váng, cô dường như lại có một thoáng khôi phục chút tinh táo, gắng gượng mở mắt, muốn đưa tay chà xát chất sền sịch như hồ nơi mắt, nhưng phát hiện vốn dĩ không cách nào cử động.

Trong mơ hồ, cô dõi theo với đôi mắt ngập tràn lo lắng, trong đôi mắt ấy là vẻ hoảng loạn sợ hãi rõ rệt, khó khăn lắm mới nhếch môi tạo thành nụ cười rất khê: "Cận Tây Trầm."

Anh nhanh chóng để cô nằm thẳng, một tay tháo khuy áo nơi cổ áo, một tay ấn mạch của cô.

Có người vỗ lên má cô, động tác không hề dịu dàng chút nào: "Ôn Đồng, có thể nghe thấy không?"

"Ừm?" Cô vẫn như cũ một mảnh hỗn loạn, chỉ theo bản năng đáp lại.

"Mở mắt nhìn tôi, đây là mấy?"

"Ồ....ba."

"Tôi là ai?"

"Cận....."

Tối tăm ùn ùn ập tới, cô không cách nào suy nghĩ tường tận, chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt buồn nôn, âm thanh ong ong trong đầu càng lúc càng lớn, giống như có vô số người đang nói, lại giống như là ảo giác do yên tĩnh quá mức sinh ra.

Chỉ cảm thấy dường như có tiếng khóc nghẹn ngào, tiếng khóc của con gái càng lúc càng lớn, còn có tiếng la hoảng hốt, cùng với tiếng quát tháo gằn đừ dề nén của đàn ông.

Tiếng ồn ào bên tai tựa như chiến tranh loạn lạc, nhưng bên tai lại giống như có một giọng nói, dịu dàng nhưng lại lạnh lạnh trong trẻo, hình như vẫn luôn nói gì đó, càng muốn nghe rõ thì lại càng xa xôi, chỉ cảm giác được vài vốc mềm mại lướt qua gò má.

Cô hoàn toàn ngất đi.

Cận Tây Trầm ôm lấy eo cô, ánh mắt lạnh lẽo.

"Tôi chờ kết quả giải quyết của anh."

Lúc Lâm Tu Trúc thấy ô Ôn Đồng đầy máu thì mặt mày đã bắt đầu căng thẳng, kể đó lại thấy anh lao tới, trong lòng chỉ lập đi lập lại hai chữ: tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi.....

Nếu có thể, hiện thời anh muốn tổng Uông Dịch Thiển phi thẳng lên trời kể vai sát cánh với một trời luôn, đã scandal đây mình mà sao còn kích động đến vậy! Mặc dù nói mấy việc như bạt tay đánh người trong giới giải trí nhìn mãi quen mắt, nhưng cũng phải nhìn là ai chứ.

Lâm Tu Trúc cũng không còn gì để nói, nộ khí từng đợt từng đợt muốn bùng phát, quay đầu nói: "Tất cả người có mặt trước kết thúc công việc quay về khách sạn đợi tôi, đặc biệt là cô đó Uông Dịch Thiển. Tông Tông cô nhớ cho kỹ, nếu cô ta dám đi, lập tức tố cáo cô ta có ý đá thương người khác!"

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cháu có thể để chú bớt lo lắng không

Chuyển ngữ: Mic

Trên đường Ôn Đồng tỉnh lại vài lần, mơ mơ màng màng cảm thấy mình nhìn thấy Cận Tây Trầm, kể đó lại u u mê mê ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại lần cuối, cảm giác hình như cô đang ở trong một căn lều, đỉnh lều mờ mờ từ cô bện lại, chặt chẽ tạo thành một cái lều tròn chóp nhọn.

Trong lều một mảng tối om, chỉ có bầu trời chập choạng sắp tối nên hãy còn có thể xuyên vào một chút ánh sáng mỏng manh.

Ồ~

Mới khi nhích đầu một chút thì cơn đau nhức kịch liệt liền khiến Ôn Đồng không dám tự tiện cử động, đưa tay sờ ót, đã được băng bó ôn hòa.

Có lẽ vì phần đầu bị thương cho nên thị lực cũng có chút mờ ảo, lại thêm không có ánh sáng, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy trong lều bày một cái bàn, nền đất bên cạnh trải một tấm đệm plastic, tầng tầng thuốc men đủ loại khác nhau chất đống trên đó, mười mấy giường bệnh chen chúc cùng một chỗ, chỉ chứa một lối đi chật hẹp.

Suốt nửa ngày trời cô vẫn hoàn toàn không biết đây là đâu, chỉ cảm thấy có mùi của thuốc khử trùng, bệnh viện ở đây tất cả đều tiết kiệm đến thế á? Ngay cả đèn cũng không mở.

"Em tỉnh rồi." Nghe thấy tiếng động, Mộ Mộc vội vàng chạy qua kiểm tra vết thương của cô.

Ôn Đồng nhắm mắt nhắm lại, thần trí chậm chạp mãi chưa trở về, chị ấy sao có thể ở đây!

Mộ Mộc thấy cô sững sờ như vậy, biết cô đang nghĩ gì, vì thế nói: "Vừa mới nhận điều trị một nữ bệnh nhân nghi ngờ bị AIDS, bác sĩ đã ra ngoài xem thử."

Đặt cái giá truyền dịch gọn gàng, đầu kim truyền nhỏ giọt chất lỏng, lại từ trong khay inox bên cạnh lấy ra một miếng bông sát trùng, lau lau mu bàn tay Ôn Đồng, thành thạo đâm mũi kim.

"Á!" Ôn Đồng nhin không được rứt tay một cái.

Mộ Mộc giữ tay cô: "Đừng cử động." Sau đó nhanh chóng xé miếng băng dính trên mu bàn tay mình, cố định kim truyền dịch cho cô.

"Tay của chị?" Trên tay Mộ Mộc có một vết sẹo rõ rệt, trông rất dữ tợn.

Mộ Mộc đang cố định kim tiêm, trông thấy đáng vẻ kinh ngạc của cô, nhìn theo ánh mắt cô, lơ đãng mỉm cười: "Vết thương cũ thôi. Lần đó chị với bác sĩ đi Nam Sudan, bên ấy đang **. Có một lần, chân trái bác sĩ gãi phải dịa lỏi, liền cứ như vậy đứng cứu bệnh nhân suốt một ngày một đêm"

"Ha ha ha, sau đó thế nào?" Ôn Đồng gượng cười hỏi.

"Bác sĩ bảo bọn chị mau đi đi. Anh ấy nói căn cứ còn có bệnh nhân, đứng ở lý mãi chỗ này." Cô ngừng lại, mắt nhìn về phía xa: "Kỳ thực bọn chị ai nấy đều biết, anh ấy không muốn bọn chị gặp nguy hiểm." Mộ Mộc nói.

Không muốn họ gặp nguy hiểm, lúc ấy trong lòng anh ôm quyết tâm chắc chắn sẽ chết mà cứu người à! Sinh mạng người khác quý giá, lẽ nào mạng anh không trân quý sao? Vừa nghĩ vậy, Ôn Đồng cảm giác trong ngực bất chợt bùng lên lửa giận.

"Bọn chị ở đây có một bác sĩ gọi là Tiểu Hầu, anh ấy vốn là tình nguyện viên của thành phố Teknaf phía nam Bangladesh, chỗ đó có một khu nạn dân, cung cấp cơ sở trị bệnh cho hơn hai vạn người Rohingya(1) ở Myanmar cùng nạn dân. Quần canh gác khu nạn dân không cho phép họ ra ngoài. Có một lần sau khi mưa lớn, anh ấy xin bác sĩ giúp đỡ:" Mộ Mộc ngừng một lúc.

(1) Người Rohingya là một dân tộc dân tộc Ấn-Arya Hồi giáo từ bang Rakhine, Myanmar. Theo người Rohingya và một số học giả, họ là những người bản địa bang Rakhine, trong khi các sử gia khác cho rằng nhóm đại diện cho một hỗn hợp của người di cư tiền thuộc địa và thuộc địa. Các quan điểm chính thức của chính phủ Myanmar, tuy nhiên, đã được rằng người Rohingya là dân nhập cư bất hợp pháp chủ yếu là những người di cư vào Arakan sau độc lập Miến Điện vào năm 1948 hoặc sau khi cuộc chiến tranh giải phóng Bangladesh vào năm 1971 (nguồn: Wikipedia)

"Nói là cung cấp cơ sở trị liệu, nhưng ở đó nào có thiết bị trị liệu gì chứ, chỉ có một bóng đèn mờ mờ với một vài ống tiêm tiêu độc dùng đi dùng lại."

Trên máy bay tới đây, Ôn Đồng tiện tay lật một quyển tạp chí, trên đó đăng tin Kevin Carter giành được giải thưởng Pulitzer với tác phẩm——< Kền kền chờ đợi>(2)

(2) Tên tiếng Anh: Starving child and Vulture

Cô bé trên tấm ảnh thôi thóp nhoài người trên con đường hướng về trung tâm cứu tế lương thực, sau lưng ngay gần đó là một con kền kền đói khát đang nhìn chăm chăm sinh mệnh nhỏ bé này.

Cô mặc dù không tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, nhưng từ bức ảnh và miêu tả của Mộ Mộc, hình ảnh trong đầu cô đã hiện lên một cách hoàn chỉnh.

Thấy nét mặt cô căng thẳng, Mộ Mộc lại nói: "Còn có một nữ bác sĩ tên Tam Hòa, em từng thấy cô ấy hiện tại giống một nữ đàn ông. Lúc mới tới đây với bác sĩ, cô ấy khóc suốt cả một tuần, lại sợ bị bác sĩ mắng. Cho nên hàng ngày đều mang đôi mắt sưng như quả hạch đào, thấp thấp thấp thõm đứng sau lưng bác sĩ cứu người."

Là tác phong của Cận Tây Trầm, anh nghiêm khắc cỡ nào, không ai biết rõ hơn cô.

"Đứng rồi, Lâm Tu Trúc không phải nói mọi người đã lên đường đi Ethiopia rồi sao?" Cô sực nhớ, trước khi tới đây từng bóng gió thăm dò phương hướng của Cận Tây Trầm.

"Vốn đi phải đi rồi, nhưng em bị thương không cách nào ngồi máy bay, bác sĩ bảo đợi qua một thời gian nữa, dù sao team bên đó cũng không vội đi. Có điều chuyện em một mực tới Kenya, bác sĩ giận lắm."

Mộ Mộc nhìn đồng hồ, đứng dậy nói: "Chị đi nấu chút cháo cho em, nếu em mệt thì ngủ chút nữa đi. Nếu không, trong ngăn kéo của bác sĩ có vài tấm ảnh, có thời gian em có thể xem thử."

Ôn Đồng gật gù đầu, hàng mày thanh tú nhũn nhẽo, đôi môi tái nhợt vô thức bặm lại, che khuất hai chiếc răng khểnh nho nhỏ.

**

Cận Tây Trầm tay trái bưng một chén sứ trắng, tay phải xách chùm trái cây tựa quả nho, vén một góc lều.

Ôn Đồng hãy còn ngủ, chất lỏng trong túi truyền dịch còn một phần ba, yên lặng từ trong ống truyền trong suốt chảy xuống mu bàn tay trắng mịn, rồi lại hòa vào huyết quản màu xanh nhàn nhạt.

Anh đứng lên, kéo băng ghế duy nhất trong lều qua, đặt cái chén lên trên đấy, sau đó khẽ vỗ mấy cái lên má cô.

"Ôn Đồng?"

Ôn Đồng mơ mơ màng màng mở mắt, bất ngờ đối diện với một đôi mắt âm u trầm tĩnh tựa đầm sâu.

Trái tim "thịch" một tiếng, cảm giác như cả người từ trên không trung nhảy xuống, sau khi rơi vào hồ nước thì cực kỳ thiếu oxy. Kiểm chế động tác muốn đưa tay ôm lấy ngực, cho dù không cần đến máy móc thiết bị thì cũng có thể xác định tần suất nhịp tim của cô hiện giờ tuyệt đối vượt quá 100.

Tóc anh tia rất ngắn, lông mi đen rậm, sống mũi cao thẳng, đôi mắt phượng hẹp dài trong veo sắc bén. Gương mặt này, bất luận ngắm bao nhiêu lần, cô đều cảm thấy không nên xuất hiện trên người của một người đàn ông.

Hai năm rồi, cuối cùng đã gặp lại anh. Anh thay đổi rất nhiều, hiện giờ cô thậm chí không biết nên nói quen thuộc hay là xa lạ.

"Ngồi dậy ăn chút cháo rồi ngủ tiếp." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng đáp lại: "A. à."

Vội vàng bật dậy, kết quả quên mất tay phải còn có kim truyền, vừa dùng sức thì mu bàn tay liền tê dại.

Cận Tây Trầm nhắc ống truyền dịch rồi ngồi ở vị trí đầu giường, trong lúc cô còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nhanh chóng gỡ kim truyền dịch bị bẻ cong trên tay cô, ném qua một bên.

Mùi thuốc khử trùng nhất thời xộc vào mũi, hòa lẫn với mùi hương sạch sẽ trên người anh, mũi Ôn Đồng bỗng nhiên chua xót, nhớ tới chuyện Mộ Mộc đã nói.

Cô gần như vùi vào lòng anh, nghe thấy tiếng tim đập vững vàng từ trong lồng ngực truyền đến, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Kể từ sau năm mười ba tuổi, cô chưa từng gần gũi dán sát vào anh đến thế.

"Lúc chơi thể thao mạo hiểm cũng bộp chộp như vậy?"

"Haha, vẫn ổn." Ôn Đồng nói.

Cô biết anh không thích mình chơi thể thao mạo hiểm, từ trước tới giờ có thể cấm liên cấm, cho nên cô cũng không thẳng thắn trả lời câu hỏi của anh, miễn cho anh vừa mất hứng vừa muốn lên lớp cô.

Có lẽ hai người cách biệt đã quá lâu, thật sự không có lời nào dễ nói, khóe môi Cận Tây Trầm từ đầu chí cuối mím chặt, mấy móc đứt từng miếng từng miếng chao cho cô. Nếu như không có cơ thể hơi thở ấm nóng, cô sẽ cho rằng người vừa đứt chao cho mình là một khối băng lạnh lẽo.

"Thực ra thì chỉ hơi choáng chút xíu. Chú lo lắng như vậy cháu sẽ cảm thấy mình hết cứu rồi." Ôn Đồng nói.

Anh hừ một tiếng: "Còn có thể nói đùa, xem ra quả thực không sao."

"Cận Tây Trầm... ồ, chú Cận, vạn lý tương phùng tức là có duyên, đừng có tức giận như vậy chứ? Vui vẻ một chút." Ôn Đồng nói.

Từ nhỏ cô đã không chịu ngoan ngoãn gọi anh là chú, luôn luôn gọi thẳng tên họ, chỉ có lúc anh mất hứng mới tựa như làm nũng gọi một tiếng chú Cận.

"Nếu như cháu hiện thời yên ổn nằm trong nhà ngủ chứ không phải trên giường bệnh của chú, chú sẽ càng vui vẻ."

Anh giống như đang kềm chế gì đó, ngay cả giọng nói cũng trầm xuống, mang theo hàn ý rét lạnh như băng tuyết.

"Bình tĩnh, bình tĩnh mà. Chú cũng đã nói cháu hiện giờ là bệnh nhân, chú là bác sĩ, chú phải đối với bệnh nhân dịu dàng một chút." Ôn Đồng chú ý tới chòm trái cây anh đặt bên gối, toàn bộ ánh mắt đều bị hấp dẫn, thuận miệng trả lời anh.

"Dịu dàng? Chú cho rằng cháu vốn không cần người khác dịu dàng với mình." Anh cười lạnh một tiếng, độ ẩm trong ngữ điệu trực tiếp tuột dốc, cô nghe thấy mà phát rét.

Cô tròn mắt một hồi lâu, đột nhiên không biết nói gì.

Cô đưa một câu giảm bớt tư tư không được sao? Chẳng qua chỉ là thuận miệng nói có một câu, anh sao lại phản ứng thái quá thế chứ?

"Cháu cho rằng Lâm Tu Trúc cần cháu giúp, khoe tài cũng phải nhìn kỹ thời điểm. Từ lúc nào biết xà thân dê người ta trút giận vậy?" Anh dường như giận quá hóa cười, lạnh lùng châm biếm.

Trút giận cái gì?

Thực ra cô cũng không nghĩ nhiều đến vậy, kéo Lâm Tu Trúc chỉ là việc thuận tay theo bản năng.

Ai cũng không ngờ Ưông Dịch Thiên dám ra tay với đạo diễn, cho nên lúc bị đập trúng cô cũng ngờ ra.

Lúc đó cô ôm thái dương bị rách một đường, cũng không nghĩ cô ta còn có thể chơi thêm một cú, nhắc tới chuyện này, người bình thường hẳn sẽ không làm được đâu.

"Đùa à, cháu là loại người sẽ để người khác trút giận sao, cháu lúc đó chẳng phải là anh hùng cứu mỹ nhân ư, cháu nghĩ bao nhiêu năm Karate của mình không thể học mà bỏ xó."

Cô cười hai tiếng trả lời cho qua, quả thực không muốn nói tiếp về vấn đề này, vừa nhắc tới nó là đau hết cả đầu.

Nhưng câu này không biết chạm phải vậy ngược gì của anh, lời nói vốn chỉ mang theo đôi chút ý lạnh giờ phút này cơ hồ biến thành dao găm lạnh lẽo.

"Ôn Đồng, cháu liệu có thể để chú bớt lo lắng hay không, cháu không có chín cái mạng để mà tiêu, chú cũng không phải là vạn năng, không thể bất cứ lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh cháu."

Ngoại trừ lần nhảy dù trên không năm có mười lăm tuổi đó, anh hầu như chưa bao giờ nổi giận với cô, cho dù là lần đó thì anh cũng chỉ răn dạy vài câu, không gọi cả tên họ báo cô để mình bớt lo.

Hiện giờ cô đang nghiên cứu trái cây bên gối, đột ngột bị lửa giận phừng phừng của anh dọa sợ giật mình, lờ tay bứt một trái, theo mép giường lăn lông lốc đến bên chân anh.

Ôn Đồng tròn mắt, không rõ vì sao nhìn anh. Ý giận cùng trào phúng trong ngữ khí của anh thể hiện quá rõ, cho dù là người chậm chạp như cô cũng thấy trái tim chợt đau nhói.

Kỷ thực tình huống của Ưông Dịch Thiên vẫn thật sự không thể tính là cố ý đá thương, phỏng chừng lúc đó là vì câu kinh cộng thêm sợ hãi mới có thể gây ra chuyện như vậy.

Cô cũng chỉ thuận miệng nói một câu, cũng đâu tới mức như Thánh nẫu đi rửa sạch tội danh cho kẻ đã đá thương mình, anh cần gì phải nổi nóng đến thế chứ.....

Mắt bất chợt nóng lên, vốn dĩ cô không muốn biểu hiện yếu đuối như vậy.

Từ nhỏ tới lớn, cô đã trải qua vô số lần bị vứt bỏ, cứ tưởng rằng bản thân sớm đã tôi luyện đến mức đao thương bất nhập, nhưng thứ như tình cảm và nước mắt không phải nói đao thương bất nhập là có thể kiềm chế, đối diện với chi trích của anh, cô bất chợt cảm thấy oan ức muốn khóc.

Cô cũng mới tìm được đường sống trong cõi chết thôi đó, đối mặt với cái chết cô cũng không cảm thấy sợ hãi. Thời điểm như vậy cô còn có thể giả vờ thoải mái trấn an tâm tình của anh, cô cũng gian nan khổ sở để duy trì lấy chút bộ?

Càng nghĩ càng âm ức, nước mắt cứ thế tràn mi.

Trong lều nháy mắt trở nên yên tĩnh, đứa trẻ da đen nằm giường bên cạnh lưng túng nhìn cô, con người đen nhánh đảo tròn lộ vẻ hoảng hốt.

"Đừng khóc."

Cận Tây Trầm siết chặt nắm đấm, chưa từng tận mắt nhìn thấy cái chết không cách nào ngăn cản, cô vốn không biết được sống chẳng dễ dàng gì. Cũng chính vì nguyên nhân này, cô mới có thể khinh suất tùy tiện hoang phí sinh mệnh như vậy.

Khoảnh khắc dễ an thần mất chứng kiến cô đụng phải cái giá kia, anh thậm chí cảm thấy may mắn, bởi vì chỉ cần chếch qua trái hoặc qua phải một chút thôi, chính là vực sâu vạn trượng!

"Ai có thể ngờ Ưông Dịch Thiên lại gây ra chuyện như vậy, cháu cũng bị thương rồi, chú không thể để qua mấy ngày mới nắng cháu sao?" Càng nói càng âm ức, nước mắt càng lúc càng lăn dài, cô đưa tay lung tung lau đi: "Cũng không phải cháu muốn để chú lo lắng, chú có biết cảm giác đầu đau vô cùng mà còn luôn bị ghét bỏ khó chịu lắm không?"

Anh bắt đầu điếc đầu, thấp giọng gọi nữ danh của cô: "Đồng Đồng, ba cháu giao cháu cho chú, chú có trách nhiệm bảo vệ cháu." Ngữ khí dường như nhu hòa hơn đôi chút, lại tựa như vẫn cứng rắn lạnh lùng không cho phép thỏa hiệp.

"Cận Tây Trầm, người nên nắng phải là cháu, hai năm nàyKalenjin." Lời còn chưa dứt thì lều chợt "xet" một tiếng bị kéo ra, Tiểu Hầu nét mặt nghiêm túc: "Thầy, có chuyện rồi."

"Trước khi chú trở lại, cháu nằm ở đây, đừng cử động." Cận Tây Trầm bước nhanh ra bên ngoài lều, để lại cô với nửa lời còn chưa nói xong.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Địa bàn của Cận Tây Trầm

Chuyển ngữ: Mic

"Tình hình cụ thể hiện giờ thế nào?" Cận Tây Trầm xốc cửa lều, vừa đi vừa hỏi.

"Người phụ nữ nhận điều trị buổi chiều đó đã được chẩn đoán chính xác là mang mầm bệnh AIDS, ba mẹ chồng cô ta cùng với một đám người tộc Kalenjin(1) kéo đến đòi người, nói muốn tiến hành hòa hình với cô ấy. Chị Mộ và anh Triều đã tới trước giải thích, bệnh AIDS chỉ có thể truyền qua đường máu và tình dục, bình thường sẽ không lây nhiễm. Nhưng không mấy tác dụng." Tiểu Hầu lời ít ý nhiều.

(1)Thuộc dân tộc Nile (tiếng Anh là Nilotic people hay Nilotes, là những dân tộc bản địa tại vùng trung lưu sông Nile (Nam Sudan, Uganda, Kenya và bắc Tanzania), cư trú chủ yếu ở tỉnh cũ Rift Valley của Kenya.

"Kenya nhìn chung trình độ văn hóa khá thấp, hơn nữa tộc Kalenjin tin rằng mắc bệnh chính là vì ông trời trừng phạt bọn họ. Chỉ có trải qua hòa hình thì mới có thể chuộc tội. Huống hồ chồng của chị ta vừa mất, người trong tộc tin rằng là bệnh AIDS của chị ta đã hại chết chồng mình." Cận Tây Trầm gật đầu, nhanh chóng dặn dò: "Chăm sóc tốt cho Lanya, tôi đi xem thử."

Màn đêm buông xuống, sao trời giăng giăng.

Ánh lửa sáng rực như ban ngày, người già phụ nữ trẻ em cùng dân ông lực lưỡng đều tập trung trước rào chắn, gió cao trường màu đã thấm đầy thuốc gây tê tự chế, ai nấy ở đây đều biết, hiệu quả của thuốc gây tê kia rất dữ dội, chỉ cần một chút xúi thôi đã có thể dễ dàng hạ gục một con voi trưởng thành.

Một Một chạy qua: "Bác sĩ, trưởng tộc kiên quyết nói nếu như không lập tức trả Lanya, vậy thì tộc Kalenjin sau này vĩnh viễn sẽ không đến đây tiếp. Ý thức bài xích người nước ngoài ở Kenya vốn dĩ rất mạnh, nếu như tộc Kalenjin thật sự liên hợp với những bộ tộc khác, tình hình của chúng ta sẽ rất khó khăn."

"Ừ, cứ giao cho tôi." Cận Tây Trầm nói.

Tiếng gió thổi gào, ngọn lửa chiếu lên những gương mặt đen nhem, trong đôi mắt của mỗi người đều ánh lên nét hưng phấn cùng ngọn lửa phản nộ. Rào chắn liên tục bị đẩy lùi ra sau, kêu răng rắc như sắp bung ra.

Nhị Triều vừa báo về rào chắn không để người tộc Kalenjin hung bạo xông vào, viên kiên nhẫn giải thích với họ, một câu mà lần lượt vô số từ ngữ Trung văn, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

Chiếc áo trắng in dòng chữ bác sĩ không biên giới trên người ướt đầm trong suốt, dán chặt vào lưng.

Cận Tây Trầm chạy lên phía trước, vỗ vỗ ba vai anh ta, ra hiệu anh ta đứng ra sau. Nhị Triều gật gù đầu, yên lặng nghe theo ý của anh.

"Tôi là người phụ trách ở đây, Cận Tây Trầm. Tôi muốn giải thích rõ hai việc với mọi người, thứ nhất: mọi người tới đây tìm là vì dễ dàng phát sinh bệnh tật, giống như nghi thức cầu bình an vậy. Thứ hai: Bệnh của Lanya là bệnh lao. Ngoài ra AIDS cũng sẽ không lây lan qua nước bọt cũng như tiếp xúc bình thường, ngoại trừ truyền nhiễm thông qua đường tình dục và đường máu."

"Thầy, vì sao lại gạt bọn họ?" Nhị Triều nói, rõ ràng là không hiểu nguyên do.

"Thượng đế sáng tạo ra nhân loại không dễ dàng, mỗi một sinh mạng đều được quan tâm, không ai có thể tự ý cướp đi sinh mạng của người khác." Cận Tây Trầm không trả lời Nhị Triều, mà tiếp tục nói với người tộc Kalenjin đang kích động.

Mặc kệ thế nào, hiện giờ không phải là cơ hội thích hợp để giải thích với cậu ấy về việc này.

Tộc trưởng Kalenjin cao to vạm vỡ, cũng phải suất soát gần hai mét, cho dù là Cận Tây Trầm với chiều cao vượt trội, khi đứng trước mặt ông ta vẫn lộ vẻ gầy yếu mảnh khảnh.

"Khi thế thầy hai mét tám, hoàn toàn áp đảo ông ta." Tiểu Hầu tư duy nhanh nhạy, thường xuyên ở những thời điểm nghiêm túc thốt ra những câu khó đỡ, may mà họ nghe không hiểu, Cận Tây Trầm chỉ lườm anh chàng một cái.

Tiểu Hầu khép miệng lăm động tác kéo khóa: "Người lớn lên tiếng, tiểu hầu không xen vào."

"Nếu như không phải bị AIDS, vậy sao anh lại không để cô ta về nhà?" Trưởng tộc nói.

"Lao trực trong thời gian dài đã khiến cơ thể cô ấy hư nhược, cộng thêm đi tà không ngừng và da thịt lở loét, nếu như không phối hợp điều trị, tôi cam đoan cô ấy sẽ chết trong vòng một tuần. Trong khoảng thời gian đó ông quay về, đợi đến khi chúng tôi điều trị tốt cho cô ấy, và mọi người cũng đồng ý sẽ không thiếu chết cô ấy nữa, cô ấy sẽ có thể về nhà." Cận Tây Trầm nói.

"Trong nhà các người không có thuốc, chỉ có chỗ chúng tôi mới có thể có được sự điều trị tốt nhất, nếu như ông tin chúng tôi, ba tháng, chúng tôi có thể trả lại một Lanya khỏe mạnh cho ông." Tiểu Hầu son sắt đưa ra lời thề.

"Hay ghê, hiện giờ không chỉ có thầy lừa gạt người ta, ngay cả Tiểu Hầu cũng học hỏi được." Nhị Triều nhỏ giọng than thở, bị Tiểu Hầu chọc cánh tay một cái, mới ngậm miệng.

"Vậy được, cho các người ba tháng, nếu như các người không thể trả lại một Lanya mạnh khỏe cho chúng tôi, vậy mời các người cút khỏi Kenya." Trưởng tộc đáp lời.

"Nếu như chúng tôi điều trị tốt cho Lanya thì không chỉ tộc Kalenjin mà bảy bộ tộc lớn khác cũng làm phiền trưởng tộc dĩ tuyên truyền vắc xin bệnh than, đồng thời không thể bài trừ bác sĩ không biên giới hành y." Cận Tây Trầm đưa ra điều kiện.

"Được, tôi đồng ý." Trưởng tộc nói.

Vậy cũng được? Các người không phải tới tìm chúng tôi gây rối à? Sao cuối cùng liền biến thành trao đổi điều kiện với chúng tôi vậy? Người này cũng lợi dụng người khác không chút kè hồ quá đi mà.

Tiểu Hầu và Nhị Triều đều thẹn mướt mồ hôi, không phải nói bác sĩ phải nể nếp đâu ra đó, nghiêm túc chính trực sao? Người này lại hoàn toàn là người.... là người.....Hai người hết nửa ngày trời cũng không nghĩ ra được từ ngữ thích hợp để hình dung Cận Tây Trầm.

Vì thế, người này với người trong lời đồn hoàn toàn là hai người khác nhau mà. Hai người họ vốn dĩ vì Cận Tây Trầm mà tới, giáo sư bệnh lý học trẻ tuổi nhất thành phố Thanh Giang, làm người thanh bạch nghiêm túc, kiến thức y học, quyền thế, làm việc rất có nguyên tắc...

Đồn đãi toàn là lừa người, Tiểu Hầu và Nhị Triều một lần nữa rơi lệ đầy mặt.

Tộc người Kalenjin rút cuộc rời đi, ba người cất bước quay về.

"Thầy, vừa rồi người vì sao không nói thẳng là Lanya bị AIDS, trái lại nói là bị bệnh lao? Em từng kiểm tra chỉ số, cho thấy đều là âm tính, tuyệt đối là người mắc bệnh AIDS." Nhị Triều không nhịn được hỏi, với người trải qua nền giáo dục máy móc cứng nhắc như cậu thì đây vẫn là vấn đề là không thể hiểu được.

Cận Tây Trầm nói: "Thực ra không cần kiểm tra, chỉ nhìn bệnh trạng là đã có thể xác định được bảy tám phần, cân nặng Lanya rất nhẹ, cộng thêm tiêu chảy, liên tục bị sốt cùng da thịt lở loét, phỏng đoán ban đầu đã tới thời kỳ thứ ba, nhớ lấy đàm xét nghiệm. Đồng thời phải nhớ, trước phải cần trị tốt bệnh lao mới có thể trị bệnh AIDS, bằng không rất dễ có biến chứng. Ở đây tự ý sử dụng hòa bình với một người cũng sẽ không nhận sự trừng phạt của pháp luật, nếu như nói Lanya mắc bệnh AIDS, thế thì sáng sớm ngày mai cái chúng ta nhìn thấy chính là một thi thể cháy đen. Nhận thức của họ về bệnh AIDS không sâu, chỉ biết không có cách chữa trị, nhưng không biết nó sẽ không truyền nhiễm thông qua những con đường thông thường. Bản thân Lanya cũng cho rằng AIDS là một căn bệnh đơn giản. Buổi trưa ngày mai sắp xếp cho Lanya ăn cơm cùng với chúng ta, cùng với việc loại trừ hoài nghi của người tộc Kalenjin cũng phải để Lanya biết rằng bệnh AIDS không hề đáng sợ. Hiểu chưa?"

"..." Tiểu Hầu đã đỡ cả ra.

"Có đôi khi, lời nói đối thiện ý càng có thể cứu được một mạng người hơn cả chính trực." Cận Tây Trầm nói.

**

Ngủ đến nửa đêm, Ôn Đồng đột ngột bị lạnh nên tỉnh giấc, tập trung lắng nghe một lúc, không hề có tiếng bước chân.

Vì thế rón ra rón rén chạy tới bên bàn, kéo ngăn tủ.

Bên trong có một chiếc hộp gỗ hình vuông đặt ngay ngắn trong ngăn kéo. Cô mở hộp, trong đó quả nhiên có một xấp ảnh dày.

Ôn Đồng ngồi trên ghế, giờ từng tấm từng tấm.

Ngôi vụn đầy đất, căn phòng đổ nát, người thì bị vùi trong đồng gạch vụn, có thể thấy trên mình toàn là máu. Đôi mắt vô hồn, nhưng lại ẩn chứa cảm giác tuyệt vọng sâu thẳm.

Chỉ có một bàn tay đeo găng tay y tế siết lấy một bàn tay đầy máu, ống kính khéo léo bắt lấy giọt nước mắt chực chờ trong đôi mắt của người bị thương.

Có đôi khi, chỉ một cái siết tay đơn giản nhưng lại hơn cả nghìn ngôn vạn ngữ.

Phản tử vũ trang giờ sưng thù uy, trong căn lầu đơn sơ, Cận Tây Trầm mặc chiếc áo khoác dài màu trắng đầy máu, khẩu trang y tế che khuất nửa gương mặt, chỉ chừa lại đôi mắt phượng hẹp dài vô cùng tập trung. Dao phẫu thuật trong tay vờn vàng giữ trong lòng bàn tay.

Trên giường bệnh là đứa bé cùng một người phụ nữ ** thống khổ, tuyệt vọng nhìn về phía ống kính.

Bé gái vừa mất đi người cha, trên mặt rõ ràng đầy máu nhưng vẫn lộ ra hàm răng trắng tinh, trên bức ảnh chỉ có dòng chữ: "Chú, chú có thể giúp cháu đào ba mẹ ra không?"

Ôn Đồng đem ảnh từng tấm từng tấm để vào trong hộp, dùng sức để lên, hít thật sâu mấy cái, những hồi ức này quá nặng nề.

Vốn cho rằng đây là lúc anh cứu người, hoặc là ánh lưu niệm khi hoàn thành một công việc, không ngờ lại là những ký ức tàn khốc đầm máu đến vậy.

Mỗi một tấm ảnh đều ẩn chứa trong đó sức nặng của sinh mệnh, trong chiếc hộp này, tất cả đều là linh hồn đã mất đi, họ khát khao được sống, khát khao hơn bất kỳ ai nhưng lại không có cơ hội để mà quý trọng.

Mấy năm qua của Cận Tây Trầm, môi trường sinh sống đều là như vậy sao, mưa bom bão đạn, máu tanh nguy nan!

Nhớ lại lời Mộ Mộc nói, anh đứng trên quả bom cứu bệnh nhân suốt một ngày một đêm, viên đạn xuyên qua cánh tay, không có thuốc tê, kiên cường gắp đạn ra, tùy tiện băng bó một chút rồi lại đi cứu người.

.....

Ôn Đồng không dám xem tiếp, cẩn thận cất kỹ từng tấm ảnh, đặt chiếc hộp trở lại chỗ cũ, sau đó nhìn xuống cảm giác vẫn còn chút u u mê mê như cũ trong đầu bước ra khỏi lầu.

"Cận Tây Trầm." Ôn Đồng chạy tới trước mặt anh, ngồi xổm xuống: "Có nhà vệ sinh không, một phút cũng không đợi được nữa rồi, dùng tốc độ nhanh nhất của chú nói cho cháu nhà vệ sinh chỗ nào, bằng không chú sẽ thấy người đầu tiên trên thế giới nín tiều mà chết."

"Bên này." Cận Tây Trầm nói.

Có thể không muốn quá quan tâm đến cô? Ôn Đồng cũng biết, đoán chừng là con giận của anh hầy còn chưa tiêu tan, cho nên cũng dứt khoát không đi khơi bực dọc của anh, yên yên lặng lặng theo sau lưng anh.

Cuối cùng tới phía trước một gian phòng nhỏ rộng hai mét dựng bằng gỗ tranh, ắt hẳn là nhà vệ sinh. Cô nhanh chân xông vào, nhưng cánh tay lại bị kéo về sau một cái, suýt nữa thì ngã chổng mặt lên trời.

"Sao... sao vậy?" Ôn Đồng căng thẳng nhìn anh.

Nét mặt anh không thay đổi, vẫn như cũ có chút lạnh lùng, sau đó cầm lấy cây giấy gỗ dựng bên cạnh, quay lại.

"Đợi chút chứ chú Cận, cháu giải quyết vấn đề dân sinh trước rồi chú lại thanh lý môn hộ cũng không muộn, hiện thời trước mắt đừng manh động." Ôn Đồng nói.

Cận Tây Trầm phớt lờ cô, cây giấy trong tay dùng sức gõ nhà vệ sinh mấy cái, sau đó đặt trở lại chỗ cũ.

Quả nhiên vẫn còn giận thế à... Không đánh cô, đập nhà vệ sinh bỏ tức? Phương pháp giảm bớt tức chế thế này có chút đặc biệt nhen.

Có điều Ôn Đồng cũng có thể hiểu anh vì sao lại nổi giận, bởi vì mới rồi xem những bức ảnh kia, cô mới chợt hiểu ra vì sao Cận Tây Trầm lại nổi nóng đến thế, vì chỉ có người thực sự từng trải qua cái chết thì mới hiểu sinh mạng quý giá đến cỡ nào.

Kỳ thực mấy môn thể thao mạo hiểm kia có đều đánh giá mức độ nguy hiểm trước, căn bản là hữu kinh vô hiểm, nhưng thấy mặt anh tối sầm, Ôn Đồng vẫn nhe giọng kéo tay áo anh: "Chú Cận, chú đừng giận mà."

Anh không đáp, Ôn Đồng lại sắp đến trước mặt anh, nhắm mắt xòe tay: "Ngài đây nếu như tâm tình thực sự không tốt, vậy cứ đánh tôi là được, sao lại trút giận lên nhà vệ sinh. Chốc nữa ngài đánh sập rồi, chúng tôi đây ngay cả cái nhà vệ sinh cũng không có."

"Chỗ này rắn rết chuột kiến nhiều, trước khi đi cầu phải cầm giấy gỗ thử vài cái dọa chúng." Anh xoay người, quay lưng về phía cánh cửa nhà vệ sinh đơn giản.

Nghe giải thích rồi, cô ngượng ngùng chui vào nhà vệ sinh, rất nhanh liền giải quyết xong, đi ra.

Kết quả vừa ngẩng đầu đã phát hiện anh vậy mà vẫn chưa đi, đang yên lặng tựa vào một gốc cây bên cạnh, quay lưng về phía nhà vệ sinh.

Ôn Đồng cũng đứng lặng đấy, không lên tiếng. Bóng dáng cô đơn lạnh lẽo phía xa tựa như một ốc đảo biệt lập trong bóng tối, xung quanh đều là mặt biển nặng nề, anh qua không được, mà cũng không có ai đi sang.

Anh có sự cô quạnh của mình, không ai có thể sẻ chia.

"Xin lỗi, chú Cận." Ôn Đồng nói.

"Thực ra ba cháu đối với chú cũng không có bao nhiêu ân tình, chú đối tốt với cháu, cháu đều ghi nhớ trong lòng, hiện giờ cháu đã trưởng thành rồi, có đủ năng lực chịu trách nhiệm với hành vi của mình. Chú không cần cảm thấy có lỗi với ông ấy." Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu.

Anh vẫn không để ý đến cô, Ôn Đồng ngồi bên cạnh anh cũng cảm thấy rất nhàm chán.

Đôi trắng đối sao, nhìn nhau không lời.

Lúc Ôn Đồng cho rằng hai người sẽ phải ngồi như vậy đến khi trời sáng thì Cận Tây Trầm lại không biết từ đâu lấy ra hai cục kẹo, mở bàn tay cô: "Ăn kẹo chứ?"

Trong lòng bàn tay, viên kẹo được đóng gói màu sắc rất đẹp, nét mặt Cận Tây Trầm vẫn như thế, chỉ có đôi mắt là hình như không giống, tựa ánh sao tỏa sáng, Ôn Đồng như thể bị mê hoặc, cứ thế cầm lấy viên kẹo.

Bóc vỏ kẹo, trực tiếp cho vào miệng, trong thoáng chốc, mùi sầu riêng nồng đậm lan tỏa trong miệng.

Mỗi một dây thần kinh, mỗi một tế bào đều đang kêu gọi buồn nôn muốn ói, cả đời này của cô ghét nhất chính là mùi sầu riêng, thật sự là quá...thúi.

Cận Tây Trầm về mặt bình thản bóc giấy một viên kẹo khác, cho viên kẹo tròn vào trong miệng. Ôn Đồng nhanh chóng phun cục kẹo sầu riêng trong miệng ra, kết quả thấy kẹo anh ăn rõ ràng là chocolate!

Tưởng tượng ra chocolate nhỏ nhỏ tròn bóng, cô thật sự cảm giác được, mùi hôi trong miệng dường như càng nồng.

Không phải cố ý đầu nh? Anh hẳn cũng không biết viên kẹo kia là mùi sầu riêng đâu nh? Ngón tay Cận Tây Trầm linh hoạt, rất nhanh liền dùng giấy gói kẹo gấp thành một con hạc giấy be bé, đưa cho cô.

"Mùi vị thế nào?" Cận Tây Trầm nói.

"..." Được rồi, Ôn Đồng tin chắc là anh có ý, người này mà đã ghi thù thì so với cô còn giống một đứa con nít hơn, thật không biết là ai lớn hơn ai chín tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Cháu muốn làm gì

Chuyển ngữ: Mic

Ánh sao lấp lánh trải dài trên nền trời đêm, không khí thành phố Thanh Giang không tốt, dù là ngày hay đêm thì đều mặt mù khói bụi, chưa bao giờ có bầu trời sao rõ rệt đến vậy.

Chòm sao Bắc đẩu quy củ sắp hàng giữa tinh trận, cùng chòm sao Hóm xa xa đối nhau.

"Ôn Đồng?"

"Dạ?"

Lúc Ôn Đồng nói chuyện, theo thói quen luôn nhìn vào mắt người khác, hiện giờ anh vừa đứng lúc cũng xoay mặt sang, cô trông thấy nét mặt vô cùng bình lặng của Cận Tây Trầm, như thể tai nạn qua đi, mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng.

Anh vẫn thế, cho dù ở Kenya điều kiện gian khổ đến vậy vẫn thanh tao xuất trần như cũ, lạnh lùng mà trầm ổn.

"Vừa rồi chú nghe Tiểu....." Lời còn chưa dứt thì anh đã chợt nhíu mày, lùi về sau hai bước, ngồi xuống.

Ôn Đồng cũng nhận ra, mình...thật sự quá thối.

Ngay cả chính cô cũng không chịu được mùi này, nói chi là anh, cho nên cũng không nói gì nữa. Nhưng đột nhiên lại sực nhớ, cô hỏi thế này là vì ai chứ.

"Đau....." Ôn Đồng ôm đầu, hừ hừ đau đớn.

Không phản ứng?

Không thể nào, cô diễn giỏi như vậy, anh không thể nào nhanh như thế đã nhận ra cô đang giả bộ nha.

Cô hiện giờ còn bị thương, anh không thể nào lòng gan dạ sát thế đâu. Nhưng nghĩ lại thì cũng không phải là không có khả năng, anh hiện giờ mặt mày lạnh tanh nhìn điệu bộ của cô, đích thực cũng không giống người yếu lòng dễ bị lừa....

Nghĩ tới nề mẩn, ngón tay bắt gãi xước phải miệng vết thương nơi trán, lúc này thì cô thật sự đau chết được, nước mắt cứ thế ầng àng.

Yên lặng trong chốc lát, Ôn Đồng gần như sắp từ bỏ, so độ kiên nhẫn với anh, cô trước giờ vẫn luôn thất bại thảm hại. Ai biết vừa mới nghĩ vậy thì nghe thấy tiếng bước chân đạp lên lá khô lạo xạo, còn có đôi chút gấp gáp.

Ôn Đồng nhanh chóng vùi cái đầu mới vừa ngẩng lên xuống, dự đoán lúc khoảng cách không còn bao xa thì bất ngờ ngẩng lên hướng về phía anh ra sức thổi một hơi, ai biết Cận Tây Trầm đứng không vững, chân chới vói, trực tiếp kéo cô ngã xuống đất.

Trong đầu Ôn Đồng chỉ còn đọng lại hai từ: xong rồi. Bên này đầu óc còn chưa ổn, lại sắp đập mặt xuống đất, tay cũng không kịp bảo vệ mặt, ngã thì vỡ mặt mất.

Cận Tây Trầm phản ứng rất nhanh, một khách cô sắp ngã xuống thì theo bản năng che chở đầu cô, phản lưng đập xuống đất, chỉ có như vậy mới bình yên bảo vệ cô trước ngực.

Mặc dù anh đã đỡ phần đầu, nhưng phản lực lúc ngã xuống cũng không hề nhỏ, môi cô đập vào cằm anh, hai người đều kêu lên một tiếng.

"Sao rồi? Không đập trúng đầu chứ?" Cận Tây Trầm nói, bàn tay lập tức kiểm tra vết thương của cô.

Đầu ngón tay anh mang chút lạnh lẽo, dán lên vùng ót nóng hổi của cô, dễ chịu đến độ khiến cô muốn thở một hơi thỏa mãn.

"Không có." Ôn Đồng lắc đầu.

Cô ngược lên, ánh mắt giao với anh, trong khoảnh khắc cô gần như mất đi hơi thở.

Cảm giác này rất giống với lần đầu tiên trông thấy một cái động lớn xanh rì, sâu thẳm, thần bí, mang theo cảm giác kích thích cùng phiêu lưu mạo hiểm chưa hề biết, khiến cô nhìn không được muốn tới thăm dò.

Mặc dù nhìn thấy, nhưng trong lòng tựa hồ như có một khoảng trống, có một khoảng hồ hấp ngừng lại.

Thích một người là cảm giác gì? Trước đây cô không biết, hiện giờ dường như trong khoảnh khắc đã thấu hiểu.

Thích một người, cho dù anh ấy lặng lẽ đứng đó, không nói gì, cũng không làm gì, nhưng bạn đều cảm giác được trái tim mình đang đắm chìm nở hoa.

"Tách" một tiếng, phá vỡ đất bùn, trời lên đá thạch, sau đó bất ngờ không kịp đề phòng, trông thấy một vùng ánh dương rộng lớn.

Ôn Đồng cảm thấy suy nghĩ trong lòng mình dâng cao tràn trề, như thể có thứ gì đó muốn thoát ra, ngừng nghĩ, cô cuối cùng vẫn kiềm chế. Chú cháu – nhận nuôi giống như một cái hào vô cùng rộng lớn, cô không dám tùy tiện vượt qua.

Cô không sợ gì khác, chỉ sợ cự tuyệt, sau đó cô ngay cả vị trí đứng bên cạnh cũng không có.

Trái tim không cách nào khác chế đập thỉnh thoảng, như sấm rền trống gục.

**

"Một, hai, ba, bốn, năm....." Giọng trẻ con nằm mại vui trong vòm ngực rộng lớn kiên cường, theo tiếng tim đập trong lồng ngực anh, nhỏ giọng đếm số.

"Đếm cái gì thế?" Anh nghe hết nửa ngày trời, hình như là số?

Vừa rồi tội nghiệp đáng thương đứng trước cửa phòng ngủ của anh nói sợ sấm, quán lấy anh muốn ngủ cùng anh, bây giờ vậy mà lại không ngủ được nằm đếm số?

"Cháu đang đếm nhịp tim của chú." Ôn Đồng nói.

Cô từ trong tấm chăn bọc kín mít ló đầu ra, sợi tóc mảnh mai quét qua xương quai xanh của anh, tay chân cũng cùng lúc bò lên tới vị trí cao ngang anh, hai tay đặt lên xương quai xanh anh, con ngươi trong suốt đối diện với anh tựa như cảm thạch đen bóng.

"Thế Đồng Đồng của chú liệu có cần nói cho chú biết, đếm nhịp tim chú để làm gì không?" Cận Tây Trầm cười hỏi.

Đưa tay kéo chiếc chăn lên, vén ngay ngắn sau lưng cô, kể đó ung dung đợi câu trả lời của cô.

"Ừm..... cháu đếm qua rồi, nhịp tim của chú mỗi lần đập bảy mươi lần thì qua một phút. Cháu muốn thời gian chạy nhanh lên một chút, như vậy cháu sẽ trưởng thành, nhưng cháu lại muốn nó chạy chậm một chút, chú lớn hơn cháu nhiều như vậy, nhất định sẽ rất nhanh già. Chú Cận, chú nói xem, rốt cuộc nhanh một chút sẽ tốt hay chậm một chút sẽ tốt hơn?" Cô chìa ngón cái, chống trên cằm, khổ não chau gương mặt nhỏ nhắn.

Anh thoáng chững lại, gác cằm trên đỉnh đầu cô, cọ cọ hai cái: "Chạy nhanh chạy chậm đều được. Chú không cảm thấy lớn hơn cháu có điểm nào không tốt, chú có thể chia sẻ gánh vác những niềm vui cũng như đau khổ khi cháu trưởng thành, mà không cần đem những đau khổ của chú đi theo cháu. Ai rồi cũng già, cháu phải biết, tóm lại sẽ có một ngày chú rời khỏi thế giới này trước cháu."

"Không thể vĩnh viễn ở cùng nhau sao? Cháu không muốn xa chú, Cận Tây Trầm." Ngỡ khi Ôn Đồng ù rù, rất không vui khi anh đột nhiên nhắc tới vấn đề sống chết.

"Không ai có thể vĩnh viễn ở bên nhau, chú sẽ chết, cháu cũng vậy. Thế giới này không có gì là vĩnh hằng." Cận Tây Trầm đáp.

Anh trước giờ không phải là một người nói dối thiện lương, mỗi lần vào thời điểm như vậy đều lộ ra sự tàn khốc vô cùng. Ôn Đồng không lên tiếng, cô ghét chia lỵ.

**

"Đồng Đồng?" Cận Tây Trầm mở miệng, kéo cô từ trong hồi ức trở về.

Ôn Đồng sực tỉnh, thấy mình hãy còn nằm bò trên ngực anh, lập tức ngượng ngùng bò dậy, mặt nhất thời nóng ran, ấp a ấp úng đối đề tài: "Chú sao lại biết hôm nay cháu dạy nhảy dù ở đây vậy?"

"Cháu thật sự cho rằng Lâm Tu Trúc đích thực chỉ để cháu tới huấn luyện?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Hả? Lẽ nào không phải sao?" Ôn Đồng nghi hoặc.

Ánh mắt anh chợt âm u, khóe môi nửa đùa nửa cười: "Cũng có lẽ vậy."

"Chú có từng hỏi hận không?" Ôn Đồng đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

"Hửm?"

"Tôi nói nguy hiểm như vậy."

"Thực ra không chỉ ở đây, chú còn vừa bị chia sủng vào đầu vừa làm một cuộc phẫu thuật suốt mười hai tiếng ba mươi sáu phút trong một phòng khám nhỏ ở biên giới Nam Sudan." Cận Tây Trầm nói rất nhẹ nhàng, không có lấy chút gì gọi là hoảng sợ nghiêm trọng, cứ như chỉ đang nhắc đến hôm nay ăn gì vậy.

Chuyện nguy hiểm như thế nhưng lại bị anh miêu tả qua loa đến vậy? Ôn Đồng nhất thời cũng không biết tiếp lời thế nào, máu dồn lên, kéo cánh tay anh qua, bắt đầu cời cúc áo.

Hít thở sâu, sau đó kéo lên trên. Trên cánh tay là những vết sẹo vô cùng dữ tợn, dọc ngang đan xen.

Ôn Đồng cộp một tiếng đứng bật dậy: "Chuyện nguy hiểm như vậy, chú vì sao trước giờ chưa bao giờ nói với cháu!"

Đây là lần đầu tiên cô nói tiếng với anh, hiện giờ mặc kệ lễ phép gì, chỉ cảm thấy ngực như có đám lửa bùng lên, mắt thấy sắp thiêu đốt đến cả họ hàng, rồi đến mắt, cô muốn bóp khói, muốn phát nổ!

"Nói với cháu? Một nhóc con như cháu thì hiểu cái gì, đưa dao phẫu thuật cho chú, hay là có thể giúp chú chẩn đoán?" Cận Tây Trầm chế nhạo cô, hoàn toàn không để tâm đến phần nộ của cô.

"Cháu không còn nhỏ, chú tóm lại đứng có coi cháu như một đứa con nít." Ôn Đồng nhìn ánh mắt treu tíc của anh, giận đến độ bả vai cụp xuống.

Bắt luận trên weibo có bao nhiêu fan, chơi thể thao mạo hiểm có bao nhiêu "đẹp trai" liều lĩnh, cho dù lại có bao nhiêu người sùng bái cô. Nhưng trong mắt anh, vĩnh viễn vẫn xem cô như một đứa con nít thôi.

Phải, anh lớn hơn cô chín tuổi, coi như chăm sóc cô trưởng thành, nhưng thế thì sao chứ?

Cô mười tám rồi, tám lý lẫn sinh lý đều đã là người trưởng thành rồi, nhưng ánh mắt anh nhìn cô, mãi mãi vẫn giống như nhìn cô năm mười hai tuổi.

Là cưng chiều? Là bao dung? Nhưng lại không có tình cảm!

Có lẽ vì đây là hứa hẹn phó thác chẳng, không một chút pha trộn tư tâm. Anh có thể vì một sự việc mà nhận nuôi cô, có thể thấy được anh là người xem trọng lời hứa như thế nào.

Tuổi trẻ, với cô trước tới giờ không phải là vốn liếng, mà là gánh nặng.

Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần có anh, cơ hồ chuyện gì cũng có thể dễ dàng giải quyết, mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay anh, chưa bao giờ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Cô chỉ cần đứng sau lưng anh, yên lặng tận hưởng cảm giác an toàn anh mang đến là được, nhưng đây không phải điều cô muốn, không phải là thứ cô cần, cô muốn dùng thân phận bình đẳng đứng bên cạnh anh, cùng anh kẻ vai sát cánh.

"Chú tin." Cận Tây Trầm nói.

"Hả? Gì cơ?" Ôn Đồng vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghe thấy anh nói thì chỉ đáp lại theo phản xạ, thực ra hầy còn chưa phản ứng kịp.

"Chú nói, chú tin cháu lớn rồi. Qua nửa tháng nữa là sinh nhật của cháu, muốn cái gì?" Cận Tây Trầm lặp lại lần nữa, thậm chí còn nhiều thêm một câu.

"Cháu muốn cái gì chú đều có thể cho sao?" Ôn Đồng cố ý nói.

"Chú sẽ cố gắng hết sức." Cận Tây Trầm nhận lời, với những yêu cầu của Ôn Đồng, anh hiếm khi từ chối, mà bản lĩnh của anh Ôn Đồng trước nay cũng chưa từng hoài nghi.

"Vậy được, cháu muốn.....uống rượu, có thể không?"

Ôn Đồng tùy tiện đưa ra một yêu cầu, với cô mà nói cái gì cũng được, lúc nói câu này, trong lòng cô thực sự mong muốn là, cháu muốn chú đó.

Thứ Cận Tây Trầm có thể cho cô rất nhiều, ngoại trừ không thể yêu cô, còn có gì anh không làm được chứ? Thế nhưng, thứ cô kháng kháng muốn lại là điều duy nhất anh không làm được kia!

"Chú sẽ cố gắng hết sức." Cận Tây Trầm nói.

Lúc này Ôn Đồng mới phát hiện, chỗ này cũng không phải thành phố Thanh Giang, muốn uống rượu hình như.....Quá thực là một việc vô cùng gian nan.....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Ni mã* hại người

Chuyển ngữ: Míc

* Ni mã tiếng Tạng ý nghĩa là "thái dương", phiên âm pinyin là 你妈mẹ nó

Lặn qua lặn lại suốt cả đêm ngủ không an ổn, gần như trời vừa sáng thì cô liền thức dậy.

Vòng quanh lều trại một vòng, sao hôm hazy còn lấp lánh, vắng trắng non lành lạnh thấp thoáng treo ở phía tây, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Xa xa dường như có tiếng huyệt gió, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ ràng. Tiểu Hưu mất sắc, trông thấy Ôn Đồng ngồi ngẩn ngơ trên sườn đồi liền cất tiếng gọi.

"Tiểu Đồng Đồng, ngây ngẩn gì đó, qua đây ăn cơm nè!"

Tiểu Hưu là một người Đài Loan yêu thích ngôn ngữ địa phương, chất giọng Đài Loan mềm mại đến độ vừa rồi cô nghe thấy chính là Tiểu Đồng Đồng. Hôm nay cô mới biết giọng Đài Loan không phải toàn bộ đều mạnh mẽ, thì ra cũng có ngoại lệ.

Đầu đầy hắc tuyến, Ôn Đồng chạy tới trước bàn ăn thì ngờ ra, mình đi tới chỗ này cũng quá ư là gian khổ mà.

Băng ghế nhựa đã phai màu nghiêm trọng, một tấm ván gỗ cũ kỹ, bên dưới là bốn cục đá to xếp lên nhau, cứ thế bày biện chén đĩa, còn có một ít thức ăn màu trắng không rõ là gì, trực tiếp dùng lá cây bọc lấy.

Ăn cơm xong tấm ván gỗ này sẽ lại được dỡ ra, lều bạt thì giữ lại để dành khám bệnh, cứ như vậy tuần hoàn sử dụng ở nơi điều kiện eo hẹp này.

Nhị Triều thấy cô đi qua thì vội mỉm cười, sau đó đứng dậy nhường một vị trí bên cạnh.

"Chào mọi người, em tên Ôn Đồng, là... cháu họ của Cận Tây Trầm." Cô lên tiếng chào hỏi, trước tự giới thiệu mình một chút, Tiểu Hưu cô đã biết rồi, chỉ là vẫn chưa nói chuyện.

Nhị Triều đoán chừng là anh chàng hay xấu hổ nên rất dễ nhận ra. Ngoài ra trên bàn còn có vài hộ lý trước nay cô chưa từng gặp, cũng đều rất thân thiện nhìn cô mỉm cười.

"Phụt....." Mọi người đồng loạt phun cơm trong miệng, chỉ có Cận Tây Trầm bình tĩnh nuốt xuống một ngụm canh.

"Lão đại anh quá chi không trọng nghĩa, có cô cháu gái xinh đẹp nhường này vậy mà chưa bao giờ nhắc tới!" Tiểu Hưu loạn choạng kẹp vai Nhị Triều, Nhị Triều đã không cao lại còn gầy nhom, bị đẩy một cái như vậy nhất thời có cảm giác như nhànht liêu trong gió.

"Cậu khi dễ Nhị Triều làm gì, có gan thì đi mà tìm lão đại." Tam Họa nói.

"Em không dám đâu." Tiểu Hưu hùng hồn nói.

Nhị Triều như lâm đại địch cầu cứu Cận Tây Trầm "Thầy....."

Cận Tây Trầm: "Đừng làm rộn."

Ba từ ngắn ngủi nhưng lực ục hiếp có thể so với bom mìn, cả bàn ăn đều chỉ còn tiếng đĩa va lách cách vào mâm, ngay cả Tiểu Hưu lách cha lách cách cũng quy quy cù cù ngồi im trên ghế.

Thói quen của một người thật sự rất đáng sợ, sự giáo dục tốt khiến anh ở nơi gian khổ như Kenya cũng có thể duy trì được thói quen tốt, cho dù bối cảnh là cát vàng vạn lý, sa mạc khô cằn, anh vẫn có thể ung dung nhàn nhả như thế ngồi trong nhà hàng cao cấp mười chín tầng vậy.

"Lão đại, em nói anh này, con người sống thì phải nói chuyện yêu đương, tuổi còn trẻ thì có thể tăng cường kiến thức, tuổi lớn rồi thì có thể giữ thanh xuân, nếu anh không ngại, em sẽ cân nhắc làm bạn trai của cháu gái anh nhé." Tiểu Hưu vẫn cứ cười đùa, lém lỉnh là một đặc tính của cậu chàng, khó mà thay đổi.

"Ha ha ha." Cận Tây Trầm cười ba tiếng, nét mặt vẫn không chút biến đổi, sau đó nghiêm túc nhìn Tiểu Hưu: "Yêu sớm không tốt đâu."

"Hả? Cô ấy còn chưa thành niên à!" Tiểu Hưu kinh ngạc.

"Là cậu." Qua câu nhắc nhở của anh, mặt Tiểu Hưu xanh mét, lần đầu tiên cảm giác được IQ cực cao của mình cùng nhảy lóp tốt nghiệp là chuyện bất hạnh cỡ nào.

"Tuổi thực của em vẫn lớn hơn chút đó!" Tiểu Hưu vót vát phản bác.

"Thế chẳng phải là chưa thành niên rồi?" Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng đứng lúc bỏ thêm một nhát: "Nhóc nè, chị trước mắt còn chưa có dự định ăn cô non."

"....." Tiểu Hưu khóc không ra nước mắt thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt đồng cảm nhưng cũng vất và nhin cười thì mặt càng xanh mét.

Nhị Triều rất thành thực hiền hậu, không để tâm Tiểu Hầu đảm ngực giẫm chân, chỉ lẳng lặng đẩy đĩa thức ăn bên tay đến trước mặt Ôn Đồng, sau đó cúi đầu tiếp tục im lặng ăn cơm.

Tiểu Hầu vẫn không khuất phục, xích đến bên cạnh Ôn Đồng: "Tiểu Đồng Đồng, lão đại ở nhà cũng như vậy à?"

Ôn Đồng nói: "Ở nhà còn hiền thái hơn. Nhóc thấy chú ấy hiện giờ ngồi ở nơi thế này ăn cơm đúng không, thực ra chú ấy mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, nhà chỉ có một chút xíu bụi thôi cũng không chấp nhận, trong nhà nhất định phải có mùi thuốc khử trùng mới được. Mặc kệ thời tiết thế nào, bên trong chỉ mặc áo sơ mi vải hai màu trắng đen, cúc áo phải cài cẩn thận tý mỷ. Văn kiện cần cứ theo loại mà sắp xếp, tuyệt đối không thể bừa bãi, sinh hoạt thường ngày là uống trà – đọc sách – viện nghiên cứu, nuôi chim – câu cá – vung cuộc. Không hút thuốc không uống rượu, sinh hoạt nghỉ ngơi chuẩn xác như thể có đồng hồ báo thức trong đầu."

Tiểu Hầu ghen hòng trán trời hết nửa ngày: "Thế này.....Thế này thì quá kì biến thái, thế anh ấy có bạn gái không?"

Ôn Đồng khó hiểu liếc cậu chàng một cái, Tiểu Hầu mặt mày liền đỏ lựng: "Không phải, ý của anh là quy tắc đến vậy, anh ấy liệu có thời gian quen bạn gái không?"

Cô vừa định lên tiếng thì đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng trầm thấp ấy vang lên: "Không đối bụng đúng không."

Tiểu Hầu vội vàng ngậm miệng, ở dưới bàn đá chân Nhị Triều một cái, để cậu ấy ra mặt cứu giúp.

Nhị Triều nói: "Thầy, em có một câu hỏi."

"Hỏi?" Một từ ngắn gọn, Tiểu Hầu và Ôn Đồng thế nhưng lại rõ ràng cảm thấy so với đao phong còn sắc bén hơn.

"Hôm qua em nghe cô Mộ nói, nếu như xử lý không thỏa đáng, bọn họ sẽ không tới đây tìm nữa, lẽ nào chúng ta còn phải đi xin họ tới tìm sao?" Vấn đề này cậu ấy đã suy nghĩ suốt cả đêm, uy hiếp như thế thực cũng không có mấy uy lực nhĩ.....

Cận Tây Trầm uống ngụm nước, nói: "Vắc xin lần này là phòng ngừa bệnh than, cổ hết sức để ai nấy đều phải tiêm, ngoài ra tiêm xong rồi thì phải làm ký hiệu trên người họ, tránh trùng lặp."

"Nếu như mọi người đều phải tiêm, thế mấy bộ tộc ở xa kia không tới thì làm thế nào." Nhị Triều lo lắng nói.

"Tìm tộc trưởng tộc Kalenjin, ông ấy sẽ giúp." Cận Tây Trầm nói.

"Dạ? Vì sao?" Nhị Triều nghi hoặc hỏi, mọi người cũng đồng loạt nhìn Cận Tây Trầm.

Hôm qua còn tới bao vây, hôm nay sẽ giúp đỡ à? Sao có thể chứ! Ai nấy trong lòng đều không tin tưởng, nhưng Cận Tây Trầm làm việc trước giờ đều nắm chắc, chưa bao giờ sai sót, mặc dù khó tin, nhưng cuối cùng sự tò mò trong lòng đã chiến thắng.

"Ông ấy muốn biết hiệu quả của vắc xin, nhưng sẽ không để người trong tộc mình thử trước." Cận Tây Trầm nói.

Ồ.....Mọi người hiểu ra, họ dù thế nào cũng không nghĩ tới việc lợi dụng quan niệm này, trong lòng đồng thời cũng có suy nghĩ, không hổ là lão đại nhen.

Phục thật!

"Còn có chuyện của Lanya, bao gồm cả người trong tộc Kalenjin, tôi cảm thấy gần như những bộ tộc ở Kenya đều không hiểu về bệnh AIDS. Họ không sống chung với người mang bệnh dịch thực là sai lầm, nhưng nếu như họ suy nghĩ rằng cho dù ngày cả ăn cơm cũng không lấy nhiễm thì cũng sẽ không tin là thông qua đường tình dục đâu..... Truyền nhiễm qua sinh hoạt, nếu như lại đi tiến hành hoạt động tình dục, sẽ thế nào đây?"

Họ bình thường thảo luận sự việc về mặt y học này đều rất tự nhiên, một là vì đa số đều là nam giới, hai là vì mọi người đều học y, đối việc chuyện này không có gì kiêng dè. Hiện giờ đột nhiên có cháu gái của thầy, còn là một cô gái tuổi vừa mười tám nên khó tránh khỏi bắt đầu có đôi chút ngượng ngùng. Nói rồi hãy còn liếc mắt nhìn về phía Ôn Đồng, mặt mày đỏ bừng.

"Cho nên nhiệm vụ của ngày hôm nay là, phổ biến áo mưa." Anh ăn nốt miếng ugali cuối cùng, bình thản nói.

l Thức ăn chủ yếu và phổ biến nhất ở Kenya, làm từ bột ngô trộn với bột nhào dày. Đây là loại thức ăn ngon, làm no bụng và ăn kèm với rau xào hay bất kỳ loại thịt hầm nào.

"Phụt....."

Tiểu Hầu không nhịn được, phun thẳng ngụm nước lên người Tam Họa ngồi đối diện, khiến cô ấy méo mặt, nãy: "Cậu sao thế hả, bộ xấu hổ à, gan to lớn mặt mà thế à."

Cận Tây Trầm lạnh lùng lườm Tiểu Hầu một cái, đầu cậu chàng càng cúi thấp: "Khụ khụ, món cơm này ngon thật nhĩ."

Thu hồi ánh mắt, giọng nói trầm thấp lại vang lên: "Mộ Mộ đi lấy hàng, ước chừng còn độ nửa tiếng là có thể tới, ăn xong Nhị Triều đi thông báo cho các tộc trưởng, mời họ dẫn theo người trong tộc đến nghe giải thích, lúc tôi giảng giải, Tiểu Hầu thị phạm, Tam Họa đi phát cho mỗi người một cái áo mưa. Có vấn đề gì không?"

Mọi người đồng thanh: "Không vấn đề gì."

Anh vừa dứt lời, người nào người nấy nhanh chóng tản đi, nhất là Tiểu Hầu chạy nhanh hơn ai hết, cứ như lửa đốt tới móng.

Lúc cô nuốt xuống miếng cơm cuối cùng trong miệng, thò tay tìm miếng ugali thứ tư thì mùi thuốc khử trùng mát lạnh từ sau lưng phả tới, không biết từ lúc nào anh đã đứng đằng sau cô, ngón cái cùng ngón trỏ kẹp miếng ugali cuối cùng trong chiếc gò tre.

Mùi hương quen thuộc lập tức xâm nhập vào giác quan của cô, anh hơi hơi cúi người sượt qua đỉnh đầu cô, Ôn Đồng cảm thấy lông mày trên người đều dựng hết cả lên, bàn tay cảm thức ăn chực lại giữa không trung. Mất thấy miếng ugali đó bị cầm đi xa hai mét, sau đó rơi vào trong một giỏ trúc khác bên cạnh.

Hiện giờ là tình huống gì? Bông hoa lạnh lùng cao quý mọi người sùng bái vậy mà lại đang vurun người cùng cô.... giành đồ ăn?

"Ăn ít một chút, ugali ăn nhiều dễ bị biếng ăn."

Cô vừa định lên tiếng thì đã nghe thấy anh lại nói: "Hoa quả hôm qua có còn muốn ăn không? Bao Tiểu Hầu hái cho." Nói rồi từ trong túi áo khoác dài màu trắng lấy ra một cái đồng hồ quả quýt xem ra rất cũ kỹ, dùng ngón cái bật ra: "Trở về nằm nghỉ đi, vừa mới bị ngã trứng đầu tốt nhất là nằm trên giường nghỉ ngơi."

**

Ôn Đồng nằm trên giường hết nửa ngày, sờ sờ tới mới chợt nhớ hôm qua lúc cô làm mẫu bởi vì bất tiện nên đã lấy đi động ra ném vào trong cặp.

Lúc đó trong tình huống như thế,cứu mạng còn không kịp, ai lại nhớ tới có cảm điện thoại hay không chứ.

Hiện giờ rảnh rồi muốn chơi game cũng không thể chơi, không khỏi hướng lên trời thở dài: Rảnh quá đi à.

Không biết phía Lâm Tu Trúc thế nào, với tình khi anh ta và câu nói kia của Cận Tây Trầm, Uống Dịch Thiên xem ra không thể nào tiếp tục diễn được rồi. Không có nữ diễn viên, cũng không có huấn luyện viên, đoàn phim sẽ rắc rối cỡ nào đây?

Cô xoa xoa đầu, nghĩ nhiều như vậy làm gì, bộ phim phóng sự này cũng chẳng liên quan gì tới cô, hiện giờ khi không lại còn bị thương, chỉ tiếc cái gãy tay.

Cô nhắm chân tựa người vào lều, tiện tay vén một góc lều nhìn ra ngoài. Từ góc đó này của cô vừa vặn trông thấy Cận Tây Trầm quay lưng về phía mình, trước mặt là một đám người xếp hàng không mấy trật tự, hình như đang lần lượt tiêm vắc xin.

Ôn Đồng băng quơ đánh giá địa hình xung quanh một vòng, rón ra rón rén từ một phía khác chạy ra ngoài.

"Nininiyako?" Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng trẻ em có chút khàn khàn.

Cậu bé mặc trang phục địa phương màu sắc sặc sỡ, đầu đội trang sức bằng lông chim, khuôn mặt nhỏ nhắn kiểu ngao hất lên, dường như là hất hàm hỏi cô.

"Cái gì?" Ôn Đồng buột miệng nói, nhưng liền sực nhớ ra cậu bé hẳn là không hiểu tiếng Trung, vì vậy đổi sang hỏi bằng tiếng Anh: "What did you say?"

Cậu bé đột nhiên xống qua, chớp mắt nhìn cô, con ngươi đen nhánh ngoác cò chăm chăm. Trong ánh mắt mang theo vẻ thăm dò, giống như một người lớn tí hon trên dưới quan sát cô, ước chừng sau nửa phút đồng hồ thì xoay người bước đi.

Ôn Đồng buồn cười lắc lắc đầu, cũng quay người định đi, nhưng dưới chân đột ngột vấp một cái, nhấc chân lên, trông thấy một vòng cổ làm bằng xương thú.

Cô khom lưng nhặt lên, nói với bóng lưng cậu bé: ""

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiền Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hiểu nhầm lớn

Chuyển ngữ: Mic

Cậu bé làm lo, đi thẳng tới dưới gốc cây, nhặt cây trường mầu trên mặt đất lên, gương mặt đen nhem tựa như vị tông tài bá đạo hướng về phía cô khẽ mỉm cười.

Cơ thể nhỏ gầy thẳng tắp như cây thương, vênh mặt ưỡn ngực lại tựa như một chiến sĩ tí hon. Mà ánh mắt thì lại trực tiếp nhìn chăm chăm vào vòng cổ xương thú trong tay cô.

Ồn Đồng cho rằng cậu bé nghe không hiểu, vì vậy giẫm lên lớp cỏ tranh cao thẳng chạy tới trước mặt cậu, đưa vòng cổ bằng xương thú qua.

Cậu bé liếc mắt một cái, nhưn đầu về phía trước.

Đây là kêu cô giúp đeo lên à?

Vừa cài cái móc trên vòng cổ thì từ sau gốc cây có mấy đứa trẻ túa ra như ong vỡ tổ, tất cả đều tức giận gào lên với cô: "kuoa! kuoa! Kuoa! Yalakuoabibi! Yalakuoabibi!"

Ồn Đồng gạt mình, lẽ nào vòng cổ còn là vật cấm kỵ gì? Muốn giải thích nhưng căn bản lại nghe không hiểu lời tụi nhóc, vì thế quay người chạy đi, định tìm người giúp.

Cậu bé vừa được đeo vòng cổ thấy cô muốn đi liền giữ lấy cổ tay Ôn Đồng, hướng về phía sau gốc cây lớn tiếng hét: "mamanababa!"

Hai người lớn Kenya từ xa nhanh chóng chạy tới, trong tay ai nấy đều cầm trường mầu ngân quang sáng quắc: "wewekufanyakitukwaajilyau!"

"glsh?" Ôn Đồng thử dùng vốn ngôn ngữ mình học được giao lưu với họ: "glisch?"

Sự thật chứng minh, họ ngoại trừ tiếng Swahili thì những ngôn ngữ khác hoàn toàn không hiểu.

1 Tiếng Swahili (tiếng Swahili: Kiswahili) là một ngôn ngữ Bantu được nói bởi các dân tộc sinh sống ở khu vực trải dài dọc bờ biển Ấn Độ Dương từ phía bắc Kenya tới miền bắc Mozambique, bao gồm cả quần đảo Comoros. Mặc dù chỉ có 5–10 triệu người dùng nó làm tiếng bản ngữ, nhưng tiếng Swahili là một ngôn ngữ quốc gia, hay ngôn ngữ chính thức của bốn quốc gia, cụ thể là Tanzania, Kenya, Uganda và Cộng hòa Dân chủ Congo. Tại Congo, như trong phần lớn Đông Phi, tiếng Swahili thường có vai trò như lingua franca (ngôn ngữ chung cho một số dân tộc). Đây là ngôn ngữ duy nhất có nguồn gốc lịch sử của châu Phi có vai trò là ngôn ngữ làm việc của Liên minh châu Phi. (nguồn vi.wikipedia)

"yeyeweau?" Người đàn ông chợt quát to, trường mầu trong tay chỉ về phía cô, bấp thịt nửa người trên nổi lên cuộn cuộn, vô cùng hung ác.

Người phụ nữ cũng cường tráng như vậy nhẹ kéo áo người đó một cái, bị anh ta quay đầu nói câu gì đấy, sợ hãi cúi đầu.

Lẽ nào muốn đánh nhau à? Ôn Đồng hoạt động cổ tay, đánh đi, coi ai sợ ai.

Vừa nhấc tay lên thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên sau lưng.

"kuacha!"

Cận Tây Trầm siết cổ tay cô kéo ra sau, che chở đằng sau mình, sau đó bắt đầu tiến hành trao đổi với người đối diện, tiếng Swahili tối nghĩa khó hiểu từ trong miệng anh phát ra trôi chảy như tiếng mẹ đẻ thứ hai.

Ông nghe nơi cô theo động tác của anh khẽ dong đưa, sau lưng là vầng dương rực rỡ cùng vài cơn gió nhẹ thoang thoang.

Lực độ trên tay khổng lồ rất tốt, mặc dù nắm chặt nhưng lại không tạo cảm giác áp lực đau đớn, đầu ngón tay áp lên cổ tay cô có chút lạnh lạnh. Mùi thuốc khử trùng mát lạnh lại xộc vào khoang mũi, cô đột nhiên hơi hoảng hốt.

Tới khi tỉnh táo lại thì người đối diện đã rời đi, cậu bé vừa đi vừa quay đầu nhìn cô với vẻ không cam lòng.

"Cháu đeo vòng cổ cho nó?"

"Hả? Dạ." Ôn Đồng gạt đầu.

"Lần sau đừng có đeo vòng cổ cho người khác, ở Kenya cháu nhặt vòng cổ của người khác rồi lại giúp họ đeo lên, tương tự như..... có ý hạ chiến thư." Anh thả tay.

"Thế nên vừa rồi hai người kia tưởng cháu muốn đánh thẳng nhóc đó?" Ôn Đồng nhìn nét mặt anh, nhất thời cảm thấy không ổn.

"Ừ." Anh quay qua: "Không chỉ vòng cổ, vòng tay cùng với những món đồ khác cũng vậy. Ở đây không có người rảnh tay mà đi chăm sóc cháu, cho nên cảm phiền cháu có chuyện gì, trước tiên tìm chú hoặc Mộ Mộc."

Ồn Đồng ngăn ra, muốn phản bác mình đã có thể tự mình lo liệu, không cần người khác bận tâm, nhưng anh sớm đã quay người bước đi, câu nói kia đánh ghen trong bụng.

Cận Tây Trầm đi được vài bước lại đột ngột quay người nói: "Lâm Tu Trúc đến rồi, mang hành lý của cháu tới, tự mình qua lấy đi."

"Ừm."

Lúc Ôn Đồng chạy tới bên cạnh chiếc xe việt dã kia thì Lâm Tu Trúc đang thở hồng hộc dọn đồ xuống.

"Chú đang làm gì thế? Buồn bán được liệu?" Cô chọn một cái hộp in hình sấm núi hơn trăm tuổi, hỏi.

"Ồn Đồng, xin lỗi. Ông Dịch Thiên từng giúp đỡ chú, cho nên nhiều năm qua chú vẫn luôn dung túng cô ta. Chú trước nay chưa bao giờ nghĩ rằng cô ta có thể cầm bản lá đến đập chú, kết quả lại đập trúng đầu cháu. Về chuyện xử lý, cháu nói đi, cháu muốn cô ta thế nào cháu đều nghe cháu." Lâm Tu Trúc nét mặt thành khẩn, ngữ khí cũng là vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

"Chú muốn nghe lời thật lòng hay là giả dối?" Ôn Đồng nói.

"Lời thật." Lâm Tu Trúc gạt đầu.

"Được, nếu theo ý của cháu à, cô ta bị cháu đâm cho một cái. Chú biết cháu là người chảnh có ưu điểm gì ngoại trừ có thù báo thù, cô ta có bệnh cháu có thuốc, chuyên trị các dạng li lợm." Ôn Đồng nói.

Lâm Tu Trúc cảm thấy thái dương tựa mặt trời lạnh: "Đương nhiên cháu nói như vậy cũng hợp tình hợp lý, chú cũng....." Nói được phân nửa, cuối cùng vẫn ngưng lại, trong tính toán riêng của anh ta đích thực không hi vọng sự việc ầm ĩ tới nước đó, nhưng Cận Tây Trầm và Ôn Đồng... không có thiện tâm gì hết a.

Nghĩ tới đây, anh ta cảm thấy mồ hôi trên thái dương càng nhiều hơn.

Ồn Đồng lại nói: "Nếu như giả dối, giới giải trí của mọi người không phải thịnh hành đông lạnh à, thế thì đông lạnh cô ta năm ba năm đi."

"Đóng băng!! Đông lạnh là dùng cho thịt heo." Lâm Tu Trúc uốn nắn.

Nói rồi anh chạy trở lại mở cửa xe, ở vị trí ghế lái phụ cầm ra một chiếc hộp: "Lần này chú tới không chỉ để xin lỗi, còn có thứ muốn đưa cho cháu."

"Hối lộ cháu à." Ôn Đồng cười.

Lâm Tu Trúc thần bí nói: "Cháu mở ra xem thử là biết ngay có phải hối lộ hay không liền."

Ồn Đồng bán tín bán nghi nhận lấy, thô bạo nhanh gọn xé lớp giấy gói bên ngoài, lộ ra một cái hộp giấy trắng tinh bên trong, vừa mở hộp thì cả người suýt nữa bất tỉnh.

Găng tay đó! Còn có một bức thư toàn tiếng Trung!

Một người Anh, dùng tiếng Trung viết thư cho một người xa lạ? Mà cái người xa lạ may mắn ấy chính là cô?

Ôn Đồng bắt đầu cảm thấy hồ hập có chút khó khăn, nắm cổ áo Lâm Tu Trúc, gian nan xác nhận: "Viết cho cháu? Thật sự không phải gửi nhầm người?"

"Ừm, à. Bọn chú đã gửi đoạn video cháu nhảy dù, anh ấy lúc đó khen ngợi biểu hiện của cháu, còn nói muốn làm quen cháu. Nghe nói cháu bị thương anh ta rất đau lòng, vì vậy ủy thác chú đưa cái này cho cháu, chúc cháu sớm ngày hồi phục. Có cơ hội tới trang viên của anh ta làm khách." Lâm Tu Trúc nói, mặt tình bơ cảm tay cô.

Ôn Đồng đem lá thư cùng giấy tay đích thân ký tặng đặt vào trong hộp, cẩn cẩn thận thận đóng nắp lại, sau đó liền ngược mặt lên trời thở dài: "May mà chú không đưa bao tay cho cháu xem trước, bằng không chú có báo cháu bắt tay giăng hoa với cô ta, đảm cháu cũng sẽ đồng ý. Nề mặt chú, chuyện của Uông Dịch Thiên chú xem rồi liệu đi, dù sao chỉ cần từ hôm nay trở đi không để cháu thấy mặt cô ta nữa là được. Nếu không cháu sợ cháu nhìn không được sẽ đánh cô ta, cháu không sợ báo chí giới giải trí viết cái gì, cháu khác với cô ta."

Lâm Tu Trúc vội vàng liên tục đồng ý: "Nhất định nhất định."

Thấy nét mặt khó mà mở miệng của anh, Ôn Đồng nói: "Chú mang giấy tay có chữ ký với thư tới, nhất định là có chuyện muốn cháu giúp, nói đi."

"Là vậy, mặc dù cháu bị thương, nhưng bộ phim phỏng sự này cái cần quay vẫn phải tiếp tục quay. Chú cân nhắc rồi, cũng bàn bạc rồi, lần này không cần nữ diễn viên, chọn một huấn luyện viên thể thao mạo hiểm có ngoại hình không tồi, cộng thêm một nam diễn viên, chủ yếu là thể hiện thực lực cùng vẻ đẹp, cùng với đề tài khách lệ sự tự tin. Bên cháu liệu có huấn luyện viên thể thao mạo hiểm nào ngoại hình không tệ có thể giới thiệu với bọn chú không?" Lâm Tu Trúc đáp.

Ôn Đồng ngẫm nghĩ: "Thật sự có một người, vẻ mặt đẹp trai thì tuyệt đối không cần nói, có điểm tình tình thì không tốt lắm. Anh ta tên Chu Ngón Thành, là phó chủ nhiệm đội thể thao mạo hiểm của bọn cháu. Cháu cho chú số anh ta, chú tự mình nói chuyện nhé?"

"Được."

"Nhị Đồng nè, cháu ở chỗ Cận Tây Trầm nói tốt cho chú nhiều chút nha, cháu biết chuyện đi này của bọn chú cũng không dễ dàng gì, chú hiện giờ hận không thể nào bóp chết Uông Dịch Thiên, nhưng thế thì sao chứ, cũng không thể thực sự bóp chết, cháu nói đúng không nè."

Ôn Đồng tùy tiện đã quen, trước giờ người không phạm ta ta không phạm người, người phạm ta ta cố gắng phớt lờ, nhưng Cận Tây Trầm thì không như vậy, anh là dạng người đã phạm ta, về nhà có đốt nhang tám đời cũng không cứu được.

Ôn Đồng giờ nắm đầm với mặt Lâm Tu Trúc, cười khê: "Chỉ bằng cái tên chú mới gọi cháu, cháu sẽ không thể để chú ấy bỏ qua cho chú."

Lâm Tu Trúc trực tiếp xem nhẹ uy hiếp của cô, cười hề hề nhún lên xe: "Cháu biết lời nói của Cận Tây Trầm trước giờ một là một hai là hai, cũng chính nhờ vậy mà cháu ở chỗ của tên đó có thể được lợi. Lấy một phần dung túng của cậu ta đối với cháu, cháu mới phóng khoáng hưởng thụ cảm tình của cậu ta."

"Không gạt gì chú, hai này nay mặt chú ấy âm trầm như mây đen che trên đỉnh đầu ấy. Cháu nói cái gì cũng phải ở trong bụng uốn lượn bảy lần, còn không dám chắc có thể lên tiếng hay không. Nếu không phải thấy còn có chút tình cảm chú cháu với cháu, cháu cảm thấy chú ấy sẽ bóp chết cháu ngay tại chỗ cũng không thờ ơ lạnh nhạt một tiếng." Ôn Đồng thở dài, vừa nghĩ tới chuyện này thì đầu lại bắt đầu đau.

"Tình cảm chú cháu?" Lâm Tu Trúc ngạc nhiên nói: "Cháu lẽ nào còn không biết cậu ta....."

Ôn Đồng tìm thấy số của Chu Ngón Thành, đang cúi đầu soạn tin nhắn: "Biết cái gì?"

Lâm Tu Trúc ngẩng lên, kết quả bất ngờ Cận Tây Trầm ở xa xa đang chạy qua, vội vàng rút về nửa câu còn lại, nhanh chóng khởi động động cơ.

"Nhị Đồng nè, chú đi trước đây. Chờ cháu khỏe lại, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cháu tới tham quan, có thể dẫn theo gia quyến."

Phóng đi cách mấy chục mét, anh mới không nhịn được cười lớn thành tiếng, anh nắm đó buổi miệng nói một câu, sẽ không thực sự tạo thành hậu quả nghiêm trọng thế này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cách sử dụng BCS

Chuyển ngữ: Mic

"Cận Tây Trầm, chú mày cưng chiều con bé như vậy, lẽ nào là yêu con bé rồi à! Con bé nhỏ hơn chú này chín tuổi đó, chú mày sao có thể hạ thủ được." Lâm Tu Trúc mắt nhắm ý cười chế nhạo, khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, đương nhiên không thể lãng phí.

"Không liên quan tới anh." Cận Tây Trầm cảm đĩa nuôi cấy tế bào trong tay, hơi khom lưng nhìn chỉ số trên màn hình, từ đầu chí cuối không liếc anh lấy một cái.

Bất mãn vì bị phớt lờ, Lâm Tu Trúc sấn tới bên trái anh chặn màn hình điện não.

"Có liên quan gì đến anh này! Được rồi, không can hệ tới anh đây, có điều hai người là chú cháu đấy, con bé là cháu của chú mày, chú mày không sợ bị người ta chụp mũ à?"

"Cho nên?" Cận Tây Trầm nói.

"Thiên tại y học Cận Tây Trầm, giáo sư bệnh lý học trẻ tuổi nhất thành phố Giang Thanh cùng với cháu gái **, tin tức này so với việc anh đây một lần ngủ cùng mười cô diễn viên còn chấn động hơn." Lâm Tu Trúc cười hắc hắc.

"Anh từng ngủ với mười cô diễn viên cùng một lúc? Cẩn thận kéo hư thận." Cận Tây Trầm cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn anh.

"Thí dụ đó! Đưa thí dụ chú mày có hiểu không hả? Anh biết làm tổn thương người khác anh đây không bằng chú mày, chú mày không cần phải nhắc nhớ hết lần này tới lần khác, đau hết cả đầu." Lâm Tu Trúc bắt đầu gào lên.

"Chúng tôi không có quan hệ huyết thống, cũng chưa từng làm thủ tục nhận nuôi." Anh đứng dậy, hàng mi dài khê chau lại, thần nhiên phản bác.

"Nhưng người ngoài đều biết chú mày nuôi dưỡng con bé, có phải thân thuộc hay không vốn không ai dễ tâm. Còn có một chuyện, chú mày có từng nghĩ qua chưa, con bé thì sao? Chú mày hẳn tâm để cả đời của con bé chưa từng ném trái sự tốt đẹp thì đã đây nước bắn bụi gai?"

Anh ngừng lại, đột nhiên nói một câu chà ả nhập gi: "Anh tin vào sự cứu rỗi sao?"

Hồi ức chợt ngưng, bàn tay Lâm Tu Trúc đặt trên vô lăng cứng lại, đột nhiên nhớ ra, hình như sau khi anh nói những lời này không bao lâu thì Cận Tây Trầm tham gia tổ bác sĩ không biên giới, đến cái nơi chìm cũng buồn chả thêm là này, vừa đi thì đã hai năm, chỉ vì lời anh đã nói?

Quá biến thái rồi, đối với chính mình mà cũng không chừa chút đường sống như vậy!

**

Ăn cơm trưa xong, Cận Tây Trầm bưng cái khay bằng inox tới thay thuốc cho Ôn Đồng.

Cô đang chơi game trên di động, đánh ba lằn cũng chưa từng qua cửa, vì vậy anh đặt mồm xuống lấy điện thoại trong tay cô, hai ba cái liền qua!

Trần trối ngẹn lời, Ôn Đồng rầu rĩ hỏi: "Cận Tây Trầm, vết thương này của cháu có lớn không vậy? Liệu có ảnh hưởng đến cửa cảm tim đối tượng sau này?"

"Không ảnh hưởng." Cận Tây Trầm nói.

"Nói ra chú có thể không tin, nhưng cháu có bản lĩnh của gái đó, nếu không phải sinh nhằm giờ tinh, báo đảm còn Vi Tiểu Bảo hơn cả Vi Tiểu Bảo. Nói không chừng một ngày nào đó cháu còn có thể xuất bản bí kíp của gái, chú dựa theo giáo trình tìm một người thích về cho cháu." Ôn Đồng ngừng đầu, chớp mắt với anh.

"Đồng Đồng." Anh đột nhiên thấp giọng gọi.

"Dạ?"

Khóe môi anh nhếch lên, vồ cùng từ tốn cúi đầu: "Nhìn mắt chú này."

Cô theo phản xạ nhìn sang, ánh mắt trực tiếp đối diện với đôi mắt như hồ sâu kia, trong con ngươi trong suốt phả chiếu một gương mặt trẻ trung đang ngẩng đầu, miệng hơi nhếch. Hơi thở ấm nóng hòa lẫn với mùi thuốc khử trùng lướt qua thần kinh trên mặt cô, đầu ngón tay cẩn thận lần dò nơi vết thương của cô, trái tim trong lồng ngực đập loạn không chút quy tắc, lòng bàn tay siết chặt bắt đầu ẩm ướt.

"Nếu không muốn ngủ, đi theo chú." Cận Tây Trầm nói.

Đợi đến khi cô hoàn hồn thì anh đã bước đến cửa lều, hơi nghiêng người nhìn về phía cô lên tiếng, rục rờ chói mắt.

Cô nhanh chóng đứng dậy, lấy tay áo sơ mi lau mồ hôi.

Uổng công cô vừa rồi còn nói mình có bán linh cưa gái, chỉ tiếc sinh nhầm giới tính.

Người nào đó trực tiếp dùng hành động thực tế lên lớp cho cô, cô người chỉ cần đứng một chỗ, chỉ cần một ánh mắt thôi đã đủ khiến người ta thất thủ, vốn không cần phải cưa.

Đây đúng là chèn lẹch mà!

**

Lão đeo theo bước chân Cận Tây Trầm, trông thấy Nhị Triều và Tiểu Hẫu mỗi người đều đang bê một cái thùng đi tới khu đất trống.

Lại gần nhìn thử, đều là bao cao su!

Tùng tử nhỏ sặc sỡ xếp ngay ngắn nằm trong hộp, mùi dầu tẩy, mùi tảo, còn đặc biệt có cả mùi sầu riêng nữa chứ!

Ký ức Ôn Đồng nhanh chóng trở về buổi tối hôm qua, trông thấy gói bao cao su mùi sầu riêng kia thì sống lòng lại cuộn cuộn trào dâng.

Tiểu Hẫu chạy qua, bí ối hỏi: "Tiểu Đồng Đồng, tò mò chứ hả, có muốn xé ra xem thử thế nào không?"

Ôn Đồng cầm một cái lên, nói: "Không tò mò, cái này bọn chị lúc bấy giờ coi như bong bóng mà thôi chơi. Chỉ cũng chơi từ nhỏ tới lớn rồi."

Vừa dứt lời thì nghe thấy sau lưng phì một tiếng. Mộ Mộc đang nín cười, Cận Tây Trầm đứng bên cạnh.

Hiện giờ cô như thể sống thân cùng núi lữ tụ họp một chỗ, muốn trời sụp đất nứt cho rồi, nét mặt đó của Cận Tây Trầm là ý gì, sao lại âm u lạnh lẽo thế.

"Thôi bong bóng, chơi từ nhỏ đến lớn. Đợi lát nữa cháu tới thì phạm cách sử dụng chính xác của bao cao su." Cận Tây Trầm nói.

Nói rồi lướt qua cô đi lên bục, cầm loa phóng thanh trên bàn, vẫn tạo nhả như thể trên tay là một micro cao cấp. Giọng nói trầm thấp không nhanh không chậm, giải thích cho người dân Kenya đang ngồi dưới cái nắng mặt trời về lây nhiễm AIDS và cách điều trị.

Vốn dĩ là khoảnh đất trống ồn ào nhưng đột nhiên lại trở nên yên tĩnh, ai nấy đều chăm chăm nhìn về phía anh, nghe hết sức chăm chú.

Ôn Đồng ngạc nhiên ngẩng lên, nhìn thấy xương ngón tay thon dài trắng nõn ấy, giờ phút này đang cầm một cái bao cao su, hàng mi dài thanh tú đến vậy.

Rõ ràng là gương mặt nghiêm túc, ngữ khí giải thích cũng từ tốn không kiêu ngạo, nhưng cô cảm thấy hai má nóng ran cổ họng khô khốc, bất giác nuốt nước miếng một cái.

"Ôn Đồng, qua đây."

Ôn Đồng cười khổ xua tay, nhưng thấy anh chỉ chỉ cái hộp bao cao su bên tay phải, sau đó lại quay đầu tiếp tục giải thích.

Tiểu Hẫu tươi cười đầy ý xấu: "Đừng xấu hổ, em coi như thôi bong bóng chơi đi."

"Nhãi con cút, đừng có mà bỏ đá xuống giếng." Tam Họa găm chân Tiểu Hẫu đang vui sướng khi người gặp họa, sau đó quay sang vỗ vai Ôn Đồng: "Đừng sợ nhé em gái, đòi người chính là quá trình xấu hổ – mất mặt – mất thể diện diễn ra không ngừng, đợi một lúc nào đó em cảm thấy làm gì cũng chả còn mất mặt nữa, thì thế giới này đã nằm dưới chân em rồi."

"....."

Không phải là một cái bao cao su thôi à, cô ngay cả vách núi tuyết còn chinh phục được, lẽ nào không chinh phục nổi một cái bao cao su!

Bước nhanh lên bước, nhận lấy cái túi nhỏ hình vuông màu đỏ trên tay anh. Nhưng lúc nhận vào tay thì cô tròn tròn mắt, đối diện với dân chúng Kenya đen nhẻm, mâu quang dị thường lóe sáng thì bất chợt lòng xót dạ đau.

Cô nào có ngại qua cái này, ngay cả nhìn còn chưa nhìn, cô làm sao thị phạm chứ.

"Xé bao, cẩn thận đừng để "áo mưa" bị rách."

Anh chếch cái loa trong tay qua một bên, dùng âm lượng chỉ cô có thể nghe thấy nhắc nhở.

Ôn Đồng tay run run cẩn thận xé một góc, toàn thân giống như bị lửa thiêu từ trong ra ngoài, trong đầu âm một tiếng, kể đó lấy khí thể lửa cháy lan đồng cô tách tách dốt tới gót chân.

Giọng nói lạnh lùng ôn nhuận truyền đến bên tai, tựa như suối trong đánh vào đá tảng. Không chỉ không hề loại trừ khó nóng của cô, ngược lại càng giống như dùng cái lông vũ treu đùa nơi đầu quá tím, như thêm dầu vào lửa càng lúc càng rực cháy.

Đợi tới lúc cô rớt cuộc run rẩy xé cái túi, lấy món đồ hình tròn tron suốt ấy ra, Nhị Triều mặt mày đỏ lựng đứng sau lưng đã chạy lên, đem cái khăn trong tay đặt trước mặt cô.

Cô nhìn chằm chằm.

Cả.... Cả rồi? Cú cả rớt rụng đứng?

"Cái này.... đừng cái này thì..... thị phạm!" Nói rồi anh nhanh chóng cúi đầu, đứng phía sau Cận Tây Trầm, không dám ngẩng lên.

"Còn về cách thổi bong bóng đừng có dùng nữa. Dùng ngón tay chọc về trước, loại bỏ không khí, rồi trùn lên trên củ cả rồi. Lúc trùn lên nhớ chờ một khoảng trống phía trước." Giọng anh trầm thấp, xa xăm như từ chân trời vọng đến.

Sử dụng bao cao su mà thôi, có cần phải dùng giọng nói treu người thế không! Nhưng ngẫm lại, giọng anh vốn đã như thế, vừa trầm vừa lạnh, nói bừa cái gì cũng có thể cưa được khối cô gái. Vốn không cần tận lực dè dặt, giọng nói đã trầm trầm dễ nghe.

Ôn Đồng ác ý nghĩ, người này làm bác sĩ gì chứ, phải làm nam chủ truyền bá sắc tính mới phải.

"Được rồi được rồi, cháu biết dùng thế nào, xin chú im giùm." Ôn Đồng gạt vật thoát ra mấy chữ, thái dương đã lấm tẩm mồ hôi, mấy sợi tóc mai dán bên thái dương càng để lộ gò má đỏ bừng gần như sắp trích ra máu.

"Được rồi, đi xuống đi."

Mặt mày hùng dũng oai vệ đi lên, giống như rất chí thành tạ ơn. Kết quả chưa tới nửa phút thì từ mặt cho tới gáy, thậm chí cả lỗ tai cũng đỏ bừng.

Ôn Đồng như thể được tha bổng thờ phào một hội, mẹ nó quá mức bề mặt. Ở trước mặt đồng người như vậy làm mẫu làm thế nào sử dụng bao cao su? Chuyện này nếu nói cho con bạn thân nghe, ít nhất nó sẽ cười hết ba năm.

"Nhị Đồng, Tam Họa đại huynh đệ, bây giờ mới rồi có phải thầy cười không?" Tiểu Hẫu nhìn Ôn Đồng vừa chạy băng qua, lấy tay huých huých Tam Họa bên cạnh.

"Cậu đẹp rồi bất chúc tiếng Đồng Bắc của tôi đi, giọng Đài Loan êm ái hay rứa không nói cậu nói tiếng Đồng Bắc hẳn chi." Tam Họa lườm Tiểu Hẫu một cái.

(Mic: Tiểu Hẫu nhận tiếng Đồng Bắc nên mình xin phép dùng một vài từ địa phương cho có cảm giác chân thực. Nếu có sai sót, mong các bạn lượng thứ *cúi đầu*)

Tiểu Hẫu bí ối phản bác: "Nói tiếng Đồng Bắc của cậu thì rằng, tôi không nói một câu câu vẫn có thể đập tôi một trận thì rằng, chỉ cho cậu nói không cho tôi nói à. Chính là học tập bạn học theo bạn dọa, cậu có thể đập tôi."

Tam Họa quay đầu bỏ đi, cầm một cục gạch rồi trở lại, kẻ dưới ót Tiểu Hẫu: "Lần sau còn bất chúc tôi tôi cũng sẽ mặc kệ, đem tay chân cậu bút gãy, đập gãy xương sườn, thầy Cận cười hay không mặc mở chi đến cậu chứ, cậu quán

nhiều như rứa màn chỉ, thấy cậu đại rảnh. Cây non không uốn không thẳng, cậu còn muốn màn phàn nữa coi, xem ra cậu thiếu đòn, ba ngày không đập, treo nóc đỡ ngồi,* muốn chết mừ."

Thành ngữ, xuất phát từ điển cổ Bảo thị có 2 cậu con trai nghịch ngợm, hàng ngày không đi treu chó ghẹo gà thì phá phách này nọ, nên hàng ngày đều phải "lăn" một trận mới trở nên ngoan ngoãn hơn. Múa gặt là mùa bận rộn, chồng Bảo thị đi buôn bên ngoài sơ suất bị gãy chân không về được, vì vậy một mình Bảo thị đầu tắt mặt tối, vất vả cả ngày, đêm đến mệt đến nằm xuống giường liền ngủ. Nửa đêm trời đổ mưa thì bị nước mưa rơi vào mặt nên tỉnh giấc. Đốt đèn mới phát hiện ngời đã bị đỡ, hiển nhiên là "tác phẩm" của 2 cậu con trai, vì vậy tức giận mắng: "Ba ngày không đánh, lên treo nóc đỡ ngồi."

Tiểu Hầu chết trân, nhìn suôn mặt Tam Hòa, khen ngợi tự đáy lòng: "Tiếng địa phương Đông Bắc, bác đại tinh thâm."

**

Buổi giải thích kết thúc rất nhanh, người dân Kenya lục tục rời đi, trên đất vương vãi xanh xanh đỏ đỏ.

Cận Tây Trầm khom lưng nhặt một hộp giấy ngay ngắn bỏ vào, Nhị Triều và Mộ Mộc cũng nhanh chóng cầm hộp không chạy sang.

Ôn Đồng chạy qua giúp đỡ: "Vì sao họ đều vứt đi? Không hiểu được dùng như thế nào?"

Mộ Mộc thờ dãi: "Thực ra buổi giải thích như thế này từng tiến hành rất nhiều lần, phổ biến dùng áo mưa bọn chị cũng làm rất nhiều lần, nhưng kết quả thu được rất ít. Bởi vì ở đây, sinh nhiều thêm một người thì sẽ có thêm một sức lao động, ai muốn đi tránh thai chứ."

Nhị Triều gật đầu: "Họ không có cơ hội tiếp nhận giáo dục, càng không có cơ hội ra khỏi nơi này. Đối với họ mà nói có thể làm việc quan trọng hơn bất kỳ điều gì, hơn nữa rất nhiều trẻ em sinh ra vốn không có tên, đều là dựa theo ngày trong tuần mà đặt tên."

Ôn Đồng: "Hà?"

Nhị Triều thành thật nghiêm túc, vì thế bắt đầu nói: "Bác sĩ đăng ký ở quốc gia này vên vện có 121 người. Tỷ lệ trẻ sơ sinh từ vong là 15,7%, tỷ lệ trẻ em từ vong là 23,5%, tỷ lệ sản phụ từ vong là 0,19%, chiếm tỷ lệ cao nhất trên thế giới. Có nghĩa là cứ mỗi ba mươi ngàn người mới có một bác sĩ, mà trong số mười trẻ em ước chừng có ba trẻ chết non. Trẻ con ở đây sinh ra đều đặt tên theo ngày trong tuần, nếu như sau một tuần mà còn sống sót thì mới có tên gọi chính thức, mà những đứa sống sót đó, ngày trong tuần sẽ trở thành tên gọi thân mật của chúng."

Đột nhiên yên lặng, ngay cả Tiểu Hầu bình thường ồn ào nhất cũng cúi đầu không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhất từng cái từng cái bao cao su trên mặt đất.

Cận Tây Trầm nói: "Có một người cảm đi, chứng tỏ buổi giải thích này đã thành công, không cần tiếc."

—hum nay Việt Nam thắng—

Bạn đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Em thích anh ấy!

Chuyển ngữ: Mic

Không ai lên tiếng, vào lúc này bất luận có nói gì đi nữa đều dư thừa.

Hai ba người Kenya ngang qua cười chào hỏi họ, chân trần giẫm trên mặt đất nứt nẻ khô cằn, Ôn Đồng thậm chí không dám nhìn họ, đầu quay hẳn sang một bên, nhưng lại trông thấy một người phụ nữ ôm đứa trẻ đứng ven đường, mờ mịt ngược nhìn trời cao.

Với họ mà nói, tỷ lệ sống sót của trẻ con thấp, đây là sự thật tàn khốc, cho nên họ mới muốn liều mạng mà sinh con.

"Không hay rồi thầy, Lanya ngất xỉu." Tam Hòa học tốc chạy đến.

Cận Tây Trầm lập tức đưa cái hộp trong tay cho Nhị Triều: "Đi xem thử."

Trong căn lều, Lanya đang mê man, một đứa bé trai quỳ bên cạnh giường bệnh, cơ thể gầy gò yếu ớt xem ra do thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, vì thế lộ ra đôi mắt lớn cực kỳ.

Thấy có người tới, nó nhanh chóng trốn tới góc giường rồi ngồi xõm ở đó.

Cận Tây Trầm bắt đầu chỉ đạo Tiểu Hầu cùng Nhị Triều, nhanh chóng gọn gàng tiến hành kiểm tra và cấp cứu cho Lanya.

Ôn Đồng đứng bên giường bệnh, cũng nghe không hiểu những gì họ nói, thấy đứa bé bám vào đuôi giường, ánh mắt sợ hãi đảo qua đảo lại trên người Cận Tây Trầm và Lanya.

Có sực nhớ trong túi còn vài viên sô cô la Cận Tây Trầm đưa, vì vậy lấy ra đưa cho nó.

Thằng bé rụt rè nhận lấy, xé lớp giấy kẹo cho vào miệng, lộ ra hàm răng trắng nhợt.

Trong khoảnh khắc, đột nhiên rút lại ý cười, sau đó tháo xuống vòng tay trên cổ tay đưa cho cô.

Trong đầu Ôn Đồng vụt qua lời Cận Tây Trầm căn dặn, ở đây vòng tay vòng cổ đều mang ý nghĩa hạ chiến thư, vì thế kinh hãi mỉm cười xua tay.

Cũng đâu phải dân tộc hiếu chiến, giờ giờ phút phút tìm người ta đánh nhau là có ý gì?

Cận Tây Trầm đứng thẳng người dậy: "Bệnh tình của Lanya đã có chuyển biến tốt, chỉ là đôi bụng ngất đi thôi. Tam Hòa dứt cho cô ấy chút nước đường, hỏi thử là ai chăm sóc cô ấy, ở đây mà còn có thể bị đói."

Mộ Mộc gật đầu đi ra ngoài, Cận Tây Trầm ngữ điệu trầm ổn bắt đầu trao đổi với Lanya, còn cô thì khoanh tay nghiêng một bên nhìn anh.

Có lẽ ánh mắt này quá mức mãnh liệt, anh đột nhiên quay đầu lại: "Nhìn chú làm gì?"

"Chú đẹp." Ôn Đồng buột miệng nói.

Bàn tay anh cảm nhiệt kể chọt chạm lại, dứt khoát quay sang nhìn cô, trong mắt mang theo đôi chút nghiền ngẫm: "Đẹp cỡ nào chứ."

Giọng nói càng hạ thấp, giống như từ trong lồng ngực phát ra, truyền vào trong tai ngứa ngáy vô cùng. Ôn Đồng cảm thấy mình dường như lại bị trêu ghẹo rồi.

"Bình thường thôi, không đẹp như cháu." Ôn Đồng nói.

"Nếu đã không đẹp như cháu, vậy cháu đừng có ảnh hưởng chú khám bệnh. Ra ngoài đi." Anh quay đi, ngữ khí trở lại vẻ lạnh nhạt.

Cô không nói gì nữa, cũng không hiểu được suy nghĩ của anh, sao lại ảnh hưởng anh khám bệnh chứ?

Nếu nói thật sự ảnh hưởng, cũng là ảnh ảnh hưởng cô mới phải, một người đàn ông siêu cấp đẹp trai như vậy vĩnh viễn sẽ không biết, một câu nói một nụ cười của anh ảnh hưởng cô đến thế nào.

Ôn Đồng vén cửa lều bước ra, có cảm giác như chinh phục vách núi cèo leo tuyết phủ, chìm trong lòng biển sâu vạn trượng. Ôn gia mà hàng nghìn hàng vạn cô gái say đắm dường như đang từng bước từng bước biến mất.

Hình như kể từ khi tới đây, cô bắt đầu có chút thay đổi, hơn nữa biến đổi còn rất rõ rệt, ngay cả Mộ Mộc cũng nhận ra.

"Em thích bác sĩ?" Mộ Mộc hỏi.

"Em đương nhiên thích, người đó là chú của em." Ôn Đồng lấp lửng trả lời.

Mộ Mộc cười: "Chị biết cảm giác thích của em đối với anh ấy không chỉ như vậy, chị vốn không có tư cách tới đánh giá hai người, nhưng chị phải nói với em, nếu như hai người ở cạnh nhau sẽ hứng chịu áp lực rất lớn. Em biết địa vị của bác sĩ ở thành phố Thanh Giang, em có thể chịu nổi không?"

"Chị nghĩ nhiều rồi, em đối với Cận Tây Trầm có biết ơn, có kính trọng, có sùng bái, nhưng chỉ duy nhất không có tình yêu. Em sẽ không để chú ấy bị người ta chỉ chỉ trò trò báo là loạn luân."

Từ trước tới giờ, cô chẳng hề quan tâm người khác nhìn mình thế nào, cô vốn không để tâm điều này, nhưng với Cận Tây Trầm thì không được.

Giáo sư bệnh lý học trẻ tuổi nhất thành phố Thanh Giang, bác sĩ không biên giới về vang, sao có thể bị người ta chụp cho cái mũ loạn luân!

Hoàng hôn buông xuống, một mảng ánh sáng đỏ hồng rực rỡ trải dài khắp chân trời, hồ dương cầm cỗi sừng sững, trên đó đậu vài con chim kèn kèn sẵn sàng sà xuống bất cứ lúc nào.

Ôn Đồng im lặng đứng bên hàng rào rất lâu, điện thoại đột nhiên báo hai tin nhắn tới.

Một là của Lâm Tu Trúc, một là từ cô bạn thân Đại Mộng.

"Chu Ngồn Thành đồng ý quay rồi, cảm ơn cháu nhé Ôn Đồng, về nước mời cháu ăn cơm." Cuối cùng còn gửi một biểu tượng mặt cười.

"Đầu cậu thế nào rồi? Chờ mấy ngày nữa tớ làm xong visa sẽ qua thăm cậu nhé." Đại Mộng lại gửi một biểu tượng tội nghiệp đáng thương.

Lúc Đại Mộng nghe nói có bị đánh, khi ấy trong đầu liền nghĩ tới xác suất có trở thành người thực vật, nếu như visa không gặp vấn đề thì sớm đã tới Kenya rồi.

Ôn Đồng gửi tin nhắn trả lời cho Đại Mộng, hai người chat chit hết nửa ngày trời.

Mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng nói không cảm động là giả dối.

Hơn nữa cô trải qua vô số lần bị vứt bỏ, với người không ôm bất kỳ hy vọng nào đối với chuyện tình cảm mà nói, Đại Mộng đích thực là một vũ khí làm ấm lòng người.

Ôn Đồng tìm thấy số Lâm Tu Trúc, trực tiếp gọi điện tới oanh tạc: "Một bữa cơm đã nghĩ đủ cảm ơn cháu? Chú thấy cháu là người dễ dụ như vậy à."

"Cháu không phải. Cháu giống người on như giọt nước cũng bắt chú xuôi nguồn báo đáp. Cháu nói đi, cháu muốn cái gì, chỉ cần chú có thể làm được." Lâm Tu Trúc thờ dãi.

"Cháu hiện giờ còn chưa nghĩ ra, đợi cháu nghĩ ra rồi chú phải giúp cháu thực hiện đó. Tóm lại sẽ không bắt chú giết người phóng hỏa, cũng không ảnh hưởng đến hình tượng trong giới giải trí của chú, thế nào?" Ôn Đồng cố ý lập lờ, kỳ thực cũng là lời thật, hiện tại để Lâm Tu Trúc giúp cô làm việc, cũng thật không có gì không phải anh ta thì không thể làm.

"Ôn Nhị Đồng, lời này của cháu có thể nói nhầm người rồi. Theo như trong truyền kiếm hiệp, lúc Triệu Mẫn nói câu này, đối tượng là Trương Vô Kỵ, lúc Chu Chi Nhược nói lời này, đối tượng cũng là Trương Vô Kỵ. Cháu muốn tìm lời hứa suông, lời này cháu nên nói với Cận Tây Trầm." Lâm Tu Trúc nhin cười, có tình nói bóng nói gió với cô.

"Lỡ như một ngày nào đó chuyện cháu muốn làm vừa hay không muốn để chú ấy biết." Ôn Đồng nói.

"Chuyện gì chuyện gì? Lẽ nào là cháu muốn bỏ trốn với người khác nên không được nói với Cận Tây Trầm? Không thể như vậy được đâu, cháu nuôi mèo nuôi chó tìm đối tượng cũng phải nói với chủ, Cận Tây Trầm nuôi cháu gần ấy năm trời tốt xấu gì cháu cũng phải nói với cậu ta một tiếng, đừng bỏ nhà theo trai nhà, cháu suy nghĩ lại đi nha, không đúng, cháu suy nghĩ kỹ lại đi nha." Lâm Tu Trúc gào lên, liên tục như thể phải bóng, vừa làm mồm vừa thừa thãi.

Đây mới là Lâm Tu Trúc quen thuộc, lải nhải là đúng rồi.Bộ dạng mấy ngày trước bởi vì áy náy không dám nói chuyện với cô xem ra là quá ngẹn khuất.

Hiện giờ anh ta như vậy, Ôn Đồng cũng nhẹ nhõm.

Đang nói chuyện thì dưới chân đột nhiên trượt một cái, toàn thân ngã sòng soài trên đất, theo bản năng "à" một tiếng.

Lâm Tu Trúc lớn tiếng hỏi: "Sao vậy sao vậy, liệu có phải Cận Tây Trầm phát hiện rồi, vậy chú cúp máy trước, cháu có chuyện gì thì lại tìm chú nhá, vậy nhé."

Dứt lời, cực kỳ mau lẹ ngắt máy.

Ôn Đồng tắt điện thoại, nhấc bàn tay đang chống trên đất, cảm giác vô cùng nhóp nhép, mùi hôi cũng nồng nặc vô cùng.

Một đồng phân trâu mới nguyên bốc lên mùi thối, mà bàn tay cô vừa hay đặt ngay vị trí chính giữa.

"Hôi muốn chết." Ôn Đồng không quay đầu, hung hăng chà chà tay trên nền cỏ hai cái.

"Cháu đang làm gì đó?"

Tiếng Cận Tây Trầm từ sau lưng vang lên, toàn thân Ôn Đồng cứng đờ, nếu không phải tay dính phải phân trâu bất tiện, không thì cô đã trực tiếp che mặt rồi.

Vì sao lần nào mặt mặt cũng bị anh bắt gặp, không thể dễ để đẹp trai bức người một lần, có chút lóa mắt à! Ôn Đồng vô cùng bi tráng nghĩ.

Cận Tây Trầm từ trên cao nhìn cô mặt đỏ bừng ngồi trên mặt đất, hết nửa ngày trời cũng không đứng dậy, về mặt sống chẳng có gì lưu luyến. Cho rằng không cần thận té đau, vì vậy đưa tay muốn kéo cô dậy.

Ôn Đồn đảo mắt, chìa bàn tay vì dính phân trâu kia ra,ai biết anh phản ứng lại càng nhanh hơn, đem tay rút về.

Kết quả là, cô té thêm lần nữa.

"Còn không bò dậy, ngồi trên đất thoải mái lắm à?" Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng cắn răng lồm cồm bò dậy: "Chú không phải muốn kéo cháu dậy sao, sao lại rụt tay về?"

Cận Tây Trầm nói: "Bẩn, thối."

Ôn Đồng tức giận bò dậy, thảm oán: có mình chú không bẩn, có mình chú không hôi.

"Đồng Đồng." Giọng Cận Tây Trầm đột nhiên dịu xuống.

"Giữ nữa." Cô vẫn ghi thù, không chịu nhìn thẳng mặt anh, ngẩng khí không tốt quăng ra hai chữ.

Mái tóc dài tới lưng bị gió thổi tung lên rồi lại với nhau, thuận thế phất lên mu bàn tay anh, xúc cảm hơi man mát tựa như tơ lụa tinh tế. Cận Tây Trầm đưa tay vén tóc cô ra sau tai, lúc vô ý chạm phải vành tai cô, Ôn Đồng như thể bị điện giật khẽ né tránh.

"Ngày mai Mộ Mộc đi Nairobi lấy thuốc, nếu cháu muốn về nước, vậy thì đi theo cô ấy đi." Cận Tây Trầm nói.

Trái tim Ôn Đồng chợt lạnh lẽo: "Lại cảm thấy cháu gây phiền phức cho chú đúng không, nên chú liền vội đuổi cháu đi gấp như vậy! Đúng nhỉ, nếu không phải bởi vì ở đây có bệnh nhân của chú, chú hẳn là sớm đã đi trước một bước rồi."

Cô bất ngờ nói câu, Cận Tây Trầm cũng sững sốt, lập tức nói: "Đừng tùy hứng Đồng Đồng."

"Tùy hứng! Chú thì dùng IQ siêu cao của chú phân tích chút xem, rốt cuộc liệu có phải cháu tùy hứng hay không. Hay là chú ích kỷ!" Ôn Đồng cắn răng, không thêm tranh chấp với anh nữa, cứ thế bỏ đi.

"Chú ích kỷ, bởi vì chỗ này.....quả thực nguy hiểm." Nhìn theo bóng lưng của cô, Cận Tây Trầm thì thầm câu này, nhưng bị gió thổi tan tác, cũng không nghe thấy nữa.

**

Sau bữa cơm tối, Tiểu Hầu sắp tới ôm vai cô: "Tiểu Đồng Đồng nè, ngày mai con gái tộc trưởng tộc Masai lấy chồng, có muốn đi xem thử không?"

Ôn Đồng nói: "Không hứng thú."

"Chị sao lại có thể không hứng thú chứ, hôm đó anh vô tình nghe em nói với lão đại nguyện vọng hôm sinh nhật của mình là uống rượu, em không biết ở Kenya này rượu quý cỡ nào, huống chi tị anh làm bác sĩ, ngoài còn ra thì sao đựng tới rượu được chứ." Tiểu Hầu oán trách lải nhải suốt nửa ngày trời.

"Cho nên?" Ôn Đồng hỏi.

"Cho nên nói lão đại đích thực là thần linh, ở cái nơi chìm chìm chả muốn j này, thầy ấy vậy mà thật sự tìm được rượu cho em. Coi như quà mừng gửi tới tộc trưởng tộc Masai, em đi đi đi đi mà, dẫn anh theo, anh cũng muốn uống rượu."

Tiểu Hầu cuối cùng gần như là kéo tay Ôn Đồng bắt đầu i ới.

"Chú ấy thần thánh dữ vậy." Ôn Đồng kinh ngạc.

Tiểu Hầu càng ngạc nhiên: "Thầy ấy là chú của em, em hỏi ai thế."

Cũng phải, theo lý mà nói, người thân cận nhất với Cận Tây Trầm là cô mới đúng.

Quả thực, từ nhỏ tới lớn, chỉ cần nơi anh có mặt, bất luận chuyện gì cũng đều có thể giải quyết ổn thỏa.

Nếu nói cô là người thân mật nhất gần gũi nhất với anh, đây hoàn toàn là chuyện cười, hai người chỉ là những người xa lạ sống chung dưới một mái nhà mà thôi, thậm chí càng không hiểu rõ anh bằng Mộ Mộc.

Châm chọc đến độ nào chứ!

Nghe tới đó, Ôn Đồng cảm thấy ngực đột nhiên nhói lên, loại cảm giác xa lạ đó khiến người ta chán ghét, vì vậy hừ hừ hai tiếng, quay người bỏ đi.

Tiểu Hầu ngơ ngác nhìn theo bóng lưng cô lầm rầm: "Hừ hừ thế này nghĩa là sao vậy? Có hứng hay là mất hứng vậy? Rốt cuộc có dẫn mình đi không thể aaaaaaa cứu mạng....."

Hỏi lão đại? Anh chàng không dám.

Tìm Ôn Đồng? Vừa mới đi rồi đây thôi.

Tiểu Hầu cảm thấy nguyện vọng muốn uống rượu của mình không được thỏa mãn rồi.

Người so với người tức chết người mà, cô ấy nói muốn uống rượu, lão đại gạt bỏ muốn vãn khó khăn, chỉ vì một câu nói kia.

Nếu như đổi thành cậu chàng nói muốn uống rượu, có khả năng sẽ bị lão đạo chà đạp tới chết mất.

Đây chính là phân biệt người trong với người ngoài mà, cậu chàng cũng muốn làm người trong a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Anh nỗ sủng đi

Chuyển ngữ: Mic

Bên này, Lanya mặc dù không phải lo lắng bệnh AIDS của mình lây truyền cho người khác nữa, nhưng vẫn rất sợ người khác coi thường mình.

Mãi tới khi càng lúc càng đi tới chỗ bế tắc, ngay cả con mình cũng không nhận, quyết tâm dự định tuyệt thực tự tử, lúc này mới phát sinh sự việc bị đối ngất đi.

"Chị ta vậy mà ngay cả con mình cũng không nhận, còn một lòng muốn chết. Không biết liệu có phải thực sự không biết chúng ta vì cứu chị ta mà tốn bao nhiêu công sức, bác sĩ chịu uy hiếp lớn cỡ nào. Còn tuyệt thực, thảo nào bị AIDS, chính là vì dốt nát vô tri." Y tá mỉa mai liếc Lanya một cái, biết cô ấy dù sao cũng nghe không hiểu tiếng Trung, càng nói càng quá.

Tiểu Hầu hết hồn lên nhìn Cận Tây Trầm, sắc mặt anh càng lúc càng u ám, vì thế lên đá y tá một cái, nhắc cô ấy đừng nói nữa.

Y tá lại hừ: "Muốn tôi nói, bác sĩ anh đừng có cứu chị ta nữa cho phiền, muốn chết anh cứ để chị ta đi chết, lăng phí thuốc ăn cùng đường gluco của chúng ta, cũng lăng phí hi vọng sống sót của người khác."

Cận Tây Trầm cười: "Lăng phí hi vọng được sống? Đã thế cho tôi hỏi, cô đến Kenya để làm gì?"

Tiểu Hầu thấy ý cười rõ rệt của anh, trong lòng càng cuồng quýt: lão đại anh có giận thì cứ bùng phát, đừng cười! Cái này so với mắng người còn đáng sợ hơn đó!

"Đương nhiên là cứu người." Y tá nói.

"Hay cho câu hành y cứu người. Cô làm y tá, bệnh nhân ở ngay trước mắt cô đối bụng ba ngày cô không phát hiện? Cô nói với tôi là chị ta một lòng tìm chết? Chị ta chết thì cô chính là đồng lõa!" Cận Tây Trầm cuối cùng nổi giận, đập lên mặt bàn cái RÂM, khiến lọ cồn bằng inox hình cầu cũng bị rung, tăng lên mấy cái.

"Tôi....." Y tá sợ giật thót, cup mí mắt lâu bầu: "Vốn chính là vậy mà....."

Tiểu Hầu che mặt bí ai: "Chết chắc rồi."

"Cô nghĩ rằng mạng người trong mắt cô còn không bằng một muỗng đường gluco? Là nhân viên hộ lý, cô không có được sự kiên nhẫn cùng nhân từ cơ bản, cô chỉ mong mỗi một bệnh nhân đều tự mình có sẵn ý chí muốn sống kiên cường, tự mình khỏe mạnh có phải không. Ở trong mắt cô họ liệu có phải nên tự mình đi kê thuốc rồi lại tự mình truyền dịch? Mộ Mộc, gửi cô ta tới Nairobi." Cận Tây Trầm nhìn cô ấy, cười lạnh một tiếng.

Tiểu Hầu và Nhị Triều đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không dám lên tiếng. Cận Tây Trầm bình thường mặc dù nghiêm khắc, gây xéo người ta không thương tiếc cũng không phải là không có, bởi vì đối mặt với sinh mệnh, khinh suất chính là giết người!

Mặc dù nghiêm khắc, nhưng anh tận tụy chỉ dạy mọi người tri thức y học, cũng chưa bao giờ giận đến đuổi đi.

Hưởng hồ người tình nguyện tới Kenya cũng không nhiều, thành viên của tổ chức bác sĩ không biên giới vẫn luôn ở trong tình trạng thiếu người trầm trọng, người chết lại càng là chuyện bình thường chả đáng gì, thế nên cho dù có bác sĩ y tá nào ở đây mắc sai sót thì cũng có thể giấu giếm cho qua.

Miền là giấu được Cận Tây Trầm, không bị anh biết được thì căn bản cũng có thể thoát được một kiếp.

"Bác sĩ, tôi sai rồi. Lần sau tôi cam đoan sẽ không như vậy nữa, nếu như tôi không ở đây đủ một năm, ông nội tôi....." Y tá vừa nghe sắp bị gửi trả về nước, mắt liền đỏ quạch.

"Mạng người không có cơ hội cho lần sau, trở về nói với ông nội cô, tôi không dẫn cô theo." Ngữ khí Cận Tây Trầm kiên quyết.

"Về nước cô có thể đi làm trong bệnh viện của ông nội cô như thường, nhớ đừng có qua loa sơ suất nữa, sinh mạng vĩnh viễn không có cơ hội lần thứ hai, hi vọng cô có thể thật sự trân trọng." Mộ Mộc an ủi.

Tính cách Cận Tây Trầm cô rõ nhất, làm trợ lý của anh năm năm, biết điều anh không khoan dung nhất chính là coi thường sinh mạng.

Y tá tức tối theo Mộ Mộc ra khỏi lầu, cắn răng cương lạnh: "Tình độ nghiêm túc với sinh mạng của anh ta gần như là tới mức cực đoan, liệu có phải vì lúc nhỏ từng trải qua tuổi thơ bi thảm gì đó. Cha không thương mẹ không yêu?"

Mộ Mộc cũng cười lạnh: "Cô thực sự không thích hợp ở lại Kenya."

"Tại sao?"

"Nếu như cô từng chứng kiến hàng vạn người mắc bệnh thổ tả, nhưng phát hiện hai tay mình vốn không nhanh hơn lưỡi hái tử thần, chỉ có thể trợ mắt nhìn sinh mạng như thể mang theo vết sẹo trôi qua ngay trước mắt mình. Nếu như cô ở trong căn lầu nơi nơi đều bốc lên mùi xác chết, liên tục cứu người hơn mười hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cứu vớt lại được một mạng của người bị thương, cô sẽ không u ám suy đoán quá khứ của người khác như vậy." Mộ Mộc nói.

Mặt y tá nháy mắt tái xanh, rồi lại nhanh chóng đỏ bừng, nửa ngày trời cũng không ư không hừ một tiếng, trở về lầu thu dọn hành lý của mình.

**

Từ vụ chocolate lần trước, Ôn Đồng cảm thấy cô và hai mẹ con Lanya và Yita đã nảy sinh tình hữu nghị sâu sắc.

Ngoại trừ cậu học không còn coi vòng tay tìm có đánh nhau nữa thì đứa trẻ này đích thực ngoan vô cùng, cô từ từ dạy cậu bé một chút từ vựng tiếng Anh đơn giản, đương nhiên vẫn là hoàn toàn dựa vào tài phiên dịch của Cận Tây Trầm.

Hôm nay, đang ăn cơm

Yita chạy qua, thở hắt hà hắt hắt nói với cô, huyền thuyên liền thoáng hết nửa ngày cô cũng nghe không hiểu.

Ôn Đồng cho rằng cậu bé đói bụng, từ trên bàn đưa miếng bánh ugali qua cho cậu nhóc.

Cậu bé cuống lên, từ sau lưng mở ra một bức tranh, giấy là xé ra từ chiếc hộp đựng được phẩm trong khu trại.

Trên đó là hai đứa trẻ tay trong tay vui vẻ, trên cổ treo vòng hoa chocolate. Mây trên trời có hình bướm bướm, bên cạnh còn vẽ mấy người mặc áo khoác màu trắng.

Góc dưới bên phải viết mấy chữ Basicili xiêu vẹo, Ôn Đồng không hiểu, tiện tay đưa cho Cận Tây Trầm ở bên cạnh.

"Còn chocolate không?" Cận Tây Trầm nói.

"Dạ?"

"Thằng bé nói, còn chocolate không?" Cận Tây Trầm lặp lại lần nữa.

Ôn Đồng hiểu ra, lập tức dừng tiếng Anh nói cô, cần thận gấp bức tranh lại, cũng bảo Yita đợi một lúc sẽ đi tìm đưa chocolate cho nó.

Yita gật gật đầu, vui vẻ chạy đi.

Tiểu Hầu bung chén, len lén sát tới xem bức tranh, kết quả vừa nhìn liền thấy không đúng, kính hải làm rơi chén xuống đất, kêu lộc cộc lăn mấy vòng, dừng ngay dưới chân Cận Tây Trầm.

Vừa ngược lên, phát hiện cái người vừa rồi thán nhiên nói đối vắn cứ mặt không đổi sắc mà ăn com, thì lại cúi đầu lần nữa.

"Cái này rõ ràng viết là em thích chị, đợi em lớn lên sẽ cưới chị nhé, sao lại biến thành muốn chocolate rồi. Lại thật, lẽ nào là mình nhìn nhầm, lão đại ắt hẳn sẽ không lừa gạt người khác đâu, không thì đọc lại lần nữa, đúng, đọc lại lần nữa....." Tiểu Hầu lăm lăm rả lăm rả rự nói một mình, lại dãi cổ ra xem.

Cận Tây Trầm: "Ăn không nói ngu không nói, hỏi tiểu học giáo viên không dạy cậu à?"

Tiểu Hầu gục đầu, được rồi, khí phách hơn, bình tĩnh hơn, mặt dày hơn, cậu cam bái hạ phong.

Số về phúc hắc không có giới hạn, lão đại mới là đầu bảng, là ngôi sao vĩnh viễn không tắt.

Tiểu Hầu ngồi ăn com mà như có điều suy nghĩ, Nhị Triều và Mộ Mộc thảo luận về tình hình tiềm ngra vắng xin bệnh than. Tam Họa đột nhiên nhớ ra điều gì, nói: "Thầy, tộc trưởng tộc Masai nói thầy có mặt là được, còn tặng quà gì chứ. Huống chi nếu như không phải thầy cứu vỵ và con gái ông ấy thì đã không có ông ấy bây giờ rồi."

"Tân hôn tặng quà là điều nên làm." Cận Tây Trầm nói.

Tiểu Hầu bà tám, lập tức tiếp lời hỏi: "Vỵ và con gái ông ta bị bệnh gì? Cứu cùng một lúc lẽ nào là bệnh truyền nhiễm?"

Nhị Triều cũng hiểu kỳ ngược lên, Tam Họa nói: "Đồ dẽ."

"Phụt....." Tiểu Hầu trực tiếp phun ra, Nhị Triều thì về mặt sùng bái.

"Trời ơi, lão đại, anh ngay cả đồ dẽ cũng làm được sao, quá ư nghịch thiên rồi đó, anh không phải là tinh thông nội khoa ngoại khoa sản khoa nhi khoa gì gì đó của bệnh lý học đó chứ.....Có điều mặc dù nói vậy, anh nhất định cũng có cái không am hiểu đúng chứ."

Cận Tây Trầm dừng đĩa, tựa hồ thật sự suy nghĩ, nửa ngày thì nói: "Ừ, tôi không có gì không am hiểu cả."

Đây là đáp án đã qua cân nhắc à? Đúng không đó!!!

Bộ anh không thể nào khiêm tốn một chút được chắc! Mọi người nước mắt đầy mặt, học y bao nhiêu năm, tóm lại cảm thấy mình đã rất lợi rồi, kết quả còn có một ngày bị đá kích như vậy, còn là một kích thảm hại.

"Y học không có đường tắt, chăm chỉ nghiêm túc mới là số một." Cận Tây Trầm nói.

Tiểu Hầu lập tức tìm lại được cảm giác tự hào, cậu lên tục nhảy lóp, cảm được bằng bác sĩ, điểm này cậu vẫn rất chi tự tin.

"Lão đại anh cũng là nhờ siêng năng cần mẫn hơn tụi em"

"Không phải, tôi là đem phương diện thiên phú phát huy tốt hơn hẳn." Cận Tây Trầm bình thản nói.

Mọi người một lần nữa im lặng, quá chi đã kích người khác rồi aaaa!!!!!!!

Để không bị công kích, mọi người đồng loạt tự gác ăn com, cũng không mở miệng tìm ngược nữa. Trên bàn com nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng chén đĩa va lạch cạch lên bàn.

A!

Đột nhiên một tiếng hét thảm vang lên, ai nấy mặt mày đều biến sắc, kể đó là một trận rung lắc dữ dội.

Bàn ăn đột nhiên sụp xuống, ghế nhựa rung loạn trên đất, cảnh vật trước mắt nhanh chóng xoay chuyển đảo điên, vô số phòng ở đổ sập, tiếng kêu thảm thiết liên tục không ngừng.

Mọi người gần như ngã đến trước tiền là, động đất!

Thiên tai hủy diệt ở mức độ cực lớn thế này ở Kenya kỳ thực nguy hiểm không lớn, tổn hại cũng thấp, bởi vì nhà cửa của họ là dùng vỏ cây ghép lại mà thành, sập không chết người.

Nhưng không chết người là một chuyện, hủy hoại nhà ở lại là chuyện khác, hơn nữa cũng có tổn thất về mặt tài sản, họ kiếm được đồng tiền so với người khác còn gian nan vất vả hơn.

Cận Tây Trầm tức tốc sắp xếp công tác cứu hộ tiếp sau đó, còn mình thì mau chóng cầm loa cầm tay lên, chạy tới khu đất trống, tốc độ nói cực nhanh tiến hành sơ tán mọi người.

"Tất cả mọi người hãy tới khu đất trống, nếu như bị thương, không thoải mái, trước hết xin hãy đến trong lều chúng tôi tiến hành chữa trị."

Mọi người vừa nghe liền lập tức chiếu theo lời của Cận Tây Trầm, nhanh chóng tập hợp sang phía này, chẳng mấy chốc gần như đã tập hợp xong, chỉ còn thiếu ba bốn người, không nỡ rời đi ngôi nhà của mình.

Ôn Đồng trông thấy Yita đang run rẩy đứng sau gốc cây, muốn qua đây nhưng hình như không có sức, sống chết ôm lấy thân cây không buông.

"Yita, mau qua đây, bên đó nguy hiểm." Ôn Đồng sốt ruột la to.

Yita muốn trả lời, một giây sau liền gục xuống.

ĐOÀNG!

Một tiếng sấm vang lên tựa như thiên lôi giáng bổ ngay trước mắt Ôn Đồng, Yita bị một viên đạn trực tiếp xuyên qua đầu, cướp đi mạng sống!

Ôn Đồng lập tức đại ra, toàn thân cứng đờ ngay tại chỗ, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Tác động của tiếng sấm đến màng nhĩ hãy còn duy trì, âm thanh ong ong vẫn quanh quẩn bên tai như cũ, đồng thời còn có cả tiếng của Yita vang vọng.

Ngay sau đó là vô số tiếng sấm nối nhau liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, những người tập hợp cùng một chỗ không bị đạn lạc bắn trúng, ngược lại là mấy hộ hãy còn lưu luyến không nỡ rời nhà, lần lượt bị đá thương thậm chí bị bắn chết!

Cận Tây Trầm phản ứng nhanh nhất, gon gang mau lẹ chi huy: "Tất cả mọi người trước vào trong lều, những việc khác tôi sẽ giải quyết, mau!"

Anh vừa dứt lời, ai nấy đều như ong vỡ tổ chen chúc chạy về phía lều, chạy đi có lẽ có thể sống sót, không đi thì sẽ một phút nổ đầu, giữa sống và chết, ai cũng sẽ không khiêm nhường.

"Mọi người cũng vào đi." Cận Tây Trầm nói.

Người lên tiếng đầu tiên là Tiểu Hầu, cậu trước giờ là người có lời thì sẽ không nịnh được: "Lão đại, anh đừng nghĩ sẽ lại tổng bọn em đi, tự mình đối mặt với nguy hiểm một mình, lần trước bị anh lừa gạt trở lại căn cứ, kết quả anh một mình đứng trên quả bom suốt một ngày một đêm! Lần này nói thế nào em cũng không đi, cho dù sau chuyện này anh có giáo huấn em một năm hai năm ba năm bốn năm, nói không đi tức là không đi, tuyệt đối không đi."

"Bác sĩ, chúng tôi không đi." Mộ Mộc cũng lập tức tiếp lời.

Kể đó là Tam Họa: "Thầy, bọn em đều là người không sợ chết, đến nơi này tức đã không cầu mong bình bình an an, không có lý nào cuối cùng lại để thầy bảo vệ tụi em."

Ngay cả Nhị Triều trước giờ thành thực kiêu lời cũng mạnh mẽ thốt ra một chữ: "Đúng."

Ôn Đồng đứng sau lưng họ, nhìn mọi người mỗi người một câu nói đến thành tâm thành ý, cảm động vô cùng.

Chính cô cũng không định xen vào, nhưng trong lòng thì đã kiên định, tuyệt đối không bỏ rơi Cận Tây Trầm còn mình thì trốn đi.

Về phần lên tiếng hay không, không quan trọng.

Dù gì anh cũng không nghe, cũng không đồng ý, càng không thể hiểu.

Lúc đương đầu nguy hiểm thế này, cô chỉ muốn đứng đằng sau anh, làm bất kỳ điều gì có thể giúp đỡ cho anh, chứ không phải tranh cãi với anh.

"Được, thế thì ở cạnh nhau. Xem thử bọn họ muốn gì." Cận Tây Trầm nói.

Lúc nói lời này, ánh mắt anh lướt qua gương mặt mỗi người, trên những gương mặt tuổi trẻ nhưng lại đầy ý chí lộ ra khí thế không chút sợ hãi, ánh mắt ai nấy đều lấp lánh ánh sáng.

Cuối cùng, ánh mắt anh rơi trên gương mặt cô, hé miệng, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói.

Có điều lúc quay đi thì căn dặn mọi người: "Nếu như xảy ra bất kỳ chuyện gì, bảo vệ tốt cho chính mình."

Tiếng súng đột nhiên ngưng lại, bốn người đàn ông vạm vỡ mặc đồ đen không một cái băng-ca nhanh chóng chạy qua, động tác dù nhanh nhưng không một chút xóc nảy tới người đàn ông nằm trên cang.

Người đàn ông cầm đầu đi tới, thân mình thẳng tắp tựa cây lao, đứng trước mặt Cận Tây Trầm: "Hãy cứu ông chủ tôi."

"Anh đã thương bệnh nhân của tôi, còn có thể hại chết họ, vì cứu anh ta?" Cận Tây Trầm đón nhận ánh mắt anh ta, cười lạnh một tiếng.

"Cứu người!" Người đàn ông lặp lại lần nữa, lần này trực tiếp chìa họng súng vào thái dương Cận Tây Trầm.

"Lão đại!"

"Bác sĩ!"

"Thầy!"

"Cận Tây Trầm!"

Trông thấy một màn như vậy, những người có mặt đều thất thanh hét lên, bao gồm cả những người dân Kenya. Vào thời điểm này, Cận Tây Trầm ở trong lòng họ so ra còn đáng tin cậy hơn cả thiên thần ở chốn xa.

Vào giờ phút này, thiên thần gặp nguy hiểm, bị người ta chìa súng vào đầu, bất kỳ lúc nào cũng có thể mất mạng, bóng ma ấy thoáng chốc bao trùm lên mảnh đất Kenya.

Mà trong những người này, không ai căng thẳng hơn Ôn Đồng, cô hận không thể để cây súng ấy chìa vào đầu của chính mình!

"Không cứu." Cận Tây Trầm nói, tốc độ chậm rãi vô cùng.

Bình thân khiêu khích, ngữ điệu không chút thay đổi, trực tiếp chọc giận người đàn ông, họng súng đen ngòm cang ra sức chìa vào huyệt thái dương của anh, thậm chí bắt đầu chuẩn bị bóp cò!

"ĐỪNGGG!" Ôn Đồng khản giọng hét lên, âm thanh run rẩy vô cùng.

"Anh có nghĩ rằng, vài phút sau khi tôi chết rồi ông chủ của anh cũng sẽ chết? Đúng thật là, bởi vì anh ta có thuộc hạ vô năng như anh mà cảm thấy nhục nhã." Cận Tây Trầm vẫn như cũ thản nhiên châm chọc.

Người đàn ông nổi điên, nhưng lại không dám thật sự giết chết anh, dù sao ở đây, chỉ có Cận Tây Trầm mới là người duy nhất có thể cứu sống ông chủ của anh ta.

Ai biết được, một giây sau họng súng của anh ta đã nhắm thẳng tới Ôn Đồng đứng ở sau chót!

"Cô gái kia rất lo lắng cho mày đó, hẳn là muốn chết thay mày. Không biết là, mày cam lòng để cô gái ấy chết không?" Người đàn ông cầm súng cười khê, đi về phía Ôn Đồng.

Tiểu Hầu, Nhị Triều, Mộ Mộc, Tam Họa chia làm hai hàng đứng sau lưng Cận Tây Trầm, còn Ôn Đồng đứng ở vị trí trong góc nhất, cũng không tính là dễ thấy, nhưng bởi vì một tiếng hét cực kỳ hoảng hốt đó mà đã kéo nguy hiểm về phía mình.

Cô không hồi hận bản thân đã hét lên, trong lòng cô, mạng của Cận Tây Trầm quan trọng hơn của chính cô.

"Không cứu, tao sẽ giết người có ở đây, mày một phút không cứu, tao giết một người, hai phút không cứu, tao giết hai người, tao coi mày có thể lì được tới lúc nào." Gã đột nhiên cười lên, bước chân về phía Ôn Đồng bắt đầu nhanh dần.

Ôn Đồng định lên tiếng, không cần đề ý hấn, dừng cứu người, hẳn đã hại chết Yita.

Cô không sợ chết, tuyệt đối không uy hiếp được anh.

Kết quả Cận Tây Trầm đột nhiên lên tiếng: "Anh nổ súng đi."

Anh nổ súng đi!

Đầu Ôn Đồng lại đột nhiên mờ mịt, vừa rồi anh nói gì nhỉ! Bảo hẳn nổ súng!

Trong lòng anh, vậy mà một chút suy nghĩ thỏa hiệp cũng không có ư?

Haha, cũng phải, giữa họ là gì chứ.

Cô đối với anh chỉ có liên lụy, năm đó nhận nuôi cô, anh mới hai mươi mốt tuổi, mang theo gánh nặng lớn như vậy ở giữa đủ vòng luẩn quẩn của thành phố Thanh Giang.

Vì gánh nặng này, anh ngay cả cơ hội quen bạn gái cũng không có, thậm chí đề rời xa cô, trốn tới Kenya xa xôi ngàn vạn dặm, nán lại suốt nhiều năm.

Phải, sớm nên làm như vậy rồi.

Ôn Đồng nhắm mắt lại: "Nổ súng đi."

Mọi người lại cả kinh: "Lão đại!"

"Bác sĩ!"

Cận Tây Trầm chậm rãi đi về phía hấn ta, tay trái giữ họng súng, thong thả nói: "Phải, hướng nòng súng qua đây. Tôi có thể cam đoan anh một khắc này giết chết cô ấy, một khắc sau ông chủ của anh sẽ chôn theo cô ấy."

Người đàn ông cầm súng khó xử, không biết xử lý tên này thế nào, hoàn toàn không chịu uy hiếp là sao đây!!

Hắn lần đầu tiên thấy ông chủ ra ngoài thì đã gặp tình cảnh ông chủ bị thương, bác sĩ tốt nhất ở đây lại còn đầu muối không chịu, ngọt dịu nhò và đều không cứu.

Uy hiếp, lại càng không cứu.

Hắn rút cuộc phải làm sao đây hả!

"Nếu như cô ấy có bất kỳ thương tổn nào, tôi có cả vạn phương pháp để ông chủ của anh sống không bằng chết." Cận Tây Trầm vẫn chậm rãi nói chuyện như cũ, ngón tay lại buông hòng súng ra.

Người đàn ông cầm súng hoàn toàn không còn cách nào, khổ sở nói: "Anh rút cuộc phải thế nào mới có thể đồng ý cứu ông chủ chứ! Chỉ cần anh nói, cho dù có chết tôi cũng làm cho anh."

"Rất đơn giản, trước khi phẫu thuật cho ông chủ của anh, đem những căn nhà ở đây dựng lại như nguyên trạng." Cận Tây Trầm nói.

Dựng lại như nguyên trạng? Đây là hiện trường thiên tai do môi vừa động đất đó! Mặc dù là một chấn động nhỏ rung rung vài cái, nhưng mà cũng làm sập vô số nhà đó.

Một đồng hồ độn thế này, toàn bộ dựng lại, còn phải trước khi phẫu thuật? Đây là cố tình làm khó người khác mà.....

Cận Tây Trầm nói: "Ông chủ anh hành sự mạnh mẽ vang dội, vốn gây thù chuốc oán không ít, hiện giờ lại thêm áp lực kẻ nhiệm nặng nề, hưng thịnh vinh nhục của cả tộc đều liên quan đến anh ta. Nếu như anh ta chết rồi, toàn tộc Tây Á muốn đòi không giương dậy được, anh có thể gánh trách nhiệm này không, nếu gánh được, người ở đây tùy anh giết."

Người đàn ông thu súng, khòe không ra nước mắt: "Anh mau đi cứu người.Những người khác theo tôi."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Con cái nhà ai

Chuyển ngữ: Míc

"Vậy là coi như xong?" Ôn Đồng hỏi.

Mọi người đều quay qua nhìn cô, ai nấy mặt mày biến sắc, người đàn ông vũ trang đầy đủ cảnh giác đưa tay sờ súng.

Gã đàn ông cầm súng trước đó giờ tay ngẩn lại, đi tới trước mặt Ôn Đồng: "Cô có lời gì, chờ bác sĩ Cận cứu người xong lại nói."

"Cứu người xong? Mạng của Yita thì thế nào. Chỉ có người của mấy người mới là mạng, còn Yita đang sống sờ sờ lại bị mấy người làm như ra oai phủ đầu lấy mất!" Ôn Đồng siết chặt nắm đấm, ánh mắt trời gay gắt chiếu vào đôi mắt, trong đó tràn đầy oán hận.

Người đàn ông cầm súng nói: "Vậy cô muốn thế nào?"

"Đền mạng." Ôn Đồng nói.

Câu này vừa thốt ra, hiện trường lặng ngắt như tờ, tiếng hít vào hết đợt này đến đợt khác.

Tiểu Hầu ngay cả sức lực lau mồ hôi lạnh cũng không có, thầm nghĩ: Tiểu Đồng Đồng ngoan của tôi ời, lá gan của chị cũng quá lớn, đây là bọn xã hội đen được chính phủ ngầm bảo kê của Kenya đó! Chị ngay cả bọn chúng cũng dám chống đối, không muốn sống à, ai cho chị lá gan đó vậy, đi theo lão đại, nhất định là thế rồi.

Cận Tây Trầm lúc này nhìn không ra cảm xúc, mỗi mím chặt không rõ là đang nghĩ gì, lúc nghe thấy câu ấy cái gì cũng không nói, đầu cũng chẳng hề ngẩng lên.

Ôn Đồng nói: "Mọi mạng đền một mạng, ông chắc không phải chưa từng nghe qua câu này đâu nhỉ. Mặc kệ mấy người là ai, sinh mạng quý giá nhường nào, trong mắt các bác sĩ không biên giới, chúng sinh đều bình đẳng, không chính trị không kỳ thị, ai nấy đều có tư cách được giúp đỡ."

Người đàn ông cầm súng nói: "Không được, người của tôi có thể chết trận, nhưng không thể đền mạng."

"Hay cho một từ có thể chết trận, không thể đền mạng. Lúc ông giết người có từng nghĩ rằng nó là một đứa trẻ tay không chút sức lực không? Nó chết bởi đạn của đồng bọn ông." Ôn Đồng cười lạnh quét mắt qua khuôn mặt của từng người.

Bọn họ, ai nấy đều có thể là hung thủ đã nổ súng vào ngực Yita, xuyên qua trái tim thẳng bé, hiện giờ thế mà lại ngẫm nhiên chối bỏ!

Xã hội đen chính phủ ngầm bảo kê? Người ở dưới mũi hiên? Ôn Đồng không quan tâm nhiều như vậy, cô chỉ biết Yita mới sáng nay hãy còn vẽ cho cô một bức tranh, vui mừng hí hửng đợi cô đưa chocolate cho nó, nhưng bây giờ đã hoàn toàn không còn cơ hội ăn nữa rồi!

Mạng của thằng bé, ai sẽ quý trọng!

Mẹ nó mới thoát ra từ trong bóng ma của căn bệnh AIDS thì đã sắp phải đối mặt với nỗi đau mất đi đứa con ruột thịt, chuyện này lại có ai đến lãnh trách nhiệm!

Đôi bên găng co không dứt, Tiểu Hầu cùng Nhị Triều che chắn cho Tam Họa và Mộ Mộc sau lưng mình, cũng đứng bên cạnh Ôn Đồng, không kiêu ngạo không siểm nịnh đón nhận hòng súng của bọn họ.

"Có cứu hay không!" Người đàn ông nghiêng rặng, ngón trỏ hướng về cô súng.

"Chúng tôi nói rất rõ ràng, người của mấy người giết người đương nhiên phải cho chúng tôi một công đạo, không thể nào ông ở ngay trước mặt chúng tôi giết người, chúng tôi còn phải cứu ông chủ của ông, sau này chúng tôi làm sao có chỗ đứng ở đây chứ." Tiểu Hầu nói.

"Đúng, nhất định phải chịu trừng phạt." Nhị Triều hiền lành, mặc dù sợ hãi nhưng vẫn mạnh mẽ gắt đầu.

Con giận của người đàn ông đã lên tới giới hạn, bàn tay cầm súng bắt đầu run lên, nghiêng rặng phát ra tiếng kêu ken két.

"Mới rồi giết người chưa đã đúng không, lại đây, hướng chỗ này bóp cò nè, chính là vị trí mà đứa trẻ đó bị các người bắn chết đó, hòng súng cũng ở chỗ này." Ôn Đồng cầm nòng súng, trực tiếp chìa trên ngực mình.

"Á!"

Đột nhiên, một tiếng kêu rên vô cùng thảm thiết vang lên, mọi người theo phản xạ quay đầu lại, trông thấy trong tay Cận Tây Trầm siết chặt con dao phẫu thuật đầy máu.

Ngón tay thon dài không có lấy một chút khác lạ, lại liếc nhìn sang bên cạnh, một người đàn ông đang giữ chặt cổ tay phải kêu rên, máu tươi phun ra như suối, giống như miệng giếng tuôn trào, hiện giờ gân tay anh ta đã bị cắt đứt, chẳng những cũng không dùng súng được nữa mà ngay cả cầm đầu cũng không thể!

Đau đớn thế nào, chỉ cần nhìn thì cũng có thể cảm giác được.

Trong khoảnh khắc ấy, Cận Tây Trầm tựa như thiên thần.

"Cứu người." Cận Tây Trầm cầm dao mổ, dẫn đầu đi vào lều phẫu thuật chuyên dụng.

Nói đền mạng kỳ thực căn bản là không thể, cùng lắm cũng là trừng phạt mang tính biểu trưng một chút, không ngờ anh vốn dĩ không chấp nhận.

Cũng phải, họ chỉ là bác sĩ đến từ nước ngoài, còn bọn họ là nhóm vũ trang giương cao lá cờ chính phủ. Có tư cách gì bắt họ đền mạng?

Giăng co, cũng là hi vọng bọn họ có thể thỏa hiệp, cũng biết chiếm được đôi chút ích lợi vốn dĩ là không có khả năng, kết quả Cận Tây Trầm vậy mà lại phế đi tay phải của gã kia?

Thực ra hành động Cận Tây Trầm cắt gân tay, bắt kỳ ai trong họ cũng đều không ngờ tới, mãi tới khi anh cất bước đi vào trong thì mới hoàn hồn.

Ở Kenya, Cận Tây Trầm là đầu lĩnh tinh thần của họ, mặc dù hay bịp người, mặc dù ưa châm chích, nhưng làm bất kỳ điều gì đều rất trầm ổn, cũng không gây bất kỳ sai lầm gì, lại càng không hề kích động.

Hiện giờ, anh thế nhưng lại dùng dao mổ cứu người cắt đi gân tay của một người. Chuyện này quá không phù hợp với lẽ thường rồi, nhưng mà, thực oách!

Mọi người hoàn hồn rồi thì đều thẩm gào lên trong lòng oách chết đi được oai chết đi được đẹp trai chết đi được!!!!!!

Nhưng trông thấy nét mặt của Cận Tây Trầm lúc rời đi thì vẫn cố gắng nhịn xuống, ai nấy mặt mày nghiêm túc theo vào phòng phẫu thuật.

Người đàn ông chỉ huy người của mình khiêng Yeke (tên của đại ca xã hội đen) vào trong, đặt lên bàn mổ, cẩn rằng uy hiếp: "Nếu như không cứu sống được ông chủ, tôi bắt tất cả các người chôn theo."

Cận Tây Trầm ngẩng đầu với hân: "Ra ngoài, ngay lập tức!"

Gã dốt thủ hạ đi ra, trước lúc đi còn nói: "Liệu có thể xin anh lừ cử một người cứu anh em của tôi, anh ta đã nhận trừng phạt, sau này còn không được như người bình thường, xin các người cứu hân."

"Phụt....."Tiểu Hầu phi cười thành tiếng, bị Cận Tây Trầm lườm một cái, lập tức nghiêm mặt nói: "Chảy máu một chút không chết đâu, bản về kỹ thuật cắt gân tay, anh phải phục lão đạo của chúng tôi, đi ra đi đi ra đi. Đừng chậm trễ chúng tôi cứu ông chủ của mấy người, hay là anh cảm thấy anh em của anh quan trọng hơn ông chủ?"

Người đàn ông nghiêng rắng nghiêng lợi, nhưng lại không thể không nghe lời mà bước ra ngoài, thầm nghĩ, đợi cứu ông chủ xong rồi, nhất định phải giết bọn này!

"Chuẩn bị trước phẫu thuật." Cận Tây Trầm nói.

Bàn mổ, là một nơi vô cùng thần thánh.

Mọi người nhanh chóng nối gót Cận Tây Trầm rửa tay sạch sẽ, mặc y phục phẫu thuật, lấy các dụng cụ đã khử trùng xong như dao mổ v...v..., "tách" một tiếng bật đèn mổ.

Căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở im lìm sau lớp khẩu trang, tiếng dao kéo hoạt động cùng tiếng dao phẫu thuật đặt trên khay inox.

Ai nấy đều nín thở, mặc dù hiện giờ bọn chúng vẫn không dám manh động khinh suất, nhưng lẽ như Yeke thật sự xảy ra vấn đề, không qua khỏi trên bàn mổ, bọn chúng nhất định sẽ để họ chết cùng với hân!

Phẫu thuật một chút cũng không thể sơ suất, văng trán dưới lớp nón vô trùng cũng bắt đầu rịn mồ hôi.

Ôn Đồng đứng ngoài xa, chỉ có thể nhìn thấy đèn mổ chiếu thẳng vào gương mặt Cận Tây Trầm. Nét mặt chăm chú khiến cô nháy mắt trở về thời gian hai năm về trước, cô lần đầu tiên tới phòng thực nghiệm tim anh.

Lúc đó, cô len lén đứng ở bên ngoài phòng thực nghiệm, ghé sát vào tấm kính thủy tinh nhìn anh một tay cầm mẫu máu nuôi cấy, giảng giải cho sinh viên.

Gương mặt sáng sủa, giọng nói trong trẻo, anh tựa như một bác sĩ trời sinh, sạch sẽ lại kiên cường, ngay cả áo khoác trắng bình thường nhất mặc trên người anh cũng có một loại cảm giác gọi cảm xuất trần khó mà giải thích.

Có người đi ngang qua, nhỏ giọng bàn luận: "Đây là đứa trẻ nhà ai vậy, sao lại chạy tới phòng thực nghiệm của giáo sư Cận? Không biết chỗ này không thể tùy tiện vào sao?"

"Đứng ha, hình như là đi nhầm rồi thì phải, hay là còn nhỏ như vậy mà đã là fan của giáo sư Cận rồi, hahaha, mộ danh mà tới?"

Cửa bị kéo ra một cái, Cận Tây Trầm mặc áo khoác trắng, cao ráo tuấn tú, dắt tay cô, nói với hai người đang bàn luận kia: "Là nhà tôi."

"Hahaha giáo sư Cận thật khéo quá, giáo sư bảo bọn em đi lấy văn kiện, bọn em đi trước đây."

"Phải phải phải, đi trước nhé giáo sư Cận."

Ôn Đồng kéo cánh tay anh, ngẩng đầu hỏi: "Cái gì nhà tôi ạ?"

"Cháu không nghe thấy hai người kia đang nói về cháu à?" Cận Tây Trầm đứng bước, cúi đầu cười hỏi.

"Dạ? Họ đang nói về cháu ư? Không sao đâu cháu không để ý chuyện này, có điều... nhà tôi, chủ nói cháu là người nhà của nhà chú sao?"

Cận Tây Trầm thả tay, xoa xoa đầu cô: "Phải, cháu là người nhà của chú."

Lúc đó, anh còn nói cô là người nhà của anh. Nhưng ngắn ngủi chỉ hai tháng sau đó thì anh đã không từ mà biệt. Cô tan trường về nhà, làm xong bài tập, đợi mãi vẫn không thấy anh tan tầm trở về.

Vì thế hỏi người lái xe trong nhà mới biết anh đã đi Nam Sudan, quốc gia mà cô chỉ mới từng nhìn thấy trên sách địa lý.

Cô gọi điện thoại sang, không nhận.

Càng về sau, toàn bộ đều là Mộ Mộc nghe máy, lấp lửng hai câu nói với cô về tình hình hiện giờ của Cận Tây Trầm. Cảm giác bất cứ việc gì cũng đều là từ miệng người khác mà biết rất khó chịu.

Từ nhỏ đến lớn, Ôn Đồng đã trải qua vô số lần bị vứt bỏ cùng chia ly, vốn cho rằng Cận Tây Trầm chính là bến cảng cuối cùng, tin chắc họ sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau, nhưng tất cả mọi thứ chỉ là suy nghĩ của cô.

Cận Tây Trầm, trước giờ chưa bao giờ nhận lời.

Không đúng, anh từng hứa hẹn, anh nói: chủ sẽ không rời xa cháu, chú đã đồng ý với ba cháu sẽ chăm sóc cháu, mãi tới khi cháu không cần chú mới thôi.

Nhưng cô hiện giờ vẫn rất cần anh mà, anh sao có thể tự ý bỏ đi! Có lẽ,anh vốn không đem lời hứa đó để trong lòng, chỉ có cô cô thành thực ghi nhớ từng chữ từng chữ mà thôi.

Một lời nói đùa lại tưởng là lời hứa, hiện thực quả nhiên so với phim truyền hình còn ngoạn mục hơn nhiều.

Ôn Đồng mỉm cười tự giễu, nhìn đáng về Cận Tây Trầm vô cùng chuyên chú cầm dao mổ, thầm nghĩ nhiều năm như vậy nhưng anh dường như một chút cũng không thay đổi, mà trong lòng cô đã có một suy nghĩ thật sự quá phẫn với Cận Tây Trầm

"Qua đây, lau mồ hôi." Cận Tây Trầm nói

Mặc dù không nêu tên, nhưng Ôn Đồng biết anh đang gọi cô.

Vừa rồi cô cũng cùng mọi người khử trùng, mặc y phục mổ vào phòng phẫu thuật, không biết Cận Tây Trầm vì sao cũng để cô làm vậy, hiện giờ xem ra có nguyên nhân, anh vừa bắt đầu đã biết ca phẫu thuật này rất khó khăn.

Tiểu Hầu, Nhị Triều, Mộ Mộc cùng với Tam Họa đều không tách ra được để có thể làm một người lau mồ hôi.

Ôn Đồng vội vàng thu lại tâm tư, lau mồ hôi từng chút một, sau đó đứng ra sau lưng Cận Tây Trầm, chờ chỉ thị tiếp theo của anh.

"Kẹp cầm máu." Cận Tây Trầm đưa dao mổ trong tay ra.

Ôn Đồng nhanh chóng tìm thấy kẹp cầm máu, đối với dao mổ trên tay anh, ánh mắt vô tình trông thấy vùng bụng đã bị mở ra của bệnh nhân.

Một khối u đang được cắt bỏ, biểu hiện chuyển biến của ung thư – khối u thời rứa cứ như bông cải, niêm mạc nhợt nhạt sưng tấy.

Bao tử so với nhận thức của cô phản ứng còn nhanh hơn, Ôn Đồng cố gắng dẫn xuống cảm giác buồn nôn, quay đầu sang một bên.

"Khối u đã cắt bỏ, khâu lại." Cận Tây Trầm nói.

Mọi người hây còn căng thẳng, mặc dù nghe thấy mệnh lệnh khâu lại của Cận Tây Trầm nhưng vẫn không cách nào thả lỏng tâm tình.

Người không có kiến thức cũng có thể nhìn ra, khối u này đã bắt đầu chuyển hóa thành ác tính, có xu hướng chuyển thành ung thư, cắt bỏ ở giai đoạn hiện tại chỉ có thể trị phần ngọn không trị được phần gốc, các thiết bị điều trị ở căn cứ có hạn, có thể cứu về được mạng của anh ta một khác nhưng không cách nào trị tận gốc.

Có điều xét cho cùng thì có thể cứu về đã coi như vô cùng gian nan rồi, cũng là nhờ Cận Tây Trầm có bản lĩnh, trong điều kiện cực kỳ gian khổ mà vẫn có thể xuống dao chính xác như cũ.

May xong, Tam Họa ở lại quan sát, những người khác ra khỏi phòng phẫu thuật, Tiểu Hầu kéo khẩu trang xuống, thở phào một hơi: "Giữ được mạng sống, cảm giác thật tốt."

Nhị Triều cũng tháo khẩu trang: "Ừ! So với thầy chúng ta vẫn còn kém quá, vừa rồi lúc làm phẫu thuật anh càng tăng lực, suýt nữa thì cầm không chắc dao mổ, nhưng thấy đáng về thầy trấn định như vậy, anh lại có dũng khí."

Tiểu Hầu cũng ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Lão đại, anh đối với việc phẫu thuật này rất có lòng tin mới không căng thẳng nhì, cũng không nói với bọn em hại bọn em lo quá chừng."

"Không, tôi cũng không có lòng tin. Điều kiện ở Kenya quá kém, loại bỏ khối u nếu như không cẩn thận, anh ta ngay cả bàn mổ cũng không xuống được." Cận Tây Trầm nói.

"Hả? Thế sao mặt vẫn tỉnh queo vậy, giống như được tiêm phòng ấy, lừa đảo lừa đảo quá đi, em mới không bị mắc lừa anh, bị anh gạt nhiều lần như thế rồi..." Tiểu Hầu gào lên.

"Mạng của mọi người đều ở trên tay tôi, tôi không bình tĩnh, mọi người không phải càng căng thẳng à?" Cận Tây Trầm cười.

Đây là lần đầu tiên đám Tiểu Hầu nhìn thấy vẻ không biết làm sao trên mặt Cận Tây Trầm.

Một người vốn mạnh mẽ như thiên thần như vậy mà cũng không biết làm sao, mặc dù châm chích giáo huấn rất nhiều, nhưng vào thời khắc thật sự nguy hiểm, trong lòng anh, họ càng quan trọng hơn!

Cận Tây Trầm hoàn toàn không hề nghĩ tới mình! Cũng đúng, lần trước anh đuổi họ đi, một mình đứng trên quả bom, sao có thể là người thường nghĩ tới chính mình!

Tiểu Hầu và Nhị Triều cúi đầu, lúc nghe thấy uy hiếp chôn cùng, vào thời khắc đứng trên bàn mổ, suy nghĩ trong lòng họ ấy chính là Cận Tây Trầm ngàn vạn lần đứng run tay, họ còn chưa muốn chết.

Thậm chí có khoảnh khắc, họ còn hồi hận đã đến đây, làm bác sĩ không biên giới.

Hiện giờ nghĩ lại, hận không thể cho mình một dao. Suy nghĩ như vậy, vốn không xứng làm bác sĩ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đừng nói chuyện Đồng Đồng

Chuyển ngữ: Míc

"Sao rồi?" Thấy đoàn người Cận Tây Trầm đi ra, người đàn ông cầm súng trước đó lập tức chạy tới, gấp gáp hỏi.

Cận Tây Trầm tháo khẩu trang xuống: "Khối u đã được cắt bỏ, nhưng đánh giá sơ bộ đã tới thời kỳ thứ hai, tình hình cực kỳ không ổn. Nếu như tình hình cho phép, lập tức để người của anh cho máy bay qua thẳng đây, bằng không anh ta sống không quá ba ngày."

Người đàn ông trước tiên thờ phào một hơi, nhưng lúc nghe thấy nửa câu sau thì lại trở nên căng thẳng, lập tức căn dặn thủ hạ sau lưng đi gọi điện, còn mình thì lao vào phòng phẫu thuật.

Tiểu Hầu và Nhị Triều hãy còn vì sự ịch kỷ mới rồi của mình mà cảm thấy áy náy, Nhị Triều thành thật, có sai nhất định phải nhận, bằng không sẽ ray rứt không yên.

"Xin lỗi thầy, vừa rồi em....có suy nghĩ rất ích kỷ, nếu như Ôn Đồng không chống đối như vậy, thầy cũng sẽ không cắt đứt gân tay người kia, nếu như phẫu thuật thất bại, chúng ta vẫn sẽ không chết. Còn sợ mọi người liên lụy.....Xin lỗi."

"Quý trọng sinh mạng là chuyện tốt. Ở thời điểm như vậy, ai cũng đều không muốn chết, trong lòng lo lắng là chuyện rất bình thường." Cận Tây Trầm nói.

"Lão đại, anh mắng bọn em đi." Tiểu Hầu cũng chạy lên, cúi đầu thật thấp.

Ôn Đồng ngáy ra, trước đó chỉ cảm thấy Yita chết rồi, trong đầu có "ĐOÀNG" một tiếng một mảnh mờ mịt, tất cả suy nghĩ đều là phải báo thù cho thẳng bệ, cảm hận dâng tràn, không một chút may suy nghĩ thứ cô làm như vậy có thể sẽ hại chết mọi người ở đây.

"Nếu phải nói xin lỗi thì chính là em, là em quá mức kích động, chú Cận, nếu chú giận thì cứ mắng một mình cháu." Ôn Đồng suy nghĩ, đã lên lụy mọi người rồi, không thể lại để họ chịu mắng thay cô.

"Thầy, thầy nói trong lòng có vướng bận nói sợ chết. Nhưng thầy vẫn luôn bảo vệ bọn em, lẽ nào không có chuyện gì vướng bận sao?" Nhị Triều hỏi.

"Có chứ, sao lại không. Nhưng mọi người là học trò của tôi, tôi nhận mọi người từ trong tay cha mẹ mọi người, phải hoàn chỉnh trả lại cho họ. Đây là trách nhiệm của tôi." Cận Tây Trầm nói.

Anh vẫn luôn như vậy, nói đi đôi với làm.

Hai từ trách nhiệm ở trong lòng anh chiếm vị trí quá quan trọng.

Ôn Đồng không lên tiếng, bởi vì rất rõ chính mình cũng là trách nhiệm của anh.

"Mọi người còn nhỏ, sợ hãi cũng không có gì đáng trách, nhưng cái mọi người gánh vác trên vai chính là sức nặng của sinh mệnh. Nếu đã lựa chọn làm bác sĩ, không thể nào có bất cứ sợ hãi gì. Niềm tin của mọi người sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến bệnh nhân, chỉ khi nội tâm của mọi người mạnh mẽ thì bệnh nhân mới có thể tin tưởng mọi người vô điều kiện, hiểu chưa?" Cận Tây Trầm nói.

"Hiểu ạ." Tiểu Hầu và Nhị Triều đồng thanh.

"Ừ, đi làm việc đi." Cận Tây Trầm quay qua nói với Ôn Đồng: "Cháu theo chú qua đây."

Tiểu Hầu và Nhị Triều gật đầu rồi đi, Ôn Đồng lảo đảo theo chân Cận Tây Trầm đi tới hàng rào bằng gỗ ở một bên, nơi đó không có ai, chỉ có chân trời xa xăm với tà dương trải rộng rực rỡ như máu.

Nét mặt Cận Tây Trầm rất bình tĩnh, nhưng Ôn Đồng biết vào lúc này, nét mặt anh càng bình tĩnh tức là càng nguy hiểm, cũng biết mình quá thực đã quá kích động.

"Chú Cận, xin lỗi, cháu biết hôm nay cháu quá xúc động, chưa từng nghĩ đến sự an toàn của mọi người, cháu biết mình rất ấu trĩ rất không chín chắn, sau này cháu nhất định tuyệt đối sẽ không gây thêm rắc..." Còn chưa dứt lời, Ôn Đồng đã bị kéo vào một vòng ôm mạnh mẽ.

Mà thân hình cao ráo ấy lại đang run rẩy, rõ ràng là run rẩy.

Cô ngẩn ra, đờ người đứng nguyên tại chỗ ước chừng hết nửa phút mà vẫn không kịp phản ứng.

"Cận Tây Trầm, chú sao...."

"Đừng nói, Đồng Đồng." Giọng của anh....cũng run rẩy?

Anh đang sợ?

Ôn Đồng nhấc tay, nhẹ vỗ về lưng anh: "Chú đang sợ sao? Sợ gì chứ."

Cơ thể Cận Tây Trầm cũng cứng đờ, nhưng không thả tay mà lại càng dùng sức ôm lấy cổ xoa nhẹ hai cái, hơi thở nóng ẩm phả nơi gáy cô, trêu chọc da thịt nơi đó, rất ngứa nhưng cũng rất dễ chịu.

Trong lòng lại càng loạn hơn, anh rút cuộc bị làm sao, sợ không báo vệ được mấy người Tiểu Hầu ư?

Nhiều mạng người như vậy, Cận Tây Trầm sợ hãi cũng là điều đương nhiên, mặc dù anh mạnh mẽ thế nào đi nữa, nhưng chung quy vẫn là người phàm. Nghĩ tới đây, Ôn Đồng cũng dùng sức ôm lấy vai anh, mặc anh đặt cảm trên vai mình.

"Hôm nay cháu rời Kenya, để Mộ Mộc đưa cháu tới Nairobi." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng sùng sốt, dùng sức đẩy cánh tay anh ra: "Cháu không đi. Cháu cam đoan, bắt đầu từ ngày mai sẽ không rước thêm phiền phức cho chú nữa, vào thời điểm như vậy cháu nhất định cũng sẽ không lên tiếng nữa, chú đừng đuổi cháu đi, có được không?"

"Không được, phải đi." Ngờ khi Cận Tây Trầm cứng rắn, biểu cảm trên mặt cũng là vẻ quyết đoán không để gì cự tuyệt.

"Cháu không đi, cháu mười tám tuổi rồi, đã có quyền điều khiển hành vi của mình, chú không thể đuổi cháu đi, chú không có tư cách đuổi cháu đi!" Ôn Đồng siết chặt nắm đấm, thậm chí mở miệng cũng không chọn từ.

"Chú có, trước mắt chú vẫn là người giám hộ của cháu, là chú của cháu." Cận Tây Trầm nói.

"Chú vốn không phải là chú của cháu, chú vốn không biết trong lòng cháu chú..." Ôn Đồng gạt mình, tiếng nói cũng theo đó im bặt.

Bởi vì anh đột nhiên siết cổ tay cô, hung hăng đẩy cô chống lên hàng rào chắn. Hồng dựa sát vào cột gỗ, cổ tay bị giữ chặt, Cận Tây Trầm đề lên, đôi mắt đen kịt tựa đêm tối không một ánh sao, hơi thở dồn dập, tất cả đều đang bức bách cô.

Ôn Đồng quay ngoắt đi: "Nói gì cũng không đi, cháu đi rồi, lần sau không biết tới khi nào mới có thể gặp lại chú."

"Ồ bên cạnh chú rất nguy hiểm, cháu nghe lời về nước đi, đợt lần sinh nhật tới của cháu, chú trở về ở cùng cháu." Cận Tây Trầm dịu dàng nói, giọng điệu yêu chiều tựa như hai năm về trước.

Ôn Đồng cơ hồ trong nháy mắt liền trăm luân, nhưng chớp mắt sau lập tức tỉnh táo lại.

Anh lại đang gạt người!

"Không đi, chú đừng hòng lừa cháu." Ôn Đồng nói.

"Chú không gạt cháu, ở cạnh chú thật sự rất nguy hiểm, lời như...chú không bảo vệ được cháu." Cận Tây Trầm ngừng một lúc, trong mắt lộ ra sợ hãi hoảng loạn: "Cháu vĩnh viễn không biết cái gì gọi là đứng sau lưng chú, cũng không biết lúc nào nên chịu thua. Sau này bất luận cháu có yêu cầu gì đi nữa, chú nhất định đều đồng ý với cháu, chỉ có chuyện này chú tuyệt đối không thể nào lại dung túng cháu. Đừng để chú phải lo lắng sợ hãi nữa, nghe lời chú, về nước, có được không?"

Ôn Đồng chớp chớp mắt, trong đầu một mảng trống rỗng, anh là... có ý gì?

"Chú đồng ý với cháu, kết thúc thời hạn làm bác sĩ không biên giới, chú sẽ về nước." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng suy nghĩ: "Đã như vậy, cháu vẫn chưa được uống rượu đầu nhé, cháu nghe Tiểu Hầu nói chú giúp cháu tìm được rượu. Đây là nguyện vọng ngày sinh nhật mà chú đã ngán cay vạn khổ thực hiện cho cháu, liệu có thể để cháu uống xong mới về nước không?"

Cận Tây Trầm thờ phào, nói: "Được."

**

Sau động đất, cứ địa tan hoang, nhưng rốt cuộc vẫn là đội ngũ khuôn khổ nên khả năng xây dựng đương nhiên dân thường không thể so sánh. Vén vén chỉ trong thời gian tiến hành phẫu thuật thì đã thần kỳ dựng xong toàn bộ phòng ốc nhà cửa, thậm chí so với trước đây còn kiên cố hơn.

"Được rồi chứ bác sĩ Cận." Người đàn ông từ trong phòng bệnh đi ra, chỉ vào căn nhà vừa mới xây lại xong hỏi.

Cận Tây Trầm gật đầu: "Ừm, vất và rồi."

Vất và rồi...Đây là chỉ thị như thể đương nhiên đối với dân em...Ngoại trừ ông chủ của mình thì đây là người đầu tiên, rốt cuộc tên này lấy tự từ đâu ra vậy!

"Ông chủ nói để cảm ơn anh đã cứu ông ấy, có thể thực hiện một nguyện vọng của anh, điều kiện là phải hợp lý." Người đàn ông cung kính nói.

"Thế thì trước sáng sớm ngày mai, gửi hai mươi triệu được phẩm tới căn cứ, đơn thuốc tôi sẽ mau chóng cho người gửi tới anh." Cận Tây Trầm nói.

Hai mươi triệu thuốc men?

Cái này...coi là hợp lý à?

Đổi một với một số tiền lớn như vậy, anh ta trong chốc lát cũng không biết liệu có nên đồng ý hay không, bác sĩ không phải đều cứu người không cần báo đáp hay sao?

Trong tình huống bình thường, anh ta không phải nên nói: làm bác sĩ, cứu người là chuyện nên làm mà? Già này sao lại không theo bất kỳ quy chuẩn gì hết tron vậy....

Người đàn ông khóc không ra nước mắt liếc nhìn về phía phòng phẫu thuật, hai mươi triệu, tên này cũng thật dám xin mà! Chẳng qua mặc dù con số rất lớn, nhưng với băng nhóm thì không thiếu chút tiền ấy..... Hẳn là hợp lý nhỉ.

Vì thế hơi cân nhắc một chút, chấp thuận.

Máy bay trực thăng ù ù bay tới, đáp xuống nền đất trống rộng lớn, người đàn ông chỉ huy vẫy người khiêng Yeke ra, cẩn cẩn thận thận đặt lên trực thăng. Trong đó đã sắp xếp sẵn bác sĩ và trang thiết bị trị liệu tốt nhất, không cần phải lo lắng đến an nguy của ông ta nữa.

Lúc này, đám Tiểu Hầu mới coi như thật sự an tâm, mặc dù rất tin tưởng Cận Tây Trầm, nhưng sinh mạng vô thường, ai cũng không thể đảm bảo nhất định có thể cứu về.

Hiện giờ ông ta rồi đi, xem như giải quyết dứt điểm.

Tiểu Hầu nói: "Lão đại, không tốt nha. Ngay cả cường đạo chính phủ anh cũng dám vơ vét."

"Ngữ văn của cậu nên học lại lần nữa." Cận Tây Trầm nói.

"Lão đại ghê gớm, anh không sợ bọn họ sẽ không giao à? Dù sao cũng là hai mươi triệu lận đó, anh cần mười triệu cũng đủ rồi. Anh quên à, vừa rồi anh mới cắt đứt gân tay của một người, không tìm anh báo thù coi như may, anh còn dám đòi thuốc." Tiểu Hầu vẫn không sao tin tưởng Yeke sẽ bằng lòng đưa hai mươi triệu.

"Đây là thù lao nên nhận một cách hợp lý, giá cả của tôi chính là như vậy." Cận Tây Trầm nói rồi lại bổ sung một câu: "Hơn nữa, cậu không nghe à, tôi nói với anh ta đây là yêu cầu của cậu."

Trời đất? Không phải chứ?

Tiểu Hầu à một mặt tiếng, cổ găng nhớ lại, lúc đang nói chuyện thì mình sắp qua, càng nghĩ càng cảm thấy hình như vừa rồi có nghe thấy giọng của mình thật.

"Không không không thể nào đâu lão đại, anh gạt người aaaaaa." Tiểu Hầu cũng muốn khóc không ra nước mắt.

"Ừ, tôi lừa cậu đó." Cận Tây Trầm nói.

"....."

Tiểu Hầu tức tối nghĩ: so bình tĩnh, so chơi khăm, so mặt dày, cậu chàng một lần nữa cam bài hạ phong.

**

Đào mất, ngày đám cưới của con gái trưởng tộc Masai đã tới.

Vết thương trên trán Ôn Đồng đã có thể cắt chỉ, Cận Tây Trầm tháo băng trên trán xuống cho cô, đầu mảy từ đầu chỉ cuối đều nhú chặt, trên mặt ả chứa tức giận.

"Trường phái phóng khoáng chúng ta không câu nệ giá trị khuôn mặt, chú xem Diệp Tiểu Sai, một vết sẹo anh hùng xưng bá thiên hạ. Lại nhìn Thực Đạo Hành, một vết sẹo trên mặt, trời đất mặc ta đi. Nói thế nào chứ, cháu đây cũng coi như là phần nửa của vết sẹo anh hùng, lý ra phải ghi vào sử sách." Ôn Đồng ngừng đầu, cẩn cẩn thận thận không ảnh hưởng đến động tác của anh, cười trấn an.

Bàn tay Cận Tây Trầm đưa kiếng qua chột sững lại: "Đó là cái gì?"

Ôn Đồng cười hắc hắc, rốt cuộc đã có thứ cháu hiểu chú không hiểu rồi a.

Vì thế thanh thanh cổ họng: "Phím Phích lịch bỏ đại hí đó. Nam thần kiếm Từ Tiên Tích của cháu, chú không hiểu cháu có nằm mơ cũng muốn gả cho anh ấy. Còn có mặc đạo tuyệt trần cười định ngăn thu Ngự Bất Phàm,suốt ba ngày trời mãi ở trong đầu cháu, có cho cháu cả vạn bạn trai cháu cũng không đổi."

"Nói cũng đúng, cháu là đang nằm mơ thôi." Cận Tây Trầm nói.

"....."

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Mượn rượu làm càn

Chuyển ngữ: Míc

Băng gạc bị ném vào túi rác chuyên dụng, Ôn Đồng rót cuộc nhận tắm gương Cận Tây Trầm đưa sang, đánh giá vết thương trên trán.

Người may kỹ thuật rất giỏi, không để lại vết sẹo quá rõ, nhưng nhìn gần thì vẫn có thể trông thấy, hình chân rết dài ước chừng một ngón tay uốn lượn trên góc mày.

"Lâm Tu Trúc có bao nhiêu thâm thù đại hận với Ôn Dịch Thiên vậy trời, chị ta có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy, cái này nếu như trúng trên mặt chú ấy, không chừng sẽ hủy dung luôn." Ôn Đồng than thở.

"Dụng trên mặt cháu cũng hủy dung giống thế." Cận Tây Trầm nói.

"Đầu có nghiêm trọng đến vậy, với lại cháu cũng không kiểm com bằng gương mặt, cháu dựa vào tài hoa. Vết thương này nếu như ở trên người nữ minh tinh bọn họ, không choáng váng khốc lóc suốt năm ba năm thì xem ra cũng chưa kết thúc." Ôn Đồng nghiêm túc nói.

Cận Tây Trầm rút cái gương trong tay cô: "Lại tự tăng bốc bản thân thêm một lúc, chú nghĩ cháu sẽ không có cơ hội nếm trái tình yêu."

Ôn Đồng vừa nghe tới trái tình yêu thì lập tức đặt cái kiếng trong tay xuống theo anh ra ngoài, ngay cả chuyện vết sẹo cũng không quan tâm.

Thực ra suy nghĩ kỹ thì Ôn Đồng cũng có thể thông cảm cho Ôn Dịch Thiên, đạo gần đây tin đồn cứ ùn ùn ập vào chị ta, từ nữ thần của toàn dân cao cao tại thượng, chỉ cần đứng trên thần đàn để người ta ngược nhìn biến thành làm bằng già, giải phẫu thẩm mỹ, lại thêm tin đồn bên ngoài giới. Dư luận mắng xối xả như nước đại dương, chị ta không gục ngã đã là giới lắm rồi.

Hợp tác lần lượt bị cancel, ** đẩy mình, giới giải trí bây giờ, chị ta nửa bước cũng khó đi.

Bộ phim phỏng sự này vốn là một bản đập rất tốt, ở thời điểm hiện tại loại hình phim phỏng sự thế này không nhiều, mà thể thao mạo hiểm so ra có thể có sức hấp dẫn fan hơn so với một vài nhân vật xinh đẹp.

Lâm Tu Trúc xem ra cũng là có suy nghĩ đó nên hi vọng có thể kéo trở về hình tượng của chị ta một cách ngoạn mục.

Nghĩ thử xem, một nữ minh tinh ở trên vách núi, nhảy xuống tới đỉnh núi tuyết ở độ cao đáng ngưỡng mộ, nội tư thái đó thôi đã đủ nắm lấy trái tim của không ít người rồi.

Fan rất hay quên, quay xong bộ phim phỏng sự này lại lẳng lẳng làm chút công ích, rửa sạch thanh danh cũng là chuyện chóng vánh.

Mọi việc đều đã sẵn sàng, nhưng lại tuyệt không ngờ tới chị ta có thể gây ra chuyện này.

Hồi đó Lâm Tu Trúc vừa mới bước chân vào giới giải trí, đầu đá lung tung cái gì cũng không hiểu, làm việc gì cũng chỉ dựa vào một bụng nhiệt huyết bùng bùng, kết quả là quấy ra một sự kiện siêu lớn chấn động toàn giới giải trí, suýt nữa thì không dần xếp được.

Ôn Dịch Thiên lúc ấy đang nổi tiếng, trọng nghĩa ra tay giúp đỡ, anh ta không chỉ thuận lợi giải quyết mà còn nhờ vào bộ phim điện ảnh đó ôm trọn nười mấy giải thưởng trong nước và quốc tế.

Kể từ sau vụ ấy, tiếng tăm Lâm Tu Trúc trong giới giải trí ổn định vững chắc, nhưng mãi vẫn luôn không có cơ hội báo đáp ơn này. Cho nên mặc dù Ôn Dịch Thiên scandal đẩy mình, anh vẫn tận lực dần xếp để chị ta tham gia quay bộ phim phỏng sự kỷ này, tri ân báo đáp đến thế, trong giới giải trí qua cầu rút ván trở mặt chóng vánh này, Lâm Tu Trúc cũng coi như là một bông hoa lạ.

**

Tộc Masai và tộc Kalenjin cách nhau không xa, đi xe ước chừng mất nửa tiếng đồng hồ.

Mộ Mộ đi đưa đơn thuốc cho Yeke, Cận Tây Trầm giao cho Nhị Triều và Tiểu Hầu ở lại trông coi căn cứ, vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì cũng kịp thời giải quyết, Tiểu Hầu y thuật tốt, Nhị Triều nghiêm túc chín chắn, có hai người này căn bản cũng có thể an tâm.

"Lão đại, anh dẫn em đi chung đi, em cũng muốn uống rượu, mà không phải không phải, em cũng muốn nếm thử trái tình yêu." Tiểu Hầu tội nghiệp nói, thiếu điều ôm chân Cận Tây Trầm xin đi theo.

"Đừng quậy, cậu hãy còn chưa thành niên trái tình yêu cái gì chứ, ở nhà coi nhà đi, nghe lời." Ôn Đồng vỗ vỗ đầu cậu ta, cười nói.

"Lão đại, một người công chính như anh, nhất định không muốn bị người khác nói mình thiên vị đâu đúng không, cho nên dẫn em theo đi dẫn em theo đi mà." Tiểu Hầu van nài.

"Tôi thiên vị còn cần ai nói?" Cận Tây Trầm nói.

"Không cần a....Không đúng, cần mà, cũng không phải, lão đại anh sao có thể như thế!" Tiểu Hầu trực tiếp leo lên xe ngồi vào trong, mặc kệ ai nói cũng không chịu xuống. Cận Tây Trầm vậy mà lại để mặc cậu ta.

Tiểu Hầu trong lòng run sợ, tóm lại cảm thấy thời khắc lão đại yên lặng như vậy chính là sẽ làm gì đó choi khảm anh chàng, kết quả suốt đoạn đường tới tộc Masai cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Báo hại anh chàng lo lắng suốt dọc đường, nhưng vừa xuống xe thì lại bắt đầu căng thẳng, không phải kịch hay còn ở phía sau?

Anh chàng rốt cuộc tới làm gì chứ! Chỉ vì một ngụm rượu mà trà giá đắt như vậy sao! Nghĩ nghĩ, đáng giá! Ở Kenya tìm một ngụm rượu khó khăn cỡ nào, nếu không phải nguyện vọng sinh nhật của Ôn Đồng, anh chàng cũng không biết tới khi nào mới có thể trông thấy bóng dáng rượu nữa ấy chứ.

Lúc tới nơi hôn lễ đã bắt đầu, không có áo cưới cũng không có lễ phục, người ở đây bung trống và chuông tự chế, đều đập gỗ, trong miệng còn hát đồng dao bản địa nghe không hiểu.

Vô số người tộc Masai quây thành một vòng tròn cực lớn, bao quanh đôi tân nhân và thân hữu, nhảy múa hát ca.

Trẻ em chạy qua chạy lại, bạ đâu đụng đó không hàng không lối, ánh mắt Ôn Đồng hoàn toàn bị hấp dẫn, cho dù bị con nít đụng nấy cái cũng không chút để ý đứng nhìn qua bên cạnh chút nào.

Cận Tây Trầm trông thấy liền đưa tay chặn sau lưng cô, ngăn cách cô với khả năng có thể bị đụng trúng. Sau đó im lặng đứng bên cạnh cô, nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn ấy là ý cười rõ rệt thì cũng bắt giác cong khóe môi.

Đồng dao kết thúc, bạn bè thân thích của tân nhân khiêng tới mấy con trâu, trên đầu toàn bộ cột vải đỏ cùng đồ trang trí làm từ xương thú.

Tiểu Hầu nói: "May mà chúng ta không phải người tộc Masai"

"Gi cơ?" Ôn Đồng nói.

Tiểu Hầu đưa tay lên chỉ: "Mấy con trâu này gọi là trâu sinh lễ, đàn trai vào lúc kết hôn sẽ từ bên nhà trai khiêng tới. Cho càng nhiều đại biểu cho việc nhà gái càng đáng giá. Em muốn cưới chị, lão đại là chú của chị, số trâu chắc đếm tới rất gần luôn."

"....."

Sau khi nghi thức chấm dứt chính là màn quan trọng của ngày hôm nay, cũng là mục tiêu Ôn Đồng và Tiểu Hầu tới đây, uống rượu.

Trên bàn bày nấy chục món ăn địa phương, có cả bọc lá chuối, ugali cùng với các loại thịt nướng, mùi thơm lừng phả vào mũi mũi không dứt.

Ôn Đồng cổ không nuốt nước bọt, ánh mắt quét qua từng món ăn, cuối cùng dừng lại trên tay Cận Tây Trầm, anh hiện giờ đang cầm một cái bình nhỏ làm bằng trúc, miệng bình chảy ra một loại nước màu sắc đẹp đẽ.

"Ném thử?" Cận Tây Trầm đưa cho cô.

Ôn Đồng đón lấy, khẽ hớp một ngụm, có chút chua chua lại ngọt ngọt, trước là ngọt sau lại chua, sau khi chịu đựng thì kể đó là vị ngon lan tràn, đích thực giống như tình yêu.

Mới đầu là ngọt ngào, sau một quãng thời gian sẽ trở thành xót xa, lại qua một khoảng thời gian thì chính là ngọt ngào bền lâu.

Đại Mông biết tình cảm của cô đối với Cận Tây Trầm, từng nói yêu thầm là chuyện có bao nhiêu đau khổ, cậu vĩnh viễn không biết đối phương lúc nào sẽ yêu cậu, cũng có lẽ vĩnh viễn sẽ không yêu cậu, đợi chờ một người mãi mãi không có khả năng, đau khổ lắm.

Khi ấy Ôn Đồng đã cười: Đương nhiên không phải, yêu thầm là chuyện hạnh phúc cỡ nào, cậu thích một người, vì người ấy mà trở nên tốt hơn, cũng nhìn thấy người ấy trở nên rất tốt rất tốt. Mà trong lúc không ngờ tới anh ấy có thể thuộc

về cậu, chờ đợi hạnh phúc là điều hạnh phúc nhất. Minh trước giờ không sợ chờ đợi, bởi vì anh ấy đáng để chờ như vậy.

"Chú muốn thử chứ?" Ôn Đồng uống xong nước quả tình yêu trong ly cũng đưa cho anh một ly.

Truyền thuyết nói người cùng nhau uống nước quả tình yêu có thể trở thành tình nhân, cô trước nay không phải là người mê tín như vậy, nhưng nếu đã gặp gỡ, không ngại cũng mê tín một lần.

"Đã...." Cận Tây Trầm nhận lấy, còn chưa uống thì đã nghe thấy sau lưng một giọng nói giả nua nhưng khỏe mạnh vang lên: "Bác sĩ Cận, cảm ơn anh có thể tới tham dự nghi thức kết hôn của con gái tôi."

Cận Tây Trầm cứu con gái và vợ thứ bảy của ông, hấp tấp đặc biệt cảm ly rượu chạy qua kính rượu

Cận Tây Trầm đưa cái ly cho Ôn Đồng, lại nhận lấy ly rượu trong tay tộc trưởng, cùng ông ấy trò chuyện.

Ôn Đồng kẹp cái ly, ngửa đầu uống cạn.

"Chua là mảy, ngọt là mảy, ái tình cũng là mảy. Mọi thứ đều là mảy." Tiểu Hầu chọc chọc cánh tay Ôn Đồng: "Ui ui, chị xem thử bài thơ em viết thế nào?"

"Cậu đừng có mà sĩ nhục thơ như thế, tôi sợ Lý Bạch Đỗ Phủ Bạch Cư Dị, Vương Duy Thẩm Thương Ân đều từ trong mồm bò lên tìm cậu bàn về nhân sinh đó." Ôn Đồng nói.

Uống xong nước quả, Ôn Đồng mở cái vò bên cạnh, mùi hương rượu nồng đậm liền xông vào mũi.

Mùi thơm thật đã!

Ôn Đồng rót một ly uống cạn, chép chép miệng.

Ồ, bắt đầu uống lại có chút giống rượu, mùi rượu mát lạnh có hương trái cây, cảm giác rất giống với rượu hoa đào rượu mơ v..v..mà nhóm thanh niên ham mê văn nghệ trong nước thường uống.

Thăm nghĩ người tộc Masai này vẫn rất có tế bào văn nghệ nhĩ, quả nhiên thương xuân bi thu thì không phân chia biên giới mà.

Tiểu Hầu tặc tặc thò đầu qua: "Em nói với chị này, rượu này là dùng hơn mười loại rắn, chuột cùng nấu sấu ùi thành đó."

Tay Ôn Đồng bưng cái ly chực lại, Tiểu Hầu cười xấu xa: "Sao vậy, không dám uống à."

Ôn Đồng quay qua, ở trước mặt anh chàng ngửa đầu uống cạn, khí phách ngút trời đặt ly cái cạch trên bàn: "Thêm một ly nữa!"

"....."

**

Lúc Cận Tây Trầm và tộc trưởng nói xong trở lại, thấy Ôn Đồng một tay chống đầu, một tay chống trên thùng rượu chực lười. Cả gương mặt đều đỏ ửng giống như ráng chiều nơi chân trời, xương ngón tay trắng ngần, nằng khuôn mặt nhỏ nhắn lung lay sắp đổ.

Tiểu Hầu sớm đã bò trên bàn pho pho ngủ.

Bước tới gần, khom lưng nhìn vại rượu, gần như thấy đáy.

Cận Tây Trầm lắc đầu cười, hiển nhiên họ đã đánh giá thấp tác dụng chậm của rượu này.

Đừng thấy rượu có mùi hoa quả, tựa hồ như chẳng có độ cồn gì, nhưng thực ra người bình thường uống hai ba ly thì đã cảm thấy hơi say, mà hai tên này cơ hồ là uống sạch cả vại rượu, phải ngủ đến trưa mai cũng không chừng.

Cận Tây Trầm thờ dài, khom lưng vỗ vỗ mặt cô: "Đồng Đồng?"

Ôn Đồng mặt mày lờ mờ như mất, đồng tử như có sương mù. Hai tay dưới tình huống cứng đờ loạn xạ vậy mà vẫn có thể đồ đầy ly rượu, rồi lại run run rẩy rẩy đứng dậy, dưới chân cũng không vững ngã trái đổ phải, Cận Tây Trầm đỡ eo cô, tránh cho cô lại ngã.

Ôn Đồng thuận thế dựa vào, một tay cầm ly rượu đưa tới bên môi anh, cười với anh: "Chú nếm thử đi? Rất ngon đó."

Anh nhử mảy, nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngược lên của cô, đôi mắt mong chờ tựa như có một tầng hơi nước, đầu lưỡi hồng hồng tròn bóng theo bàn năng liếm liếm môi, nuốt xuống yết hầu.

Cánh tay mảnh khảnh ôm lấy vai anh, tay kia giữ cái ly cứ thế kề bên môi anh, cả người đều vui trong ngực anh.

Thấy anh không nhúc nhích, Ôn Đồng lại giọng: "Cận Tây Trầm, sao anh lại không uống? Anh không thích sao? Vậy em...."

Cận Tây Trầm quay đầu liếc cánh tay cô một cái, cúi đầu uống chất lỏng trong ly: "Anh thích."

Ôn Đồng rút tay về, nhìn cái ly, sau đó kề lên môi mình.

Hết nửa ngày, gõ lên miệng bất mãn: "Sao anh lại thật sự uống hết rồi vậy."

Nhìn điệu bộ, đích thực là say mềm rồi.

Anh bắt đầu dĩ lắc đầu cười khẽ, nhắc eo cô ôm lên, đi ra khỏi lều.

Chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở Kenya rất lớn, vừa mới ra ngoài cỏ đã co rúm người lại, đầu theo phản xạ vùi vào ngực anh, trong miệng ỉ rằm gì đấy.

"Sao chú lại ôm chị ấy?" Một cậu bé hai tay chống nạnh, chặn trước mặt anh: "Chị ấy từng đeo vòng cổ cho cháu, chính là vợ tương lai của cháu. Chú không thể ôm chị ấy."

Cận Tây Trầm dừng bước, nhu mảy liếc cậu bé một cái, nhận ra cậu nhóc chính là đứa trẻ lúc trước Ôn Đồng từng đeo vòng cổ cho.

Xem đi, thằng nhóc vẫn còn nhớ mãi không quên với cô đấy, vì thế cúi đầu, hôn lên đôi môi căng mọng mềm mại ấy, nháy mắt hương trái cây hòa quyện.

Ôn Đồng nhu mảy, bắt giác hấp háy môi, thì thầm hai tiếng rồi càng vui đầu thấp hơn.

"Chỗ của chú chỉ cho phép chế độ một vợ một chồng, cháu có thể về nhà rồi." Cận Tây Trầm nói.

Anh dùng tiếng Bwashili dịu dàng nói chuyện, cậu nhóc nghe thấy rất rõ. Òa một tiếng khóc lên.

Cận Tây Trầm vòng qua bóng dáng nhỏ đó, bước chân vững vàng đi về phía xe đỗ trong bóng tối, một tay đỡ người cô, một tay kéo cửa xe nhẹ nhàng đặt cô vào trong.

Khởi động máy, chậm rãi lái về phía căn cứ, lúc này cô đã say đến chả biết trời trăng, đầu thì thoáng ngoẹo qua hai bên, ngủ không yên ổn.

Cận Tây Trầm lái chậm lại, trống một tay nâng đầu cô, lúc này mới cảm thấy cô an ổn ngủ.

Nhìn đôi môi he hé ấy, lần da trắng nõn lại càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp, hàng mi thanh mảnh nhu lại. Hình như mơ thấy cái gì, vừa cười lại vừa nhu mảy.

Cận Tây Trầm cười khò một tiếng quay đầu lại, đối với hành động vừa rồi của mình nhìn không được cười nhạo, anh khi nào lại làm ra cái việc thừa dịp say rượu hành hung như thế chứ.

Đương lúc anh trầm tư suy nghĩ thì Ôn Đồng đột nhiên quay đầu lăm lăm một tiếng: "Chu Ngón Thành, anh rốt cuộc làm thế nào mới có thể cùng em..."

Tay Cận Tây Trầm cứng đờ, cuối cùng đập thẳng phanh xe.

Theo quán tính có nhào về phía trước, ngay lúc sắp đụng đầu thì Cận Tây Trầm nhanh tay lẹ mắt dùng mu bàn tay mạnh mẽ đỡ trán cô, đau đớn như thế gân cốt trên mu bàn tay nhất thời như bị xé rách quết qua, kể đó liền đỏ bầm.

Anh nhu mảy thu tay về, lần nữa bình tĩnh khởi động xe.

Chu Ngón Thành?

Chương 16: Say rượu loạn tính

Chuyển ngữ: Mic

Ôn Đồng bị lạnh tỉnh dậy, lúc tỉnh giấc xung quanh một mảng tối om, áo khoác đắp trên người tuyệt xuống, mùi thuốc khử trùng man mát, là của Cận Tây Trầm.

Ôn đầu ngồi ngay đơ hết nửa ngày mới nhận ra là đang ở trên xe.

Buổi trưa đi tham gia hôn lễ của nhà trưởng tộc Masai, còn uống hơn nửa thùng rượu. Hiện giờ hậu di chứng sau khi tỉnh rượu lập tức lộ ra, đầu óc choáng váng lại còn đau dạ dày.

Nhìn chung quanh, thế nhưng lại không tìm thấy bóng dáng Cận Tây Trầm và Tiểu Hầu, quả nhiên trên cửa kính chắn gió dán một tờ giấy.

"Xe chết máy, tỉnh dậy thì ngoan ngoãn ngồi trên xe đừng đi lung tung, chủ sẽ mau chóng trở lại." Góc phải bên dưới ký tên Cận Tây Trầm.

Ôn Đồng lấy xuống tờ giấy dán trên kính chắn gió, không biết sao trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Trước đó đồng ý với anh uống rượu rồi sẽ về nước, hiện giờ rượu cũng uống xong rồi, anh nhất định sẽ bắt đầu đuổi cô đi.

Thở dài một tiếng, Ôn Đồng nhắc đầu gối chậm rãi xoa bóp, dạo gần đây tình trạng xương cốt đau đớn càng lúc càng rõ rệt, thi thoảng nửa đêm vì đau mà tỉnh giấc, sau đó chăm chăm nhìn lên đỉnh lều tối đen nghĩ: liệu có phải có quá ích kỷ hay không, liệu có nên nghe lời anh, ngoan ngoãn làm cháu gái của anh, mãi tới khi kết thúc sinh mạng.

Nhưng cứ như vậy đến cuối đời thì lại không cam lòng.

"Chủ Cận, Cận Tây Trầm. Cơ thể em hình như.....thật sự có vấn đề rồi." Ôn Đồng vò tờ giấy, thì thảo nói với bóng đêm.

Chỉ có khoảnh khắc này, cô mới dám thốt ra câu nói như trút được gánh nặng ấy.

Ở căn cứ, cô sợ bị người khác nghe thấy rồi nói với Cận Tây Trầm.

Kìm nén trong lòng lại cảm thấy lồng ngực chằng chịt khó chịu.

Con người đều yếu ớt như vậy, thời điểm yếu đuối luôn muốn có người quan tâm chăm sóc, cô cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng cô nhẫn nại, không thể nói, với ai cũng không thể!

Điện thoại đột nhiên "tìng" một tiếng, Ôn Đồng mở ra, là tin nhắn Đại Mông gửi tới.

"Cận Tây Trầm hôm nay gọi điện cho tớ, bảo tới ngày mai đi đón cậu, cậu sắp về nước?"

"Không có, khai giảng lại về." Ôn Đồng đáp.

"Sao vậy? Ngã bài rồi?" Đại Mông căng thẳng hỏi.

"Đôi ba câu không giải thích rõ được, đợi mình về rồi lại nói với cậu nhé." Ôn Đồng hiện giờ quả thực không có tâm trạng tán gẫu với Đại Mông, chỉ muốn đối đáp dăm câu rồi tiếp tục ngủ.

"Đừng nha, bên này tớ mới nhận được visa, cậu nếu như không về thì tớ sẽ qua đó, đến lúc ấy cậu tới đón tớ nhà." Đại Mông nói.

"Ừm." Ôn Đồng đáp lại một tiếng.

Cửa sổ xe cộc cộc hai tiếng, vừa quay sang đã thấy Cận Tây Trầm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi bằng vải màu đen mỏng manh, mà sau lưng anh không xa từ sớm đã nhóm lên một đồng lửa nhỏ.

Ánh lửa bập bùng soi rọi gương mặt anh, thị lực Ôn Đồng bởi vì ảnh hưởng của rượu mà có chút mờ lung, dụi dụi vài cái mới rờ rã mở cửa xe, nháy xuống.

"Tỉnh lại lúc nào vậy?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Vừa tỉnh, Tiểu Hầu đâu ạ?" Ôn Đồng day day đầu, vẫn cảm thấy có chút mơ hồ.

"Cậu ta ngủ ở nhà tộc trưởng rồi." Cận Tây Trầm nói.

"À đúng rồi, lúc cháu ngủ không nói gì chứ, nếu có nói cái gì không nên nói chứ đừng để ý nha." Ôn Đồng thấp tha thấp thòm nhưng thể không giả vờ bình thản hỏi.

"Ừ." Cận Tây Trầm nói.

"....."

Chỉ "ừ" này của anh, là không có nói.....hay là không chú ý thế!

Ôn Đồng nếu cứ tiếp tục truy hỏi sẽ không hay, hay thế rất nghiêm trọng ấy, lỡ như vốn không có nói gì thì cứ thế lại giấu đầu lòi đuôi mất.

Căn cứ vào trình độ phúc hắc của Cận Tây Trầm, cô chỉ cần thoáng biểu hiện ra ngoài một chút thôi thì anh đã có thể đoán ra toàn bộ, rất chi nguy hiểm!

Chuyện xương cốt đau đớn tuyệt đối không thể mào hiểm, anh đã vì trách nhiệm mà nuôi dưỡng cô một lần rồi, cô không được để giữa hai người chỉ có trách nhiệm.

Thấy cô thật sự chăm chú suy nghĩ, ngay cả áo khoác trên vai sắp tuyệt xuống cũng không phát giác, Cận Tây Trầm đưa tay khép chặt lại cho cô, cài nút, thuận tiện còn chỉnh sửa lại mái tóc rối. Buồn cười nghĩ, cô cũng biết mình ngủ không ngoan, còn có thể nói mớ?

Nghĩ tới đây, bà từ Chu Ngôn Thành lại đột ngột hiện ra.

Hồ hấp Cận Tây Trầm chợt đông cứng rồi nhanh chóng trở lại như thường. Ôn Đồng đang tập trung suy nghĩ nên hoàn toàn không hề phát hiện biểu hiện bất thường của anh.

Hai người mỗi người một tâm sự đi về phía đồng lửa, ai cũng không hề lên tiếng.

Thực ra trước lúc cô đến Kenya, Lâm Tu Trúc sớm đã gọi điện cho anh, cô cũng coi như bị gái bẫy mà đến, chỉ là toàn bộ việc này cô đều không biết, chỉ cho rằng bởi vì muốn quay bộ phim phóng sự.

"Con bé ở trong nước có tham gia một nhóm thể thao mạo hiểm, hình như có một tiền bối vô cùng ngưỡng mộ, tên là Chu Ngôn Thành." Lâm Tu Trúc chỉ nói một câu, những việc khác Cận Tây Trầm đều hiểu.

"Ừ." Lúc đó anh cũng rất ngắn gọn đáp lại một chữ.

Đồng Đồng của anh có bao nhiêu ưu tú, đương nhiên không cần người khác tới nói.

Có người thích cũng là chuyện bình thường, anh không chút hoài nghi Ôn Đồng có mị lực đến vậy.

Có một vài lời anh muốn dọi cô lớn hơn mới nói, trong lòng không hề vọng cô chịu một chút tổn thương, mặc dù nói không có làm thủ tục nhận nuôi, Ôn Đồng cũng chỉ coi như cùng anh lớn lên, nhưng người ngoài thì lại không biết.

Bọn họ chỉ biết, cha của Ôn Đồng qua đời, sau đó được anh dẫn về thành phố Thanh Giang.

Anh đã hai mươi bảy, danh lợi, vinh quang, thân thể nghĩ muốn có điều gì thì đều đạt được. Nhưng cô chỉ mới mười tám, cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu, anh không thể không cân nhắc.

Cho nên anh chờ đợi, đợi đến một ngày khi Ôn Đồng có thể chống chọi thì sẽ phơi bày tình cảm của mình.

Cận Tây Trầm biết quá trình đợi chờ tưởng thành này rất dài, dài tới mức cô có thể sẽ tình cờ gặp người mình rất thích.

Nếu có thể, Cận Tây Trầm hi vọng Ôn Đồng sẽ ở bên cạnh mình hơn bất kỳ ai, cho dù chỉ là nhìn cô từ xa, việc gì cũng không làm thì cũng rất tốt rồi.

Người xung quanh đều nói anh quá cưng chiều Ôn Đồng, dung túng quá mức có thể sẽ chiều hư cô, anh có thể sẽ không có uy tín của người làm chủ. Nhưng có ai biết, anh có bao nhiêu hường thụ quá trình cùng cảm giác yêu chiều này.

Điều anh muốn chưa bao giờ là sự kính trọng của cô đối với trưởng bối, mà là tình yêu hồn nhiên chân thành của cô.

Cho nên lúc cô nói muốn ở lại Kenya, thời khắc đó anh rất vui mừng, nhưng lại không cự tuyệt, trông thấy ánh mắt thất vọng của cô, anh cũng nhất quyết cứng rắn buộc cô rời đi.

Sợ với tình yêu, sợ an toàn của cô càng quan trọng hơn.

"Cận Tây Trầm, ở nơi vùng núi hoang vu này không phải chủ đánh lừa đấy chứ." Ôn Đồng đã tới bên cạnh đồng lửa, duỗi tay sưởi ấm.

Cận Tây Trầm lấy lại tinh thần, nói: "Có bật lửa."

"Ồ kìa, có bấp!" Ôn Đồng reo lên.

Từ trưa cô đã không ăn gì, dễ bụng lưng lửng uống rượu, vốn đã đói đến cồn cào, hiện giờ nhìn thấy bấp gần như lập tức có thể cảm nhận được mùi vị bấp nướng, vì thế vội vàng giục Cận Tây Trầm nướng bấp.

Cận Tây Trầm ngồi xuống cạnh cô, từng chút từng chút lột vỏ bấp, ngón tay thon dài nhanh gọn tách từng lớp vỏ, để lộ trái bấp sạch sẽ.

Ánh lửa phản chiếu trên đôi tay anh, cô cảm giác tinh tế trong suốt, vẫn tẻ chính như trước. Ôn Đồng không khỏi xấu hổ, lột vỏ bấp còn gọn gàng như vậy, không biết lúc cởi quần áo liệu cô phải cũng nhanh lẹ như thế không ta.....

Hơi miên man một chút, mười ngón tay với khớp ngón tay rõ ràng, hình ảnh cời y phục người khác, mặt bất giác đỏ bừng.

Không được, quá kích thích rồi.

"Đồ mặt gì đó?" Cận Tây Trầm nói.

"Khụ khụ..... Lửa nóng, chú mau lột....." vỏ bấp đi, cháu đói." Ôn Đồng lập tức thu lại suy nghĩ đen tối trong đầu.

Cận Tây Trầm không truy hỏi nữa, chỉ hỏi một câu: "Cháu biết nhiên liệu đốt lửa là gì không?"

"Là gì?"

"Chính là thứ cháu đã giẫm phải hôm đó đấy."

"....."

Hết rồi! Mùi thơm bấp nướng đã biến thành mùi hôi của trâu sinh lễ!

Không phải là phát hiện cô vừa rồi nghĩ miên man về anh cho nên cô ý lừa gạt mình đấy chứ, cô mới không thèm mắc mưu.

"Không thể nào, cháu cảm thấy chú không phải là người như vậy."

Cận Tây Trầm nhủ mảy: "Hửm? Thế chú là người thế nào?"

Biểu cảm xem ra vô cùng nghiêm túc đứng đắn, vờ lên tiếng đã khiến lời châm biếm của người khác không cách nào chống đỡ.

Nói tới lừa đảo người khác, có thể lừa đến đương nhiên tâm phục khẩu phục, ngay cả xã hội đen cũng có thể lừa đi làm khổ công cho mình, còn thêm hai mươi triệu được phẩm.

Nói tới gái bấy, ngay cả kẻ cáo già như Lâm Tu Trúc cũng có thể bị mưu tính đến có khổ khó nói.....

Cô vô cùng khốn khổ thừa nhận: "Được rồi, chú chính là người như vậy."

"Muốn ăn chứ?" Anh cầm một trái bấp đã nướng chín, cười khẽ đưa qua cho cô.

"....."

Ôn Đồng khó khăn nuốt nước bọt, trái bấp đã nướng vàng trước mắt đang tỏa hương thơm ngát, nhưng cô cảm thấy trên đó còn thấm cả mùi hôi của phân trâu, ăn với không ăn, hai luồng suy nghĩ đang đánh nhau trong đầu cô.

Ăn à, cô quả thực không vượt qua được chướng ngại này.

Không ăn, cô thật sự đói lắm rồi.....

"Không ăn." Ôn Đồng ra sức nuốt nước bọt, kiên quyết nói.

Cận Tây Trầm ồ một tiếng, kể đó ở ngay trước mặt cô, vô cùng bình thản tạo nhả ăn hết trái bấp.

Lúc anh bắt đầu nướng trái thứ hai, đích thực Ôn Đồng đã bắt đầu lung lay, Cận Tây Trầm người bị chứng nghiện sạch sẽ nghiêm trọng như vậy còn có thể ăn, cô sao lại không thể!

Nhập gia tùy tục có hiểu không hả, cô nên thử tiếp nhận cái.....phân trâu lễ hỏi đó.

Vì vậy, cô một lần nữa lại vô cùng gian nan nuốt nước miếng: "Cận Tây Trầm, đây thật sự là phân trâu hả?"

"Xạo đó." Anh ngược lên, khẽ cười với cô: "Chú lừa cháu."

Ôn Đồng nổi giận, vào thời điểm như vậy mà anh còn muốn lừa cô, vốc lên một cục đất liền ném về phía anh, đúng lúc anh đang cúi đầu nướng bấp, cục đất cứ thế trúng ngay đỉnh đầu.

Cận Tây Trầm thả tay, trái bấp liền rơi vào trong đồng lửa, khét lẹt lại tàn.

Cô sợ giật thót, vội vàng chạy tới bên cạnh anh, không thể nào lại bị thương chứ!

Kết quả khéo thế nào mà chân lại đạp trúng cục đất cô vừa chơi qua, lòng bàn chân vấp một cái, cả người đều ngã nhào vào ngực anh, chớp mũi chạm nhau, hơi thở hòa quyện.

Bên cạnh, ngọn lửa nóng rực vẫn bập bùng, mùi rượu trong cơ thể lại tiếp tục tỏa ra, Ôn Đồng cảm thấy có người đang cầm đuốc ném vào bình xăng, mơ hồ như nhóm lên vô số ngọn lửa khó mà nhìn được trong người cô.

Lòng ngực khô nóng, hiện giờ động tác để lên người Cận Tây Trầm càng giống như chiếm tiện nghi. Dung mạo anh thanh thuần bóng láng, có một cảm giác cảm dục khuôn mẫu, ma xui quỷ khiến thế nào Ôn Đồng cứ thế cúi đầu, hôn xuống.

Cận Tây Trầm sững sốt, đôi mắt trong khoảnh khắc không cách nào tập trung, Ôn Đồng vừa hay trông thấy, ý thức thoáng cái trở về, vội vàng bỏ dậy.

Đây gọi là say rượu rồi loạn tính mà!

Nghĩ vậy, tay chân cô lại càng trở nên luống cuống.

Cận Tây Trầm bóp cổ tay cô, ấn cô ngồi trên chân mình, lòng bàn tay dán lên gáy cô, cảm giác mát lạnh đến độ cơ thể cô có chút run rẩy.

"Khó chịu?" Cận Tây Trầm hỏi.

Ngón tay anh áp lên trán cô, bắt cần đụng trúng vết thương cũ trên góc mày, cô liền co rúm lại.

Độ ẩm nơi đầu ngón tay rõ ràng rất nhẹ nhưng cô lại cảm thấy nóng rực, cả người đều trở nên khô nóng, cảnh tượng ngón tay anh cời y phục trong suy nghĩ miền man trước đó giờ khắc này thậm chí bắt đầu trở nên chân thật, Ôn Đồng càng nghĩ càng cảm thấy ngon lửa trong lòng hùng hực bốc cháy.

Gần như không cần sờ, cô vẫn có thể biết rõ mặt mình hiện giờ đỏ như tôm luộc, nóng bỏng đỏ bừng.

Muốn gỡ y giụa nhưng không cử động được, nơi eo chính là bàn tay anh, cứ thế ngồi trên đùi anh, chỉ cần lơ dềnh một chút thì liền có thể đè anh xuống.....Loại cảm giác căng thẳng như giường cung tuốt kiểm thế này khiến lồng to trên lưng cô đều dựng hết cả lên.

"Cháu cảm thấy.....thực ra.....có thể, a chú nhìn nhạ bấp chấy kia!" Cô đột nhiên trông thấy trái bắp trong đồng lửa, giống như tìm thấy cứu tinh.

Phát hiện về không tự nhiên của cô, Cận Tây Trầm thả lỏng cô tay, nhìn cô giống như con thỏ nhanh chóng nhảy ra cách đấy vài mét, ngồi trên tảng đá xa xa, cũng không nhìn anh nữa.

Rốt cuộc chỉ là một đứa trẻ.

Nụ hôn vừa rồi, cô đã coi anh như Chu Ngón Thành sao? Ánh mắt Cận Tây Trầm chợt u ám, nhặt trái bắp đã bị nướng khét lẹt trong đồng lửa để qua một bên, rồi lại cảm một trái mới.

Ôn Đồng len lén nhìn anh, cảm thấy xung quanh anh bao phủ một tầng áp suất thấp, như thể người sống chó có đến gần.

Không dám lại đi tìm anh nói chuyện nữa, dứt khoát cầm áo khoác chạy tới bên dưới một gốc cây bên cạnh ngủ tiếp.

Vừa nhắm mắt thì đã nghe thấy tiếng động vật nặng nề hú lên một tiếng, Ôn Đồng theo phản xạ ngồi bật dậy: "Lẽ nào là sói?"

Cận Tây Trầm tập trung lắng nghe: "Là voi."

"Tiếng hú có chút thể lương, lại rất nặng nề. Theo như cháu suy đoán, liệu có phải bị thương không?" Ôn Đồng lấy điện thoại ra, rọi về phía trước.

Cận Tây Trầm gật đầu: "Đi xem thử."

Hai người theo hướng âm thanh, gian nan xuyên qua cánh đồng bắp, Ôn Đồng khom lưng, nhưng vẫn bị những phiến lá to bản sắc bén khứa qua gò má đau rát.

Đột nhiên một chiếc áo khoác phủ lên đầu cô, cô tay chân luống cuống từ bên trong gạt ra, chỉ thấy bóng lưng của anh băng băng phía trước, dường như lá bắp một chút cũng không tổn hại đến anh.

Ôn Đồng cẩn thận ôm đầu, lộ ra đôi mắt, vôi vàng bám theo bước chân anh.

Đầu kia của ruộng bắp là một khoảng đất trống rộng lớn quang đãng.

Cô cầm điện thoại lên soi, một con voi mẹ cực lớn đang nằm trên đất, bị thương kêu rên.

Bụng trương lên, bốn phía xung quanh toàn máu là máu.

Mùi máu nồng nặc lan tỏa trong không khí, cơ thể to lớn như một ngọn núi nhỏ hiện giờ nằm trên đất, không hề động đậy.

"Có thể cứu nó không?" Ôn Đồng quay qua nhìn Cận Tây Trầm, thấy anh sắc mặt nặng nề lắc đầu.

"Đã chết rồi."

Tím Ôn Đồng chợt nặng trĩu, lúng túng nhìn voi mẹ.

"Đi vào xe cầm dao qua đây." Cận Tây Trầm chợt nói.

"Dạ?"

"Nó có thai, hơn nữa xem tình trạng thì voi con gần như cũng đã sắp ra đời, nó mới chết không lâu, voi con hẳn là còn cứu được." Cận Tây Trầm cấp tốc giải thích: "Phải nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thán Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nửa đời sau phó thác cho anh

Chuyển ngữ: Míc

Ôn Đồng dạ một tiếng, quay đầu hướng phía xe đang đậu chạy đi, trong cốp sau có hòm thuốc của Cận Tây Trầm.

Thở hồn hển băng qua ruộng bắp, mặc kệ lá bắp cắt lên má, cô dùng tốc độ nhanh nhất ôm hòm thuốc quay lại.

Mau chóng mở hòm thuốc, đeo găng tay y dụng cho Cận Tây Trầm, đưa dao mổ.

Da thịt voi trưởng thành cứng chắc, Cận Tây Trầm hiển nhiên rất dùng sức nhưng lại phải cẩn thận không được làm bị thương voi con, thế nên toàn bộ quá trình đều vô cùng căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng rất chậm.

"Tay vững một chút." Cận Tây Trầm nhắc.

Ôn Đồng lấy lại tinh thần mới phát hiện bàn tay rọi đèn của mình đang run rẩy, vì thế cố gắng trấn định, hồi hộp nhìn bụng voi mẹ.

"Có thể cứu được không?" Ôn Đồng lo lắng hỏi.

"Không biết, tay sang trái một chút." Cận Tây Trầm đáp.

Ôn Đồng nghe lời dịch tay sang bên, sau đó thấy anh cẩn thận rạch bụng voi mẹ, cô tay thò vào bụng nó, dùng sức lấy voi con từ trong ra.

"Đây.....là voi mới đẻ? To nặng đến thế ư?" Ôn Đồng hoàn toàn ngờ ra, đây... cũng quá lớn rồi..

Cận Tây Trầm ôm voi con đi về trước: "Ước tính sơ bộ, khoảng chừng 100 kg."

Ôn Đồng tiếp tục tròn mắt há mồm, voi con mới sinh 100 kg?

Cô trước giờ cứ tưởng voi sơ sinh cũng giống những động vật sơ sinh khác, vài kg hoặc vài chục kg, không ngờ mới ra đời mà đã là động vật to lớn như vậy!

Hơn nữa Cận Tây Trầm trông có vẻ gầy gò như thế, vậy mà.....lại có sức đến thế?

Ôn Đồng cẩn cẩn thận thận đưa tay ra: "Cháu có thể sờ thử nó không?"

"Cháu không chỉ có thể sờ nó, cháu còn có thể đặt tên cho nó."

Ôn Đồng tay chống cằm, ngẫm nghĩ: "Tên à." Tròng mắt chợt đảo: "Gọi nó là Đại Tráng thì sao?"

"Nó là voi cái.....cháu chắc muốn gọi nó là Đại Tráng chứ?" Cận Tây Trầm nhiu mày, không dám gạt bừa.

"Cháu đùa mà, gọi nó là Tiểu Quang đi, Quang của quang minh (ánh sáng)." Cô vuốt ve lưng voi con, mềm mại, hoàn toàn không cứng như voi trưởng thành.

Trong lòng lại nghĩ: Tiểu Quang. Giống như anh là ánh sáng chiếu vào cuộc đời em, nếu như có một ngày em không còn nữa, em hi vọng nó có thể tiếp tục soi sáng cho anh.

Vì xe vẫn chưa sửa xong, trước mắt, Cận Tây Trầm chỉ có thể đem voi con đặt bên cạnh đồng lúa, giữ ấm cho nó.

Ôn Đồng bỏ gối ngồi trở lại tầng đá bên cạnh, không dám lại tới gần Cận Tây Trầm nữa. Trước đó bởi vì voi cứu voi con, cho nên hai người đều vút bỏ vương bận trong lòng, bây giờ cách xa anh một chút thì hơn.

Dù gì chuyện cưỡng hôn này vẫn có chút quá phận, nhưng cô không hối hận, bởi vì thời gian quá thực không còn nhiều.

Thực ra vừa rồi lúc trở lại xe lấy hộp thuốc, con đau từ trong xương một lần nữa lại ập tới, nhắm tính thử, tần suất càng lúc càng cao.

Có lúc là đầu gối, có khi là cổ chân, còn thêm hô hấp khó khăn trong thoáng chốc.

Loại cảm giác tử cô vô thân luôn đeo bám ấy từ bốn phương tám hướng ủa tới, lần đầu tiên cô cảm thấy sợ hãi.

Con người ta có lẽ sẽ chậm chạp ở một vài phương diện nào đó, nhưng đối với tình hình sức khỏe của mình thì lại vô cùng nhạy bén.

Tóm lại có một ngày, cô cũng sẽ giống như một gò đất, biến mất khỏi thế giới này.

Lúc trước cô cảm thấy đời này của mình có thể gặp được Cận Tây Trầm đích thực là mệnh đại cát, hiện giờ quay đầu nghĩ lại, vận may có thể có được toàn bộ đều dùng để gặp anh, thế cho nên không chịu cho cô thêm chút thời gian ở cùng với anh.

Ông trời đối với cô vẫn thật quá ư keo kiệt.

Cận Tây Trầm nướng bắp xong, đưa cho cô: "Đồng Đồng, ăn rồi trở lên xe ngủ."

Ôn Đồng lắc lắc đầu: "Chú Cận, chú còn nhớ không, thời điểm chúng ta lần đầu gặp nhau."

Cận Tây Trầm cười: "Sao lại không nhớ, cô bé gầy nhom, còn nói đùa bảo muốn gài cho chú."

Nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, cô gái nhỏ bẽn, vừa gầy vừa đen. Không rên lấy một tiếng, ngoan ngoãn ngồi trước mộ ba, sau lưng là năm ba thân thích đứng thưa thớt.

Không ai tới đau cô, an ủi cô, trong miệng thốt ra đều là phản nài mất kiên nhẫn.

Hôm đó trời đổ mưa phùn, tiết trời mùa xuân rét lạnh như bụi tuyết đến tận xương. Cô gái nhỏ mặc chiếc váy nhưng màu đen, tựa như một bức tượng điêu khắc, mặt không chút biểu cảm nghe người sau lưng khinh thường mình.

Cận Tây Trầm cảm ỏ, nghe thấy mấy người đó nói về cô, ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám thân thích ấy.

Đứa bé gái này về sau sẽ sống cùng anh, anh sẽ cho cô cuộc sống tốt nhất, dạy cô từng bước từng bước nhất lại kiểu ngạo của mình, tuyệt không để người khác xem thường.

Nhận thấy ánh mắt của anh, những người đó im bật, xấu hổ quay đi hướng khác.

Anh mặc kệ những người không liên quan ấy, nhưng dùng những ngôn từ như thế để hình dung một đứa bé mười hai tuổi, thực sự quá đáng.

Một tuần trước, Cận Tây Trầm nhận được một lá thư của Ôn Tinh đến từ thầy hướng dẫn ở đại học, nội dung thư không nhiều, chỉ ngắn gọn năm hàng chữ.

"Tôi có một đứa con gái, năm nay mười hai tuổi, rất ngoan ngoãn hiểu chuyện.

.....

Nhờ cậu chăm sóc con bé."

Không nhiều lời khen ngợi con gái của mình, càng không có bao nhiêu khúm núm, chỉ nghiêm túc gửi gắm con gái, trao cô vào tay anh.

Cuối thư, Ôn Tinh đưa ra một điều kiện trao đổi, coi như lợi thế đàm phán, ông tự tin lợi thế này đủ để Cận Tây Trầm nhận nuôi Ôn Đồng.

Mà Cận Tây Trầm, quả thực ngay ngày hôm sau nhận được thư đã nhanh chóng tới New Zealand.

Trời tiếp tục mưa lất phất, đánh lên người ẩm ướt lạnh lẽo, dần thân thích cuối cùng không nhận được nữa, hướng về phía Ôn Đồng bày tỏ bi thương, sau đó nhanh chóng tản đi.

Cận Tây Trầm tự mình bắt chuyện với bác của Ôn Đồng – Ôn Sánh: "Bà Ôn, tôi là Cận Tây Trầm. Chú Ôn lúc trước từng nhờ tôi nuôi dưỡng Ôn Đồng, cảm phiền đợi đến khi nghỉ thức kết thúc, hoàn thành thủ tục."

Ôn Sánh liếc mắt đánh giá anh, hơi lộ ra chút khinh thường: "Được thôi."

Cận Tây Trầm đi tới bên cạnh Ôn Đồng, ngồi xổm xuống, một tay cầm dù chuyển đến trên đỉnh đầu cô, cúi đầu vừa đứng lúc cô ngược lên.

"Ôn Đồng, có đồng ý đi với chú không?" Cận Tây Trầm hỏi.

Đôi mắt đen láy của cô gái nhỏ nặng trĩu, tựa như hạt châu thủy tinh, hốc mắt hồng hồng nhưng không chút sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt anh, đáp lại cái nhìn đánh giá của anh.

Ôn Đồng từng tưởng tượng, người tới nhận nuôi cô có lẽ là một cặp vợ chồng lớn tuổi không con, hoặc là một người phụ nữ độc thân dẫu dẫu, nhưng chỉ chưa từng nghĩ rằng, lại là một người đàn ông trẻ tuổi.

Cô độc trong màn mưa, áo sơ mi trắng dù đen.

Giữa hàng mây tăn ra cảm giác lạnh lùng mà ôn hòa, tay phải cầm cán ô, cứ lặng lẽ đứng trong màn mưa. Sau lưng còn có một người đàn ông lớn tuổi hơn, nét mặt cung kính.

Hoàn toàn không phải kiểu đàn ông đã qua tang thương dẫu bề, anh trẻ trung, khí chất tuyệt hảo, bên cạnh nhất định không thiếu những cô gái muốn sinh con cho anh.

Rất cuộc là vì lý do gì, anh lại đồng ý với ba, tình nguyện nhận nuôi một đứa bé lớn như vậy?

Cô liếc nhìn tấm ảnh trên mộ bia, nhớ tới câu nói cuối cùng của ba trước lúc lâm chung.

Ánh mắt nhìn thẳng Cận Tây Trầm, đáp: "Đồng ý."

Cận Tây Trầm vốn lặng lẽ nhìn cô, nghe cô trả lời đồng ý liền cười khẽ chìa một tay ra cho cô.

Ôn Đồng đặt tay mình lên đây, lần đầu tiên cảm thấy giữa người với người thật sự có điều gì đó chênh lệch.

Tay của anh, khớp xương rõ ràng có lực, nhưng thanh mảnh trắng nõn. Mà tay cô, đen đúa gầy nhom, móng tay còn có đất bả rửa không sạch.

Áo sơ mi anh trắng tinh, cổ áo sạch sẽ, toàn thân thoát nhìn giống như không nhiễm bụi trần. Còn cô bần thủ, trên người chỉ có đúng một chiếc váy đã giặt đến bạc màu, hoa văn cũng biến dạng.

Mỗi một chỗ đều kêu gào họ là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Khoảnh khắc ấy cô chợt có chút hối hận, muốn rút tay về.

Vừa cử động thì đã bị anh giữ lấy bàn tay. Cô gầy gù muốn rút tay ra nhưng anh không cho, xương ngón tay không khỏi vòng lấy lòng bàn tay nhỏ bé của cô, sau đó thấp giọng an ủi: "Đừng sợ."

Giọng nói anh phảng phất như có sức mạnh trấn định lòng người, Ôn Đồng chợt ngăn người, ngược lên nhìn anh.

Hơi ẩm truyền đến từ bàn tay khiến lòng bàn tay cô ngứa ngứa. Càng mất tự nhiên muốn rút tay ra.

Lần này, Cận Tây Trầm đã thả tay cô, đồng từ tựa tiểu phi tiểu cúi xuống xem xét cô: "Đồ mặt gì đấy?"

Ôn Đồng lấp bắp: "Ai.....Ai đó mặt chứ."

Anh chia tay, ngón trỏ từ gò má cô từ từ hướng lên, lướt qua góc mày, một cảm giác tê dại khô nóng, lúc Ôn Đồng không nhận được ngoảnh đi thì bị ngón trỏ cùng ngón giữa dùng lực, nặng nề búng trán cô một cái.

"Á!" Ôn Đồng che trán, lùi về sau một bước.

"Giống như con nhím con." Anh cười khê, đi ở đằng trước.

"Chú mới giống con nhím, cả nhà chú mới giống con nhím." Ôn Đồng nhỏ tiếng lẩm bầm một câu, vừa ngược lên đã phát hiện anh đang từ trên cao nhìn mình, cô bị dọa đến nhảy dựng.

Vì thế ngừng đầu, nở nụ cười nhẹ cực kỳ khó coi với anh: "Xin lỗi."

Cận Tây Trầm xoa đầu cô: "Không muốn cười thì đừng cười, cũng không cần xin lỗi bất cứ ai. Kể từ ngày hôm nay, cháu có quyền làm bất kỳ điều gì cháu muốn." Cuối cùng, lại nghiêm khắc nói: "Nhưng không bao gồm việc mắng chú, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!" Ôn Đồng trước giờ luôn thức thối, lập tức gơ tay bảo đảm, đồng thời trong lòng thầm oán: nói nhỏ như vậy mà vẫn nghe được, đúng là biến thái.

Lúc ấy, Ôn Đồng đối với hàm ý trong lời của anh cũng không nghĩ nhiều, cũng không để trong lòng.

Đợi đến sau này anh thực sự dẫn cô về thành phố Thanh Giang cô mới biết, lời Cận Tây Trầm nói không có lấy nửa phần giả dối, thậm chí chi có hơn chứ không kém.

Anh nuông chiều cô, ngay cả Lâm Tu Trúc cũng nhìn không nổi, nói gì đến những người ở thành phố Thanh Giang kia.

Dáng người Cận Tây Trầm rất cao, còn Ôn Đồng so với những đứa trẻ cùng tuổi lại thấp hơn rất nhiều, lúc hai người đi cùng nhau, gương dù rất bất tiện.

Bàn tay nhỏ gầy còm đen nhem kéo góc áo anh: "Chú tên là gì?"

Anh khẽ cười, ngẩng khí dụ dằng không chút giấu giếm: "Cuối cùng nhận không được rồi? Có sợ chú là kẻ lừa đảo không?"

Ôn Đồng lắc đầu: "Không sợ, cháu chả có gì, chú có thể lừa cháu gì chứ? Xách đi bán cũng chả có giá trị."

Dứt lời trong đầu lại đột nhiên xuất hiện một loạt tin thời sự, mấy tin đó nói nội bé gái lớn rồi gửi đi nơi khác, còn có vài tin buồn bán nội tạng, rồi cho đi ăn xin.....

Cô bất giác khoanh hai tay lại, cảnh giác nhìn anh.

Cận Tây Trầm buồn cười, đầu óc đứa trẻ này nghĩ cũng nhiều thật, có điều tóm lại ít ra vẫn có chút ý thức phòng bị.

Vừa rồi cô không chút chần chừ đồng ý quá thực khiến anh giật mình, thầm nghĩ về sau cần phải nuôi dạy cô có ý thức nhạy cảm với nguy hiểm.

Thấy anh mãi không trả lời, Ôn Đồng lại thủ kéo góc áo anh.

"Chú tên Cận Tây Trầm, là bạn cũ của ba cháu. Hai năm trước ông ấy từng cứu chú, chú đồng ý với ông ấy một chuyện, vì thế ông ấy giao cháu làm người bảo hộ của cháu." Anh dùng phương thức khá đơn giản để hiểu giải thích cho đứa trẻ trước mặt.

"Chú nói vậy, hai năm trước ba cháu vốn không thể đi đứng, ông ấy sao có thể cứu chú." Ôn Đồng bắt đầu cảnh giác.

"Cứu cháu, cũng là một loại cứu mạng." Anh dùng ngẩng khí mà cô không cách nào lý giải nhẹ nhàng nói: "Chú có thư của ba cháu, cần xem không?"

Ôn Đồng ngập ngừng một hồi lâu mới tin tưởng anh.

Nhiều năm về sau, cô nhớ lại sự tin nhiệm không chút cơ sở này, cảm thấy bản thân hết sức anh minh.

Sau khi tin tưởng anh, cô lại nói: "Người giám hộ? Chú chắc chắn điều ba cháu nói không phải là đem nửa đời cháu phó thác cho chú, sau này để chú cưới cháu chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhất định phải làm vợ chồng

Chuyển ngữ: Mic

Cận Tây Trầm nhàu mày, cúi đầu bắt gặp vẻ chán thành của đứa trẻ, ngay cả gương mặt đen nhem ngẩng cao cũng vô cùng thành thật, vì thế phì cười nói: "Nhóc con, cháu nghe thấy mấy điều này từ đâu thế."

"Trong tiểu thuyết ấy, trong sách ba cháu xem thường viết như vậy. Ví dụ như lúc Ôn Nghi chết, phó thác cho Viên Thừa Chí chăm sóc con gái bà, sau này Viên Thừa Chí chính là ở bên cạnh Hạ Thanh Thanh. Lúc Tôn bà bà chết giao cho Tiểu Long Nữ chăm sóc Dương Quá, vì thế họ trở thành thân điều hiệp lữ. Bao nhiêu tác phẩm kinh điển, chú thật sự không cần nhắc bất cứ điều gì nhân à?" Ôn Đồng nói.

Cận Tây Trầm nghiêm túc dạy dỗ: "Trẻ con đừng đọc mấy loại sách này, bằng không sẽ trở nên ngốc nghếch."

Xì, uy hiếp này quả thực chả có chút tác dụng, cô đã mười hai tuổi rồi, không phải hai tuổi, còn có thể bị uy hiếp dạng này của anh dọa à?

Người này nhất định chưa từng nuôi dạy trẻ em, cũng chưa bao giờ sống chung với con gái ở độ tuổi này, chắc cú luôn.

Ôn Đồng nói: "Mặc dù hiện giờ cháu hơi đen, đợi cháu trắng trở lại, tuyệt đối cũng sẽ là một đại mỹ nhân, chú không thiệt thòi đâu. Chú không cần lo lắng cháu hiện tại mới mười hai tuổi, tóm lại có một ngày cháu sẽ lên mười tám, không còn là một đứa trẻ nữa. Tới lúc đó có rất nhiều người thích cháu, chú đừng có mà hối hận."

Cận Tây Trầm một lần nữa dặt tay cô: "Nói không chừng chưa tới mười tám tuổi, cháu đã không muốn gả cho chú."

Đi một đoạn, Ôn Đồng lại kéo áo anh: "Cận Tây Trầm, chú kết hôn rồi à?"

Ánh mắt Cận Tây Trầm chợt lóe: "Cháu kêu chú là gì?"

Ôn Đồng như thể đương nhiên nói: "Cận Tây Trầm đó. Lê nào chú bảo cháu gọi chú là ba à?"

"Dựa theo bối phận, cháu có thể gọi chú một tiếng thúc thúc." Cận Tây Trầm nói.

Trải qua quá trình giao lưu vừa rồi, giờ này khắc này anh nghiêm nhiên coi cô như một người trưởng thành, ít nhất là người có thể tự nhiên nói chuyện, chứ không phải một đứa trẻ.

"Nói mau đi, chú kết hôn rồi à?" Ôn Đồng hỏi lại.

"Chưa."

"Vậy chú đã có bạn gái?"

"Cũng chưa."

"Trong lúc giờ cháu lớn, chú có thể quen bạn gái. Nếu như thật sự có người cực kỳ cực kỳ thích, cháu có thể cân nhắc để chú kết hôn. Còn nếu như cháu lớn rồi mà chú vẫn chưa có người phụ nữ mình thích, tại sao không thể thử nghĩ tới cháu chứ?" Ôn Đồng hỏi.

Cận Tây Trầm sững sờ, kể đó nghe thấy cô lại nói: "Nếu như chúng ta tương lai có khả năng là vợ chồng, vậy chúng ta vì sao hiện giờ phải làm chú cháu chứ? Chú không sợ sau này bị người ta mắng * à? Thúc thúc."

Hiếm khi logic của cô lại rõ rệt như vậy, phân tích đầu ra đó, nhưng ai nói họ nhất định sẽ là vợ chồng?

Trước mắt mà nói, an tâm làm chủ cháu mới là con đường mà họ nên đi.

Cận Tây Trầm cũng không đến mức dỗi co với một đứa bé mười hai tuổi, hoàn toàn không có suy nghĩ lay động gì đối với một đứa trẻ chưa từng có dấu hiệu phát dục. Mặc dù tâm trí cô có chiều hướng trưởng thành, nhưng dù có coi cô như một người trưởng thành mà trò chuyện thì cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Thế nhưng, coi một đứa trẻ như một người trưởng thành là sai lầm, mức độ trưởng bình của cô đủ để định lực siêu cao cùng tính khí tốt của anh hoàn toàn sụp đổ.

Cận Tây Trầm không cùng cô xoắn xuýt vấn đề này nữa mà cười nheo mũi cô: "Mặc cho cháu cao hóm."

Tính tình trẻ con đều là hứng thú nhất thời, chờ tới khi dẫn cô về thành phố Thanh Giang, sau khi cô quen được bạn mới thì sẽ không muốn gả cho anh nữa.

Nói không chừng tới lúc đó, cô còn chê ông chú này là hòn đá cản đường.

**

Một lời thành tâm.

Cận Tây Trầm luôn biết khả năng phán đoán của mình vô cùng chuẩn xác, nhưng lại không biết về phương diện tiên đoán cũng có thiên phú.

Hồi đầu cô rất bám người, sợ tới còn thường xuyên mất ngủ, vô số lần ôm gối của mình, tội nghiệp đáng thương đứng trước cửa phòng anh, muốn vào nhưng không dám vào.

Mãi tới khi anh gắt đầu, cô liền hăm hờ nhảy lên giường anh, anh kinh thường cảnh cáo hết lần này tới lần khác: cháu đã mười hai tuổi rồi, là cô gái đã lớn rồi, không thể nào lại quần lấy chú mà ngủ. Cháu phải biết nam nữ khác biệt, cũng phải biết thứ tự vai vế.

Lúc ấy, Ôn Đồng từ trong túi áo ngủ hoa văn hoạt hình của mình lấy ra một tờ giấy A4, nhét vào lòng bàn tay anh, sau đó rút đầu vào trước ngực anh.

Phía trên tờ giấy vẽ một vòng tròn, hai cái chấm.

Đây là cách thức chịu thua độc đáo của cô. Để anh ở khoảng trống trên mặt, vẽ miệng.

Rất lâu về sau, họ cũng hình thành sự ăn ý ngầm rất tốt, nếu như miệng anh vẽ vênh lên, chứng tỏ là lúc đó anh vui vẻ, có thể không lớn không nhỏ.

Nếu như anh vẽ khúc miệng chếch xuống, đây là biểu thị mưa gió sắp đến, cô phải cẩn thận một chút.

Cận Tây Trầm cảm tờ giấy, từ trong ngăn kéo đầu giường lấy ra cây bút, ở phía dưới vẽ một đường cong hướng lên, nhưng nghĩ khi thì lại không hề thỏa hiệp: "Đây là lần cuối cùng."

Ôn Đồng ở trong ngực anh lắc đầu, không trả lời.

Cận Tây Trầm vén góc chăn, một tay cù nách cô liền khiến cô tung chân ra, nhìn thẳng vào anh: "Giận rồi?"

"Chú không thương cháu." Ôn Đồng ừ rừ nói.

Anh nhú mày: "Hả? Không đồng ý chính là không thương cháu sao?"

Cô gắt đầu: "Phải."

"Thế Đồng Đồng của chú, xin cháu nói cho chú với, như thế nào mới là thương cháu?" Anh đưa tay kê cao đầu cô, để cô gối lên cánh tay phải của mình, sau đó nghiêng người ung dung nhìn cô.

Ôn Đồng bắt gác vuốt nước bọt, dùng cả chân tay bò dậy nhưng bị anh kéo lại, đắp chăn ôn hòa.

"Đừng lộn xộn." Cận Tây Trầm nói.

"Cháu muốn qua bên trái chú ngủ." Cô giãy giụa, cuối cùng từ trong chân lật người sang bên trái anh, kéo tay trái anh vững vàng gối lên.

"Vì sao?"

"Bởi vì trái tim chú nằm bên trái, nếu thế, cháu sẽ cách trái tim chú càng gần hơn nha." Cô trịnh trọng trả lời.

Nụ cười trên mặt Cận Tây Trầm thoáng chốc cứng ngắc, toàn thân cứng đờ ra. Nhìn đôi mắt trong veo của cô, anh đột nhiên cảm giác trong lòng có vật gì đó dường như bắt đầu căng tràn.

Bỡ ngỡ, nóng rực, thậm chí tâm tình có chút tê dại, đang từ trong trái tim nháy ra.

Anh hoàn toàn không quen thuộc, cũng không cách nào phán đoán chính xác đây là cảm xúc gì, là bệnh ư? Hay là.....

Ôn Đồng gờ tay, quơ quơ trước mắt anh.

Cánh tay nhỏ gầy so với hồi mới đến đã trắng hơn đôi chút, còn thoang thoang mùi sữa tắm.....Đây là loại sữa tắm anh thường dùng!

Anh nhớ Ôn Đồng dùng đều là loại trẻ em, nhưng mùi thơm Rosemary quen thuộc này rõ ràng là loại anh quen dùng.

Đứa trẻ này, thật là!

Mùi thơm vốn chỉ thoang thoang giờ phút này dừng mãnh liệt vào mũi anh. Trước khi dẫn cô về nước, anh chưa từng nghĩ rằng có một ngày sẽ bị một đứa trẻ mười hai tuổi cuốn hút như vậy.

Cận Tây Trầm nhúc nhúc giữa cô tay đang khua loạn của cô, nhét trở lại chăn: "Ngủ đi." Cuối cùng còn bổ sung một câu: "Nghe lời."

Không biết từ khi nào, cô đột nhiên lại không bám anh nữa, thậm chí có chút xa cách.

Cũng không còn rành rành là về mặt trẻ con nhưng lại nghiêm túc nói muốn gả cho anh. Giữa họ giống như những người xa lạ rất thân thiết, mọi thứ của đối phương đều quen thuộc, nhưng lại càng ngày càng xa.

Anh cứ đứng như vậy, trong đầu chợt xuất hiện cái tên khi cô say rượu mới chịu nói, Chu Ngón Thành.

Cô rốt cuộc chê anh già. Lớn hơn chín tuổi, quả thực đã già rồi.

**

Cận Tây Trầm ôm Ôn Đồng, hình như kể từ khi tới Kenya cô lại càng gầy hơn, cũng đen hơn một chút.

Rõ ràng một khắc trước đây còn leo theo anh, một giây sau đã cuộn mình dưới gốc cây say ngủ, giống như không có gì xảy ra.

Cô trước giờ vốn có bản lĩnh này. Mỗi một câu nói, mỗi một biểu cảm đều có thể ảnh hưởng đến quyết định của anh, nhưng tất cả cô đều không nhận thức được, vẫn đơn thuần thành thực như trước.

Ôn Đồng chân thành như ánh dương, bất luận là trong thế thao mạo hiểm hay trong lòng anh, vĩnh viễn đều vô cùng rực rỡ, gần như chỉ đứng xa xa mà nhìn cũng sẽ bị lóa mắt, những ngón từ bàn thù tằm tối kia, cô có lẽ mãi mãi không cách nào tưởng tượng, nhưng có thể sẽ phải đối mặt.

Nghĩ tới đây, Cận Tây Trầm không khỏi có chút khó thở, kiềm nén nói: "Anh trước giờ không sợ sinh lý từ biệt, mãi tới khi anh gặp em." Dứt lời, chậm chạp cúi đầu, đặt xuống một nụ hôn phớt giữa hai đầu mày của cô.

Hơi thở Ôn Đồng vẫn đều đặn như cũ, không hề nhận ra ánh mắt của người đang ôm cô lúc này thâm tình khác cốt thế nào, kiềm chế ần nhẫn nhường nào.

"Mau lớn lên, mau yêu anh nhé." Cận Tây Trầm tựa như cầu xin nói với cô.

Hai năm này lần lộn ở Nam Sudan và Kenya, anh mặc dù chưa từng gọi điện về, cũng chưa từng chủ động liên lạc với cô, nhưng tất cả mọi việc về cô anh chưa bao giờ sao nhãng.

Vào lúc anh vẫn không thể đảm bảo cô có thể tiếp nhận tổn thương từ những lời đồn đãi hay không, anh chỉ có thể lấy việc rời đi để bảo vệ cô.

Cuối cùng quyết định phải quay về nước, những việc cần đối mặt cũng chính là lúc đối diện với chính lòng mình, mặc kệ phía trước là bụi gai hay sông cá, chỉ cần là nơi có anh, Ôn Đồng tuyệt đối sẽ không phải chịu một chút tổn thương nào.

**

Cận Tây Trầm đồng ý về nước mở một buổi tọa đàm về bệnh lý học tế bào, đây coi như một bước đệm, về nước chuẩn bị bước vào đầu.

"Đồng Đồng, cùng về nước với chú chứ?" Trước khi đi, Cận Tây Trầm hỏi.

"Hôm qua Tiểu Quang mới ra đời, cháu nói thế nào cũng coi như là một nửa mama của nó, không thể cho cháu ở cạnh nó mấy ngày sao?" Ôn Đồng đáp.

"Nếu chú nói không thể, cháu sẽ cảm thấy chú không thương cháu?" Cận Tây Trầm cười bảo.

"Đương nhiên, chú ngay cả nhân quyền cũng không cho cháu, cường chế tống cháu về nước, đây gọi là thương cháu sao?" Ôn Đồng xuôi theo lời anh, cũng cười.

"Đừng chạy lung tung, có việc gì phải lập tức tìm Mộ Mộc, chú quá lắm ba ngày sẽ trở lại." Cận Tây Trầm không trả lời nữa, chỉ thoáng dận dò ti mi một chút.

"Được rồi mà, chú cứ như ông bố lái nhái vậy, trước khi ra cửa còn cần dặn cái này cái kia với con cái, cháu có cần đưa cho chú sợi dây cột lại, chờ chú về thì cởi ra không?" Ôn Đồng cười.

"Không lớn không nhỏ." Cận Tây Trầm cũng vươn tay, cốc trán cô một cái.

Ôn Đồng nhìn theo chiếc xe cùng với đám bụi bốc cao bao lấy toàn bộ thân xe, mãi tới khi không trông thấy nữa.

Điện thoại đột nhiên rung lên dữ dội, còn có một tràng tiếng cười ha ha cao vút, Ôn Đồng giật thót, mới nhớ ra đây là tiếng chuông mình vừa mới đổi.

Đây số lạ?

Nhận hay không nhận?

Ngẫm nghĩ, vẫn là ấn máy nhận nghe, tiếng Đại Mông kêu gào từ trong loa truyền ra: "Bạn chỉ cốt Đại Mông của cậu hiện giờ đang ở phi trường Nairobi, cho cậu nội trong vòng ba phút phải xuất hiện."

Ôn Đồng tựa vào rào chắn bắt chéo chân: "Cậu không phải rồi, sao lại không báo sớm chứ? Ba phút tới Nairobi? Bạn học à, đừng nói là đại thần, cái này cho dù là thần cũng bó tay đó."

Đại Mông: "Hôm qua tớ gọi điện cho cậu nhưng lại luôn không bắt máy. Cậu làm gì hả?"

Hôm qua?

Hôm qua cô theo Cận Tây Trầm tham gia hôn lễ của con gái tộc trưởng, sau đó giữa đường chết máy, đi đỡ đê cho voi con sơ sinh, đương nhiên mấy việc này không cần nói với cô ấy.

Ôn Đồng ho nhẹ một tiếng: "Đợi chút nhé, tớ rất nhanh sẽ tới."

Nhị Triều được Cận Tây Trầm sắp xếp đi đón Tiểu Hâu, Mộ Mộc thì tiễn Cận Tây Trầm tới sân bay. Cô hiện giờ chính là tình hình bão hổ vắng nhà, hầu từ xưng vương, vì thế nói với Tam Họa một tiếng rồi đi tới Nairobi.

Một đường cát bụi mịt mù, Ôn Đồng dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới sân bay Nairobi.

Đại Mông mặc chiếc váy ren liền màu trắng, nón bằng lá màu vàng nhạt, vô cùng nữ tính đứng ở bên đường.

Ôn Đồng hạ cửa xe, hướng về phía cô huyết sao một tiếng: "Ê, mỹ nữ đi đâu đó? Có cần quí giang một đoạn không?"

Đại Mông kinh ngạc nhìn cô: "Minh đi, cậu sao lại trở nên đen như vậy chứ? Không có chống nắng đáng hoàng à."

Ôn Đồng một tay đặt lên vó lã, một tay vén tóc đẩy cái kính: "Chống nắng cái gì chứ, mình chơi thể thao mạo hiểm, không phải tuyển chọn mỹ nhân. Không có thời gian giải thích, mau lên xe."

Đại Mông vừa thắt dây an toàn vừa nói: "Minh nghe nói Chu Ngôn Thành cũng tới Kenya rồi, hai người gặp nhau chưa?"

"Minh gặp anh ta làm gì?" Ôn Đồng nghi hoặc.

"Không phải cậu thích anh ta sao? Hiện giờ hai người tương phùng nơi đất khách, theo lý mà nói tha hương gặp cố nhân, rất dễ bén lửa tình yêu nha." Đại Mông cười đến mặt đầy nếp nhăn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bệnh nan y

Chuyển ngữ: Míc

"Cậu có bệnh à Vương Đại Mông, nghe tin đồn bấy b từ đâu vậy, nói mình thích anh ta?" Ôn Đồng đang lái xe, nghe thấy câu này thì giật bắn người, bất ngờ lạc tay lái, suýt nữa thì quẹo vào trong ruộng.

Đại Mông hiển nhiên cũng có chuẩn bị mà tới, từ trong túi móc đi động ra đưa cho cô xem: "Không đúng à, chuyện tình của hai người đăng đây trên Hot Search kia!"

"Minh kình, cái loại thiếu đạo đức đó thừa dịp có mặt đặt điều bấy bạ." Ôn Đồng kêu lên.

Đại Mông cũng không giải thích nhiều, chỉ đem điện thoại để trước mặt cô, oán giận nói: "Cậu tự mình xem đi, cậu nói xem hai người cũng không phải mình tình, sao còn đẩy lên Hot search chứ? Lẽ nào nói thể thao mạo hiểm của hai người cũng thành lạng lạng mục mình tình rồi?"

Ôn Đồng suýt nữa thì bị điện thoại của cô nằng ập vào mặt, vội né đầu: "Tổ tông ơi, cô dịch về trước một tí, đập vào mặt mình thì xem thể quái nào được!"

"À hen." Đại Mông nhích về trước một chút.

Trên màn hình điện thoại nho nhỏ, hai người mặc trang bị leo núi, ngay cả giới tính cũng khó phân biệt, thế mà đầu đề còn nói trên mặt chan chứa tình cảm? Đừng nói là không phân biệt rõ, cho dù có nhìn rõ đi nữa, để Đại Mông đeo kính bảo hộ lên coi, có quý mới biết có hàm chứa tính ý hay không.

Trọng điểm là bức ảnh này ai chụp thế? Mẹ nó còn chụp xấu như vậy!

Ôn Đồng không thể nhận được, chụp cô cảm lệch, đã vậy còn chân ngắn có nửa mét, chuyện này mà truyền ra không phải là hủy hoại hình tượng của cô à!

Kết quả Đại Mông mở bình luận trên weibo, quả nhiên, fan vẫn rất là yêu cô.

Một đồng người xếp hàng bình luận, miệng gọi "bái đại thần", "hóng BL", cái gì cũng có, Ôn Đồng tiện thể nhìn xuống dưới một chút, có cả mấy trăm người có thể trong tình huống như vậy vẫn hâm mộ cô, quá u kiển định!

Rất rõ ràng, cô quả nhiên không phải dựa vào gương mặt kiểm com, nếu như xem gương mặt làm nòng cốt, sớm đã hàng loạt xếp hàng thoát ly fan rồi!

Nghe tới đây, trong lòng bất chợt cảm động vô cùng, nhưng vẫn phải nói: "Đây là ai mua Hot Search cho mình nhì."

Đại Mông dung mạo xinh đẹp mềm mại, nhũ mảy cũng rất đáng yêu, toàn thân toát lên cảm giác trăm bề khó nắm bắt, suy nghĩ nửa ngày nói: "Không phải cậu vẫn luôn thích Chu Ngôn Thành sao? Nằm mơ cũng muốn cùng anh ta chấp cánh bay."

"Cậu đối đãi tài cũng nhanh quá đấy." Ôn Đồng cảm thán, lại nói: "Có điều cậu nói tới chuyện này, nửa câu sau cũng không sai đâu. Tớ muốn chính là thích cùng với ai đó chơi thể thao mạo hiểm ấy, như cậu thích ăn thịt bò, cậu sẽ thích tìm một Ngưu Ma Vương làm đối tượng à? Không có đạo lý này."

"Không phải tớ nói, mà là Hot Search nói." Đại Mông hùng hồn.

"Cô nương, cậu không để ý tình cảm của hai ta, sử dụng chút thể lực hắc đạo của nhà cậu, giúp mình điều tra xem ai đã tung tin đồn này sao?" Ôn Đồng nhúc nhúc đầu day day góc mày.

"Thể lực hắc đạo gì chứ, để ba mình nghe thấy thì cậu coi chừng cùng với chú cậu đi kiện cáo đấy nhá. Ba mình ghét nhất là người khác nói ông là thể lực hắc đạo, rõ ràng không để gì mới tẩy trắng được....." Đại Mông cần cẩn thận nhắc nhở cô.

"Được rồi, thể cậu không sử dụng thể lực ngay thẳng nhà cậu, giúp mình điều tra một chút?" Ôn Đồng sửa lại từ ngữ, nói.

"Tớ tra rồi, còn gọi cả Hot Search nữa. Sau đó mình tra được người đầu tiên truyền ra tin đồn này hình như.... là Chu Ngôn Thành." Đại Mông nói, cần cẩn trọng trọng chăm chăm quan sát, phát hiện có biến sắc: "Cậu đừng giận mà, bình tĩnh, ngàn vạn lần phải bình tĩnh."

"Cậu nói đùa đấy hả? Cái đồ thiếu đạo đức này là Chu Ngôn Thành? Cái kẻ vạn năm mặt mày lạnh băng không đổi, mấy ngày không gặp đã học được cách câu view.....? Là gặp phải một em gái nhỏ nào đó nhiệt tình như lửa à." Ôn Đồng nói.

"Đây không phải trọng điểm đâu." Đại Mông tức giận chỉ điểm.

"Đây không phải trọng điểm sao?" Ôn Đồng nói.

"Chuyện đó.....cậu không thích Chu Ngôn Thành là vì chú cậu à? Cậu thích hay là không thích chú ấy?" Đại Mông một lần nữa lại trở nên cần cẩn trọng trọng.

Ôn Đồng nét mặt nghiêm túc nói: "Cô nương, cậu nhay bén đến độ khiến tớ không thể không dừng xe khen cậu, không sai, tớ thích Cận Tây Trầm."

"Hả? Nhưng mấy ngày trước mình nghe ba mình nói, chủ của cậu trước đây lúc ở nước ngoài quen một cô gái, hình như là bệnh nhân của anh ta. Gọi là trái vải gì gì hay gì gì đấy, lúc đó bệnh viện đều cảm thấy trai tài gái sắc, chỉ là cô gái kia mắc bệnh nan y.....Sau đó chủ cậu vì cô ấy mới về nước, nhưng cũng không chịu lên bàn mổ nữa....." Đại Mông thắm nuốt nước bọt, giọng nói cũng càng lúc càng nhỏ, căng thẳng nhìn nét mặt cô.

"Trái vải gì, sao cậu không gọi cô ấy là sấu riêng luôn đi, xem kỹ thuật đặt tên của cậu kia." Ôn Đồng liếc cô một cái.

"Cậu không ngại à? Anh ta có người mình thích ấy." Đại Mông hỏi.

"Đương nhiên để ý, nhưng cậu thấy Cận Tây Trầm là dạng sẽ cam lòng chia cách người mình thích sáu năm không gặp mặt lấy một lần à? Hoặc là người này không quan trọng, hoặc là người quan trọng này đã không còn. Cậu không phải nói cô ấy bị bệnh nan y qua đời rồi sao, mình cũng không hấp tấp mà đi so đo với một người không còn trên đời, nếu như không quan trọng, vậy thì càng không cần phải bận tâm, cậu nói có đúng không?" Ôn Đồng nói.

Thực ra không phải cô rộng lượng gì, cũng không phải cô coi mờ, chỉ là vì cô hiểu Cận Tây Trầm, anh không phải dạng vì người mình thích mắc bệnh nan y mà thay lòng đổi dạ.

Kỳ thật, cô còn rất sợ Cận Tây Trầm không thay lòng đó.

Cô vừa muốn để anh thích cô, lại vừa sợ anh sẽ thích cô. Lỡ như cô thật sự không cứu được, đi trước một bước bỏ anh mà đi, với tính cách của Cận Tây Trầm, tuyệt đối không thể quên được!

"Thực ra trong số bạn bè của mình cậu là người ưu tú nhất, tuyệt đối xứng với chú Cận, chỉ là cậu không sợ người khác xia xoi sao?" Đại Mông hỏi.

Ôn Đồng kinh ngạc: "Cậu vậy mà còn có bạn bè khác? Mình tưởng cậu có mỗi người bạn là mình."

Đại Mông trừng mắt: "Cậu nghiêm túc một chút không được à!"

"Cậu nói đúng, mình đích thực rất ưu tú." Ôn Đồng nói.

Đại Mông liếc mắt khinh thường: "Thành thật chút nữa đi."

Ôn Đồng tỉnh bơ cười cười: "Chuyện này mình thật sự không sợ, ai thích nói cứ nói, mình còn có thể mất miếng thịt nào à."

"Nhưng chú cậu thì sao? Chú ấy không sợ ư?"

Đúng nhì, anh thì sao?

Anh sẽ sợ người khác nói xấu à?

Có thể lắm, với thân phận của anh, những lời đồn đãi mà anh phải đối mặt so với cô sắc bén hơn gấp trăm ngàn lần. Đến lúc đó anh từ trên vị trí cao với vọi của một bệnh lý học gia trở thành người bị kẻ khác chỉ trích là cùng với cháu gái của mình loạn luân, anh sẽ chống đỡ thế nào?

Cô thích anh từ năm mười hai tuổi, lần đầu tiên gặp anh thì đã thích anh rồi.

Khó mà tin được nhường nào, một bé gái mười hai tuổi đối với một người xa lạ sắp nhận nuôi mình lại nhất kiến chung tình?

Nói ra ai mà tin chứ? Nhưng đây là sự thật, tựa như dấu ấn vĩnh viễn khắc trong lòng cô, không phai không mất, càng lúc càng khắc sâu.

Anh từng ôm cô, kể chuyện xưa cho cô.

Dẫn dắt cô, che mưa chắn gió cho cô.

Lúc nào trong túi cũng có thể tìm thấy chocolate, đã hứa thì vĩnh viễn sẽ không nuốt lời, chăm sóc thỏa đáng.....

Cô ương bướng, kháng kháng chơi thể thao mạo hiểm, một câu không hợp liền đánh nhau với người khác, nhưng chỉ cần Cận Tây Trầm lên tiếng, cô trước đến giờ không bao giờ không nghe.

Cô cảm ơn anh đã đưa cô đi, đi mi chu đảo với cô, dạy cô mọi thứ, nhưng trước giờ tuân thủ giới hạn, chưa bao giờ vượt qua khuôn phép.

Lúc đó, cô chỉ dám giấu kín tình cảm của mình, nhưng cô càng lớn Cận Tây Trầm càng lạnh nhạt với cô, mà cô cũng càng ngày càng không dám đến gần anh, sợ anh sẽ càng lạnh lùng.

Nhưng cho dù cần cẩn trọng trọng như vậy, cuối cùng anh vẫn bỏ đi, tới Kenya, suốt hai năm không có lấy một cú điện thoại gọi về.

Ôn Đồng gọi sang, tất cả đều do Mộ Mộc nhận máy, chỉ có một câu, anh đang bận.

Miệng nói tự tin nhưng nội tâm cô kỳ thực sớm đã sống ngầm cuộn cuộn, xương ngón tay đặt trên vô lăng trắng bạch.

Bệnh nan y?

Nhưng dù như thế thì vì sao Cận Tây Trầm đến bây giờ không hề quen với bất kỳ bạn gái nào? Bên cạnh anh ngoại trừ cô ra, chỉ có mỗi mình Mộ Mộc.

Anh trước giờ xem cô như đứa trẻ, với Mộ Mộc từ trước đến nay cũng đều là quan hệ giáo sư và trợ lý quy quy củ củ. Nếu như mọi việc đều không liên quan gì nhau, thế thì anh tới Kenya làm bác sĩ không biên giới là vì cái gì? Sợ cô quẩn lấy sao?

Sợ cô bám riết, vậy mà cô còn chạy theo tới Kenya, chà trách lúc lần đầu gặp lại, Mộ Mộc nói anh rất không vui khi biết cô lên tới Kenya.

Ôn Đồng cảm thấy trong lòng hỗn loạn, giọng nói của Đại Mông vẫn rì rả bên tai nói gì đấy, nhưng cô nhấn chân ga, phóng thẳng đến căn cứ.

Anh nuôi cô lớn, nhưng cô lại vọng ân phụ nghĩa?

Ở thành phố Thanh Giang, Cận Tây Trầm tựa như một ngọn núi cô độc, cao ngạo đón nhận sự kính trọng của người khác. Cho dù anh không có suy nghĩ như thế, nhưng bị cháu gái mình yêu thầm, tin đồn khẳng định sẽ bốc lên tứ phía, tuyệt đối vạn kiếp bất phục.

Cô sao có thể vì ích kỷ của bản thân để anh gánh chịu oan ức như vậy.

Ôn Đồng hít sâu một hơi, cô không thể!

**

Cả đoạn đường dài xóc nảy, trong tiếng oán trách của Đại Mộng, cuối cùng đã tới căn cứ của tổ chức bác sĩ không biên giới ở phía Tây Kenya.

Vừa xuống xe, Đại Mộng liền bị cảnh tượng nơi đây dọa ngấy ra, chỗ này cũng quá quá quá quá nghèo khổ rồi đó!

Căn phòng dựng lên từ vế cây, bàn ghế đơn sơ, thuốc men chất một đống ở một chỗ.....Hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, vậy mà Ôn Đồng lại ở nơi thế này sống gần một tháng?

Đại Mộng mắt chữ A mồm chữ O nói: "Cậu xác định không đến nhầm chỗ?"

"Sao cơ? Bị dọa rồi à, Vương đại tiểu thư liệu có phải chưa từng thấy qua cảnh tượng nghèo khổ như vậy." Ôn Đồng nói.

"Cận Tây Trầm sao lại ở chỗ này được tới hai năm thế! Mình nhớ lúc trước anh ta rất sạch sẽ, rốt cuộc là nghĩ cái quái gì vậy!" Đại Mộng cảm thán nói.

Tiểu Hầu đang cùng với Tam Họa kiểm kê được phẩm, nghe tiếng phanh xe, quay đầu nhìn thì thấy một đại mỹ nhân rực rỡ sáng chói, ánh mắt liền dán chặt.

Ngoại trừ khi Ôn Đồng vừa tới, anh chàng đã biết đây là người của lão đại nên không dám manh động, nhưng em gái này vừa nhìn đã thấy dịu dàng đáng yêu dễ cura dỗ rồi, vì thế tức tốc chạy qua, chìa tay: "Xin chào, anh tên là Hầu Kiến Kỳ, mọi người đều gọi anh là Tiểu Hầu, người đẹp em tên là gì?"

"À.....tôi tên Vương Mông Mông." Đại Mộng bị đáng vẻ nhiệt tình như vậy của anh chàng dọa giật mình, nửa ngày trời mới đưa tay trả lời.

Tiểu Hầu nét mặt phơi phới, chỉ thiếu điều nâng tay cô lên hôn: "Vừa nhìn đã thấy em gái Mạnh tươi mát giống như hương chanh!" Meng

Ôn Đồng đáp chần chừ một cái: "Người ta có bạn trai rồi, chị đề nghị cậu bình tĩnh một chút."

Tiểu Hầu tức thì trái tim tan vỡ, vẻ mặt không cam lòng nhìn về phía Đại Mộng, người kia vô cùng thẹn thùng gật đầu, ngậm thừa nhận sự thật này.

Ôn Đồng ôm vai anh chàng khuyên nhủ: "Hầu huynh đệ, thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm, chúng ta đều cần thương nhớ đại thảo nguyên của nhà người khác, chỉ cần cậu muốn, cũng có thể tự mình tạo ra một thảo nguyên bao la vô tận."

Tiểu Hầu: "....."

Đẩy đầu phải an ủi, đây là mắng chửi mà!

Chẳng qua suy nghĩ của Đại Mộng không thể hiện trên mặt, trong đầu đều là mình đi mình đi mình đi chỗ này cũng quá khốn khổ rồi quá khốn khổ rồi quá khốn khổ rồi a.....

Vì thế bất luận Ôn Đồng dẫn cô đi tới căn lều nào thì vinh viễn vẫn là cảm thán: "Mình đi cũng quá chi là gian khổ rồi!"

"Có thể ở lại đây đã là điều kiện tốt nhất rồi đó, bên ngoài họ đều ở trong nhà làm bằng vỏ cây, tới đến còn có nhiều xà trùng rắn rết bò lên người, nói không chừng từ lỗ tai cậu...." Ôn Đồng đứng sau lưng cô, âm u nói.

Đại Mộng đã bị dọa đến mặt mày trắng bệch, đưa tay bịt miệng cô: "Cậu đừng có nói!"

"Hahahahahahaha." Ôn Đồng mang vẻ mặt đã thực hiện được ý xấu vọt ra khỏi lều, lúc mới tới cô bị Cận Tây Trầm lừa, cuối cùng đã có cơ hội ứng dụng lên người người khác rồi!

Không thể không nói, cảm giác lừa gạt người khác quả nhiên rất đã!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Chuyển ngữ: Mic

Ăn cơm xong, đúng lúc Lâm Tu Trúc gọi điện đến, nói một bộ phim mới sẽ quay ở ngọn núi Kilimanjaro gần đây, hơn nữa sẽ tới hiện trường xem thử, hỏi cô có muốn qua không.

Ôn Đồng không ngừng nói: "Đi, nhất định đi."

Cơ hội này thật tốt, tranh thủ lúc Cận Tây Trầm về nước không ai quản thúc cô, không chừng cô còn có thể qua được cơn nghiện thể thao mạo hiểm.

Nếu như còn có thể cùng thi đấu.....A! Chỉ mới nghĩ thôi, Ôn Đồng đã cảm thấy hạnh phúc muốn ngất đi rồi.

Vì thế Đại Mộng ngay cả lịch múi giờ còn chưa kịp thích ứng thì đã bị Ôn Đồng dẫn tới núi Kilimanjaro, mặt mày mơ mơ màng màng, ngáp dài hỏi cô người đó là ai.

"Nhân vật cấp đại thần của giới thể thao mạo hiểm, cậu nói xem mình có nên đợi rồi nhờ anh ấy ký tên cho mình không? Như vậy liệu có phải quá số sảng rồi." Dù chỉ nói nhưng Ôn Đồng cảm thấy ngữ khí của mình đã vui vẻ bay bổng!

"Cậu là đi gặp nam thần, không phải đi làm thần." Đại Mộng nói.

Ôn Đồng trầm xuống: "Mấy người mê mình tính đi gặp nam thần cũng cao hứng như thế?"

Đại Mộng bị cô lấy nhầm, cũng khổ nào thờ dài: "Bọn mình cũng chỉ có thể từ xa mà nhìn chứ không thể lại gần ngắm, như Nhiếp Hân Giang ấy, mình nằm mơ cũng muốn chữ ký anh ấy, nhưng mà thần là một trong số đại quân bà xã nghìn vạn người, mình chỉ có thể mơ tưởng ở trong lòng."

Ôn Đồng khí phách vỗ vỗ vai cô: "Việc này cũng không đơn giản, đợi bọn mình gặp Lâm Tu Trúc, cậu đầu tư cho bộ phim kế tiếp của anh ta, vai nam chính sẽ tìm Nhiếp Hân Giang."

Đại Mộng rụt cổ: "Cậu quên đi, Nhiếp Hân Giang giá trị hơn trăm triệu, mình lo không nổi."

Vừa nhớ tới cái tên này, Ôn Đồng bắt gác căng thẳng.

Hồ hấp khó khăn, hơi thở không ổn định, ngay cả lòng bàn tay đang đặt trên vỏ lều cũng ẩm ướt.

Không có tiền đồ mà không có tiền đồ, bầy vẽ quyết đoán của mây ra, không cần căng thẳng không cần luống cuống.

Ôn Đồng thì thà thì thảo làm ám thị tâm lý suốt đoạn đường, bắt đầu đi phát hiện, không chút tác dụng, lại còn căng thẳng hơn....

Cả quãng đường xóc nảy, cuối cùng đã tới được dưới chân núi Kilimanjaro.

Ôn Đồng mở cửa xe, nhanh nhẹn nhảy xuống, tháo kính mát, quay đầu nhìn Đại Mộng mặt mày xanh xao.

"Không phải chứ đại tiểu thư, đường đi có chút xấu như vậy mà cậu đã tá tới vậy rồi." Nói rồi bắt đầu đi đưa một tay ra sau: "Lại đây lại đây lại đây tới đầu cậu."

"Cái gì mà đoạn đường có chút xấu, cậu ngồi trên máy bay nửa ngày trời, chả được nghỉ ngơi chút nào thì đã liên tục dẫn xóc suốt ba tiếng đồng hồ, cậu không tới tã chác! Còn nữa, cậu sớm nói với mình chỗ này cực khổ thế này thì mình đã không tới rồi. Cho dù cậu bị thương thì thế nào chứ, mình chả quan tâm." Đại Mộng xoa đầu, vừa oán giận vừa xuống xe, kết quả một giây sau liền chạy tới bên cạnh nòn thốc nòn tháo.

"Ngoa nha ngoa nha, rồi mình tiễn cậu về nước." Ôn Đồng nói.

Đại Mộng ở bên này nòn xong rồi, đứng thẳng dậy nhận chai nước khoáng Ôn Đồng đưa cho, ánh mắt tùy ý đảo một vòng.

"Bà nó, đây không phải Ưông Dịch Thiên với Diêu Lộ à. Cậu không phải nói cô ta không quay rồi sao? Sao còn ở chỗ này?" Đại Mộng lớn tiếng hét lên.

"Nè, gia giáo lỏng lẻo nha, lại buột miệng chửi bậy rồi." Ôn Đồng nâng chiếc cảm thon giấy trắng nòn của Đại Mộng, ngữ khí ngà ngón nói.

Đại Mộng theo phản xạ che miệng lại, cẩn cẩn thận thận chấp hai tay thành hình chữ thập: "Cậu ngàn vạn lần đừng nói với ba mình, nếu không ông ấy sẽ đánh chết mình mất. Còn nữa còn nữa, cậu muốn biết vì sao cậu bị cô ta đánh thành

như vậy rồi, cô ta còn có thể ở đây mà làm mưa làm gió."

Ôn Đồng sửa lời: "Đại tiểu thư, cậu đừng từ chính xác một chút có được không? Cái gì mà từ bị cô ta đánh thành ra như thế! Minh đây là vết thương anh hùng, vết thương anh dũng bởi vì cứu Lâm Tu Trúc mà bị ngộ thương! Cậu đừng có vì mình với một tiểu thư tay trái gì không chặt! Còn nữa, đừng nói một Uông Dịch Thiện, lại cho mấy người nữa tới coi, cũng không làm bị thương tớ nổi!"

Đại Mông vội vàng gạt đầu tựa như gà mổ thóc. Mồ hết nửa ngày thì đột ngột lại "a" lên một tiếng, suýt nữa thì dọa Ôn Đồng giật bắn.

"Tổ tông ơi cậu lại sao vậy." Ôn Đồng nói

"Không phải không phải, mình nhớ chực ra, Điều Lộ hình như là cháu họ của Uông Dịch Thiện đó. Theo lý mà nói cậu từng giúp Điều Lộ, cô ta hẳn là cũng phải áy náy với cậu chứ, nhưng sao nhìn ánh mắt cô ta hiện giờ không quá...hữu hảo nhỉ" Đại Mông muốn nói lại thôi.

Cháu họ?

Ôn Đồng vốn lầy còn mơ hồ, kết quả một câu của Đại Mông như nước dội thức tỉnh, nháy mắt cô liền hiểu ra mọi việc.

Không cần nghĩ, chính là cảnh quay trượt tuyết trên sườn núi kia, lúc đó Điều Lộ cũng không cảm kích, chỉ cảm thấy cô đã cướp mất cơ hội câu fan của cô ta.

Lại nghĩ thêm chút nữa, cốc cà phê lạnh ngắt trên mặt thợ hóa trang lúc ở trong xe kia, lời lẽ kẹp thương mang côn chi cây đầu mắng cây hộc ấy, thì ra đều là nói cho cô nghe à.

Ôn Đồng hiểu ra chuyện này thì cảm thấy có chút đau đầu.

Một người không có bất kỳ kiến nhẫn nào như cô, đối với mấy việc kéo bè kéo cánh bôi nhọ của giới giải trí cũng chẳng hứng thú gì. Cho nên lúc thợ hóa trang ằm ỉ với cô ta, cô chỉ cảm thấy ồn ào, cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Hơn nữa hôm đó Lâm Tu Trúc đứng bên trái cô, cho dù cô có kéo đi nữa cũng chỉ là về phía bên trái, sao lại nhất nhất đập trúng ót phải của cô chứ? Cho nên tư thế nhìn giống như là nhắm về phía Lâm Tu Trúc chỉ là nguy trang,mục tiêu chân chính thực sự là cô!

Trong giới giải trí, mấy dạng âm thầm ngáng chân thế này rất nhiều, mọi người quen gặp mãi thành quen,còn cô lúc ấy ngu ngơ bị đánh.

Hiện giờ nghĩ ra, đúng thật ghê gớm

Uông Dịch Thiện và Điều Lộ đại khái là nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn về phía hai cô, cũng đồng loạt sững sờ.

Sự tình nếu như đã tới nước này thì cũng chẳng có lời gì tốt đẹp để nói, Ôn Đồng nể mặt Lâm Tu Trúc, không so đo với cô ta, kéo Đại Mông chuẩn bị vòng qua mà đi. Không ngờ Uông Dịch Thiện thân thủ mạnh mẽ, ba bước làm hai đã tiến lên chắn trước mặt hai người: "Muốn đi? Hôm nay không cho tới một lời giải thích, ai cũng đừng hòng đi!"

Đại Mông đơn thuần, nét mặt nghĩ hoặc nhìn cô ta: "Giải thích? Giải thích cái gì?"

Ôn Đồng kéo Đại Mông ra sau, bảo vệ sau lưng, tránh cho Uông Dịch Thiện lại phát điên đập vào gáy cô ấy, cô không ngại vết sẹo anh hùng, nhưng Đại Mông thì tuyệt đối không!

"Uông Dịch Thiện, tôi nể mặt Lâm Tu Trúc, chuyện lúc trước coi như bỏ qua, chị còn muốn giải thích cái gì chứ." Ôn Đồng nói.

Không ngờ chị ta nghe vậy biến sắc, thậm chí giật tím mặt tím tay áo Ôn Đồng: "Cô quyết tâm ý vào Cận Tây Trầm có tiền có thế tới khi để những người nghèo khó không nơi nương tựa như bọn tôi đứng không."

Dựa hơi Cận Tây Trầm? Không chỗ nương tựa? Chị ta là người nghèo khó?Lời này không đúng rồi nha.

Lúc chị ta đang nổi tiếng, hợp đồng mấy ngàn vạn là chuyện đương nhiên, một bộ phim điện ảnh trên mấy triệu, nói chị ta là người nghèo khó không chốn nương tựa?

"Tôi nói chị cho người nghèo đường sống với, chị Uông đây dù thế nào cũng không thể xem là người nghèo."

Ôn Đồng cảm thấy kiên nhẫn của mình đã sắp tới cực hạn, bao nhiêu năm chưa từng gặp ai thiếu năng như vậy, còn là dạng thiếu năng đặc biệt lạ, nhưng lại không thể nào một cước đuổi đi, nhất thời hồi lâu cô cũng không nói gì, không biết xử lý thế nào mới thích đáng.

Dứt khoát bỏ đi,nhưng lại bị chị ta tóm tay áo.

Không đi, thực sự là chịu không nổi dạng thiếu năng này, thế nên lập tức rơi vào tình thế lưỡng nan.

Ôn Đồng đánh phải tách ngón tay chị ta, trước phản rõ phải trái: "Chị Uông này, chị thử nói lý một chút, là chị đánh tôi. Hiện giờ lại nói tôi ý thế hiếp người, chị nói thử xem tôi hiếp đáp chị thế nào."

"Chuyện bản thân mình làm, cô còn hỏi tôi?" Uông Dịch Thiện lại thét lên.

Ôn Đồng thấy vậy, dứt khoát không dỗi co với chị ta nữa, vì thế kéo Đại Mông bỏ đi.

"Á!" Đại Mông chợt hét lên, Ôn Đồng vừa quay lại đã trông thấy cô tay cô ấy bị Uông Dịch Thiện hung hăng tóm lấy, móng tay xinh đẹp còn bấm sâu vào da thịt của Đại Mông.

"Chị Uông, hôm nay nhện không được muốn động thủ phải không. Nói đạo lý, nắm đấm không có mắt đâu, nếu như chị hiện giờ hối hận thì vẫn còn kịp đó." Ôn Đồng cười.

Uông Dịch Thiện hất đầu ưỡn ngực, giống như con gà trống: "Động thủ? Lẽ nào cô còn muốn ra tay đánh tôi à? Chỗ này nhiều camera như vậy, cô động tới tôi một chút thử coi."

Ôn Đồng gần như gần quá hóa cười, dứt khoát đem cánh tay chị ta bẻ ngoặt ra sau, chống trên lan can.

Uông Dịch Thiện chờ chính là tình cảnh này, vì thế mặc Ôn Đồng đẩy mình lên lan can, thấp phần ngoan ngoãn cười với cô. Tốt nhất một giây sau Ôn Đồng có thể đánh chị ta một đấm, như vậy nghiệm thương có chứng cứ, đăng lên weibo cũng có chứng cứ, đảm bảo hai chú cháu này cũng không chơi xấu được chị ta!

Điều Lộ thấy cổ tay cô của mình bị giữ chặt, vội vàng chạy qua muốn giúp đỡ, nhưng bị Ôn Đồng quay sang quát: "Cút xa một chút, nếu không bà đây bóp chết chị ta."

Điều Lộ bị dọa đến đứng chết trân tại chỗ, thế nhưng Uông Dịch Thiện vẫn như cũ cười nhìn Ôn Đồng, nét mặt như thể mau tới đây đánh tôi đi.

Chị ta có mắt, bộ Ôn Đồng không có? Dù gì cũng là người trưởng thành hết rồi, mấy trò tiểu xảo còn con này đích thực chẳng có chút hứng thú gì, vì thế hất tay đẩy chị ta vào ngực Điều Lộ, quay người bỏ đi.

Hai người Điều Lộ cùng với Uông Dịch Thiện loạng choạng lùi ra sau hai bước mới đứng vững được, mắt thấy sau khi được đỡ đẩy chị ta lại muốn ằm ỉ vì thế hai người Ôn Đồng dự định nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

"Tiểu tiện nhân. Ngoài mặt thì chú với cháu gái ra vẻ trong sạch, nhưng thực ra sau lưng không chừng lại dơ bẩn. Làm ra chuyện xấu xa còn sợ người khác nói, có bản lĩnh..." Uông Dịch Thiện thấy Ôn Đồng bước đi, nghiêng răng nghiêng lợi mắng toáng lên.

"Nè cậu làm gì vậy?" Đại Mông thấy Ôn Đồng mặt mày u ám quay đầu vòng lại, vội vội vàng vàng quay lại theo.

Ôn Đồng đứng trước mặt Uông Dịch Thiện: "Tôi cho chị ba giây, xin lỗi."

"Cô là cái thá gì cũng dám bảo tôi xin lỗi cô, tôi mắng cô thế đấy, cô muốn ra tay à? Cô dám sao!" Uông Dịch Thiện cười lạnh nhích về trước một bước, ánh mắt trắng tráo nhìn chằm chằm Ôn Đồng.

Chát!

Một cái tát vang dội, Uông Dịch Thiện bị đánh đến mặt lệch qua một bên, trên má trái lập tức xuất hiện năm dấu ngón tay.

Nhất thời, không có lấy một tiếng động!

Không biết là ai làm rơi bình nước, tiếng nước chảy ọc ọc vang lên rõ ràng, những người có mặt, ai cũng bị một cái tát này làm choáng váng.

Nếu không phải bởi vì ở đây không có ký giả, nếu không tiêu đề trên báo sớm ngày mai chắc chắn chính là Ôn Đồng ngang nhiên tát nữ minh tinh Uông Dịch Thiện!

"Lần sau chị còn si nhục chú tôi, tôi vẫn sẽ đánh chị." Ôn Đồng bỏ lại một câu, xoay người rời đi.

Cái đồ bệnh thần kinh này đúng là không có biện pháp khơi thông mà.

Ông Dịch Thiện hoàn hồn, phần nộ nhất cục đá chọi về phía Ôn Đồng, Đại Mông đi chậm, vừa thấy cô ta nhấc tay, theo phản xạ đẩy Ôn Đồng đang ở trước mặt.

"Ui ya!"

Kể đó là sự tình lạng trong khoảng khắc, Ôn Đồng vội vã kiểm tra cho Đại Mông: "Có bị thương không?"

Đại Mông lắc lắc đầu: "Không có, chỉ là hơi đau một chút."

Ôn Đồng đưa tay phất bừa đất trên váy cô ấy, quay qua nói với Ông Dịch Thiện: "Chị bị bệnh à, đánh người đến nghiêm rồi phải không."

Điều Lộ quan sát thấy tình hình phát triển quá mức chóng mặt, kéo tay cô mình lúng túng nói: "Cô, bỏ đi mà."

Cô ta hất tay, ngăn lời Điều Lộ: "Bỏ cái gì mà bỏ! Tôi hôm nay phải dạy dỗ đứa có người sinh mà không có người dạy này. Tôi nghe nói anh ta lớn hơn cô chính tuổi, lúc nhận nuôi cô cũng mới hai mươi mốt, cô nam quả nữ ở chung một chỗ, cô dám nói hai người không có làm chuyện bản thủ gì."

Điều Lộ cắn môi: "Cô, âm ỉ lên đối với danh tiếng của cô cũng không tốt, nếu như báo chí viết lên thì khó coi lắm"

Ông Dịch Thiện châm chọc: "Khó coi? Cô hiện giờ còn sợ khó coi à? Do nó làm đó! Làm rồi thì đừng có sợ người khác nói! Xúi bẩy Cận Tây Trầm gây ra những việc đó thì đừng có trách cô."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiền Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngủ chung giường

Chuyển ngữ: Mic

Nghe vậy, Điều Lộ run lên một cái, không dám lên tiếng nữa.

Một khoảnh đất trời nhỏ nhoi giường cung bật kiểem, ngay cả bầu không khí cũng muốn đóng băng, căng thẳng vô cùng, phảng phất như hô hấp lớn tiếng cũng có thể chấn động.

Ôn Đồng cũng không nhẫn nại nữa, đáy mắt lộ ra giận dữ: "Ông Dịch Thiện chị nói cho rõ đi, mở miệng ngậm miệng đều là chuyện Cận Tây Trầm làm, có chuyện thì chị cứ nói toạc ra chứ đừng có ở đó mà la lối khóc lóc cho xấu mặt. Tốt xấu gì chị cũng là diễn viên được đề cử, giữ lại cho mình chút mặt mũi đi."

Ông Dịch Thiện cười lạnh: "Giữ lại chút mặt mũi hả, đồ dê tiện như cô vậy mà lại giả bộ làm người tốt."

Ôn Đồng day thái dương, cảm thấy huyết vị nơi đó đang nhảy thành thạch, có muốn cũng nhịn không được: "Miệng chị ăn nói cho sạch sẽ một chút, lại một đồ tiện nhân nữa coi, có tin tôi đánh chị về mà nhận không ra không." (Mic: câu này nguyên văn tác giả viết, hôm phải mình chém =))

Điều Lộ kéo tay áo cô ta, áp ứng nói: "Cô, có gì thì nói thẳng hoàng, đừng chửi."

Ông Dịch Thiện quay đầu phần nộ trừng mắt: "Con nhóc chết tiệt, tao lúc đầu không phải cũng là vì trút giận cho mày hay sao. Mày kêu mẹ mày tới trước mặt tao khóc lóc, nói đồ tiện nhân này bắt nạt mày, còn si nhục mày, kêu tao trút giận giùm mày. Nếu không sao tao lại tới nông nổi ngày hôm nay, bây giờ mày trái lại kêu tao ăn nói cho thẳng hoàng, cút ngay!"

Điều Lộ cúi đầu càng lúc càng thấp, cuối cùng trực tiếp quay đầu nhìn sang bên cạnh, giống như động vật nhỏ bị hoảng sợ.

"Chị có gì thì nói thẳng đi, tôi không có tâm trạng nghe chị ở đây chửi chó mắng mèo." Ôn Đồng nói

Ông Dịch Thiện hừ một tiếng: "Được, nếu như cô đã nói có chuyện thì nói thẳng, vậy tôi cũng không quan co nữa. Ôn Đồng đúng không, tôi lần lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy rồi, nhưng chưa bao giờ gặp người có kỹ thuật diễn giới như cô vậy, ở đây nói với Lâm Tu Trúc không đề ý, quay đầu đã kêu Cận Tây Trầm gây áp lực với công ty của tôi, kể đó tôi bị đóng băng, hợp đồng toàn bộ đều bị hủy bỏ, hiện giờ còn có paparazi đeo bám, ngồi chồm hổm trước cửa nhà tôi. Ôn Đồng, không ngờ tuổi cô còn nhỏ như vậy nhưng lại thật không biết xấu hổ!"

Ôn Đồng kinh ngạc: "Tôi báo Cận Tây Trầm gây áp lực với công ty chị khi nào, chị nói chút đạo lý coi. Lại nói, chị đánh tôi, tôi đưa vào cái gì mà không để tâm chứ. Tôi là nể mặt mới không tính toán với chị, chị đừng cho rằng tôi thật sự không bận tâm"

Ông Dịch Thiện quả nhiên cười lạnh: "Cô thừa nhận rồi đúng không?"

"Tôi thừa nhận lúc nào chứ, chị liệu có thể thủ đòn nào chút được không." Ôn Đồng cảm thấy đau hết cả đầu, đúng thực không muốn lại dây dưa với chị ta nữa.

"Cận Tây Trầm biết sau lưng anh ta có có người khác không nhỉ? Tôi nghe nói anh ta là người có tác phong thủ cựu, ngay cả weibo cũng không có, không biết anh ta liệu có biết mấy chuyện không để người khác thấy của cô với Chu Ngôn Thành không nhỉ." Chị ta lên tục gào lên, hình tượng khí chất hoàn toàn mất sạch, giống như mụ đàn bà chanh chua.

Thấy chị ta ăn nói càng lúc càng khó nghe, Đại Mông rốt cuộc không nhịn được: "Chị nói láo, đầy đủ là Chu....."

Vừa nói được nửa câu, Ôn Đồng đã đưa tay ngăn trước mặt Đại Mông, chặn đứng nửa câu còn lại.

"Nhất mỗ quy nhất mỗ, đừng liên lụy Chu Ngôn Thành!"

Ông Dịch Thiện bắt đầu thét lên: "Đừng liên lụy anh ta? Tôi sao lại không thể kéo anh ta vào? Chỉ cho hai người làm không cho người khác nói sao?"

Ôn Đồng nhúc nhúc nói: "Được, chị tiếp tục đi, tôi đi trước một bước."

Cô ta còn muốn tiếp tục nặng, nhưng Điều Lộ đã trực tiếp kéo tay áo cô ta lùi ra sau: "Cô, đủ rồi, đừng nói nữa mà. Còn ngại không đủ mất mặt sao?"

Không lên tiếng còn đỡ, vừa lên tiếng thì Ông Dịch Thiện đã xù lông lên, nhéo cánh tay cô ấy chửi: "Cái đồ ăn cây táo rào cây sung! Tao bây giờ không chỉ không có hi vọng với vị trí ảnh hậu, ngay cả công việc cũng không có. Điện ảnh, phim truyền hình, quảng cáo đều bị hủy. Tao vừa mới ký hợp đồng hai mươi năm với công ty, thật sự bị đóng băng suốt hai mươi năm thì tao đã bốn mươi sáu tuổi rồi, còn có ngày nổi danh gì chứ, tao bây giờ như vậy còn không bằng chết." Nói rồi bắt đầu gào khóc: "Bọn chúng muốn ép tao chết mới hài lòng mà, tao.....tao còn không bằng chết cho rồi!"

Ôn Đồng ôm đầu, không nói một lời.

Trên thực tế, cô vốn chưa từng gặp qua dạng người la lối khóc lóc lại khoe mẽ như vậy, nhất thời não bộ cũng phản ứng không kịp nên làm như thế nào. Lại không thể đánh một trận, cái bại tai vừa rồi đó cũng bởi vì chị ta nói xấu Cận Tây Trầm nên nhất thời không dám được.

Ôn Đồng đi lên trước: "Mặc kệ chị tin hay không tin, chuyện đóng băng chị không phải chủ ý của tôi. Nhưng dựa vào những lời hôm nay chị mắng tôi và Cận Tây Trầm, tôi không thể nào lại nhịn chị nữa."

Ông Dịch Thiện mới khóc xong hãy còn chút hoảng loạn, nhưng vẫn cố gắng trấn định như trước: "Diễn cứ như thật, nhịn tôi? Hahaha....."

Điều Lộ lúng túng đỡ cô ta, bị cô ta xia trán hỏi: "Rốt cuộc cô ta có bắt nạt, si nhục mày không? Nói thật cho tao nghe."

Điều Lộ không dám nói, cắn môi nửa ngày trời mới ập a ập ứng: "Cháu.... không...phải, cô ta không...có..." Đang nói thì chợt khóc toáng lên, ôm mặt nói: "Là cô nói cháu vừa mới vào nghề, nếu như không dùng thể thân thì sẽ cực kỳ thu hút fan, cho dù kỹ thuật diễn có thể nào đi nữa cũng không sao, nhưng mới ba ngày rồi, mới có chút xu thời gian mà cô ta đã không kiên nhẫn nói với đạo diễn muốn thay cháu quay. Cháu tức quá, nói với mẹ cháu"

Ông Dịch Thiện giận đến phát run: "Mày! Mày với mẹ mày đúng là....."

Điều Lộ mặc kệ cô ta, mặt đầy nước mắt nhìn Ôn Đồng, giọng nói cũng gần như van xin: "Tôi lúc ấy cũng là nhất thời tức giận, tôi xin lỗi cô, Ôn tiểu thư, cô đi tìm bác sĩ Cận nói mấy câu tốt đẹp, xin cô đó."

Không rõ là cảm xúc gì, nhưng Ôn Đồng nghiêm túc nhìn cô ta hết mấy giây: "Điều Lộ, cảnh đó không có ai biết là tôi đóng, cô hà tất gì phải tự mình âm ỉ khiến dư luận xôn xao."

Đầu từng con từng con đau nhói, cảm giác hít thở không thông nơi ngực lại bắt đầu lan tràn.

Chính vào lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

"Cận Tây Trầm?" Ôn Đồng cố hết sức để giọng nói trở nên bình tĩnh.

"Úm, lâu như vậy mới bắt máy, lại chạy đi đâu à?" Âm thanh bên kia dường như có tiếng giấy lật giờ sột soạt, ngữ điệu cũng thờ ơ, hình như còn mang chút ý cười.

Biết anh hiện thời đang ở trong nước, Ôn Đồng bắt đầu không chút kiêng dè chuyện phẩm với anh: "Nói ra chắc chú có thể không tin, cháu đây là đang cứu người, tranh thủ từng giây."

"Thực sự rất khó tin." Anh nói, ngữ khí vô cùng chân thành.

"Đúng đó, cháu thực ra đang trông về thành phố Thanh Giang, hi vọng một giây sau có thể nhìn thấy bóng dáng chú." Nghe ra anh hoàn toàn không tin, Ôn Đồng dứt khoát tiếp tục nói nhắm với anh.

"Chuyện này chú có thể tin à?" Ý cười của anh càng đậm, ngay cả bàn tay lật văn kiện cũng dừng lại.

"Đương nhiên có thể, trái tim cháu có thể soi cả nhật nguyệt, không tin bây giờ chú ngừng đầu quan sát thử ánh trăng liệu có phải đang rất sáng." Ôn Đồng nói thập phần kiên quyết, chân thành lại nghiêm túc.

"Hiện giờ trời đang mưa, Đồng Đồng." Cận Tây Trầm đi đến bên giường, mở cửa sổ ra một chút, để tiếng mưa xuyên qua loa truyền vào tai cô.

"....."

"Thực ra trái tim cháu không chỉ có thể sáng soi nhật nguyệt, thực ra ngay cả mưa rơi tuyết đổ cũng chiếu rọi, bằng không chú thử lắng nghe kỹ coi, hẳn là cũng có thể nghe ra." Ôn Đồng rất mực chân thành tuyên thệ với điện thoại cầm tay.

"Tốt lắm, tạm tin cháu vậy." Anh ngừng một lúc, ngữ khí lại đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Bây giờ ở đâu, nói thật đi."

Sao mà vừa rồi còn mưa thuận gió hòa, vừa quay đầu thì đã mưa đá kèm chớp giật rồi vậy? Tình hình của anh liệu có thể cải thiện chút được không.....

Ôn Đồng thành thật: "Cháu đang ở trong căn cứ, không có ra ngoài. Nếu như chú tin cháu, vậy thì phải tin mọi thứ của cháu, không thể tin một nửa chứa lại một nửa. Đây là thiếu đạo đức."

"Uông Dịch Thiện." Anh nhàn nhạt nói, có nhóc này còn quá trẻ, gat người cũng không biết đi xa một chút, giọng nói của Uông Dịch Thiện từ trong loa còn truyền ra được.

"Được rồi, cháu tôi nói..... xem họ quay, không biết sao chị ta cũng có mặt." Ôn Đồng lu xau vổ trán, tai người này sao lại tốt như vậy chứ. Hơn nữa rõ ràng đã biết mà còn có ý hời hợt, quá ư gian xảo rồi.

"Vì sao giấu chứ?" Tiếng mưa vẫn rơi đều, khiến tiếng nói anh giống như mảnh vỡ, nhàn nhạt lơ mơ nghe có chút không rõ ràng.

"Lịch mui giờ thôi, cháu nghĩ giờ này cháu hẳn là đang ngủ, cháu thể cháu định sáng mai sẽ nói với chú." Thực ra cô sợ anh sẽ mất hứng.

Anh đối với việc có chơi thể thao mạo hiểm trước giờ không hề ủng hộ, lại thêm lần trước ở chỗ này bị thương, sắc mặt anh càng không tốt. Nếu bị anh biết Uông Dịch Thiện ở đây, hơn nữa mới rồi cô còn đánh chị ta, anh nhất định lại không vui.

"Chú Cận, à vậy, thực ra cháu lòng vòng..." Hô hấp bên kia có hơi chậm, yên tĩnh khiến người ta bất giác căng thẳng, Ôn Đồng nuốt nước bọt cẩn cẩn thận thận giải thích.

Cận Tây Trầm ngắt ngang: "Muốn đánh cứ đánh, đánh xong chú chịu trách nhiệm"

"Dạ?"

"Nếu như thật sự nhện không được muốn đánh cô ta, cứ việc đánh, đánh rồi chú chịu trách nhiệm trị cho." Cận Tây Trầm lặp lại lần nữa, cô vẫn cảm thấy đầu óc ong ong, không đúng, anh không phải bị chồm sổ rồi chứ....

Không đúng nhì, đây là gọi điện, cũng đâu phải chơi trò nhắn tin, sao mà trộm số được.

"Thẳng thẳng như vậy không tốt đâu.....Hon nữa, chú là giáo sư bệnh lý học đó, cháu lừ như đánh rồi tạo thành vết thương chú trị không được thì làm thế nào? Tóm lại sẽ có bệnh chú không am hiểu chứ nhì?" Ôn Đồng gian nan hỏi ngược lại.

"Không, chú không có bệnh nào không am hiểu." Cận Tây Trầm nói: "Cháu không tin?"

Ngữ khí Cận Tây Trầm trầm thấp, dường như mang theo ý cười, còn chứa đựng đôi chút uy thế rõ rệt, Ôn Đồng lập tức lắc đầu: "Không! Y thuật của chú thiên hạ vô song tiền vô cổ nhân hậu vô lai già...."

"Được rồi, đủ lắm lời." Anh cười thành tiếng, mây đen vốn cùng áp lực vừa rồi dường như trong nháy mắt bị gió thổi tan, ầm ầm chiếu thẳng vào tận xương tủy, thấm vào tim phổi dễ chịu, mỗi một tế bào đều rít gào thỏa mãn.

Ôn Đồng thăm ảo não: Chỉ là một hai tiếng cười đã có thể khiến cô hạnh phúc đến vậy, quả thật quá thảm hại rồi.

Uông Dịch Thiện lại thét lên một tiếng, Ôn Đồng quay qua, thấy chị ta vào lúc này đang bị Lâm Tu Trúc túm tay phải, mặt nhăn mày nhỏ nói chuyện.

"Là cậu à? Cậu nạn nạn lần đứng bị đưa con gái đối trá này lừa gạt, nó vừa cùng với chú của mình không mình không bạch, lại vừa cùng với một diễn viên khác trong bộ phim phóng sự lần này là Chu Ngõn Thành cậu đây ở cùng với nhau."

Nghe thấy cô ở cùng Chu Ngõn Thành, trong lòng Ôn Đồng lập tức sừng sốt, vì thế liền vội vã che điện thoại nói: "Chú Cận chú nghĩ ngại trước đi, lát nữa cháu gọi lại cho chú."

Dứt lời cũng không đợi anh trả lời thì liền cúp máy, sau đó nhanh chóng chạy về.

Cô lần đầu tiên trông thấy vẻ há hốc kinh ngạc, hoàn toàn là biểu hiện kinh hãi của người đó: "Chị nói.....cái gì?"

Uông Dịch Thiện thấy anh ta đã tin, liền bắt đầu thêm mắm dặm muối: "Chú của cô ta lúc nhận nuôi cô ta mới hai mươi tuổi, chỉ lớn hơn cô ta có chín tuổi, anh tin cô nam quả nữ sống cùng nhau sẽ không xảy ra chuyện gì? Tôi nghe nói họ còn từng ngủ chung, nằm trên một chiếc giường bồi dưỡng tình cảm chú cháu, anh tin là trong sạch không?"

Rõ ràng đã bị tin này kinh ngạc đến không nói nên lời, quay đầu nhìn thẳng về phía Ôn Đồng, trong mắt mang theo vẻ đánh giá, nhìn chằm chằm vào cô.

Ôn Đồng cũng ngại ra, cô vốn không nghĩ tới Uông Dịch Thiện lại có thể hận cô như vậy, ngay cả loại chuyện dèm pha nói xấu này cũng làm, hoàn toàn không để ý thân phận là nhân vật của công chúng của mình.

Uông Dịch Thiện như thể mang tư thái của người thắng lợi, cười quái gở hỏi: "Ôn tiểu thư, cô dám nói cô chưa từng ngủ chung một giường với chú mình không?"

Ôn Đồng tròn mắt nhìn, hai tay siết chặt, cổ gồng nện ** đi đánh cô ta.

"Sao? Không dám thừa nhận? Vậy cô dám phủ nhận không?" Chị ta cười diễn cuồng, hiện trường hoàn toàn im ắng, ngay cả nhân viên chạy tới xem náo nhiệt cũng há hốc miệng.

"Phủ nhận hay không phủ nhận, liên quan gì đến cô chứ?" Âm thanh trầm thấp, kiểm chế nộ ý từ sau lưng vang lên, Cận Tây Trầm!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quan hệ chú cháu thuần khiết

Chuyển ngữ: Mic

Những người có mặt ở đó ai nấy cơ hồ đều ngại ra, nhất là Ôn Đồng, gần như có muốn cũng không cách nào có được phản ứng gì, chỉ có thể cứng ngắc đứng ngay tại chỗ, người nào người nấy đều giống như bị sét giáng xuống, ngoài chảy trong khét!

Anh sao có thể ở đây chứ! Không phải đang ở trong nước à? Tiếng mưa rơi vừa rồi trong điện thoại là sao hả? Rõ ràng có tiếng mưa kèm tiếng gió mà!

Trong đầu Ôn Đồng hiện giờ đầy câu hỏi nhưng lại không dám quay đầu, lo sợ sau lưng chỉ là ảo giác, là ảo ảnh do cô quá nhớ thương tạo thành mà thôi.

"Đồng Đồng." Cận Tây Trầm gọi.

Giọng của anh trầm ấm, giống như tiếng violin chậm rãi, réo ra réo rắt, hơn nữa lúc thốt ra hai từ đó, đích thực là một loại xuân được cực mạnh, khiến người mềm yếu rã rời!

Đừng run, đừng run! Cho dù anh có dùng âm thanh hấp dẫn như vậy gọi mày, cũng phải duy trì bình tĩnh!

.....

Vốn dĩ không có tác dụng. Ôn Đồng nhanh chóng thâm hít thật sâu muốn nghĩ tới chuyện bị thương nhất, nhưng vẫn như cũ không cách nào bình tĩnh lại, lại thêm tay anh hiện giờ đang khóa trên vai cô.

Cận Tây Trầm hơi khom lưng: "Cháu cứu người đấy à, còn nói không lừa chú."

Độ ẩm trên vai cùng hơi thở ấm nóng, tựa ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, nháy mắt tiêu rụi toàn bộ ý thức của cô.

Lực chú ý hoàn toàn ngưng tụ tại một điểm trên vai ấy, còn có phần da thịt nơi cổ kia, bất luận là nơi nào tiếp xúc với anh.

Thịch thịch thịch.....

Gần quá.....

Kể từ hai năm trước đã không gần hề tựa gần nhau đến thế.....

"Tại sao?" Anh khẽ thấp giọng nói, giống như dự đoán: "Hà?"

"....." Mặt Ôn Đồng đã đỏ bừng, từ góc độ của Cận Tây Trầm hoàn toàn có thể trông thấy da thịt nơi cổ áo cô cũng đỏ ửng, không tự chủ được cọ cọ ngón tay.

Vấn đề này quả thực là làm khó người quá, Ôn Đồng nghĩ hết nửa ngày cũng không tìm được câu trả lời thích hợp, còn có chuyện gì càng khiến người ta muốn khóc không ra nước mắt hơn là nói dối mà bị bề mặt ngay tại hiện trường không đấy!

Thành thật suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn né tránh ánh mắt anh. Cúi đầu xoắn xoắn tay, nói: "Chuyện này ấy mà....."nói ra dài dòng lắm, một hai câu không thể giải thích rõ được, trở về cháu sẽ nói tỷ mỉ với chú."

Ôn Đồng còn chưa kịp xoay người thì cổ tay đã bị tóm lấy.

Cô chỉ cảm thấy cả người bị kéo một cái thật mạnh, ngay sau đó rơi vào một vòm ngực rộng lớn. Eo bị người ta lập tức giữ chặt, dán sát trong lòng. Cằm bị siết rồi nhấc lên, một giây sau, cô mất mở trừng trừng nhìn gương mặt anh tuấn trước mặt càng lúc càng gần, mãi tới khi hai cánh môi mềm mại ấm nóng rơi trên môi mình.

Một loạt động tác lưu loát như mây trôi nước chảy, không có lấy một chút dư thừa nào.

Hàm răng đang khép bị cạy mở, đầu lưỡi nhanh chóng bị cuốn lấy, đầu lưỡi Cận Tây Trầm ở trong khoang miệng cô trần trọc mút hết lần này đến lần khác.

Ôn Đồng cảm thấy trong đầu bùng sáng, như thể trái qua một chuỗi trái phá oanh tạc cực lớn, toàn bộ đều ánh lên, để lại một khoảng trống rỗng.

Đầu lưỡi trong miệng đánh thẳng một mạch, cần quét công thành chiếm đất, mang theo sức mạnh không cho phép nghi ngờ.

Ôn Đồng không thể không nâng cằm, tay chân như thể run rẩy, lại rất nhanh hoàn toàn không chút tự chủ mà mềm nhũn, tay chân toàn bộ đều bám lấy Cận Tây Trầm, lưng được anh mạnh mẽ nâng lên, giữ chặt gáy đón nhận nụ hôn mạnh mẽ của anh.

Cô đối với việc này không chút kinh nghiệm, cũng chưa từng trải nghiệm qua cảm giác này, hoàn toàn xa lạ. Không giống như lần đầu tiên gặp động đất, xà súng hay là cảm giác rung động khi tận mắt chứng kiến một voi con sơ sinh ra đời, loại cảm giác này không cách nào dùng từ ngữ để miêu tả.

Đại não trong nháy mắt rơi vào trạng thái tê liệt, Ôn Đồng hoa mắt choáng váng không có bất kỳ nhận thức nào.

Qua một lúc lâu mới phát hiện mình đã bị anh ép sát vào lòng, cổ tay bị giữ chặt, tình thế vượt vẻ mỗi một tác da thịt, những nơi ấy tất cả đều trở nên kích động, đây là khoái cảm tới run rẩy. Mãi tới khi toàn thân hỗn hển không thờ nổi, anh mới hơi thả lỏng ra.

Ôn Đồng cả người mềm oặt, hai chân hai tay toàn thân đều không chút sức lực, lại được anh tiện tay ôm vào lòng.

Giọng nói anh vẫn trầm thấp dự hoặc: "Đồng Đồng, điều chỉnh hô hấp."

Ôn Đồng ngay cả chút hơi sức để gạt đầu cũng không có, nghe lời anh hít thở, tay anh đặt trên lưng cô nhẹ nhàng vuốt nhẹ cổ dễ dãi, vẫn như trong ký ức, đáng vẻ tuần tú mang theo một chút dịu dàng.

"Chú.....đang làm gì vậy?" Ôn Đồng khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói, chặt vật hỏi.

"Anh đang hôn em." Cận Tây Trầm nói.

"....." Vì sao?" Ôn Đồng hỏi lại lần nữa, ý nghĩa rất rõ ràng mà, cô hỏi vì sao, anh lại đột nhiên hôn cô!

"Anh đã hai mươi bảy tuổi rồi, Đồng Đồng." Cận Tây Trầm thở dài một tiếng.

"Anh lớn hơn em chín tuổi, không đợi được, anh cũng không muốn đợi nữa." Cận Tây Trầm nhắc tay, cẩn thận vuốt ve khoe mắt cô, ngữ khí trầm trầm có thể khiến người ta cam nguyện đắm chìm vào đó.

"Hà?"

"Cố một vài lời anh muốn đợi em lớn hơn một chút mới nói, nhưng em lại chậm chạp không hiểu, anh chỉ đành trước hết dùng hành động để nói với em. Anh thích em, muốn hôn em, muốn ở cùng em, làm tất cả mọi việc mà em thích." Cận Tây Trầm ngừng lại, trong ánh mắt thể hiện nhưng lại có một chút căng thẳng trước nay chưa bao giờ thấy: "Anh cảm thấy, em hẳn là cũng thích anh."

"Chú.....vừa rồi nói là.....chú thích..cháu?"

Ôn Đồng hoàn toàn ngây ra, anh thích cô sao? Hơn nữa hình như còn là thích rất nhiều năm? Không được, tin này quá shock rồi! Cô phải tỉnh táo lại!

Người trước mặt dung mạo anh tuấn, khí chất thanh thoát, có ngũ quan mà cô nhìn cả trăm lần cũng không ghét nổi, giọng nói của vô cùng dịu dàng, hiện giờ đang rất mực thâm tình bày tỏ với cô?

"Phải, anh thích em. Anh đã từng nói, anh chưa bao giờ sợ sinh lý từ biệt, mãi tới khi anh gặp em. Nếu có thể, anh sẽ không để em chịu một chút thương tổn, như vậy, em có đồng ý ở cùng anh không?" Cận Tây Trầm nói.

Toàn thân Ôn Đồng chấn động, cuối cùng đã có chút tỉnh táo.

Một khắc sau liền tròn tròn mắt nhìn anh, giống như nhìn thấy chiếc bánh ngậm vàng từ trên trời rơi xuống. Qua một hồi không biết là bao lâu, vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực, lấp ba lấp bắp mở miệng: "Chuyện đó.....chú không phải nghiêm túc đó chứ."

Cận Tây Trầm hạ tầm mắt nhìn cô: "Em thấy có giống đang nói đùa không?"

Ôn Đồng phảng phất trong nháy mắt rơi vào một vòng tròn mây mẩn, những chuyện mây mẩn đều ập tới cô, nhân mạo kim tình cũng là kim tình mây mẩn.

Đôi mắt chăm chăm nhìn anh, ánh mắt không nở dịch chuyển lấy nửa phần, từ trong đôi mắt tìm thấy đáp án, cô ngẩng đầu, trong đôi mắt trầm tĩnh kia chỉ trông thấy vẻ hoảng hốt của chính mình.

Hai tay thả xuống bắt gác núu vật áo anh, dường như muốn kéo anh qua, dán đến gần trái tim anh, tìm kiếm đáp án.

Một giây sau, giọng anh chậm rãi trầm thấp: "Vốn muốn đợi sau khi về nước, đợi anh giải quyết tất cả mọi việc rồi mới nói với em, kết quả nhất thời không nhẫn nại được. Nhưng mà nghĩ lại, đúng lúc trước mắt có gió mưa gai góc gì, tóm lại cô anh ở đây sẽ không có bất kỳ điều gì đáng để em phải chịu tổn thương, nếu như em muốn, chúng ta có thể tới bất kỳ nơi nào em thích để sống, em thấy được không. Đồng Đồng?"

Hai từ cuối cùng anh nói rõ ràng, nhưng lại uẩn chuyển kiểu điểm biết bao, tựa như lời tỏ tình đẹp nhất, những điều này rất trân quý!

Ôn Đồng chậm chạp từng chữ từng chữ mở miệng, như thể sợ kinh động đến giấc mơ đẹp chẳng dễ gì có được, đáng vẻ cẩn cẩn thận thận, trái tim đập thình thịch mãnh liệt, âm thanh vụn vỡ: "Anh.....thật sự, thích em sao?"

Một giây sau thể nhưng lại tự mình bắt đầu phủ định: "....."Đúng thật, vì sao anh lại thích em chứ?"

Cận Tây Trầm nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp đến độ không ngờ: "Anh có một cô bé tự mình nuôi lớn, nhiệt tình tùy tiện lại chân thành thiện lương, cho dù bị vứt bỏ thì trong lòng cũng chưa bao giờ có hận ý, được cưng chiều thì vẫn hiểu chuyện như lúc nhỏ. Anh đợi cô ấy lâu như vậy, đợi cô ấy từ từ lớn lên, em nói anh vì sao thích cô ấy ư?"

Cô không biết, chuyện xảy ra quá đột ngột, đột ngột đến độ cô cực kỳ muốn khóc.

Cảm giác này giống như cô mắc bệnh nan y, vẫn luôn biết mình không cách chữa trị, tuyệt vọng tiến hành vô số phương pháp cứu chữa không hiệu quả, nhưng không cách nào ngăn chặn bước chân cái chết đang đến gần.

Nhưng bất ngờ có một ngày, thuốc đặc trị từ trên trời rơi xuống, nói với bạn rằng thuốc này cứu được bạn, hơn nữa tuyệt đối có tác dụng, uống vào lập tức có thể mạnh khỏe nhảy nhót.

Loại cảm giác này quá không chân thật, người chơi tới bây giờ vẫn luôn ngưỡng vọng đột nhiên xuất hiện trước mặt, mang theo nụ cười khe khẽ ấm áp, nói với mình rằng anh ấy thích cô, còn đã thích rất lâu rồi.

Vào khoảng khắc ấy, Ôn Đồng cảm thấy những đợi chờ cùng tỳ khuất trước đó của mình đều đáng giá cả, thậm chí ngay cả con đau nhức tiềm tàng nơi đầu gối cũng ngọt ngào như mật.

Cô trước giờ là người không thích khóc, nhưng thời khắc này lại không kiềm chế được, trước mắt trở nên có chút mờ hồ, hỗn loạn đưa tay lau nước mắt, đột nhiên bắt được một chút dấu vết trong lời nói của anh, bất ngờ "A" lên một tiếng.

"Sao vậy?" Cận Tây Trầm hỏi.

Ôn Đồng thả tay áo anh, ngược mặt nhìn anh: "Anh nói, anh chờ em rất lâu rồi đúng không?"

Anh nhắc tay lau vệt nước mắt nơi khóe mắt cho cô, ngữ khí vẫn dịu dàng như trước: "Đúng."

Cho dù đã có đáp án khẳng định như vậy của anh, Ôn Đồng vẫn cảm thấy khó mà tin được, há miệng hết nửa ngày nói không nên lời, hết lần này đến lần khác vẫn hỏi đi hỏi lại: "Vi sao chứ?"

Cảm giác này quá giống với sự việc cầu mà không được, rất lâu rất lâu, lâu đến mức bản thân đã không biết hi vọng là gì, nhưng đột nhiên có một ngày nó rơi xuống người bạn, bất kỳ ai cũng cảm thấy kỳ diệu hỏi đi hỏi lại, vì sao.

Ôn Đồng thấy mình phản ứng như vậy rất bình thường, Cận Tây Trầm cũng rất kiên nhẫn trả lời: "Bởi vì em đáng để anh chờ đợi, hơn nữa, quãng thời gian chờ em trưởng thành rất tuyệt vời. Anh có thể tự tay dạy bảo em mọi việc, sau đó nhìn em từng chút từng chút trưởng thành."

An tâm một chút, nghĩ nghĩ rồi Ôn Đồng vẫn thành thật nói với anh: "Nhưng mà em có rất nhiều khuyết điểm đấy, tỷ như em uống rượu, em lên lút chạy đi chơi thể thao mạo hiểm, em còn đánh nhau với người khác, anh đều có thể nhịn sao? Còn có lẽ như sau này có người nói anh cùng với cháu gái của mình *, vậy anh làm thế nào đấy? Lỡ như anh một ngày nào đó hối hận thì em phải làm thế nào, còn nữa....."

Tất cả thấp thỏm lo âu đều bởi vì một nụ hôn không chút dự báo mà gián đoạn, rằng mỗi triển niên thật lâu, Cận Tây Trầm lần nữa buông cô ra, đầu lười nhè liếm khóe môi cô: "Em có thể làm bất kỳ việc gì em thích, anh sẽ ở cạnh em."

Ôn Đồng ôm ngực thờ dốc: "Thế nếu em sợ sấm sét, sợ tối quần lấy anh mà ngủ?"

"Chúng ta ở với nhau, ngủ cùng cũng là chuyện đương nhiên." Cận Tây Trầm nói.

"....." Cô sao lại cảm thấy từ "ngủ" này, cùng với "ngủ" mà cô nói không giống nhau nhi.....

"Thế nếu em có tình gây sự, không nghe lời?" Ôn Đồng hỏi.

"Đây là đặc quyền của em." Cận Tây Trầm lại nói.

Ôn Đồng hé miệng, hết nửa ngày lại nghe Cận Tây Trầm hỏi: "Còn muốn tiếp tục hỏi không?"

"Không hỏi nữa." Ôn Đồng nói.

Anh thấp giọng cười khẽ một tiếng, lung tung vô đầu có mấy cái: "Mấy việc mà em nói kia rõ ràng đều là chuyện anh nên lo lắng, em chỉ cần khỏe mạnh, an tâm được anh yêu chiều là được." Nói rồi thái dương anh khẽ sát với cô, ngữ khí càng trầm thấp: "Cho tới bây giờ, em liệu có phải nên nói cho anh biết, vì sao lại gạt anh?"

Ôn Đồng yên lặng một lúc lâu, trầm nghĩ sao anh còn nhớ vậy: "Em không phải sợ anh.....tức giận sao....."

Tay anh rất không quy củ vuốt ve lưng Ôn Đồng, cô lẽ là huyệt vị, cũng có lẽ là không biết nơi nào, dù sao anh nhẹ nhàng ấn một cái, cả người xụi lơ như thể mất hết sức lực, anh cười bên tai cô: "Mẩn cảm đến vậy?"

Ôn Đồng sợ hãi, vội vàng níu lấy tay anh, ngăn cho anh tiếp tục hành hung: "Bình tĩnh đi chú Cận, đang ở ngoài đó! Sau lưng còn có biết bao nhiêu người kia, còn có một Uông Dịch Thiên chờ bóp chết em bất kỳ lúc nào, anh bình tĩnh coi!"

Cận Tây Trầm quả nhiên buông cô ra, ỷ cười nơi khóe môi không hề biến mất, ánh mắt nhìn cô vẫn một mực chứa đựng yêu chiều vô hạn, khiến cô gần như đứng không vững.

Từ năm mười hai tuổi gặp được Cận Tây Trầm, trái tim Ôn Đồng vẫn luôn ở chỗ anh, sáu năm qua, cô không thời khắc nào không hi vọng anh có thể thích mình. Bất gặp bất kỳ chuyện gì dù không liên quan vẫn liên tưởng đến anh vẫn có thể liên hệ với anh.

Mưa nhỏ mùa thu tí tách tí tách, tuyết động ngày đông dày nặng nề, hoa đào mùa xuân nở rộ, còn có ve kêu ngày hạ, tất cả đều chứa đựng tình yêu đối với Cận Tây Trầm.

Cuối cùng, giấc mơ này đã trở thành hiện thực, sáu năm ghi nhớ khắc sâu tận đáy lòng, những kỷ ức ấy vẫn vô cùng mới mẻ.

Ôn Đồng thấy mình rất may mắn, ngay cả nhiều lần bị vứt bỏ cũng cảm thấy may mắn vô cùng, bởi vì bị bỏ rơi, cô mới có cơ hội gặp Cận Tây Trầm, có thể lúc ông trời đóng cánh cửa lớn này với bạn thì cũng sẽ mở cho bạn một ô cửa sổ khác.

Nếu như có thật sự không thuốc chữa trị, vậy thì cũng không sao, ít nhất cuộc đời này đã có được điều mình muốn nhất, thế là đủ rồi!

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên có chút muốn khóc, gần như là gầy tiếp theo, cô đã xông vào lồng ngực đã rất lâu không gặp kia, vùi sâu vào đấy.

Cảm giác này giống như chìm vào đáy biển, xung quanh đều tối âm u, bất ngờ xa xa có một con thuyền, ánh đèn chiếu vào mắt, vớt lên, còn cho bạn một chiếc giường mềm mại, một ly nước ấm.

Cận Tây Trầm, Cận Tây Trầm

Ôn Đồng trầm lập đi lập lại cái tên này trong lòng, cảm thấy trái tim mình ngập tràn may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 24: Cởi xuống

Chuyển ngữ: Mic

Mình tạm không đăng chương 23 do nội dung lệch với mạch truyện hiện tại (Định vẫn đăng như bản của tác giả nhưng sợ mọi người khó theo dõi nên mình tạm lược). Mình sẽ bổ sung sau khi hoàn truyện nhé!

"Thích một người tự nhiên sẽ sùng bái người ấy, lúc trước cậu nói với mình người cậu tôn kính nhất chính là chú Cận, hiện giờ mình cảm thấy hình như đã thay đổi, đây liệu có phải biểu hiện cậu.....cảm xúc đã thay đổi?" Đại Mông cảm thấy khó mà mở miệng.

"Đại tiểu thư, chuyện này có thể giống nhau sao?" Cố gắng nén kích động, trợn mắt, vở vai Đại Mông nói: "Mình cho cậu một ví dụ. Tỳ như cậu thích ăn thịt, cậu có thể vì miếng thịt mà bỏ cơm trắng không?"

Đại Mông tự lự một lúc, khẳng định nói: "Có thể lắm."

Ôn Đồng cảm lặng.... Được rồi ví dụ này cũng không thích hợp lắm, lúc đang muốn đưa một ví dụ khác thì Đại Mông lại hỏi trước: "Nếu như cho cậu lựa chọn giữa cậu và Cận Tây Trầm được sống, cậu chọn ả?"

"Đương nhiên chọn Cận Tây Trầm rồi, cậu có ngốc không đấy." Ôn Đồng bắt đầu ngắt lại, mình sao lại làm bạn bè thân thiết nhiều năm đến vậy với Đại Mông.

"Cậu vừa rồi có thấy mình và Cận Tây Trầm hôn nhau không? Có thấy không có thấy không?" Ôn Đồng hỏi.

"Thấy chứ, nhưng mà....." Đại Mộng lại khó mở miệng lần nữa.

Chỉ là thần tượng thuần túy, hôm nay là lần gặp đầu tiên, sau này có lẽ cũng không có cơ hội gặp gỡ lần thứ hai.

Đại Mộng tiếp tục kiên trì: "Thế nếu như Cận Tây Trầm bảo cậu bỏ thể thao mạo hiểm, cậu cũng có thể đồng ý chứ?"

Ôn Đồng: "Mình có thể, mình cũng không phải không có thể thao mạo hiểm thì không thể sống, yêu thích, yêu thích, cậu hiểu mà."

"Thế không có Cận Tây Trầm cậu không thể sống sao?" Đại Mộng nháy mắt với cô, vậy mà còn học nói năng khách sáo?

"Nói ra cậu có thể không tin, đừng nói là thể thao mạo hiểm, anh ấy có bảo mình từ bỏ sinh mạng, mình cũng không chút chần chừ." Ôn Đồng cười.

Đại Mộng kéo chéo áo cô: "Cậu đừng nghiêm túc thế, nói nghiêm trọng như vậy, cậu đừng dọa mình mà."

"Cậu thấy mình giống đang nói đùa sao?" Ôn Đồng xoay người, cứ thế rời đi.

Không đúng, trước đây cô rõ ràng nói, điều quan trọng nhất trong đời chính là thể thao mạo hiểm, không có nó, chỉ bằng chết cho rồi!

Hiện giờ vì Cận Tây Trầm thế nhưng lại có thể bỏ thể thao mạo hiểm? Xem ra sức mạnh tình yêu quả thật không thể nghi ngờ nha! Đại Mộng nghiêm túc tổng kết.

**

Bên này, Ưông Dịch Thiên đã đồng ý thực hiện một lần thể thao mạo hiểm không mặc trang bị an toàn, thực ra mỗi một người đều biết, rất khó!

Với lá gan bé tí của Ưông Dịch Thiên, không phải chỉ trong chốc lát thì đã có thể khắc phục, cho dù có thể đi nữa, thể thao mạo hiểm đòi hỏi kỹ xảo, năng lực phán đoán để giải quyết những nguy hiểm không lường trước được cùng với thể lực cực tốt, những điểm này không phải Ôn Đồng coi thường chị ta, mà là Ưông Dịch Thiên một điểm cũng không hội đủ.

Đổi với vấn đề này, ngoại trừ Ôn Đồng và Cận Tây Trầm không có lòng dạ thành thoi, Lâm Tu Trúc với vàng sắp xếp hiện trường thì những người khác phần lớn đều cười chế giễu.

Ưông Dịch Thiên hiển nhiên cũng biết bản thân mình mới rời miệng, hiện giờ đã leo lên lưng cạp khó mà trèo xuống, không thể không lên, nhưng lên rồi chính là nguy hiểm, cũng khó có thể lựa chọn.

Thấy Cận Tây Trầm đứng phía kia tán gẫu vô cùng khoan khoái, chị ta càng khóc không ra nước mắt, hai người này không phải hợp mưu chơi mình chứ hà.....

Vậy mà chị ta vẫn cứ ngốc nghếch như thế nhảy vào.....

Hèn hạ vô sỉ không có giới hạn..... Những từ ngữ có thể dùng trong lòng Ưông Dịch Thiên đều dùng để mắng Cận Tây Trầm một lượt, cuối cùng vẫn là tuyệt vọng, có mắng nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì, tên đã lên cung rồi.

Bên này vừa nghe Ưông Dịch Thiên muốn đo sức, Đại Mộng cũng rất cao hứng, cho nên kéo Ôn Đồng tới một vị trí cực kỳ tốt, ngồi chờ Ưông Dịch Thiên xấu mặt.

"Mình nói nè Đại Mộng, lòng dạ cậu thế này không phải là quá đen tối rồi ư." Ôn Đồng nói.

"Không đen không đen, mình đây là sự ủng hộ nên có đối với mình tính, cậu quên mình thuộc tộc truy tinh nghiêm túc à!" Đại Mộng chớp chớp mắt, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Ôn Đồng cũng mặc kệ cô, ánh mắt chỉ dõi theo bóng dáng anh tuần phía trước kia, hình như anh sau khi về nước còn cắt tóc? Có hơi ngắn.

Ồ, nhìn kỹ lại, hình như còn hơi gầy.

Vóc dáng Cận Tây Trầm so với bình thường cao hơn rất nhiều, thế nên lúc nói chuyện anh sẽ hơi hạ thấp đầu, nghiêng người. Cứ chi cực kỳ nhỏ như thế không có gì nhưng lại vô cùng khảo nghiệm giác dưỡng, được anh thực hiện rất tốt.

Lúc nói chuyện, tốc độ thông thả mà rõ ràng, lúc nghe người khác nói sẽ nhìn vào mắt họ, thể hiện sự tôn trọng lớn nhất với họ.

Đây chính là Cận Tây Trầm, người cô thích suốt sáu năm, người đã khắc sâu vào trái tim suốt hơn hai ngàn ngày đêm.

Anh ưu tú như vậy, từ nay về sau thế nhưng lại chỉ thuộc về cô.

Họ sẽ ở cùng nhau, cùng ăn cùng ngủ, chọn quần áo cho nhau, chuẩn bị mọi thứ cho đối phương.....

Chỉ tùy tiện nghĩ thế thôi mà Ôn Đồng đã hạnh phúc đến muốn hét lên.

Thật khó tin, anh vậy mà cũng thích mình rất nhiều năm, có lẽ không lâu như cô, nhưng tuyệt đối sâu đậm hơn cô, để che chở cho cô, anh một mình chịu đựng cô đơn, kiên quyết ép mình đi đến nơi gian khổ như Kenya.

Anh đây là hi vọng mượn hoàn cảnh khổ cực, bận bịu cùng nguy hiểm để quên cô sao? Dùng cách thức tàn khốc như vậy để khiến bản thân mất đi cảm giác?

Từ trước đến giờ, anh đối với bản thân đều không lưu lại chút đường sống như vậy, nhưng với cô thì vẫn luôn dụ dỗ chiều chuộng, cho dù không đáp lại tình cảm của cô thì những ngày tháng cô cho rằng anh ghét mình kia, anh vẫn tỷ mỉ chăm sóc cô thỏa đáng, trước nay không có lấy một chút sơ xuất.

Dường như Cận Tây Trầm phát hiện ánh mắt của cô, quay đầu sang, liếc cô một cái rồi quay về.

"Nè nè nè Đại Mộng, cậu xem Cận Tây Trầm nhà chúng ta vừa rồi liệu có phải cười với tớ không?" Ôn Đồng lập tức mạnh mẽ kéo tay Đại Mộng.

Đại Mộng kinh hãi: "Cậu bình tĩnh chút coi, nhìn cậu hiện giờ nào còn có một chút phong thái của đại thần thể thao mạo hiểm đâu, hoàn toàn là thiếu nữ mới yêu. Hơn nữa người ta là liếc cậu một cái, không có cười với cậu."

"Không có sao? Cười mà." Ôn Đồng nói.

Bên này cũng theo ánh mắt của anh liếc một cái, nói: "Ôn Đồng tiểu thư trông quả thật vô cùng thẳng thắn, cậu may mắn đấy Jin."

Cận Tây Trầm cười: "Đúng thật, tôi gặp may."

"Có điều, những gì cô nâng cao tôi cậu thật sự không đề tâm sao? Hình như đối với kiểu quan hệ của hai người thì trong nước của mọi người không hiểu, cậu không hỏi hạn?"

"Hỏi hạn? Sáu năm rồi, nếu hỏi hạn thì đã hỏi hạn từ sớm, nào còn chờ tới hôm nay." Cận Tây Trầm đáp.

Những gai góc cùng khó khăn trên con đường ấy quả thực khiến người ta đau đầu, nhưng so với việc mất đi cô, những chuyện kia đều vui vẻ chịu đựng.

Hay nói cách khác, Cận Tây Trầm anh còn sợ bị chơi xấu? So gái bây so chơi khăm người khác, anh nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất, ai muốn khiêu chiến, cứ việc tới đây.

"Rất tốt, mình đợi ăn kẹo hi của hai người nhé hahahaha....." Người đó cười lớn vỗ vỗ vai Cận Tây Trầm.

Cận Tây Trầm ngẫm nghĩ: "Nhất định nội trong vòng ba năm"

Sùng sốt, anh ta chỉ thuận miệng nói thôi, anh thế nhưng còn thật sự bắt đầu cân nhắc tuổi kết hôn theo luật định?

Không có giới hạn mà không có giới hạn mà.....Người đàn ông này đúng thực không có giới hạn, một cô gái xinh đẹp và đáng yêu như thế, kiếp trước cô rốt cuộc là tích đức hay là tạo nghiệt mà gặp phải một gã đàn ông không có giới hạn như thế!

**

Lâm Tu Trúc bỏ trí đại điểm xong, cố gắng chọn một nơi tương đối bằng phẳng an toàn, mặc dù hiện giờ cũng không mong chờ gì vào Ưông Dịch Thiên, nhưng nhìn chung ảnh hưởng mạng người cũng không tốt, vẫn là bảo đảm an toàn là trên hết.

Anh cũng không phải mấy gã cuồng thể thao mạo hiểm kia, anh là một thương nhân.

Nghe tới đây, anh một lần nữa gạt lệ chua xót, ai cũng nói thương nhân là đồ tư bản hút máu, sao mà vừa gặp phải Cận Tây Trầm, anh lại thành kẻ bị hút máu thế?

Lẽ nào làm bác sĩ, rút máu riết quen tay luôn rồi?

Không đúng, khẳng định là thằng nhãi đó trời sinh chính là kẻ vô lại như vậy! Trong lòng Lâm Tu Trúc âm thầm tổng kết.

Hiện trường vừa bố trí xong, anh liền chạy qua thông báo, đợi đến khi xong rồi vẫn còn phải nhờ thằng nhãi kia xem thử lại nữa. Sự việc quá lớn không thể nào cứ tính hết trên một mình Uông Dịch Thiên, bộ phim phóng sự này bởi vì có ta mà đã xảy ra rất nhiều chuyện rồi.

Lại nói vài câu với Cận Tây Trầm rồi chạy tới hiện trường bên kia, Uông Dịch Thiên cũng rề rề đi theo.

Cận Tây Trầm lúc này mới cất bước đi về phía Ôn Đồng, Đại Mông kéo tay Ôn Đồng lắc mạnh: "Chú cậu tới rồi chú cậu tới rồi!"

"Cận Tây Trầm cũng đâu phải lang sói.....cậu cần gì phản ứng dữ vậy!" Ôn Đồng nói.

Cô nhìn anh đi tới, bước chân vững vàng, không nhanh không chậm đi về phía cô, từng bước chân giống như bước vào trái tim cô, từng bước từng bước.

Ôn Đồng nghe thấy trái tim mình đập thình thịch như sấm dậy, người này, bất luận nhìn bao nhiêu lần đều không cách nào khống chế âm thanh rung động của trái tim.

Cận Tây Trầm ngồi xuống cạnh cô: "Đây là cái gì?"

Ôn Đồng hoàn hồn, nhìn theo ánh mắt của anh, hiểu ra: "Hả? Đại Mông với Tam Họa làm đây, cảm thấy rất đẹp nên tặng cho em."

Một chiếc vòng tay tự đan, hoa văn tinh xảo phức tạp, là kỹ thuật đan độc đáo của Kenya, cũng chỉ có cô nương khéo tay như Đại Mông mới có thể học nhanh như vậy.

"Tháo xuống đi." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng không hiểu vì sao: "Cái này em dám cam đoan, Đại Mông cảm thấy đẹp mắt, không có ý hạ chiến thư, cô ấy đánh không lại em."

"Ồ Kenya, tặng những thứ như vòng tay, vòng cổ làm quà chính là mang ý cầu hôn." Cận Tây Trầm nói.

Đùa gì vậy!

Ôn Đồng "a" một tiếng đứng bật dậy, cầu hôn? Không phải nói là hạ chiến thư sao!!!

Nét mặt anh bình thản, không có lấy một chút luống cuống xấu hổ sau khi lời nói dõng dạc bị vạch trần, vẫn thản nhiên như thế vừa mới hoàn tất một buổi giảng dạy y học sơ trường.

Lừa người khác còn có thể lừa tới hợp tình hợp lý, có lý chẳng sợ như vậy, Ôn Đồng thực sự phục người đàn ông trước mặt này, nhưng phục thì phục, chứ bị lừa tóe lại vẫn phải nổi giận.

"Không tháo!" Ôn Đồng nói.

"Không tháo xuống, vậy là nào có vị trí khác giành cho anh chứ? Còn nữa, em nhanh như vậy đã không còn hứng thú với anh, đi yêu người khác sao?" Cận Tây Trầm nói.

Cả người áp đến gần, ánh mắt mang theo một chút nghiền ngẫm. Sau đó không biết lấy ra từ đâu một chiếc vòng tay tết còn đẹp hơn, được hai ngón tay của anh nhắc lên, Ôn Đồng nháy mắt nhớ ra, nửa tháng trước lúc anh dùng hai ngón tay xách cái BCS vuông vức, cũng là biểu cảm như vậy!

Đùng một tiếng, Ôn Đồng cảm thấy cả người mình đều nóng hết cả lên.

Nếu như lúc ấy anh cũng thích cô, thế? Có ý rồi!

.....

Hiền nhiên, Ôn Đồng không phải là người cứng nhắc đến vậy, khí thế cũng không thể làm cam ăn, vì vậy đành chấp nhận suy nghĩ này, được rồi người đàn ông cô thích, vẫn luôn gài bẫy người khác như vậy, cô biết mà.

"Cái đó.....Chú Cận, hai người đừng có ân ái ái ái như vậy trước mặt tôi có được không vậy! Suy nghĩ tới tâm tình của cậu độc thân khác giùm với!" Đại Mông gian nan nói.

"Cô cảm thấy bị ngược đãi?" Cận Tây Trầm quay đầu, hỏi.

"Ừ ừ ừ!" Đại Mông gật đầu.

"Thế cô đi xa một chút." Cận Tây Trầm nói.

.....

Đại Mông suyết khóc, thầm nghĩ: Bà nó tôi là để hai người bớt phóng túng một chút, không phải để anh càng vô si! Vì sao bảo tôi đi xa một chút chứ hai người không thể kiềm chế một chút hả!

Nhưng mà cô không dám nói, chỉ dám nơm nớp kêu một tiếng, sau đó nhanh chóng lui sang một bên, để lại vị trí cho hai người tiếp tục ân ái ái ái.

"Đồng Đồng, qua mấy ngày nữa là ngày giỗ của ba em, có muốn đi gặp thử không?" Cận Tây Trầm chợt hỏi.

Ôn Đồng kinh ngạc, lập tức gật đầu.

Ngày giỗ của ba cô anh trước giờ không hề vắng mặt, mỗi lần đầu dẫn cô về New Zealand, để cô một mình trò chuyện với ba, cô lúc trước còn đùa: "Cận Tây Trầm, nếu như chú đối xử không tốt với cháu, cháu sẽ tố trạng với papa, sau đó bảo ông ở trong mơ hù dọa chú."

Lúc ấy Cận Tây Trầm nhất định sẽ cười nói: "So với dọa chú, chú càng muốn ông ấy nguyện ý gặp con gái của mình."

Khóe mắt Ôn Đồng nóng lên, đúng vậy.

Sáu năm rồi, chớp mắt ba cô đã ra đi nhiều năm như vậy.

Nếu như có thể, cô vô cùng mong muốn được gặp ba cô trong mơ một lần, nhưng trời không chiều lòng người, cô một lần cũng chưa từng gặp ông trong mơ, bất luận nhớ nhiều thế nào, cô đều không cách nào gặp gỡ.

Ngoại trừ điều này, Ôn Đồng cũng muốn trở lại để biết rõ ràng vài việc, một vài việc trước mắt mà nói là chuyện quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Qua đây

Chuyển ngữ: Míc

"Tiền bối, giáo sư Cận."

Một giọng nói từ sau lưng truyền tới, Cận Tây Trầm quay đầu, trông thấy một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Sắc mặt xanh xao, gan không tốt? Đây là trực giác đầu tiên.

Tuổi rất trẻ, nhỏ như vậy gan đã không tốt rồi? Đây là trực giác thứ hai.

"Em tên Chu Ngõn Thành, là bạn học của Ôn Đồng, khoa y." Chu Ngõn Thành trước tiên tự giới thiệu về mình.

"Ừm, nói tiếp đi." Cận Tây Trầm nói.

Mặc dù bề ngoài không có gì thay đổi, nhưng lúc này trong lòng anh đã bắt đầu chú ý, Chu Ngõn Thành à? Chính là cái tên cô ấy đã gọi trong mơ kia.

Dù Ôn Đồng đã nhận nụ hôn cũng như lời tỏ tình của anh, nhưng vẫn chưa chân chính trả lời, chỉ không dám tin liên tục hỏi anh không phải đang đùa đấy.....Sao anh lại thích em, những câu hỏi như vậy.

Ngoại trừ không tự tin, còn lại chính là không tin.

Là vì có người trẻ tuổi trước mặt? Người thăm trầm như anh lúc này cũng không dám dễ dàng đưa ra kết luận.

"Là thế này, em vốn cũng học y, nhưng lúc đưa đơn gia nhập phòng thí nghiệm của giáo sư thì đúng lúc giáo sư theo tổ chức bác sĩ không biên giới xuất chiến tới Kenya, cho nên vẫn luôn không có cơ hội tới tiền bối xin chỉ dạy." Chu Ngõn Thành nói.

"Xuất chiến? Từ này quá nghiêm trọng rồi, không dám nhận." Cận Tây Trầm cười.

Thẳng thắn này xem ra không phải tới để tăng bốc anh, là có ý đồ?

Cận Tây Trầm là ai chứ, tính toán lòng vòng không ai am hiểu hơn anh.

Chu Ngõn Thành vừa để lộ biểu cảm đó, dùng lời mờ đầu như vậy anh liền hiểu được bảy tám phần.

Anh cũng không nói ra, tạm thời để xem cậu ta muốn gì, vì thế vẫn thông dong mỉm cười ra hiệu cậu ta tiếp tục nói.

"Không nghiêm trọng, như bọn em thấy, bác sĩ không biên giới trải qua mưa bom bão đạn, không khác gì chiến trường, nói là xuất chiến một chút cũng không ngoa." Chu Ngõn Thành nói.

"Luôn hướng tới? Rất sùng bái?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Đại? Vâng." Chu Ngõn Thành thoáng sùng sốt, nhưng vẫn trả lời như thật.

Ai học y mà không muốn trị bệnh cứu người chứ? Không riêng gì tại nơi sáng sủa sạch sẽ thiết bị hoàn thiện như bệnh viện, thực ra càng muốn ở nơi thật sự gian khổ, vì người thật sự cần cứu, bỏ ra công sức có thể bỏ ra.

Cảm giác thành tựu như thế, so với việc dùng máy móc thiết bị trong bệnh viện để chữa trị thì không cách nào so sánh được.

"Thế đưa đơn đi, học kỳ sau đi Ethiopia. Đại khái cũng chỉ nửa tháng, bên đó cũng đang rất thiếu người, hoan nghênh cậu gia nhập." Cận Tây Trầm nói.

Chu Ngõn Thành lần nữa sùng sốt, anh chàng không có ý đồ đầu, hướng về thì hướng về, nhưng đi lại là chuyện khác mà.....

"Sao vậy? Sợ nguy hiểm không muốn đi?" Cận Tây Trầm lại nói.

Lần này Chu Ngõn Thành trực tiếp muốn khóc không ra nước mắt, anh chàng cũng không phải có ý đồ mà.....

"Tiền bối, địa vị của anh ở thành phố Thanh Giang bọn em không cách nào đạt tới, thế nhưng anh nhảy mất đã vứt bỏ địa vị vinh quang có được, một mình đến những quốc gia như Nam Sudan, Kenya để tuyên truyền, càng khiến bọn em nể phục." Chu Ngõn Thành chuyện đề tài.

Bất kể là ai ở đây đều sẽ cảm thấy đôi đôi tài như vậy vô cùng gương gao, nhưng can hệ gì chứ, chả ai để ý cả.

"Tôi không hề một mình, tôi còn có ba sinh viên vô cùng ưu tú, so với những sinh viên giỏi nhất trong học viện y của các cậu còn xuất sắc hơn, thế nào, liệu có phải càng tôn sùng rồi không?" Cận Tây Trầm nói.

Chu Ngõn Thành tỏ huyết.

Ai nói chuyện này chứ ai nói chuyện này! Tôi nói chính là thời điểm anh vứt bỏ vinh quang để đi Nam Sudan được chưa! Anh sao lại đi bối mồm mấy tiểu tiết của tôi như vậy chứ. Làm gì hà làm gì hà làm gì hà.

"Tiền bối anh vẫn luôn ở đây sao?" Chu Ngõn Thành nén giận, hỏi.

"Đương nhiên không phải, mới rồi không phải đã nói rồi ư, học kỳ sau đi Ethiopia." Cận Tây Trầm ký quặc nói.

.....Được rồi, mình không nên trao đổi với Cận Tây Trầm, nói chuyện với người này sẽ tức chết.

Chu Ngõn Thành không khỏi trầm nghĩ, Cận Tây Trầm đích thực là Cận Tây Trầm kia ư, sẽ không có anh em sinh đôi gì đấy chứ?

Năm đó anh chàng ghi danh học viện y đã nghe nói đến đại danh của Cận Tây Trầm, đối với người này liền ôm lòng sùng bái, thi vào trường đại học có phòng thí nghiệm kia của anh.

Trong ấn tượng, anh hẳn là một người nghiêm túc cứng nhắc, mặc dù có chút không tùy tiện nói cười nhưng kiến thức y học tuyệt đối là cấp bậc sách giáo khoa, đối với các loại bệnh chứng lại càng nắm rõ.

Mỗi lần anh giảng dạy trong viện y, gần như đều phải có bài đăng về anh trên báo, thiên tài y học Cận Tây Trầm.....không có chứng bệnh nào anh không am hiểu.....v.v.....

Nhưng, sao mà hiện giờ tiếp xúc, đột nhiên phát hiện vấn đề y học tạm thời không bản, cái người vốn nên cứng nhắc nghiêm túc không tùy tiện nói cười ấy một chút cũng không hề giống!

Rõ ràng chính là một.....là một.....là một hết nửa ngày, Chu Ngõn Thành cũng không nghĩ ra từ thích hợp để hình dung, rốt cuộc đành từ bỏ.

"Thế anh dự định cả đời sẽ không về nước sao? Em nghe nói tiền bối hôm nay đã bày tỏ với Ôn Đồng trước mặt mọi người, chẳng lẽ anh muốn có ấy ở cùng anh trong hoàn cảnh cực khổ như vậy ư?" Chu Ngõn Thành nói.

"Đương nhiên là không." Cận Tây Trầm đáp.

"Thế tiền bối anh đối với Ôn Đồng không chân thành?" Chu Ngõn Thành ngạc nhiên.

"Thật sự lo lắng thay cho chỉ số IQ của cậu, tôi nói đi Ethiopia thì sẽ nhất định phải ở đó cả đời à? Tôi không thể sắp xếp công việc ổn thỏa rồi về nước sao?" Cận Tây Trầm nói.

"....." Chu Ngõn Thành dứt khoát cảm lạnh, rõ ràng là tới tìm anh nói chuyện.....

Chu Ngõn Thành đột nhiên quên mất mình tới tìm anh ta làm gì nhỉ? Bị cuốn theo tiết tấu của anh ta, mình đã quên bém mục đích tới đây.

Sự tồn tại đáng sợ dường nào a! Chu Ngõn Thành nghĩ, người này thật sự không thể coi thường.

"Tiền bối anh có từng nghĩ qua chưa, địa vị của anh ở thành phố Thanh Giang không thua gì mình tình Ưông Dịch Thiên. Chỉ cần anh có bất kỳ vết nhơ nào đều sẽ bị bốn phía chỉ trích bần tán, đến lúc đó không chỉ anh bị bêu xấu, ngay cả những tháng ngày an tĩnh của Ôn Đồng cũng sẽ không còn, đây thật sự là điều mà anh muốn sao?" Chu Ngõn Thành nghiêm túc nói.

"Tôi thấy địa vị của tôi so với Ưông Dịch Thiên hẳn là còn cao hơn một chút." Cận Tây Trầm cũng nghiêm túc nói.

Chu Ngõn Thành gật đầu, vừa định mở miệng thì đã nghe thấy Cận Tây Trầm tiếp lời: "Cậu cảm thấy những điều đó là nhơ bẩn? Đấy đều là cảm tình trần quý hơn bất kỳ điều gì, đến từ cô gái mà tôi thích. Về phần tôi muốn làm gì, cậu cảm thấy cậu so với tôi càng có tư cách đánh giá nội tâm của chính mình?"

Chu Ngõn Thành nói: "Em không có ý đó, em chỉ lo lắng Ôn Đồng sẽ bị tổn thương."

"Thích cô ấy?" Cận Tây Trầm cũng không quanh co nữa, hỏi thẳng.

".....Ừm." Chu Ngõn Thành cũng không ngờ anh có thể trực tiếp hỏi thẳng như vậy, cũng gây ra một lúc mới kịp phản ứng.

"Hôm nay, lúc có nụ hôn kia, cậu không có mặt." Cận Tây Trầm nói.

Chu Ngõn Thành nhất thời bị một búng máu của mình nghẹn họng, lời lẽ bầy rập gì đó, âm mưu gì đó đều có rất nhịp nhàng, cái gì mà từ khía cạnh phân tích quan hệ lợi hại, bay sạch rồi! Người ta trực tiếp dùng sự thật công kích bạn, lý luận yếu ớt thế kia.

Chỉ có điều tranh luận như vậy sẽ chẳng có ý nghĩa gì hết, mọi việc vẫn phải tùy Ôn Đồng, dù gì quyền quyết định nằm trong tay cô, nhưng Ôn Đồng sẽ chọn anh ta sao?

Anh lập tức hoang mang, hai người họ suốt sáu năm sớm tối ở chung, mà anh đối với Ôn Đồng ngay từ đầu đã có thành kiến, cảm thấy con gái không thể nào ở trên đầu trường thể thao mạo hiểm phát huy bản lĩnh, cũng rất ít khi có vẻ mặt hòa nhã với cô.

Lại thêm nguyên nhân tính cách, đến bây giờ nói chuyện với Ôn Đồng cũng không nhiều.

Dưới điều kiện như vậy, Ôn Đồng có thể nào bỏ một giáo sư bệnh lý học trẻ tuổi nhất thành phố Thanh Giang mà đi yêu thích một người không chút tiếng tăm, thậm chí còn rất ít khi có sắc mặt dễ gần với cô là anh ta không?

Không thể nào, là người bình thường sẽ không thể nào đâu.

Kết quả là lúc này, Cận Tây Trầm hỏi lại anh chàng: "Thực ra tôi vẫn luôn muốn biết, vì sao mọi người đều quan tâm đến tương lai của tôi và Ôn Đồng như vậy?"

"Bối vì....." Chu Ngôn Thành nói xong hai chữ này, đột nhiên phát hiện bản thân không nói được.

Đương nhiên bản thân sẽ không nói muốn anh ta từ bỏ, nhưng nếu như bất chúc người khác bảo là quan tâm, là bối vì tiền đồ của anh ta?

Đấy đúng thực là chuyện đáng cười nhất mấy năm nay, bối vì trong lúc người khác nỗ lực bỏ lên đỉnh cao thì Cận Tây Trầm đã tiêu sái từ trên đỉnh cao nhảy xuống, chạy tới khu tai nạn nặng nề cứu người.

Người như vậy nói về tiền đồ với anh ta? Người ta có thể đem tiền đồ ném vào mặt bạn, khiến bạn tìm không được phương hướng cơ.

Vì danh tiếng của anh ta?

Ai dám ở trước mặt anh ta nói anh ta không tốt chút, không bị anh ta phản pháo lại mới lạ đó, ai tự mình chuốc lấy khổ hã.

Báo chí truyền thông? Thế thì càng không dám, lời như anh ta hất tay mặc kệ, chịu thiệt chính là giới y học hiện thời đấy, báo chí truyền thông gì kia cũng chả có gan lớn như vậy.

Thật sự muốn nói thì vẫn chỉ còn một vài bạn bè mạng không rõ mà thôi, nhưng bạn mạng thông thường đều lấy gương mặt làm giá trị chính nghĩa, xem ra với gương mặt như vậy của Cận Tây Trầm, cùng với khí độ quanh người, còn có thân phận người tài bậc nhất... còn có thể đi mắng anh ta à?

Sẽ không!

Chu Ngôn Thành cơ hồ lập tức ở trong lòng phủ định suy nghĩ này.

Mỗi một điều đưa ra đều bị phủ quyết, dường như là chuyện chỉ cần xảy ra trên người Cận Tây Trầm đều sẽ không là gì cả.

Có người trời sinh chính là mạnh mẽ như vậy, có thể vào lúc bất kỳ chuyện gì xảy đến, thuận lợi giải quyết.

Như vậy, họ đích thực không có lý do gì để mà tiếp tục lo lắng.

Nhưng anh lại không thể vì thế mà từ bỏ, cho nên lại nói: "Nhưng bất luận thế nào, em sẽ không từ bỏ Ôn Đồng, tiền bối xin lỗi."

Dứt lời, Chu Ngôn Thành quay đầu bỏ đi.

Anh rất rõ với tính cách của mình, đúng là ít nói kiệm lời, cũng chưa từng dự định sẽ nói đi nói lại, nhưng hôm nay tuyệt đối phá lệ, nói nhiều đến vậy, tính sơ sơ cũng có tới mười bốn câu! Quả thực là mạo hiểm giao lưu với một người từ trước đến nay.

Có điều, nói nhiều như vậy nhưng anh không chiếm được ưu thế lấy một câu, nháy mắt liền thất bại.

Thực ra không thể trách Chu Ngôn Thành kiệm lời ít nói, chủ yếu là đối thủ quá mạnh.

Ngay cả Lâm Tu Trúc mềm mại như vậy cũng không cách nào giành được lợi lộc ở chỗ Cận Tây Trầm, huống chi người có thiếu sót trong tính cách như Chu Ngôn Thành, cứ thế ty thí đương nhiên là thê thảm rồi.

Chu Ngôn Thành ư?

Cận Tây Trầm nhìn bóng dáng cậu ta, mảy mòi nhui lại, vốn còn tưởng là một thằng nhóc tuấn tú, hiện giờ thoát nhìn ngoại trừ là gan đặc biệt không tốt, hình như cũng không có điểm nổi bật gì.

Câu nói trong mơ kia của Ôn Đồng, Chu Ngôn Thành rốt cuộc anh thế nào mới đồng ý cùng tôi...

Là cùng chơi thể thao mạo hiểm?

Khả năng này quả thực rất cao, Cận Tây Trầm lại mỉm cười lần nữa, cảm thấy mình thật sự...

Quan tâm tắc loạn.

Trước đây anh kiên cố tình cảm đối với Ôn Đồng, ngay cả đưa cô theo cũng từ chối, lại thêm một câu nhắc nhở của Lâm Tu Trúc: "cô quen một đàn anh mà cô cực kỳ ngưỡng mộ, thường xuyên ra ngoài cùng nhau" kia lura gat.

Anh cho rằng Ôn Đồng thích người trẻ tuổi tên Chu Ngôn Thành này, nhưng lúc anh dẫn cô quay về, cô mới mười hai tuổi, đối với anh hoàn toàn là tình cảm của người trưởng bối, cũng chỉ là quá khứ thôi.

"Cận Tây Trầm, anh ở đây à, Lâm Tu Trúc tìm anh." Ôn Đồng từ một bên thò đầu ra, trông thấy Cận Tây Trầm đang dựa vào bức tường mỉm cười, hình như đang nghĩ đến việc vui gì đó.

"Qua đây," Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng nghe lời đi qua, kết quả trực tiếp rơi vào một vòng ôm, sợ đến giật thót, còn chưa kịp lên tiếng thì môi đã bị chặn lại.

Một lúc lâu sau Cận Tây Trầm mới buông cô ra, Ôn Đồng một lần nữa mềm nhũn ngã vào ngực anh, khó khăn thở gấp một lúc.

"Sau này cách xa Chu Ngôn Thành một chút." Cận Tây Trầm nói.

"Hả?" Ôn Đồng sững sốt, buột miệng hỏi: "Vì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh cũng là một người đàn ông bình thường

Chuyển ngữ: Míc

Cận Tây Trầm cúi đầu, trán đặt trên trán cô, cười cười không nói.

Ôn Đồng tự ngắt một hồi, thực sự không hiểu anh rốt cuộc vì nguyên nhân gì lại bảo cô giữ khoảng cách với Chu Ngôn Thành, giữa họ vốn dĩ cũng chẳng thân thiết gì mà!

"Đứng rồi, em còn có một câu hỏi, anh vì sao đột nhiên lại thò lộ với em vậy, chuyện này thật quá bất ngờ." Ôn Đồng nói.

Từ sớm cô đã muốn hỏi điều này, chỉ là đám người vây xem kia thực quá đông, hơn nữa kẻ đáng ghét Ưông Dịch Thiện kia vẫn đang dốc hết sức gây chuyện, cô đành nén lại hoài nghi trong lòng, không có truy tìm căn nguyên.

Hiện giờ chỉ còn hai người, cô cũng không chút kiêng dè đặt vấn đề.

"Rất bất ngờ sao?" Cận Tây Trầm hỏi lại.

"Đương nhiên bất ngờ rồi! Anh rõ ràng nói với em là đang ở trong nước, kết quả đột ngột trở về, còn ở ngay trước mặt công chúng... tò tính với cháu gái của mình. Hon nữa lúc đó em còn đang đánh người, anh nói như vậy còn không bất ngờ à?" Ôn Đồng tức giận.

"Thế em cảm thấy khi nào mới không bất ngờ?" Cận Tây Trầm hỏi lại.

"Ồ thì....." Ôn Đồng hiện thời cũng nói không được.

Đúng nhì, lúc nào thì mới không bất ngờ chứ?

Nhớ nhớ thương thương bao nhiêu năm, vẫn luôn muốn có được vật chưa bao giờ dám hi vọng xa vời kia.

Bất ngờ như vậy rơi vào trong lòng mình, đầy ắp ngập tràn, bất luận là lúc nào cũng đều cảm thấy bất ngờ ấy nhì.

Nhưng ngẫm nghĩ, cho dù anh nghiêm túc, cô vẫn cảm thấy ở trước mặt người như Uông Dịch Thiên tò tính, thật không tốt.

"Thế lẽ như Uông Dịch Thiên quay về nói lung tung với ký giả thì làm sao?" Ôn Đồng lo lắng.

"Cô ta không dám đâu." Cận Tây Trầm nói.

Hửm?

Ôn Đồng hồ nghi liếc anh một cái, sao lại chắc chắn như vậy.

"Hiện giờ cô ta trốn ký giả còn không kịp, sao lại chủ động tìm họ. Nặc danh tung tin cũng không có ý nghĩa vì sẽ không có ai tin, nếu như dùng tên thật mà tung tin thì tin tức về cô ta so với chúng ta còn đáng xem hơn, nếu còn chút đầu óc thì cô ta sẽ không làm chuyện tổn thương địch tám trăm mà tổn hại mình một ngàn như vậy." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng gật gù đầu, có đạo lý.

Cận Tây Trầm dùng hai ngón tay nâng cằm Ôn Đồng, cười: "Sao còn muốn hỏi gì ư?"

Cô lại bắt đầu căng thẳng, không phải lại muốn hôn cô chứ.....Không được đâu, ở đây kẻ qua người lại, tin tức thổ lộ kia gần như đã gọi lên muôn nghìn lớp sóng, lại thêm những người nổi tiếng hiện đang ở nước ngoài, trong nước càng dậy sóng

Ai biết lo lắng trong lòng cô còn chưa nghĩ xong thì đã bị anh ôm lấy, cảm nhẹ nhàng gác trên vai cô, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp mang theo đôi chút thờ dãi của anh: "Đồng Đồng, anh cũng là một người đàn ông bình thường."

"Hửm?" Ôn Đồng ngạc nhiên.

"Anh cũng biết ghen, cũng biết sợ hãi." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng một lần nữa ngẩng ra, chút ý thức còn sót lại cũng bị câu này lần nữa đánh tan.

Trong ký ức của cô, Cận Tây Trầm mạnh mẽ mà lạnh lùng bình tĩnh, chưa bao giờ có việc gì anh không giải quyết được. Cho nên trong khoảng thời gian dài rất nhiều người cho rằng anh vững vàng như thiên thần, hoàn toàn tin tưởng ý lại vào anh.

Thế nhưng, người đàn ông này cho dù có mạnh mẽ thế nào đi nữa, anh vẫn là một người đàn ông bình thường.

Họ đã quên, Ôn Đồng cũng quên.

Ghen? Sợ hãi?

Không, kỳ thực cho dù mọi người không quên, có người nhắc đến nhận định này về Cận Tây Trầm thì cũng không có ai tin, mọi người chỉ cảm thấy đây vốn chính là đảm rỗng hang hổ!

Mạnh mẽ như Cận Tây Trầm, sao có thể có cảm xúc luống cuống như vậy được? Dù là ai cũng sẽ không tin đâu.

Nhưng đây là sự thật, bỏ đi ánh hào quang chói lọi cùng địa vị của anh, anh đích thực có những cảm xúc như người bình thường.

Anh cũng sẽ hi vọng người mình thích đáp lại mình, đối với người mình thích trong lòng sẽ ghen tuông cùng với lo sợ mất đi, hon nữa người này còn không phải một cô gái bình thường, cảm xúc đối với anh có thể chỉ là một cô cháu gái có thân tình với trưởng bối.

Dưới tình huống như vậy, lo sợ của anh đích thực so với người thường hẳn là nhiều hơn vài lần ấy chứ!

Ôn Đồng ôm ngược lại anh, ở trên vai anh vỗ nhẹ.

"Vậy nếu như có một ngày em rời xa anh, anh có khóc không?" Ôn Đồng cười.

Thật ra lúc này cô thật sự cười không nổi, chỉ có nặn ra nụ cười mà thôi, đối mặt với một Cận Tây Trầm như vậy, cô không có chút năng lực chống cự, chỉ muốn ôm lấy anh, hôn anh, đáp lại trái tim cô đơn bao nhiêu năm của anh.

Dù sao đây cũng là mong mỏi suốt nhiều năm của cô.

Chờ anh quay đầu, đáp lại tâm lòng của mình.

"Sẽ không." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng lần nữa cứng người, nhưng nghe thấy Cận Tây Trầm nói: "Anh lớn hơn em chín tuổi, nếu rời đi thì cũng là anh đi trước. Chỉ sợ lúc đó em còn rất trẻ, còn anh thì đã già rồi!"

"Cho nên chúng ta nhất định phải sống thật tốt, bất luận thế nào, phải sống." Ôn Đồng nói.

Câu này cô nhớ từng chữ rõ ràng, nói rất nghiêm túc. Như là nói với Cận Tây Trầm, kỳ thực càng là nói với chính mình.

Sống sót? Cô so với bất kỳ ai còn muốn sống hơn.

Tình yêu giống như hoa nở mưa rồi sẽ sớm gập chập lóe, không ai biết được nó rốt cuộc sẽ đến vào lúc nào, việc có thể làm chính là lặng lẽ chờ đợi.

Đối với tình cảm này, Ôn Đồng và Cận Tây Trầm đều là những người âm thầm đợi chờ, may mà họ đã đợi được.

Có lẽ quá khứ lẫn tương lai đều không thể khẳng định được điều gì, nhưng thứ duy nhất có thể xác định chính là, từ lúc đôi bên gặp gỡ thì đã bắt đầu thuộc về đối phương, mãi cho đến khi sinh mạng kết thúc.

**

"Tu Trúc, anh liệu có thể thương lượng một chút, đeo trang bị thì hơn chứ? Hình như Ôn Đồng lúc trước chuẩn bị như thế, đeo dù này hay là dây thừng gì đó, như thế này thực quá nguy hiểm rồi." Uông Dịch Thiên nói.

Đối mặt với hiện thực, chị ta cuối cùng vẫn phải nhận sai, không đeo trang bị an toàn? Đùa chắc.

Trước mặt là tuyến thủ thế thao mạo hiểm chuyên nghiệp, mặc dù không thì đầu nhiều năm nhưng chung quy bản lĩnh sẽ không biến mất, có hay không có dây thừng, với anh ta mà nói chẳng ảnh hưởng gì cả.

Nhưng chị ta thì khác đó, chị ta sợ độ cao!

Chị ta biết cực ỉ về thể thao mạo hiểm, lại còn không chút kinh nghiệm, như vậy tính ra không phải chết chắc!

"Bây giờ cảm thấy Ôn Đồng làm mọi việc đều rất đáng tin cậy rồi? Thật phiền phức, Uông Dịch Thiên không phải tôi nói cô, lòng dạ này của cô không nên ở trong giới giải trí." Lâm Tu Trúc nói.

"Tôi trước đây cũng không biết cô ta thật lòng, ai bảo cô ta đối với Lộ Lộ như vậy, đừng trách người khác như anh thế." Uông Dịch Thiên hừ lạnh, chị ta tuyệt đối sẽ không thay đổi cách nhìn về Ôn Đồng.

"Con bé đối với Lộ Lộ thế nào? Tôi nói cô cháu gái người đứng thật là, không phải người một nhà không vào chung một cửa, bụng dạ cũng đen tối như nhau. Ôn Đồng đối với Điều Lộ ra sao? Tự bản thân cô ta không thể đóng, điều này cả đạo diễn lẫn cả đoàn đều rõ như ban ngày, không tin cô kêu cháu gái mình tới hỏi thử xem đây có phải sự thật không, hon nữa Ôn Đồng ở bên ngoài nói đây chính là cháu cô đóng, còn nói mặc đồ trượt tuyết có quý mới biết là ai, không

phải trong lòng có quý mới âm ỉ đến mờ trời mặt đất như vậy à, thực buồn cười." Lâm Tu Trúc bị chị ta chọc điên, tức quá hóa cười.

"Theo lời anh nói thì cô ta chính là một người tốt hiểu ý người khác? Anh đừng quên trên mặt tôi còn có vết thương này, là ai đánh anh hẳn là không quên chứ." Ưông Dịch Thiên cười lạnh, cố ý quay vết thương về phía Lâm Tu Trúc.

"Cô không phải muốn đem cái này ra uy hiếp tôi chứ, có ý gì? Tôi với Ôn Đồng có chút xâu quan hệ à? Con bé đánh hay không đánh cô đối với tôi chả có ảnh hưởng gì." Lâm Tu Trúc cười lạnh.

"Tôi đương nhiên biết không thể uy hiếp anh, còn Ôn Đồng thì thế nào? Cận Tây Trầm nữa? Anh đừng tưởng rằng hiện giờ tôi phượng hoàng sa lầy thì các người lừa gạt được tôi, tôi còn có fan thay tôi lấy công đạo. Sức mạnh mạng anh từng nghe chưa? Anh cảm thấy người tuổi tác như tôi không đối phó nổi với một đứa nhóc con Ôn Đồng à?" Ưông Dịch Thiên không chút sợ hãi, ở trong giới giải trí lăn lộn nhiều năm, chị ta hiểu sức mạnh của cộng đồng mạng hơn bất kỳ ai.

Bọn họ không tự mất chứng kiến quá trình sự việc diễn ra, cái nhìn thấy chỉ có kết quả, tùy tiện để người khác chằm ngoi một câu thế nào, họ liền có thể lao đầu về ra vô số quá khứ.

Ôn Đồng đầu với chị ta? Ha ha.

"Nói ra có cô thế không tin, bỏ đi những black fan hiện giờ của cô, số fan còn lại thật sự yêu mến không đông bằng Ôn Đồng, cô tin không?" Lâm Tu Trúc nói, cầm lấy điện thoại vào weibo.

Ba ba ba... ngàn vạn? (30,000,000)

Con nhóc con mới vừa trưởng thành này vậy mà lại có nhiều fan như thế? Không thể nào, fan ảo thì có!

Ưông Dịch Thiên không dám tin nhìn lượng fan kia, mắt mờ trùng trùng hết nửa ngày, không nói một lời.

"Win, chắc là cô từng nghe qua?" Lâm Tu Trúc hỏi.

Ưông Dịch Thiên đương nhiên biết, dù không phải trong giới giải trí nhưng thiếu nữ tuyến thủ thế thao mạo hiểm thiên tài gây chấn động giới giải trí Win, không cho người thấy dung mạo thật, cũng không dùng tên thật xuất chiến. Nhưng cùng với team giành từng chức từng quán quân giải chuyên nghiệp tại các đại hội quốc tế,, thậm chí có rất nhiều công ty đều muốn ký hợp đồng với cô gái này, chính là vì nhìn thấy triển vọng của cô.

Không ngờ người này chính là Ôn Đồng!

"Ra về huyền bí, ha ha." Ưông Dịch Thiên khịt mũi khinh bỉ.

Lâm Tu Trúc cười, cũng không giải thích nhiều với chị ta, nói với chị ta mấy điều này, không cần thiết.

Ôn Đồng tuyệt đối không phải ra về huyền bí, cô chỉ không dám dùng tên thật, sợ bị Cận Tây Trầm biết mà thôi, dù sao anh trước giờ không đồng ý để cô đi làm những việc nguy hiểm như thế.

"Ưông Dịch Thiên, nếu như có thật sự cứ như vậy mãi thì tôi có muốn cũng không giúp được cơ." Lâm Tu Trúc cũng không định tiếp tục tán dóc với chị ta, hiện giờ đầu óc chị ta đã không suy nghĩ được làm thế nào cứu vớt sự nghiệp của mình để cố gắng mà chỉ là làm cách nào có thể trả thù Ôn Đồng.

Tâm tính như vậy, anh ta thật sự không có cách nào.

"Được rồi, anh muốn giúp tôi, kêu Ôn Đồng và Cận Tây Trầm xin lỗi tôi, đồng thời bồi thường tổn thất của tôi." Ưông Dịch Thiên nói.

"Cố tình tào quái gì, chúng ta rõ ràng đều biết đây là không có khả năng. Dựa vào lương tâm mà nói Ôn Đồng không hề có lỗi với cô lẫn Lộ Lộ, trái lại cô nhằm vào con bé, làm bị thương người khác còn không áy náy. Con bé sau đó nhận cái gang tay thì đã quyết định không truy cứu, cô không nên ở trên weibo tiếp tục bôi nhọ con bé. Nếu như không phải như vậy, Cận Tây Trầm cũng không bảo công ty đóng băng cô, cô đến bây giờ còn không biết cái sai của mình, quá không biết điều đó!" Lâm Tu Trúc cũng thực sự nổi giận, đối diện với người đầu muối không ăn như thế này, đích thật khó mà khơi thông.

"Nhưng tôi cũng bị thương, tính thế nào hả?" Ưông Dịch Thiên bắt đầu gào lên.

"Cô còn dám nhắc vết thương của cô! Cô không đi chửi người khác thì sẽ bị con bé đánh à? Con bé không đánh cô tàn phế đã là xuống tay nhân nhượng rồi." Lâm Tu Trúc nổi cáu.

"Được, chỉ cần cô ta có thể để tôi trở về cuộc sống trước đây, mọi việc đều xóa bỏ." Ưông Dịch Thiên nói.

Chị ta thật sự chịu thua, so với Ôn Đồng, so với Cận Tây Trầm, chị ta rốt cuộc biết mình không phải là đối thủ, nhưng bao nhiêu năm hào quang bao phủ, trong nhất thời bắt chị ta tiếp thu sự thật bị người khác áp đặt một cách thân nhiên thì quá thật không phải chuyện đơn giản.

Đúng, chị ta cần quấy, không coi ai ra gì, kiêu căng hống hách, đây đều là do fan dưỡng thành mà ra.

Chị ta biết, nhưng không có cách sửa đổi, nhiều năm được tăng bốc, chị ta đã quen được chứng tình phùng nguyệt, cho dù có sai cũng có người nói với chị ta đây là cái sai của bạn, tìm cơ thay chị ta trước rồi.

Nhất thời có người dứt khoát gay gắt nói với chị ta, cô sai rồi, chị ta thật sự khó mà chấp nhận.

Cho nên chị ta nhất định phải thấy Ôn Đồng ngã xuống, nhưng không ngờ, từng bước từng bước, trái lại người không quay lại được lại chính là mình.

Lẽ nào chị ta thật sự nên nghiêm túc cẩn thận ngắm lại chính mình?

"Haha, câu này của chị, hình như là tôi xin lỗi chị?" Ôn Đồng cười.

Ưông Dịch Thiên bỗng nhiên quay lại, Ôn Đồng không biết từ khi nào đã đứng ở chỗ cách hai người họ không xa, đang khẽ cười với chị ta, bên cạnh là Cận Tây Trầm.

Chị ta nhất thời lại muốn khóc rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 27: Nên hôn như thế nào đây

Chuyển ngữ: Mic

"....." Ưông Dịch Thiên đã không biết nên nói gì.

Trong lòng chị ta, Ôn Đồng hiện thời hoàn toàn là bộ dạng già trư ăn thịt hổ, bụng dạ khôn lường cùng với chú của mình.... Ý, không phải, hiện giờ phải là bạn trai mới đúng, cùng với bạn trai của mình giống y hệt nhau, tâm địa xấu xa không biết xấu hổ không có giới hạn!

Nhất thời trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa, nhưng chị ta cũng cũng ý thức được rõ ràng bản thân mình trước đây cho rằng cô chỉ là một con nhóc bình thường yêu thích thể thao mạo hiểm, không chút bối cảnh, sau đó dùng phương thức bạo ngược tùy tiện thì có bao nhiêu sai lầm.

Đối với cô gái này, tuyệt không thể dùng cứng đối cứng!

Trước mắt cần phải nhận sai, khôi phục lại sự nghiệp mới được.

Vì thế hít sâu một hơi, khẽ nở nụ cười: "Cô Ôn, tôi biết cô không thích tôi, chuyện trước đây tất cả là do tôi sai, cô đại nhân đại lượng không so đo với với tôi, được không?"

Chân này Ôn Đồng giũt một cái, ư ư ơ ơ.... Ưông Dịch Thiên xuống nước, thế này không quen nổi a.

Nhưng cô chính là đại thần Win trong truyền thuyết, có sóng to gió lớn nào mà chưa từng gặp qua, đối mặt với một Ưông Dịch Thiên có bảy đủ bộ dạng thế nào đi nữa thì cũng có thể thân thiện.

Vì vậy cũng khẽ nín cười nói: "Chị Ưông nói vậy là sao, mới rồi còn nhe răng trợn mắt muốn khiến tôi thân bại danh liệt, sao bây giờ lại thành tôi không thích chị, không thể nào ăn nói lộn lộn như vậy nha."

Ưông Dịch Thiên mặt mày đỏ bừng, không biết là giận hay lúng túng, nhưng vẫn cố gắng giữ ý cười như trước: "Cô Ôn nói thế là không chịu tha thứ cho tôi rồi? Tôi biết ngày trước tôi quá thật có hơi quá đáng, nhưng tôi thật sự không cố ý, tất cả đều là do Điều Lộ! Chính là Điều Lộ! Nó chạy tới chỗ tôi bảo cô coi thường nó, tôi cũng là vì bị nó che mắt mà thôi!"

"Bị Điều Lộ che mắt, bản thân chị không có chút năng lực phán đoán phải trái đúng sai gì à? Lỗi như vậy chị nói ra mà cũng chửi đó mặt nhĩ." Ôn Đồng bị bản lĩnh viện cố đùn đẩy của chị ta dọa ngấy người, ngay cả cháu gái của mình hiện tại cũng muốn bán đứng?

Xem ra Cận Tây Trầm tạo áp lực rất lớn, thật sự ảnh hưởng đến sự nghiệp của chị ta không nhỏ chút nào nha.

Có điều, trò "đóng băng" của giới giải trí này còn tàn khốc hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, Ôn Đồng âm thầm cọ cọ lòng bàn tay Cận Tây Trầm, nhỏ giọng hỏi: "Anh thật sự đông lạnh chị ta ư?"

Cận Tây Trầm cũng có chút bất đắc dĩ: "Đấy gọi là đóng băng, đông lạnh ý chỉ nhà xác."

"Hả? Vậy ư?" Ôn Đồng kinh ngạc.

Cận Tây Trầm gật đầu, không thêm đề ý Ông Dịch Thiên nữa, trái lại đưa tay chạm vào môi Ôn Đồng: "Viên vitamin đưa cho em liệu có phải còn chưa uống? Mỗi khi thành như vậy thì làm sao hôn đây?"

Àm! Âm!

Ôn Đồng cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài, tổ tiên ơi, đừng có ở vào thời điểm thế này mà trêu chọc cô được không, nói chính sự giùm đi!

Vì thế liền nói: "Cho dù hôn thế nào thì nước bọt thấm vào sẽ không khô đâu."

Cận Tây Trầm dường như thật sự nghiêm túc suy nghĩ, thành thật nói: "Anh thử xem."

.....

Ôn Đồng cười sợ sệt: "Đợi anh thử, đợi anh thử."

Ông Dịch Thiên nhìn hai người ân ái ái như ở chốn không người, toàn thân đều sắp nổ tung, vì thế lại nhịn xuống nói với Lâm Tu Trúc: "Tu Trúc, anh nói giúp cho tôi với cô Ôn đi, hiện giờ chỉ có anh có thể giúp được tôi, anh nhẫn tâm thấy tôi lại tiếp tục xuống dốc không phanh sao."

Lâm Tu Trúc cười khổ một tiếng, cho dù anh ta muốn giúp, nhưng Cận Tây Trầm kia có cho anh ta mở lời sao?

Lúc này mặc kệ Lâm Tu Trúc nói nhiều cỡ nào, nhưng một câu cũng không thốt lên được.

Chuyện Ông Dịch Thiên đã làm đích thực rất khiến người ta rất khó mà nói đỡ cho chị ta được, tự cầu nhiều phúc đi.

Lâm Tu Trúc thờ dài, mặc kệ chị ta: "Tôi đi xem thử tình hình chuẩn bị, cô chờ xong việc thì cũng nhanh qua đó, đừng để tiền sinh chờ."

Cong rơm cứu mạng cuối cùng trong mắt Ông Dịch Thiên cũng bỏ chị ta mà đi, toàn thân bắt đầu trở nên suy sụp.

Mất trắng tất cả? Không được! Chị ta vẫn còn trẻ, không thể vào lúc này rồi giới nghệ thuật! Huống hồ sau khi rời đi không biết sẽ như thế nào, cho nên chị ta phải trở lại, nhất định phải giành lại những gì thuộc về mình.

Bất luận phải chịu nhục nhã thế nào, chị ta đều phải nhịn, tóm lại sẽ có một ngày phục thù!

"Cô Ôn, nếu như cô thật sự không chịu tha thứ cho tôi, vậy tôi cũng không thể nhiều lời gì nữa, đây vốn là tự do của cô. Nhưng cô liệu có thể thử đứng ở vị trí của tôi, cũng bị người ta che mắt nên làm nhiều việc sai trái như vậy, tha lỗi cho tôi một lần."

"Chị Ưông, chị cứ mãi viện cớ cho mình như vậy, chuyện này sẽ dây dưa tới lúc nào? Chúng ta nói chuyện thành thật chút đi." Ôn Đồng nói.

"Thành thật gì chứ?" Ông Dịch Thiên cho là Ôn Đồng cự tuyệt không chịu tiếp nhận, kết quả không ngờ cô ngược lại chủ động đề cập trước, nhất thời sững sờ.

"Chị muốn tôi tha lỗi cho chị cũng được, chỉ cần chị đem chân tướng sự thật viết ra rõ ràng đăng trên weibo. Không cần quá lâu, ba ngày là được. Chuyện này coi như kết thúc, thế nào?" Ôn Đồng nói.

Ông Dịch Thiên toàn thân run rẩy, theo bản năng muốn cự tuyệt: "Không....."

Ánh mắt chị ta nhìn Ông Đồng lúc này giống như nhìn thấy quái thú, đôi mắt trừng lớn, như thể một khắc sau sẽ ngắt xiu.

Nhưng chị ta dù gì cũng không yếu ớt như vậy, mà trong lòng đang tính toán tính khả thi của vụ giao dịch này.

Không đồng ý sao, chị ta cũng không còn cách nào khác, còn đồng ý...liên tục ba ngày trên weibo, như vậy tuyệt đối sẽ thân bại danh liệt.

Con ranh này, tuyệt đối cũng chẳng độ lượng hiền hòa như vẻ ngoài, xuống tay mới thật sự giết người đoạt tâm!

Ôn Đồng nhủ mảy: "Nếu như chị Ưông không đồng ý, vậy chúng ta cũng không có gì để thảo luận nữa."

Ông Dịch Thiên ngăn ra, vội la lên: "Cô Ôn, tôi biết cô từ nhỏ đã được Cận tiên sinh nuôi dưỡng, ở thành phố Thanh Giang địa vị của ngài ấy rất cao, có thể đảm bảo cuộc sống của cô không chút lo lắng. Cho nên cô có thể chưa từng biết, một người ở trong lĩnh vực mà mình không am hiểu phải đấu tranh giằng co giữa sở rả sao. Cô không thể dùng suy nghĩ như vậy để mà chỉ trích tôi, cô vốn không biết ở trong giới giải trí ngụp lặn khó khăn nhiều như thế nào. Tôi làm sai một vài việc, nhưng hiện giờ tôi đã biết sai rồi, cô vì sao lại không chịu tha thứ cho tôi?" Nói xong quệt nước mắt, bộ dạng rất đáng thương.

Ôn Đồng thoáng suy nghĩ, lời này cũng không sai, có lý có cơ khiến người ta không cách nào phản bác, nhưng lời này nghe quen tai lắm, lại suy nghĩ, đây chẳng phải là mấy lời thoại đạo đức rơm gì đây ư.

"Tôi vốn cho rằng mình chỉ thật sự đã biết sai, nhưng mãi đến khi chị đem Điều Lộ ra làm bìa đỡ đỡ, chị cảm thấy chị ra tay làm tổn thương người khác chỉ là trút giận thay cô ta sao? Đây chính là phạm tội! Chị tìm đại một người hỏi thử xem, hành vi này của chị chắc chắn sẽ bị cảnh sát mời tới uống trà. Còn nữa, chị cho rằng tôi được Cận Tây Trầm nuôi dưỡng chính là gặp được vận may sao? Có ai mà trong lúc cha mẹ khỏe mạnh, hay là có người thân thích nào đó lại nguyện ý để một người xa lạ nhận nuôi!" Tay phải Ôn Đồng sớm đã siết lại thành nắm.

Ông Dịch Thiên kinh ngạc nhìn Ôn Đồng suốt nửa ngày: "Cô Ôn, nhưng cô hiện tại đang rất hạnh phúc mà! Cô muốn gì có nấy, cô không như tôi, tất cả những gì tôi có hiện tại mất hết rồi."

"Làm sao chị biết tôi muốn gì thì đều có tất cả? Có thứ tôi cũng muốn vô cùng, nhưng lại hoàn toàn không thể sở hữu được, chị có thể cho tôi sao?" Ôn Đồng nói.

Cô muốn sống, sống thật lâu thật lâu, chị ta có thể cho cô ư? Không thể! Ai cũng không thể!

Trong tình huống như vậy, Ông Dịch Thiên còn nói tất cả mọi thứ cô muốn cô đều có?

Chị ta đáng thương? Chị ta mất tất cả? Nhưng chỉ ít chị ta còn có một cơ thể khỏe mạnh, những thứ kia gần trong gang tấc nhưng cũng xa tận chân trời, sớm muộn đều sẽ có thể — giành lại, nhưng cô thì sao, cô ngay cả thời gian để giành lấy cũng không có!

"Cho dù có thì cô cũng không thiếu những thứ ấy, Cận Tây Trầm có thể cho cô mọi thứ." Ông Dịch Thiên khẳng định, có thể thấy chị ta vô cùng tin tưởng vào bản lĩnh của Cận Tây Trầm.

Nhưng sự thực là anh giúp không được! Ôn Đồng ngay cả chuyện này cũng không dám đề anh biết.

"Chị Ưông, tôi nói rõ ràng, chị không cần đạo đức giả với tôi, tôi không để mình bị lừa đâu. Nếu như chị muốn tôi tha lỗi cho chị, có thể. Phương pháp tôi đã nói cho chị rồi. Muốn hay không là ở chị." Ôn Đồng nói.

Thực ra hiện giờ rất khó để nói ra cảm xúc trong lòng, được Cận Tây Trầm thu dưỡng là may mắn sao? Cô không chút nghĩ ngợi.

Nhưng nội tâm cô thật sự khát khao may mắn như vậy?

Không ai mong muốn cha mẹ mất đi, lại bị bác ruột cướp mất di sản mà mình nên được thừa kế, sau đó không chút lưu tình vứt bỏ.

A... Ôn Đồng cười khổ.

Vốn cho rằng sẽ không còn ai nhắc tới, nhưng Ông Dịch Thiên lại vô tình khơi lại vết thương nằm ở nơi sâu nhất trong lòng cô, cũng không ngờ được ở trong thế giới tranh tối tranh sáng này, cô lại gặp được may mắn nhất của cuộc đời, Cận Tây Trầm.

Ngày trước đôi bên che giấu tâm tư của bản thân, cô chỉ cảm thấy trong may mắn này pha trộn hỗn tạp vô số bi nhạc hi lạp, nhưng hiện giờ lại cảm thấy như thể đã qua mấy đời. Lúc nhắc lại, chợt cảm thấy những khổ cực đã trải qua không

thể so với ngọt ngào.

Tình yêu chính là thứ thần kỳ như vậy đấy.

"Được! Tôi viết!" Ưông Dịch Thiên cắn răng, trong mắt tràn đầy căm hận.

"Tôi nhất định share". Ôn Đồng cười.

Nhìn cô rời đi xa, nắm tay siết chặt của Ưông Dịch Thiên vẫn không hề thả lỏng, trong lòng âm thầm thề, nhất định có một ngày nhục nhã này chị ta sẽ đòi lại!

**

Ưông Dịch Thiên cuối cùng không tham gia vào trận đấu thể thao mạo hiểm không mang trang bị an toàn mà về nước trước, ngay cả với Diêu Lộ cũng không rên một tiếng.

Ôn Đồng thấy vậy, trong lòng không khỏi tò mò chị ta sẽ viết weibo như thế nào. Cận Tây Trầm thấy cô thất thần, thông thả nói một câu: "Không cần quá lương thiện, suy nghĩ thay cho người ta. Dù sao có một vài người thật sự không phải là người."

Ôn Đồng: "....."

Tất cả mọi người ở đây đối với việc Ưông Dịch Thiên rời đi đều chẳng chút bất ngờ, cũng không bàn tán bất quái chuyện gì liên quan đến chị ta.

Không phải bởi vì không còn ai ôm hi vọng với chị ta, mà vì mong đợi của tất cả mọi người đều đã đặt trên trận đấu giữa Ôn Đồng và Phan Nham ngày hôm nay.

Đây chính là trận quyết đấu giữa hai tuyến thủ thiên tài bậc nhất của hai thể hệ trong giới thể thao mạo hiểm đó nha! Cho dù là có hứng thú đối với thể thao mạo hiểm hay không, đều không nhịn được kích động mà hét chói tai hai tiếng.

Nhà tư bản nào đó tại hiện trường cũng đã bắt đầu tính toán, nếu như đem chuyện này làm thành tin tức đặc biệt, tuyệt đối sẽ là kíp nổ thu hút rất nhiều lượt xem đây!

"Đồng Đồng nè, chú biết cháu sẽ không giống với ông chú...mà không, không giống bạn trai của cháu, cậu ta không có giới hạn, thời thời khắc khắc đều nghĩ tới việc hại người, vẫn là cháu tốt, biết kiếm nhiều tiền cho chú, an tui tâm hồn đây vết thương của chú." Lâm Tu Trúc nói.

Đang nói thì chính chủ từ sau lưng xuất hiện: "Nếu đã vậy, sau khi tập này của Ôn Đồng phát sóng, phần trăm thù lao gửi vào thẻ của Ôn Đồng."

"Bao nhiêu phần trăm?" Lâm Tu Trúc tò mò.

"Tôi đã từng hỏi, anh ta một phần cũng không cần, chỉ muốn thí đấu một trận với thiếu nữ tuyến thủ thiên tài trong truyền thuyết, cho nên, 100%." Cận Tây Trầm đáp.

"Tôi khinh khinh khinh khinh khinh..... cậu còn có thể nào vô si hơn không, 100% vậy tôi một cái cũng không có. Tôi còn quay cho con bé làm gì hả. Không quay ông đây phải dính công!" Lâm Tu Trúc cau lên, lời lẽ lên án thốt ra cực nhanh.

"Chắc chắn?" Cận Tây Trầm vừa hỏi lại vừa cẩn thận mặc trang bị an toàn cho Ôn Đồng, động tác tay không hề dừng lại.

Vừa ngược cầu, lại vừa hại người nữa?

Lâm Tu Trúc nổi sùng.

Tục ngữ nói rất đúng, có giới tính không có nhân tính, hẳn ta trước đây đã chẳng có nhân tính như vậy rồi, hiện giờ có giới tính nhưng lại không có nhân tính đến thế! Mưu mô gì cũng có thể nghĩ ra.

"Không chắc....." Lâm Tu Trúc ào ào muốn khóc.

Nếu Ôn Đồng quay tập này, theo đó có thể sẽ không chỉ thu hút lượt xem ở một tập đấu, dựa vào người đã quy ân bao năm một lần nữa lên hình, dựa vào danh tiếng thiếu nữ tuyến thủ thiên tài bất bại Win, tuyệt đối sẽ thu hút lượt xem điên cuồng.

Nói thế nào thì kết quả cũng là anh ta kiếm ngược trở lại, nhưng không thể để Cận Tây Trầm hãm hại mình như vậy, anh ta phải phản kích, phải trở mình!

Kết quả anh ta còn chưa trả lời thì Cận Tây Trầm lại nói.

"Vậy chúng ta thay đổi, lượt xem tập này chia 4—6, anh 6 Ôn Đồng 4, nhưng toàn bộ phim phát sóng chia làm hai phần, thế nào?"

Khinh khinh khinh khinh khinh! Ai nói giùm xem, cái người này sao chuyện gì cũng làm được vậy!

Đây rõ ràng là ít đi, thực ra hai phần nhân đôi cũng chỉ có hần mới nghĩ ra, Lâm Tu Trúc một lần nữa bị Cận Tây Trầm update về giới hạn của việc hãm hại người!

Không, đây đích thị là không giới hạn, đây chính là không có biên giới!

"Cố hết sức là được rồi, không cần tranh thứ nhất." Cận Tây Trầm sau khi cột chắc sợi dây an toàn cuối cùng cho Ôn Đồng, dịu dàng căn dặn.

Ôn Đồng ừm một tiếng, vừa định cột tóc thì đã thấy ngón tay thon dài tinh tế nhận lấy dây cột tóc của cô, bắt đầu búi tóc cho cô.

Bàn tay cầm dao phẫu thuật này còn có thể cột tóc ư?

"Xi, Triệu Mẫn người ta cùng với Trương Vô Kỵ về mảy, còn hai người là cột tóc à, có sáng tạo." Lâm Tu Trúc thuộc type lắm lời, cho dù ở thời điểm bị ngược cầu thì vẫn nhịn không được phải nói chen vào.

Cận Tây Trầm hiếm khi không tiếp tục ngược trở lại, mà lại mỉm cười, đeo kính bảo hộ cho Ôn Đồng: "Anh ở bên trên đợi em, chính là người mà em thấy đầu tiên khi lên trên. Ngoài ra thời gian cũng không còn nhiều, kết thúc rồi thì cũng suyết soát thời điểm xuất phát."

"Đi đâu?" Ôn Đồng hỏi.

"Gặp ba vợ." Cận Tây Trầm cười.

.....

Đây vốn dĩ chính là coi anh ta như không có mà, Lâm Tu Trúc muốn khóc không ra nước mắt, nghĩ: thời điểm cậu chơi khăm tôi sao lại không lờ tịt tôi như thể chết, sao lại không làm như vậy hả hả hả hả.

Yee: hết bão rồi nè:)))

Đau đầu với các anh hùng bàn phím quá

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Rời đi

Chuyển ngữ: Mic

Reup:Yee

Trận thí đấu này giữa Ôn Đồng và Phan Nham cũng không diễn ra trong phòng, mà là lựa chọn một vách đá cheo leo để tiến hành.

Leo vách đá trong phòng đối với họ mà nói chỉ là luyện tập thường ngày, không chút áp lực. Với những tuyến thủ của môn thể thao mạo hiểm thực thụ, vách núi tự nhiên mới là đầu trường lý tưởng chân chính.

Chỉ dựa vào sự cân bằng của cơ thể và tay chân để leo lên, tay cùng cánh tay cần căn cứ vào những điểm tựa khác nhau mà cân nhắc dùng lực khác nhau, yêu cầu về thể lực cũng như độ mềm dẻo linh hoạt đều cực cao.

Những điều này với một cô gái mà nói thì rất khó khăn, đặc biệt thể lực chính là chương ngại lớn nhất. Thế nên cho đến bây giờ số nữ giới chơi môn thể thao mạo hiểm này cũng vô cùng ít.

Cận Tây Trầm lại kiểm tra đai an toàn cho cô lần nữa, dây thừng bảo hộ cũng như dây chảo trang bị.

"Chú Cận, anh căng thẳng như vậy khiến em cũng căng thẳng lắm đấy." Ôn Đồng cười.

Cận Tây Trầm dùng hai ngón tay nâng cằm cô: "Căng thẳng thì hôn anh một cái đi, anh cảm thấy anh hoàn toàn có tư cách làm thuốc an thần cho em."

Ôn Đồng đứng hình, cái người này từ sau khi thổ lộ rồi thì vẫn luôn tận dụng mọi cơ hội để chiếm tiện nghi của cô mà!

"Không hôn." Ôn Đồng hừ một tiếng rồi quay đầu đi thực hiện động tác chuẩn bị.

Ánh mắt Cận Tây Trầm thoáng u ám, nhìn theo bóng dáng nhỏ gầy mà thẳng tắp của cô, bàn tay phải vẫn luôn siết chặt không hề thả lỏng.

Một lúc lâu, lắc đầu thờ dài, thôi, tùy ý cô ấy làm này nữa vậy.

"Khương Lệ hôm qua gọi điện cho tôi." Giọng nói của Lâm Tu Trúc không biết từ đâu truyền tới.

"Ừ." Cận Tây Trầm đáp một tiếng, trong khoảnh khắc ánh mắt bỗng mơ hồ, nhưng rất nhanh đã trở lại như cũ.

"Cậu không tò mò cô nàng tìm tôi làm gì à?" Lâm Tu Trúc nói.

"Nếu như mục đích của cô ta là muốn đề tôi biết, vậy đương nhiên sẽ trực tiếp gọi cho tôi, chứ không phải báo anh truyền tin." Cận Tây Trầm đáp.

"Nè, tôi nói cái cậu này, thật sự là một chút cũng không hiểu tâm tư phụ nữ, Khương Lệ đối với...." Lâm Tu Trúc bắt đầu đi trùng anh một cái, lại nói: "Aizzz, cô ta.... hình như không còn nhiều thời gian."

Đứng trước ranh giới của sinh tử sẽ chẳng còn chuyện gì to tát, thời điểm Lâm Tu Trúc nhắc tới chuyện này cũng không khỏi có chút thương cảm, bởi vì.....dù gì sẽ chẳng bao giờ có chữ "Lần nữa"!

Cận Tây Trầm trái lại cũng có chút sững sốt, quay đầu hỏi: "Cô ấy nói vậy?"

"Ừm." Lâm Tu Trúc gật đầu, ngữ khí cũng mang theo đôi chút buồn bã.

"Cô ấy hi vọng cậu có thể quay về thăm cô ấy, dù gì trong khoảng thời gian ba năm cô đơn bất lực nhất kia, chính cậu đã ở cạnh cô ấy, nếu không cô ấy đã chẳng thể sống tới bây giờ. Tóm lại, cô ấy nói cậu chính là người hùng của cô ấy, nói cậu là vương tử mà ông trời đã phái xuống cứu vớt. Hay là cậu thử suy nghĩ, một lần nữa lại dùng thánh quang chiếu rọi xuống người phụ nữ cần được cứu vớt này xem?" Lâm Tu Trúc tận lực dùng ý tứ so sánh uyển chuyển để truyền đạt lời của Khương Lệ.

Bởi vì lúc cô gọi điện, lời lẽ thực sự là không thể truyền đạt y nguyên...

"Nói sau đi." Cận Tây Trầm ý tứ không rõ đáp, cũng không đá động tới nữa.

Lâm Tu Trúc rất hiểu tính cách của anh, nghe anh nói vậy cũng biết ý anh thế nào, vì thế cũng không nhắc lại, dù sao điều cần nhắc cũng đã nhắc rồi, những chuyện khác không liên quan đến anh ta.

Nhưng nghĩ lại, tại sao lúc nào anh ta cũng phải nom nớp lo sợ làm cái loa đi quan sát sắc mặt người khác vậy chứ! Tại sao tại sao tại sao!

**

Lâm Tu Trúc vừa dứt tiếng hô thì Phàn Nham liền lập tức leo lên, mỗi một động tác đều chuẩn xác, chẳng mấy chốc đã bò cô tụt ở phía sau.

Quả nhiên, không hổ danh gừm cang già cang cay.

Đây chính là cảm giác đầu tiên của Ôn Đồng.

Vẫn là già rồi, thể lực rõ ràng từ từ sụt giảm rồi.

Đây chính là cảm giác thứ hai của Ôn Đồng.

Nhưng mà cô dù có lớn tuổi như thế nào thì đại thần vẫn chính là đại thần, thể lực mặc dù có bị ảnh hưởng, nhưng vẫn chuyên nghiệp vô cùng!

Từng động tác chụp, bắt, treo người, dò tìm, chống đẩy...v.v.. độ chính xác lẫn thời điểm đều nắm bắt vô cùng chuẩn xác thích hợp, về điểm này Ôn Đồng đích thực bội phục!

"Quả nhiên là tuyến thủ từng đoạt quán quân, chỉ trong vòng một phút đã bắt kịp tôi, khá lắm!" Trong không trung xuất hiện một bàn tay, hướng về phía Ôn Đồng bật ngón cái.

"Thực ra vẫn là chiếm thế....." Ôn Đồng cười, kết quả tay chân bắt ngờ buông lỏng, cả người nháy mắt rơi xuống!

Lúc này đã treo ước chừng hơn 50m, nỗi sợ hãi cùng chấn động do rơi xuống còn chưa kịp xâm chiếm ý thức của cô, bởi vì vừa rồi có một cơn đau nhức bùng phát trong tận xương cốt, thật sự đau đớn vô cùng!

Trong khoảnh khắc, cơ hồ truyền đi khắp cột sống, đến cả cánh tay cùng hai chân, toàn thân như thể đang lăn đi lăn lại trong một bể kim châm cực lớn.

Con đau ghê gớm bất ngờ khiến cô không dùng được chút sức lực nào, tiếng gió xé ù ù, adrenalin nhanh chóng tăng vọt. Trong khoảnh khắc cuối cùng này, Ôn Đồng cố gắng dùng toàn bộ sức lực giữ chặt sợi thừng an toàn, dùng lại ở một vị trí cách đất 10m

Nhìn xuống mặt đất, thờ phào một hơi: "Xem ra, tốc độ con đau lan truyền so với tưởng tượng của mình còn nhanh hơn."

Lúc cô một lần nữa lại tiếp tục treo lên thì thời gian rơi xuống ước chừng đã ba phút đồng hồ, Lâm Tu Trúc đứng dưới đất trông thấy toàn bộ quá trình sự việc, trong lòng cũng hoài nghi, con bé sao đột nhiên lại rơi xuống!

Nhưng anh còn chưa kịp nghĩ ngờ xong thì đã thấy Cận Tây Trầm tức tốc chạy tới bên vách núi, chờ cô lên tới thì lập tức kéo cô đến bên cạnh, bắt đầu cời dây an toàn, cũng như bắt đầu kiểm tra.

"Em không khỏe?" Cận Tây Trầm hỏi.

Ngữ khí của anh kiên định, nói về bệnh tình không ai rành hơn anh, có muốn gạt anh cũng chẳng thể.

Vì thế mặt mày đau khổ nói: "Chân tê rần."

Cận Tây Trầm tựa như có điều suy nghĩ liếc nhìn chân cô, nhưng lại chẳng nói gì, đoán chừng là tin lời cô, Ôn Đồng cũng thăm thò phào.

**

Sau khi quay xong, Ôn Đồng cùng Cận Tây Trầm chuẩn bị ra máy bay, đúng lúc Phàn Nham cũng muốn đi, vì vậy cùng nhau tới phi trường Narobi*.

*(thủ đô của Kenya)

Trên đường vẫn không ngừng lái nhai lái nhai: "Jin, không ngờ một người trầm lặng tẻ nhạt như cậu mà lại còn tìm được cô bạn gái nhỏ thú vị thế này."

Cận Tây Trầm cười ra tiếng: "Ha ha."

Ôn Đồng không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe hai người họ tán chuyện, thì thoảng lại phối hợp cười ngáy ngáy hưởng ứng.

"Nói cậu biết, thể thao mạo hiểm chính là môn thú vị nhất thế giới này, cậu không có chút hứng thú nào đúng là mất mát lớn nhất trong đời." Phàn Nham nói.

"Không, điều hối tiếc nhất trong cuộc đời tôi đã được bổ sung hoàn chỉnh rồi." Cận Tây Trầm đáp.

Ôn Đồng cảm thấy ngón tay chột nóng lên, thì ra Cận Tây Trầm đã không chút tiếng động giữ tay cô, mười ngón đan xen.

Ý nói, cô chính là điều hối tiếc duy nhất trong cuộc đời của anh ư?

Trong lòng nháy nháy trở nên ngột lịm, ngón tay bị anh giữ chặt, dường như mỗi giọt máu đều bắt đầu chuyển động, phối hợp với tiết tấu tình thích của nhịp đập trái tim, trong huyết mạch mỗi một nơi đều đang kêu gào thỏa mãn.

"Win, tiếp theo đây có hứng thú với lời mời thi giải đấu quốc tế không? Tôi thật sự rất hi vọng cô lấy tư cách tuyển thủ nữ duy nhất của Trung Quốc tham gia, đương nhiên về chức quán quân, tôi càng hi vọng nó sẽ thuộc về quốc gia chúng ta." Phàn Nham cười ha ha hai tiếng.

Ôn Đồng vừa định đáp lại, kết quả Cận Tây Trầm đã nhanh hơn cô một bước: "Sẽ không."

"Hả?" Sững sốt, Ôn Đồng cũng có chút không hiểu.

Ngón tay lại bị siết chặt, Ôn Đồng theo phản xạ nhìn về phía Cận Tây Trầm, nhưng căn bản không cách nào bắt được bất cứ manh mối gì từ biểu cảm trên mặt anh, dường như anh chỉ có ý kiến đối với việc cô tham gia thi đấu mà thôi.

Suy nghĩ một chút, anh thật sự không thích đến thế sao? Không thích đến mức ở trước mặt người ngoài cũng từ chối thẳng thừng đến vậy.

"Bắt đầu từ ngày mai, cô ấy sẽ không tham gia bất kỳ trận đấu thể thao mạo hiểm nào nữa." Cận Tây Trầm nhắc lại lần nữa.

Ôn Đồng rất muốn hỏi vì sao, nhưng hiện giờ anh đang lái xe, lại thêm có người khác ở đây, ngẫm nghĩ, vẫn là gạt đầu: "Đúng vậy, cô lẽ em sẽ không xuất hiện trong bất kỳ trận đấu thể thao mạo hiểm nào nữa."

"Như thế thật sự là đáng tiếc lắm đấy." Phàn Nham thờ dãi.

"Chẳng qua anh cũng không nên khinh suất, những tuyển thủ ưu tú như chúng ta rất hiếm đấy, tùy tiện một chút đã có thể giành được quán quân của những trận đấu theo lời mời trên thế giới." Ôn Đồng cười.

Nếu như Cận Tây Trầm muốn cậu bỏ thể thao mạo hiểm, cậu có đồng ý không? Trong đầu đột nhiên nhớ tới lời Đại Mông.

Trái tim Ôn Đồng giật thót, dẫn xuống suy nghĩ muốn rút tay ra, vẫn như trước để mặc cho anh nắm, nhưng ánh mắt lại dời ra phía ngoài cửa sổ, không chịu nhìn anh lần nào nữa.

Có thể chứ, đừng nói báo cô bỏ thể thao mạo hiểm, cho dù báo cô vứt bỏ sinh mạng cô cũng sẽ không chút chần chừ.

Nhưng không nghĩ tới, anh đối với thể thao mạo hiểm lại ghét cay ghét đắng đến thế.

**

Sáu năm rồi!

Mỗi năm Cận Tây Trầm đều cùng cô trở về tảo mộ ba mình, có nhiều khi một năm hai lần, một lần vào ngày giỗ, một lần là vào thanh minh.

Anh mỗi lần đều chỉ lặng lẽ đứng dưới tàng cây tùng gần đó, trông về phía cô.

Ôn Đồng đứng trước mộ hồi lâu, mỗi năm thực ra đều như vậy, cùng ba chia sẻ một loạt những sự việc đã xảy ra trong năm qua.

Có một lần, Đại Mông từng hỏi cô vì sao Cận Tây Trầm lại nhận nuôi cô, rõ ràng là không thân không thích, quan hệ đại bác cũng bản không tới, mà anh cũng không phải cái tuổi có nhu cầu nhận nuôi một đứa con gái.

Ôn Đồng khi đó cũng không nói được là vì sao, chỉ cảm thấy duyên phận kỳ lạ vô cùng, trước lúc mất, ba cô giao cô cho anh, nhưng nếu như anh đến muộn vài ngày, nói không chừng bác cô đã bán cô cho người khác rồi.

Vợ chồng lớn tuổi không con? Có đơn một mình muốn tìm người bầu bạn?

Bất luận như thế nào, cũng sẽ không cách nào có được gặp gỡ hiện tại.

Trong lòng cô dùng từ "gặp gỡ", chung quy cảm thấy bản thân gặp được Cận Tây Trầm có thể không chỉ là là giao phó trước lúc ba qua đời, mà còn cảm thấy đây chính là may mắn trong lúc tối tăm được ông trời sắp xếp.

Không sớm một bước, cũng không chậm một bước, chính là vừa vặn như thế, Cận Tây Trầm xuất hiện ngay trước mặt cô, thay thế ba cô, tiếp tục chăm sóc cô.

Đối với những việc này, Ôn Đồng trước đây cảm kích vô cùng, hiện giờ vẫn vậy.

Thực ra đối với Cận Tây Trầm, cô kỳ thực không thể nói rõ cảm tình này là như thế nào, kỹ càng suy ngẫm, dường như không hoàn toàn là tình yêu, cũng không phải hoàn toàn là tình thân.

Có sùng bái, có biết ơn, có yêu thích, dường như bất kỳ cảm giác gì cũng đều pha trộn một ít, lại giống như bất kỳ tình cảm nào cũng thiếu một ít.

"Ba, liệu bây giờ ba có cảm thấy bộ dạng của con rất không ổn. Rõ ràng Cận Tây Trầm vừa mới thổ lộ với con, nhưng con lại.....Còn nữa, năm đó ba nhất định không chịu nói với con về bệnh tình của ba, liệu có phải vì đây là di truyền? Đạo gần đây, triệu chứng đau nhức xương cốt càng lúc càng thường xuyên, con sợ lắm ba ơi. Một lúc nữa con muốn về nhà một chuyến.... tới nhà bác xem thử, hi vọng bác biết được con đau của con rốt cuộc là vì nguyên nhân gì."

Bản đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Không đủ

Chuyển ngữ: Míc

Ôn Đồng thi thăm trò chuyện cùng ba, thi thoảng có một con gió thổi tới, làm xao động tàng cây phong trước ngôi mộ, cũng mang lời cô nói tản đi trong gió, không người đáp lại, cô cũng chỉ nói cho chính mình nghe.

Thật ra Ôn Đồng cảm thấy rất bất lực, nếu nói ra thì dường như còn có thể cho bản thân một chút động viên, nên cứ thế rì rả rì rầm thổ lộ, giống như người đang chìm xuống nước vớ được cọc gỗ, cho dù thế nào cũng không muốn buông tay.

Đã sáu năm rồi, cây phong cô tự tay trồng bây giờ đã cao đến vậy, còn cao hơn cô một chút.

Thời gian qua đi quá nhanh, chớp mắt, cô và Cận Tây Trầm lại nói chuyện yêu đương rồi.

Bạn gái, hôn thê, những từ này êm tai đẹp dễ biết nhường nào, đến độ khiến cô muốn khóc, nhưng lại cảm thấy lúc này hẳn nên cười mới đúng.

"Ba gần con chứ gì, ba giỏi giang như vậy, nhưng lại có một đứa con gái chẳng ra gì như con. Chút bệnh tật đau đớn thôi đã sợ hãi âm ỉ như thế, nếu ba còn sống, nhất định sẽ...." Ôn Đồng chợt dừng lại.

Ông sẽ thế nào đây? Ông sẽ cười gồ trán cô, mắng cô nhóc con ngốc nghếch, sau đó sẽ nói với cô bản thân ông thực ra còn ngốc hơn.

Phải, ba cô rất khờ, trong trí nhớ, bác cô thường xuyên chỉ vào ông mà mắng, nói ông không chút tiền đồ, vứt bỏ tương lai sáng lạng, chỉ giữ khư khư cái nông trường đồ bỏ.

Một cô gái nuôi bò vắt sữa cũng đáng để một giáo sư như ông quẩn luyến một lòng, cả đời không rời, thậm chí đến lúc đã qua đời cũng mai táng ngay tại mảnh đất mà hai người đã ước hẹn.

Đối với lời mắng chửi của bác, ba cô trước giờ chưa bao giờ để tâm, trái lại Ôn Đồng nhỏ tuổi đã nghe đến tức điên, mấy lần suýt nữa thì nhịn không được cãi lại.

Nhưng ba cô rất vui vẻ, cho dù ở vào thời kỳ cuối của căn bệnh khiến ông mất đi khả năng cử động, cả người giống như cây khô trước gió không chút sức sống, nhưng chỉ cần nhắc đến mẹ thì ông sẽ cười, trong đôi mắt mờ đục đều lấp lánh ánh sáng.

Lúc đó cô không hiểu, hiện giờ cô đã hiểu rồi.

Chớp mắt cảm thấy chua xót, Ôn Đồng che miệng âm thầm lau nước mắt: "Ba, con thật sự rất sợ chết. Con không muốn chết, hiện giờ con và Cận Tây Trầm mới vừa yêu nhau, con thật sự rất muốn có thể sống lâu hơn, năm năm....không, ba năm cũng được rồi."

.....

Không ai có thể trả lời cô, hiện giờ, cô chỉ hi vọng mình giống như một người bình thường. lúc đối mặt với khó khăn có thể làm nũng với người thân, tìm kiếm sự chở che an ủi.

Đối với cô mà nói, tình thân xa xôi và phù phiếm biết bao.

**

Chuyện xảy ra năm nay thật nhiều, tùy tiện nói một vài chuyện cũng mất rất nhiều thời gian. Đến khi Ôn Đồng quay lại thì đã sắp tới, Cận Tây Trầm đứng dưới tàng cây xa xa nhìn cô, không có chút biểu hiện mất kiên nhẫn nào.

Ôn Đồng nhanh chân chạy về phía anh, lo lắng nói, "Em vừa nói với ba chuyện anh thổ lộ với em rồi. Em cảm thấy mấy nhánh cây kia lung lay dữ dội, anh nói xem, liệu có phải ba giận rồi không, cảm thấy anh sẽ không làm chuyện như vậy."

"Vậy anh đến nói chuyện với ba vụ thứ nhé?" Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng vội vàng ngăn lại: "Được rồi, anh chẳng có chút tự giác của người làm chú, đường đường chính chính ôm con gái của ông còn chưa nói, còn muốn làm ba em nổi khùng à."

Cận Tây Trầm lật tay đem cô kéo vào trong ngực, hôn lên đỉnh đầu cô.

"Em nói gì ấy nhỉ, cho anh học theo Viên Thừa Chí, Tiểu Long Nữ một chút, hiện giờ biết những gì em nói là đúng rồi chứ." Ôn Đồng cười.

Cận Tây Trầm đáp: "Phải phải, những gì em nói đều đúng cả."

"Cận Tây Trầm, em cảm thấy tình cảnh hiện giờ rất không chân thực, giống như em đang nằm mơ vậy. Ngay lập tức sẽ có người đánh thức em, nói tất cả đều là em mơ mộng mà thôi. Sau cơn mơ anh vẫn là anh, em vẫn....." Ôn Đồng nín chặt tay áo anh, mở miệng có chút khó khăn.

"Đồng Đồng, anh sẽ đối tốt với em. Cũng sẽ cam đoan cả đời này chỉ có mình em. Anh lớn hơn em chín tuổi, có thể anh không cách nào trao cho em một tình yêu mãnh liệt hoàn chỉnh như em mong muốn, nhưng anh có thể đảm bảo, chỉ cần là thứ em muốn có, chỉ cần là việc em muốn làm, chỉ cần anh có, chỉ cần anh có thể thực hiện được, anh tuyệt đối sẽ không keo kiệt." Cận Tây Trầm nâng mặt cô, ánh mắt thâm trầm.

Ôn Đồng bị anh nhìn chằm chằm đến tay chân luống cuống, nhất là còn nói ra mấy lời thắm thiết như vậy, liền quay đầu đi: "Sến chết đi được, bây giờ nói mấy lời này, anh không sợ ba em sẽ càng giận à."

"Em nhỏ hơn anh, đối với tình yêu cũng như cảm giác an toàn hiển nhiên yêu cầu cũng sẽ cao hơn một chút, mặc dù anh không có cách nào phán đoán chính xác phương pháp khiến em hoàn toàn an tâm, nhưng ít nhất trong phạm vi năng lực của anh, anh sẽ đáp ứng tất cả các yêu cầu của em, cho em đủ tình yêu và cảm giác an toàn." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng nhìn anh cong cong khóe môi, nét mặt chân thành, trong lòng không khỏi xúc động.

Cận Tây Trầm như vậy, quá mức quý báu!

Người ta nói anh trầm tĩnh lạnh lùng, là giáo sư bệnh lý học trẻ tuổi nhất thành phố Thanh Giang, gần như không có căn bệnh nào là không am hiểu...Những việc này tuyệt đối không phải vô căn cứ.

Sở thích uống trà trồng hoa nuôi chim cũng không phải bịa đặt, chỉ là ở đất nước Kenya, anh dùng sức lực của mình dồn vào việc cứu người, có đôi khi giành giật từng phút từng giây nhưng vẫn không nhanh bằng lưỡi hái tử thần.

Nhưng trong tình huống như vậy, Cận Tây Trầm vẫn duy trì tính quyết đoán mạnh mẽ cùng y thuật tỉ mỉ của mình.

Đầy chính là người cao không với tới trong lòng trời đồn đãi, là người dân ông đứng trên đỉnh Kim tự tháp, nhưng người đó hiện giờ đang nâng mặt cô, chân thành hứa hẹn một đời.

Đối với cảm giác an toàn trong tình yêu, dường như anh không hề lo là, mặc dù có thể không làm tốt được như những người trẻ tuổi, nhưng anh nỗ lực như vậy, muốn làm đến mức tốt nhất, trong phạm vi có thể thực hiện, thỏa mãn tất cả các yêu cầu của cô.

Anh như thế sao có thể không yêu!

Mùi Ôn Đồng chọt chua xót, gần như ngay lập tức muốn đem bệnh tình của mình nói với anh, nhưng lý trí từ sâu trong nội tâm lại bảo cô rằng, không thể được!

Trước đây Ôn Đồng từng vô như không có gì thăm dò ý tứ của Cận Tây Trầm, nếu như có một ngày mình không còn thì anh sẽ thế nào? Cận Tây Trầm lúc đó hung hăng ắn cô xuống ghế, ánh mắt âm u nói: "Đừng sợ, anh sẽ không để em phải cô đơn."

Câu nói ấy tựa như một tảng đá lớn đập mạnh vào khiến cô đầu váng mắt hoa. Cô biết Cận Tây Trầm tuyệt đối không nói chơi, anh chưa bao giờ dễ dàng hứa hẹn, chỉ cần nói được thì hiển nhiên sẽ làm được.

Vốn dĩ những cô gái trẻ đang yêu khi nghe lời này hẳn là sẽ xúc động vô cùng, nhưng cô thật sự không hề cảm động, cô chỉ sợ hãi.

Lỡ như cô không thể chạy chữa, có vẫn hi vọng Cận Tây Trầm tiếp tục sống tốt. Quãng đời còn lại, tốt nhất là có thể gặp được một cô gái ưu tú, bầu bạn bên nhau.

Cô gái ấy nhất định phải mạnh khỏe, có thể ở cạnh anh thật lâu thật lâu, đến khi đầu bạc trắng, dung nhan ở tuổi xế chiều.

Tuyệt đối, tuyệt đối không được giống như cô.

Hiện giờ trong tình huống này, cô nhất quyết không thể dễ dàng mạo hiểm!

Rất nhiều sự việc diễn ra cũng giống như sự biến chuyển của thời tiết, nhiệt độ thay đổi, đến khi giạt tình bùng tình thì không thể nào không thừa nhận.

Giờ phút này, cô đứng trước lần ranh sống chết mới biết được tình cảm của Cận Tây Trầm, hoàn toàn không phải xuất phát từ lòng biết ơn như cô trước đây, mà là một loại tình yêu ăn sâu vào xương tủy.

Sinh mệnh có ngăn ngừa, ngăn đến mức ngay cả thời gian để tức giận cũng không có, chỉ có thể liều mạng ghi nhớ từng chút biểu cảm, từng thói quen của Cận Tây Trầm...Không biết còn có ngày mai hay không, không biết liệu cô còn bao nhiêu lần để có thể hồi tưởng.

Cô muốn dùng vẻ mặt ôn nhu mà kiên cường nhất để đối mặt, chống chọi với bệnh tình của mình, trực diện chiến đấu với sự yếu đuối. Nhưng đến phút cuối, cô vẫn cảm thấy bất lực.

Sau khi ba mất, Ôn Đồng cho rằng cả đời này sẽ phải lưu lạc đầu đường xó chợ, nhưng trong khoảng thời gian tạm tối, bất giác đã gặp được Cận Tây Trầm ở nơi ánh sáng chói lòa.

Cô biết, đó chính là cuộc đời mới của cô, chỉ có điều, cô không biết cuộc đời mới này lại ngăn ngừa đến vậy, ngăn đến mức cô thậm chí không kịp hưởng thụ sự dịu dàng chiều chuộng của Cận Tây Trầm.

Sao mà đủ chứ!

Ôn Đồng vui vào lòng anh, Cận Tây Trầm bị động tác này của cô làm giật mình, nhưng vẫn theo bản năng đỡ lấy cô, dịu dàng hỏi: "Sao vậy?"

"Tại anh hết, khiến em muốn khóc rồi đây này!" Ôn Đồng nghiêm túc nói.

"Được được, là tại anh, vậy cho em cần anh một cái?" Cận Tây Trầm cười bảo.

Ôn Đồng níu tay anh, hướng tới cần cõ cần một cái, muốn cần thật mạnh vào nhưng tới lúc đó lại thật sự không đành lòng, chỉ nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Cả người Cận Tây Trầm cứng đờ, ôm cô hỏi: "Nói gì với ba em vậy? Em rất sợ hãi?"

Ôn Đồng thả tay anh, nói: "Em rất sợ anh sẽ bỏ em, cho nên em nói với ba nếu như anh dám bội tình bạc nghĩa với em, kêu ông đi vào trong mộ hù chết anh luôn."

Cận Tây Trầm bật cười quệt đầu mũi cô, giữa gian này đều là yêu chiều vô hạn: "Chỉ bằng em nói với chú ấy, nếu như anh đối xử không tốt với em thì để chú ấy đưa anh đi luôn."

Ôn Đồng hứ một tiếng: "Không thèm, anh đối xử với em không tốt em sẽ bỏ anh. Em với anh khác nhau, em trẻ trung như vậy, sẽ có rất nhiều người thích."

"Vậy anh phải đối tốt với em gấp đôi, dù gì anh cũng đã già như vậy rồi, em ngăn vạn lần đừng vứt bỏ anh nhé." Cận Tây Trầm cười.

**

Cơ hồ không cần dựa vào trí nhớ, chỉ bằng thói quen, cô đã có thể tìm thấy nhà của mình.

Thế nhưng, hiện giờ đã không còn là nhà cô nữa, mà là của bác.

Chút gia sản không nhiều nhận này sau khi bà mất thì toàn bộ đều thuộc về bác, hiển nhiên bà cô cũng không có ý định để cô tiếp tục canh giữ nông trường, mà là sắp xếp để Cận Tây Trầm đến nhận nuôi cô.

Bà cô trước khi mất từng nói: "Nông trường là sợi dây ràng buộc bà và mẹ con, không phải con. Con không cần giữ mãi nơi này, con còn có tương lai tốt hơn."

Ông thật sự là một người rất tốt rất tốt, kể cho cô toàn bộ những việc ông làm ngày trước, tới bây giờ cô nhận thấy tất cả đều rất tuệ mẫn, cũng rất chừng mực, chỉ đáng tiếc, cuộc đời ông quá ngắn.

Ông Đồng nhấn chuông, sau đó im lặng đứng bên cửa chờ.

Cửa lớn đã cũ, sớm đã không còn sạch sẽ như năm đó, bị đóng một tầng gỉ sét rất dày, ngay cả chuông cửa cũng rề rề trầm đục.

Rất nhanh, bên trong có người xuất hiện, là một cô gái trẻ nhưng lại không nhìn ra tuổi thật, bởi vì trang điểm quá đậm.

"Xin chào, xin hỏi Ông Thiên có sống ở đây không?" Ông Đồng hỏi.

Đối phương ừ một tiếng, không kiên nhẫn hỏi lại: "Cô là ai?"

"Tôi là Ông Đồng, theo lý mà nói phải gọi bà ấy một tiếng bác, xin hỏi bà ấy có đây không?" Ông Đồng giải thích.

"Ông Đồng. Ông Đồng.....chị họ Ôn?" Đối phương thì thà thì thảm mấy lần rồi đột ngột thốt lên một tiếng, đôi mắt tròn tròn.

Chị họ? Cô ấy là Ôn Hinh?

Ông Đồng gần như lập tức nhớ ra, cô gái trang điểm trước mặt là Ôn Hinh, bởi vì có thể gọi cô một tiếng chị họ, còn sống ở đây thì tuyệt đối chỉ có cô ấy.

"Mẹ em.....chị tôi muộn rồi, một tháng trước bà đã qua đời, à, chôn ở chỗ đó, không xa mộ cậu." Ánh mắt Ôn Hinh âm đạm, vai cũng có chút sụp xuống, dường như đang kềm chế bị thương cùng đau khổ cực lớn.

"Bác...mất rồi?" Ông Đồng kinh ngạc nhìn Ôn Hinh, đầu giống như bị một tia chớp bổ xuống, mang theo lời điện nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Biết được bệnh tình

Chuyển ngữ: Mic

Mấy chương trước, mình nhầm về người bác của Ông Đồng. Chính xác phải là "cô" vì bà là em gái của bà Ôn (mấy chương trước mình tưởng là chị gái nên dịch nhầm thành bác). Tuy nhiên, để tránh nhầm lẫn với ngôi thứ ba "cô" trong "cô ấy" nên mình dùng từ "dì" cho dễ hiểu hơn. Mong mn thông cảm. T^T

.....

Di vậy mà đã qua đời?

"Dì....sao lại mất?" Ông Đồng khó khăn mở miệng, ngữ điệu khó khăn.

"Bệnh chết, ung thư. Từ lúc phát hiện đến khi mất chỉ có hai tháng, rất nhanh, nhanh đến độ em không thể tin được mẹ thật sự không còn." Ôn Hinh cúi đầu, cảm môi thật chặt.

"Vậy sau này em định thế nào?" Ông Đồng vốn muốn nói hãy bớt đau lòng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Ôn Hinh thì dù thế nào cũng không thể mở miệng.

Cô từng trải qua nỗi đau khi mất người thân, biết những lời an ủi, còn có hãy nên bị thương mà sống vốn dĩ không chút ý nghĩa.

Cho dù cảm tình không sâu nhưng Ông Đồng cũng có chút ghen ghét, gần như nói không nên lời, chỉ có thể hít thở một cách khó khăn, bởi vì người đã chết rồi, thật sự việc gì cũng không còn.

Là yêu là hận, vốn đã chẳng quan trọng nữa.

Hiện giờ cũng không cách nào mở miệng hỏi Ôn Hinh lúc mất đi có nhấn lại gì không, hay còn giữ bệnh án của bà cô không, tất cả những việc này cô chẳng thể nào mở miệng được.

Trăm ngàn lời nói dừng ở đầu lưỡi, chỉ biến thành một câu: Sau này định thế nào.

Ông Hinh cười khổ: "Còn có thể tính thế nào chứ, để chữa bệnh cho mẹ nông trường đã bán rồi, căn nhà này cũng bị bán, lại còn thiếu nợ rất nhiều. Bà bảy mưu tính kể cả một đời, nhưng đến phút cuối cũng không tính được còn lại chút gì cho bản thân, vừa đáng thương lại vừa đáng buồn."

Ông Đồng im lặng, đi qua thực chính là một người như vậy, bất kỳ chuyện gì cũng sẽ suy tính thiệt hơn, như thế một chút xúi lợi lộc cũng có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời, trước đến giờ không chịu lỗ dù chỉ một chút, nhưng không ngờ rằng đến phút cuối đời lại rơi vào tình cảnh này.

"Dương.....chưa từng tới sao?" Ông Đồng ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng.

Ông Thiên tính tình thô lỗ lại nhỏ nhen nên đã ly hôn từ rất sớm, dẫn theo Ông Hinh một mình đến New Zealand nương nhờ bà Ôn.

Mẹ của Ông Đồng – Anna – là một cô gái New Zealand rất hiểu chuyện, sở hữu một nông trại nhỏ, tự mình nuôi bò vắt sữa, tính cách hào phóng lại giỏi giang. Bà Ôn tình cờ cùng bạn đến đây, duyên phận từ đó bắt đầu, hai người vừa gặp đã yêu, nhanh chóng kết hôn.

Lúc Ông Thiên đến, Anna rất vui, vừa khẩn trương lại vừa chờ mong chuẩn bị mọi thứ cho bà, hoan nghênh bà tới.

Mới đầu Ông Thiên lạnh nhạt nói chuyện, Anna cho rằng bà vừa ly hôn nên tâm tình không tốt, liền cười hi hi bà qua. Sau đó bà vẫn không thay đổi thái độ, Anna có chậm lụt cũng hiểu được bà ấy không thích mình.

Nhưng dù vậy, bà vẫn dùng cả trái tim để đối đãi với cô em chồng này, làm bất kỳ việc gì cũng đều chiều theo mong muốn của bà ấy, nhưng đến lúc mắt cũng không mấy may cảm động được cô em Ông Thiên vẫn luôn coi thường bà.

Trái lại, Ôn Hinh và Anna rất hợp nhau, cô bé nhỏ hơn Ông Đồng ba tuổi, cả hai thường cùng Anna chăn bò vắt sữa, nằm trên đồng cỏ nghe bà hát rất vui vẻ.

Thế nhưng, Anna lại bất hạnh qua đời vì tai nạn...

Lúc Anna còn sống thường nói với Ông Đồng, đi bởi vì chia tay với người mình yêu nên mới không vui, nhìn thấy cả nhà họ quây quần nên không tránh khỏi mất hứng, nhất định phải đối tốt hơn với dì và Ôn Hinh.

Nhưng Ông Thiên không biết, Anna dù tính tình có tốt thì vẫn sẽ có cảm giác, cũng hi vọng có lúc được người khác đáp lại, cô thế là một nụ cười, chứ không phải là lạnh lùng châm chọc nhiều hơn.

"Chị họ, chị họ?" Ông Hinh gọi liền hai tiếng, Ông Đồng mới sực tỉnh.

"Chị nghĩ gì vậy, em kêu chị lâu như thế mà cũng không nghe thấy." Ông Hinh giận dữ.

"Xin lỗi, chị vừa rồi có chút lơ đãng." Ông Đồng vội vàng xin lỗi.

Ông Hinh ừm một tiếng: "Bà em...có thể sớm đã quên hai mẹ con em rồi, em không liên lạc với ông, hậu sự của mẹ do một mình em lo liệu, bà không có người thân, cũng không có bạn bè, cho nên không nhiều việc lắm."

"Vậy em có muốn đi với chị không?" Ông Đồng nói.

Đây là người thân duy nhất của cô, hiện giờ mẹ cô ấy không còn, trên đời này người duy nhất có quan hệ máu mủ với cô chỉ còn Ông Hinh, cô muốn chăm sóc cô ấy.

Mặc dù chính bản thân không biết mình còn bao nhiêu thời gian, nhưng một chút một chút thôi, con bé còn nhỏ như vậy.

"Đi với chị?" Ôn Hinh ngạc nhiên a một tiếng.

Cô đã không còn đường lui, bởi vì chữa bệnh cho Ôn Thiển nên hai người mắc nợ rất nhiều, không thể trả nổi, bắt đắc đi bị ép đi làm **, hôm nay là ngày đầu tiên cô chuẩn bị đi, kết quả vừa trang điểm xong thì Ôn Đồng tới.

Đi với chị ấy? Không thể nghỉ ngơi đây là câu hỏi có hấp lực nhất, cô muốn đi với chị, nhưng chị ấy một mình?

Ôn Đồng cũng vừa thành niên, đi với chị ấy sẽ khiến chị ấy bị liên lụy.

Ôn Hinh do dự, cô biết đây là một cơ hội, nếu như không nắm lấy thì có thể cả đời vĩnh viễn sẽ không thể nào quay đầu, nhưng nắm rồi thì sao chứ?

Đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, đối mặt với một tương lai không nắm rõ? Cô cũng không dám tùy tiện quyết định.

"Ừ, về nước với chị, chúng ta sẽ ở chung." Ôn Đồng hứa hẹn: "Về phần số nợ của dì, chị sẽ trả cho em."

Ôn Hinh hiện giờ chân thật rõ ràng cảm giác được mình và Ôn Đồng khác nhau, quần áo trên người cô là chiếc áo vải bông bình thường, nhưng trên người Ôn Đồng lại đeo một món trang sức đều là chế tác của những nhà thiết kế lớn hiện giờ, rất khiêm tốn nhưng tuyệt đối giá trị xa xỉ.

Lại thêm khi chất toát ra từ người chị ấy hoàn toàn khác với cô! Đây là một loại khí chất được hình thành từ chính hoàn cảnh lớn lên, chứ không phải ra vẻ cao quý.

Có lẽ người chị họ này của cô thật sự có thể chăm sóc cho cô?

Ôn Hinh quyết định đánh cược một phen, vì thế gật đầu: "Được, em đi với chị."

**

Lúc rời mộ ba, Ôn Đồng để Cận Tây Trầm chờ ở cạnh xe, sau đó một mình đi gặp Ôn Thiển.

Một là vì lo lắng lúc cô hỏi về bệnh tình của ba sẽ không giấu giếm được anh.

Hai là vì tình tình Ôn Thiển không tốt, lời nói ra không khỏi có chút chua ngoa đanh đá, lời như không không chế được bà ấy lại nổi nóng, cô cũng không hi vọng Cận Tây Trầm bị vạ lây.

Nhưng trăm ngàn lần không ngờ lại là kết quả này, cả hai việc đã lường trước đều không xảy ra, mà lại phát sinh một chuyện khác khó tiếp nhận hơn, Ôn Thiển đã chết.

Ôn Đồng thu dọn hành lý cho Ôn Hinh, thuận tiện hỏi: "Những bệnh án trước kia của ba chị, đi vứt rồi ư?"

Bàn tay Ôn Hinh thoáng dừng lại, sau đó đứng dậy bước tới ngăn tủ bên cạnh, kết một tiếng mở ra, từng cái từng cái chỉ cho cô xem.

Đều là đồ vật của ba và mẹ? Sao lại bị giấu trong ngăn tủ trong phòng của Ôn Thiển?

Ôn Đồng thoáng nghi hoặc, Ôn Thiển trong trí nhớ cô chanh chua đanh đá, đối với Anna trước giờ chưa bao giờ bày ra nét mặt dễ coi, cho dù bà có đối xử thật tâm thế nào đi nữa thì cũng chưa hề có chút hòa ái nào với bà.

Dù vậy, Anna lại càng thêm săn sóc quan tâm bà, không để bà cảm thấy khổ sở khi nghĩ mình ăn nhờ ở đậu, đối với Ôn Hinh cũng như con gái rút ruột sinh ra.

Sau khi ba Ôn qua đời, Ôn Thiển còn tức chết đi sán, hơn nữa còn "bán" cô cho Cận Tây Trầm.

Người như vậy sao còn giữ lại đồ vật của ba mẹ cô để làm gì? Còn sắp xếp từng thứ từng thứ ngăn nắp chỉnh tề như vậy?

Cho dù tò chết tâm lý Ôn Đồng có mạnh, tư duy logic có tốt thế nào đi nữa thì trong thời gian ngắn cũng không cách nào hiểu được suy nghĩ của người đi này.

Ôn Hinh nhìn ra vẻ khó hiểu của cô, vì thế lên tiếng giải thích: "Sau khi bác mất mẹ rất hối hận, những đồ vật bác trai bác gái để lại đều cất trong tủ này, mẹ em thường xuyên lấy ra ngắm, nhưng chưa bao giờ để người khác biết, em cũng là một lần tình cờ bắt gặp mẹ ở trong này len lén lau nước mắt. Mẹ còn nói đợi khi bà khỏe lên, bảo em dẫn bà về nước thăm chị, nhưng lại không biết chị hiện giờ đang ở đâu, bà nhờ người tìm, kết quả còn chưa tìm được chị, thì đã....."

Nói đến đây, Ôn Hinh ôm mặt bật khóc, ngồi sụp trước cửa tủ khóc không thành tiếng.

Ôn Đồng đi tới ôm lấy vai cô, ánh mắt vô tình dừng lại trên một quyển sổ con, cầm lên xem!

Cạch!

Quyển sổ rơi xuống đất, đây là bệnh án của ba! Trang đang mở ra vừa vặn chính là chẩn đoán lần đầu của ông.

U tương bào, có thể di truyền!

Đầu óc Ôn Đồng ẦM một tiếng, toàn bộ ý thức đều xoay quanh mấy chữ có thể di truyền kia.

Quả nhiên....là di truyền sao?

Ba Ôn che giấu bệnh tình rất kỹ, đến lúc nhất cũng không nói với cô mình bị bệnh gì, xem ra chính ông cũng đang ôm ấp một tia may mắn, hi vọng bệnh này không di truyền.

Về phương diện y học mặc dù Ôn Đồng biết rất ít, nhưng sống cùng Cận Tây Trầm nhiều năm như vậy, anh nghiên cứu đề tài gì không ít thì nhiều cô cũng nghe được một ít.

Trong ký ức mơ hồ có một hạng mục chính là biến đổi lâm sàng trong di truyền học – kiểm tra đo lường tế bào ung thư ở người bị ung thư máu vào thời điểm tia sáng huỳnh quang giao thoa.

Hướng nghiên cứu là di truyền học tế bào về ung thư máu và phương pháp điều trị vật lý.

Ôn Đồng nhắm mắt, nước mắt cuối cùng trào ra.

Tay cô đã không cách nào tiếp tục vỗ về an ủi Ôn Hinh, hoặc giả có an ủi thì toàn thân vẫn lạnh toát, lạnh đến độ cô sắp phát run.

Cả người tựa vào tủ từ từ trượt xuống, cơ thể co quắp, cuối cùng ôm chặt đầu gối, rúc đầu vào trong.

Đến giờ phút này, cô mới thật sự cảm giác được mạng sống của mình đang tính theo thời gian.

Vốn cho rằng bản thân đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cho dù biết được bệnh mình khó có thể chữa trị cũng sẽ không đau lòng, nhưng việc xảy đến trước mắt căn bản không như vậy!

Bất luận tâm lý có sẵn sàng thế nào đi nữa, không thể chấp nhận chính là không thể chấp nhận, thử nghĩ ai có thể bình thản đón nhận bệnh tình của mình vô phương cứu chữa?

Nghĩ như vậy, Ôn Đồng nhất thời cảm thấy bản thân thật sự cũng không phải là không có tiền đồ, cô chỉ là một cô gái bình thường, đối diện với cái chết sẽ rụt rè lùi bước.

Không xấu hổ.

Bác sĩ chuyên nghiệp trong căn cứ rất nhiều, Ôn Đồng hiển nhiên sẽ không lãng phí, thấy tính cách Nhị Triều không phải dạng sẽ đi kê lung tung với người khác nên trước đây từng đi thỉnh giáo anh.

Lúc đó Nhị Triều lau mắt kính, trịnh trọng giải thích cho cô: "Xương cốt đột ngột đau nhức, thị lực không tốt là có thể là do tuần hoàn máu có vấn đề, từ những biến chứng này suy đoán, rất giống triệu chứng của đau xương cốt cấp tính, cũng là một loại ung thư máu ác tính thường thấy, gọi là bệnh đa u tủy, hay bệnh kahler.**"

*Đa u tủy (Multiple myeloma, Kahler) là một bệnh tăng sinh có tính chất ác tính của tương bào (plasmocyte) ở tủy xương và các cơ quan khác, có tỷ lệ khoảng 1% trong các bệnh ác tính và chiếm 13% trong các bệnh lý ác tính về huyết học.

Nguồn: <http://bthh.org.vn/74/da-c-die-m-gia-i-pha-u-be-nh-cu-a-da-u-tu-y-tren-mo-tu-y-xuong-sinh-thiet-309.html>

Ôn Đồng nghe không hiểu, cũng không kiên nhẫn nghe anh chàng giải thích từng chút từng chút như thể đang nghiên cứu học thuật, vì thế nhờ anh giải thích ngắn gọn, ngắn gọn lại ngắn gọn.

Nhị Triều ngắn gọn nhưng vẫn vô cùng nghiêm trọng nói với cô: "Đau nhức xương, thị lực bất thường là triệu chứng chủ yếu, thiếu máu là một biểu hiện lâm sàng khác, dĩ căn, thận bị tổn hại, cao huyết áp, máu không thông... Nói một cách đơn giản, bệnh này là tế bào chết không ngừng gia tăng, ảnh hưởng đến các tế bào còn đang khỏe mạnh, do đó dần dần phá hủy chức năng của cơ thể, mà bệnh này đến bây giờ vốn chưa có biện pháp chữa trị, nhiều người bệnh có thể sống được 5 năm đã là lâu lắm rồi!"

Một câu bệnh vốn không có biện pháp chữa trị, có thể sống được 5 năm khiến Ôn Đồng hoàn toàn suy sụp.

Nhị Triều tác phong nghiêm túc, nếu không chắc chắn tuyệt đối sẽ không đưa ra phán đoán, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã ở cùng Cận Tây Trầm ba năm, năng lực chẩn đoán người khác không thể sánh bằng, nhưng một giây này, Ôn Đồng lại vô cùng hi vọng là anh học hành không giỏi.

Nhưng cô càng không muốn tin, ý thức lại càng tinh táo, cũng biết rõ đây chính là sự thật không cách nào tránh khỏi, cô nhất định phải tiếp nhận rằng mình có thể chỉ còn vài ba năm để sống.

Nhưng một vài năm cũng đã tốt rồi, không phải sao? Ít ra không phải vài tháng, vài ngày.

Thật sự không muốn thừa nhận, mình bây giờ vẫn rất hạnh phúc.

Hạnh phúc ư?

Có thể lắm, Cận Tây Trầm đối với cô tốt như vậy.

Cô trước đây thường nói: Nếu Cận Tây Trầm yêu mình, cho dù bất cứ chết ngay lập tức cô cũng cam lòng.

Kết quả ông trời có thể thật sự đã nghe thấy lời này của cô, sau đó đem hai việc trước sau thực hiện, nghĩ lại cảm thấy thật buồn cười, nhưng cô lại chẳng cười nổi, chỉ muốn khóc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Vạn dặm tìm chồng

Chuyển ngữ: Míc

Phải rồi đi rồi, nơi cô đã sinh sống suốt 15 năm.

Ôn Hình quay đầu liếc nhìn ngôi nhà gần như cũ nát, hoa cỏ ba Ôn trông sớm đã chết khô, đồ vật của Anna cũng hư hỏng nhiều, hiện giờ thứ duy nhất còn lại chính là căn nhà trống này mà thôi.

Thế nhưng bây giờ lại sắp rồi đi.

Trong lòng cô không khỏi có chút không đành, nhưng nếu như đây là con đường bản thân đã lựa chọn thì không được phép hối hận, có xui xẻo đi chăng nữa cũng sẽ không tệ hơn là đi làm **, hay là chờ chết.

Nghĩ tới đây, Ôn Hình nhẹ thở ra một hơi, kiên định theo sau Ôn Đồng, từng bước từng bước rời xa căn nhà chứa đựng bao ký ức của cô.

Từ nay về sau, cô chỉ có thể nương nhờ vào người trước mặt này thôi, rõ ràng chị ấy cũng chỉ là bờ vai gầy yếu mảnh khảnh như vậy, nhưng lại mạnh mẽ muốn che chở cho cô.

Không biết lượng sức ư? Ôn Hình không nghĩ như vậy, cô chung quy cảm thấy trên người Ôn Đồng có một loại sức mạnh to lớn vô cùng.

Sức mạnh này không liên quan gì đến vẻ đáng bên ngoài, cũng như không dính dáng gì đến cách nói chuyện, đây chỉ là một loại cảm giác, một cảm giác không cách nào có thể xem nhẹ.

Có lẽ, có người sinh ra đã có sẵn khí thể mạnh mẽ to lớn không gì sánh được như vậy.

**

Ôn Đồng đi trước, dùng tay vỗ vỗ vào má, cố gắng nặn ra một nụ cười, bước về phía Cận Tây Trầm.

Ôn Hình dường như cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông đứng cạnh chiếc xe ấy, mặc dù chỉ đứng rất tùy tiện nhưng phong cảnh nơi đó lại dường như trở nên khác biệt.

Đáng người phong độ cao ráo, cô muốn dùng toàn bộ những danh từ mà mình biết để miêu tả phong thái của người này, nhưng phát hiện tất cả đều không toát được hết ý.

Mà cái người tuấn tú vô cùng ấy hiện giờ đang đi về phía các cô, một tay nhận hành lý trong tay Ôn Đồng, một tay xoa đầu chị ấy.

"Một sao?" Cận Tây Trầm hỏi.

Ôn Đồng lắc đầu, quay người kéo Ôn Hình lại gần: "Ôn Hình, em họ của em. Dĩ mắt rồi, sau này em muốn chăm sóc em ấy, dẫn em ấy về thành phố Thanh Giang được không anh?"

"Em quyết định đi." Cận Tây Trầm đáp.

Kể đó, anh nghiêng về phía Ôn Hình gật đầu cười nhẹ, gương mặt xuất chúng nhường ấy, phong độ không gì so sánh được ấy, trong nháy mắt cô cuối cùng đã hiểu vì sao.

Khí chất trên người chị họ có rất giống, rất giống người này! Điều này có thể giải thích vì sao từng cái nhấc tay đưa chân của chị cũng đều toát lên vẻ tự tin.

Sự tương đồng ấy có thể thấy được rõ ràng, chỉ là khí chất của người này không phải là khiến người ta "cảm thấy", mà là tự bản thân bản sinh đã sở hữu khí thể mạnh mẽ.

"Anh rõ phải không ạ?" Ôn Hình chạy lên trước, đứng đối diện anh đánh giá một lượt.

Cận Tây Trầm sững người, hiển nhiên là đối với cách xưng hô này cảm thấy sững sờ, ngay cả ý cười nơi khóe môi cũng nhiều hơn một chút.

"Chuyện này còn phải xem biểu hiện đã, nói ra chắc em không tin, anh ấy hiện giờ ngày ngày đều đang cần cẩn thận, lo lắng chị sẽ không cần anh ấy đấy." Ôn Đồng ôm vai Ôn Hình, nghiêm túc nói.

Ôn Hình kinh ngạc: "Hà?"

Thế nhưng Cận Tây Trầm lại hết sức trịnh trọng gật đầu: "Phải phải, anh ngày ngày đều phải xin em, ngàn vạn lần đừng bỏ anh."

Chuyện gì thế này? Nếu cho có một người đàn ông tuấn tú như vậy, cô hưng phấn còn không kịp, còn có thể không cần ư? Chị họ cô không phải nghiêm túc chứ.

Rõ ràng Ôn Hình vẫn còn quá trẻ, không biết hai người này một thì già vờ già vịt ra về đáng thương vô cùng, một người thì bày ra vẻ nghiêm túc.

Tưởng thật là thua ngay đấy.

**

Nhiệm vụ của Cận Tây Trầm ở Kenya vẫn đang trong giai đoạn kết thúc, tiếp theo sẽ khởi hành sang Ethiopia sắp xếp công việc cuối cùng, thời gian gấp rút, không cách nào phân tâm bố trí cho Ôn Hình về nước, vì vậy Ôn Đồng liền đề nghị dẫn Ôn Hình theo, đợi đến khi mọi chuyện xong xuôi thì cùng nhau về nước.

Lúc hỏi ý kiến Cận Tây Trầm, anh vẫn trả lời như vậy: "Em quyết định là được."

Ôn Đồng cười ha ha, quay đầu nói với Ôn Hình ngồi ở phía sau: "Sao rồi, ngồi máy bay mấy tiếng em mệt không?"

Ôn Hình lắc đầu: "Không mệt, không ngờ Kenya trông như thế này, hình như rất nghèo chị nhì."

"Cho nên rất nhiều người ở đây đợi chúng ta đến giúp đỡ....." Xe đột ngột dừng lại, Ôn Đồng nghỉ hoặc quay đầu nhìn.

Xe lại hỏng rồi?

Kết quả vừa liếc mắt nhìn thì đã thấy Cận Tây Trầm nét mặt nghiêm túc đẩy cửa, nhanh nhẹn bước xuống xe.

Lúc này Ôn Hinh cũng bật thét lên: "Á! Một người phụ nữ! Không lẽ anh rẽ đưng trúng người ta rồi!"

Không thể nào, xe không phanh gấp, nếu như đụng người thì hẳn là không thể chậm rãi dừng lại như vậy. Ôn Đồng suy nghĩ, nhưng cơ thể còn phản ứng nhanh hơn, xích hộp cấp cứu chạy về phía Cận Tây Trầm.

Cô gái nằm mê man trên đất, nghiêm túc mà nói là một cô gái rất đẹp, tóc đen da vàng, điển hình của người châu Á.

Gương mặt nhỏ bằng bàn tay, điện mạo tinh tế, sống mũi cao thẳng, ngoại trừ cánh môi không chút huyết sắc ra thì thật sự là một mỹ nữ rất đẹp, so với Ưông Dịch Thiên thì còn đẹp hơn gấp nhiều lần.

Cho dù hiện giờ cô ấy nằm bất tỉnh trên con đường đầy bụi đất nhưng vẫn không nhiễm bụi trần, hay có thể nói, đây là một nét đẹp theo chiều hướng Lâm Đại Ngọc.

Ôn Đồng không khỏi thán khen, đặt hộp thuốc xuống hỏi: "Tình trạng cô ấy sao vậy?"

"Không có vết thương bên ngoài, nguyên nhân hôn mê tạm thời còn chưa rõ." Cận Tây Trầm đáp, động tác kiểm tra rất nhanh, nhưng sắc mặt trái lại có chút cứng ngắc, thậm chí trong một khắc, Ôn Đồng còn có thể nhìn ra vẻ kinh ngạc thoáng lóe lên trong mắt anh.

"Anh biết cô ấy?" Ôn Đồng hỏi.

"Đi thôi, trước đưa về rồi lại nói." Cận Tây Trầm không trả lời, chỉ ôm cô gái đang bất tỉnh đứng dậy rồi liền lập tức trở về.

Xe lao như bay về căn cứ, cho dù không cần liếc nhìn, Ôn Đồng cũng biết phía sau bụi bốc lên mù mịt.

Định lực rất cao của Cận Tây Trầm vào thời khắc này xuất hiện vết nứt, anh rất gấp, điều này có thể nhìn ra được.

Nhịn xuống cảm giác muốn quay ra sau quan sát, cũng kiên quyết không lên tiếng hỏi về thân phận cô gái, nhưng trực giác nói cho cô biết, người này có quan hệ rất mật thiết với Cận Tây Trầm.

Cô không lên tiếng nhưng Ôn Hinh trái lại lại nhịn không được: "Cô gái này đẹp ghê, đẹp nhất trong tất cả những người em từng gặp."

"Đúng vậy, Cận Tây Trầm anh lái nhanh hơn đi, chết thì tiếc lắm đấy." Ôn Đồng cũng cười.

Cảm giác bàn tay siết vô lăng của Cận Tây Trầm nháy mắt cứng đờ, nhưng còn chưa đợi cô nhìn rõ thì đã thả ra, xe dừng lại.

Cận Tây Trầm đẩy cửa xe, Tiểu Hưu và Nhị Triều vừa thấy Cận Tây Trầm tức tốc xuống xe như vậy thì liền biết có chuyện không ổn rồi, vì thế vội vàng chạy đến.

"Mang qua đây." Cận Tây Trầm nói.

Ba chữ rồi ít ỷ nhiều, nhưng hai người dường như ngay lập tức liền hiểu rõ, nhanh nhẹn tìm một băng ca, nâng cô gái đi về phía lầu bật bình thường vẫn xem bệnh.

"Nè nè nè Nhị Triều, cậu thử đoán xem người này là ai vậy? Mình thấy lão đại có phản gấp gấp, người đẹp này lẽ nào là người yêu cũ ư, lão đại ngàn dặm truy phu, thật sự rất lãng mạn nhen!" Tiểu Hưu không ngừng chỉ cha chỉ chách, nói xong rồi lại tự mình phủ nhận từng cái từng cái một.

"Không giống không giống, lão đại ở đây lâu như vậy, muốn đến thì đã đến từ sớm rồi, Tiểu Đồng Đồng nói anh ấy uống trà nuôi chim trồng hoa, mình mà là con gái thì mình cũng chả thêm thích, lẽ nào các cô gái bây giờ lại có sở thích lạ lùng đến vậy, đi thích loại người nhảm chán vô vị như lão đại?"

Cũng mặc kệ Nhị Triều có quan tâm mình nói gì hay không, Tiểu Hưu vẫn cứ nói tiếp, mãi đến khi lầu bật bị xóc lên.

"Ra ngoài hết đi." Cận Tây Trầm nói.

Trong khoảnh khắc căn lầu trước mặt bị thả xuống, Tiểu Hưu hoàn toàn bùng phát: "Nhất định là vậy! Lão đại chẩn bệnh cho người ta có bao giờ đóng cửa đâu! Vẫn luôn để chúng ta ở cạnh nghe ngóng học tập được càng nhiều càng tốt, vậy mà bây giờ lại đóng cửa lầu ngay trước mặt tụi mình, nhất định là có nội tình!"

Tiểu Hưu vô cùng khẳng định, ngay cả Nhị Triều trước giờ nghiêm túc cũng gật đầu: "Ừm."

"Tiểu Đồng Đồng ơi, em có biết có gái lão đại vừa đưa về không? Liệu có phải là bạn gái của lão đại?" Tiểu Hưu tò mò hỏi.

"Em không biết đâu." Ôn Đồng đáp.

Hiện tại Tiểu Hưu vẫn không biết chuyện Cận Tây Trầm thả lộ với cô, để bảo vệ thể diện quan của Tiểu Hưu, Ôn Đồng cũng không định nói cho anh chàng biết sự thật.

Rất nhanh, Cận Tây Trầm đã từ bên trong đi ra, nét mặt không chút thay đổi, nhưng Ôn Đồng cảm thấy dường như có gì khang khác.

Tựa như vào một buổi sáng nọ, bí mật che giấu nhiều năm đột nhiên bị người ta phát hiện, lộ ra một chút manh mối, nét mặt nghiêm trọng căng thẳng khác hẳn vẻ lạnh nhạt trầm tĩnh thường ngày.

"Em có thể hỏi cô ấy là ai không?" Ôn Đồng ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng vấn đề này.

Cô không phải người hay ghen, cho dù trước đây Cận Tây Trầm từng thích ai đi nữa thì đó cũng đều đã là quá khứ rồi. Dù gì Cận Tây Trầm mới vừa hứa hẹn một đời với cô, những chuyện như mây khói kia cũng nên theo gió mà bay.

Về chuyện cô hỏi, ngoại trừ cảm thấy tò mò thì chính là để ý đến thân phận của cô gái ấy, dù sao ngất xỉu ở Kenya, rõ ràng là vì Cận Tây Trầm mà đến.

Cận Tây Trầm không trả lời ngay mà đưa mắt nhìn cô, môi mím thành một đường, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống. Mạch máu nơi thái dương cũng nổi lên, thậm chí còn thấy được nó đang nhảy thành nhịp, rất rõ ràng, anh đang kiềm nén việc gì đó.

Ôn Đồng biết có thể anh không muốn nói, vì vậy liền lên tiếng: "Nếu anh không muốn nói thì không...."

"Cô ấy tên Khương Lệ, là bệnh nhân đầu tiên sau khi anh làm bác sĩ, còn những chuyện khác không quan trọng. Chuyện không liên quan đến em, đừng nghe Tiểu Hưu nói bậy nói bạ, anh không thích." Cận Tây Trầm nói về thân phận của cô gái, những việc khác thì lấp lửng.

Trên mặt anh không còn vẻ bình thản cũng như nét dịu dàng dung túng thường ngày, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, thậm chí còn toát lên đôi chút phòng bị khó diễn đạt thành lời cùng như có điều suy nghĩ.

Anh không thích? Đừng nghe lời bậy bạ? Mấy lời này.....là vì cô gái ấy ư?

Hai người cứ gặng co như vậy, đứng trước căn cứ người đến người đi, trên mặt đất hơi nóng hầm hập như thiêu như đốt nhưng Ôn Đồng lại chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ chân xổng thẳng lên, lạnh đến nổi lòng bàn chân cô cũng bắt đầu phát run.

"Ừm." Ôn Đồng đáp một tiếng, quay đầu định rời đi.

Kết quả còn chưa đi được hai bước thì đã bị một sức lực mạnh mẽ kéo vào trong ngực, cơ thể Ôn Đồng cứng đờ, nháy mắt không kịp phản ứng.

"Em không tin anh?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Không, em tin anh." Ôn Đồng đáp.

"Nhưng nét mặt của em lại cho thấy em rất để ý đến quan hệ giữa anh và Khương Lệ, em cảm thấy giữa anh và cô ấy là tình cũ khó quên, cảm thấy anh sau khi gặp cô ấy thì thay đổi, có phải không?" Cận Tây Trầm cười khò.

".....Rõ ràng đến thế sao?" Ôn Đồng sờ sờ má.

Cận Tây Trầm cúi đầu nhìn Ôn Đồng ở trong lòng, cười nói: "Thì ra bạn gái của anh khi ghen có dáng vẻ thế này, rất dễ thương. Anh thích bộ dạng vì anh mà ghen này của em, khiến anh cảm thấy em cả đời này cũng chẳng thể nào rời xa anh."

"Nhưng anh nói chuyện không liên quan đến em, bảo em đừng nghe bậy bạ, bạn trai của em cùng một cô gái ở chung trong một căn lầu, còn không cho em hỏi, bộ không quá đáng sao không quá đáng hà không quá đáng ư?" Ôn Đồng học theo ngữ điệu của Lâm Tu Trúc, tức giận nói.

Không ngờ ý cười của Cận Tây Trầm càng sâu, trực tiếp dùng hai ngón tay nâng cằm cô, nghiêm túc nói: "Anh cam đoan với em, cả đời này sẽ chỉ có tình cảm với một mình em, nhưng chuyện của Khương Lệ, anh hi vọng em đừng nghe ngóng, cũng hi vọng em đừng hỏi thân phận của cô ấy, tin tưởng anh, ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Nụ hôn qua lớp khẩu trang

Chuyện ngữ: Mic

Sáu năm rồi, không ai hiểu Cận Tây Trầm hơn cô.

Gần như không cần ngủ nghĩ, cô cũng biết Cận Tây Trầm tuyệt đối đang cố ý che giấu. Nhưng quan trọng ư? Ôn Đồng cảm thấy không quan trọng, cô tin tưởng Cận Tây Trầm, tin tưởng anh hơn bất kỳ ai.

"Vậy em hỏi anh một câu được không, vì sao anh lại nhận nuôi em? Đứng có lại nói với em mấy lời đại loại như anh được ba em tin nhiệm gì đó, không đủ thuyết phục." Ôn Đồng nói.

"Hừm? Em ngay cả bút tích của ba mình còn không chịu tin, nhưng lại tình nguyện tin tưởng anh?" Cận Tây Trầm nhủ mày.

"Không phải vì em cảm thấy quá may mắn đó ư? Chính vì sự tin tưởng này, anh không thể nào lại nói dối em nữa, nói đi." Ôn Đồng phớt lờ sự chế nhạo trong lời nói của anh, cố chấp yêu cầu đáp án.

"Ba em có ơn với anh, anh đến trả ơn. Như vậy em có tin không?" Cận Tây Trầm tư lự một lúc, nghiêm túc nói.

Ôn Đồng cười ha ha: "Em năm nay mười tám, không phải tám tuổi."

"Năm đó anh theo ngành y chính là quay lưng lại với gia đình, vì vậy cuộc sống vô cùng khó khăn, ngay lúc anh cần sự hỗ trợ nhất thì ba em đã giúp đỡ anh, giúp anh bước qua thời khắc gian nan nhất của cuộc đời, vì vậy lúc anh nghe nói ba em cần giúp đỡ, lập tức đưa tay tương trợ, nhưng không ngờ rằng cuối cùng lại là anh được lợi." Cận Tây Trầm cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng trầm tĩnh, chỉ cần quan sát một chút là có thể nhận ra, nụ cười này chưa hề lan đến đáy mắt.

"Anh vậy mà lại rời bỏ gia đình à?" Ôn Đồng cũng nhận không được bật cười, bởi vì thực sự không cách nào tưởng tượng thiên tài của giới y học đương thời, thế nhưng lại phải bỏ nhà đi mới có thể học y?

Chuyện đó đích thực không thể nào tưởng tượng nổi, so với việc cuộc sống của Cận Tây Trầm gặp từng quăn còn khó tưởng hơn.

"Cảm ơn ba em trong lúc vô tình đã giúp đỡ anh, lợi cho anh đến vậy." Ôn Đồng níu góc áo anh, dụi đầu vào lòng anh ngo ngậy rất lâu.

Cận Tây Trầm ôm đầu cô, cố định trong lồng ngực mình, sau đó chậm rãi gác cằm lên.

"Tôi trao đi thế tôi cho cậu, để cậu thực hiện nghiên cứu. Điều kiện là cậu phải nhận nuôi con gái tôi, chăm sóc con bé, để con bé luôn vui vẻ."

"Con gái tôi rất ngoan, rất hiểu chuyện, rất biết cách tự chăm sóc bản thân, không cần cậu phải quá quan tâm hay để ý từng li từng tí. Nếu như có một ngày.....con bé thật sự bị di truyền chứng ung thư của tôi, xin cậu nhất định phải chữa khỏi cho con bé."

Những lời ba Ôn nói, một chữ anh cũng chưa từng quên, bởi vì dù thế nào đi nữa, việc anh nhận nuôi cô cũng đã rành rành ngay trước mắt, gánh vác một sinh mệnh, một di thể, thậm chí là một lời ủy thác của người cha cùng lời hứa hẹn của anh, nhưng không ngờ rằng có một ngày anh lại yêu cô, một cô bé thật sự rất ngoan rất hiểu chuyện.

Anh biến lời hứa trở thành trách nhiệm, một trách nhiệm anh cần phải hoàn thành.

Lần đầu tiên, Cận Tây Trầm cảm thấy trọng trách mình đang gánh vác thật nặng nề, áp lực đến độ anh không thở nổi, nhưng rất may, đã qua tuổi mười tám nhưng Ôn Đồng cũng không có dấu hiệu của việc di truyền bệnh ung thư.

Tình ổn định của căn bệnh này tương đối cao, bình thường kéo dài đến hai mươi lăm năm, thậm chí dài hơn, tuổi thọ trung bình của người bệnh phần lớn cũng trên năm mươi tuổi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Cận Tây Trầm vẫn không một khắc phớt lờ quan sát tình hình sức khỏe của Ôn Đồng, bởi vì căn bệnh này phần lớn sẽ thường dẫn đến xương khớp đau nhức, đặc biệt là cột sống và xương sườn, một khi khiến tính năng của xương bị yếu đi, rất dễ dẫn đến bệnh gãy xương lý tính.

Nếu như cô phát bệnh ngay lúc đang chơi thể thao mạo hiểm, rất dễ dẫn đến tổn thương không thể nào chữa lành, có khả năng ảnh hưởng đến tính mạng.

Cận Tây Trầm biết, bản thân không cho cô tiếp tục tham gia các hoạt động cũng như các cuộc thi thể thao mạo hiểm thì cô nhất định sẽ hiểu lầm rằng anh ghét thể thao mạo hiểm, nói thật, Cận Tây Trầm đích thực không thích. Nhưng cho dù bị hiểu lầm, anh biết Ôn Đồng nhất định vẫn sẽ nghe lời anh.

Cô từng chống đối, từng không nghe lời, nhưng chưa bao giờ làm trái ý anh.

Cận Tây Trầm biết đối với việc mình được nhận nuôi, Ôn Đồng vẫn luôn rất biết ơn, nhưng điều anh cần chưa bao giờ là sự cảm kích của cô.

Cho tới sau này, Cận Tây Trầm cuối cùng biết được cô vậy mà cũng thích anh, cảm giác ấy rất tuyệt, giống như một chuyện bản thân không dám mong đợi, đột nhiên ập lên người mình, khoảnh khắc đó, lần đầu tiên Cận Tây Trầm biết ơn cảm xúc ấy, cảm ơn vì cô đã thích anh.

Tất cả mọi việc dường như đều tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp hoàn mỹ, chỉ duy nhất không ngờ là bệnh của Khương Lệ lại đột nhiên phát tác nhanh chóng, bệnh nhân đầu tiên của anh, sinh mệnh đã sắp tàn.

Thực ra Khương Lệ là một bệnh nhân rất chịu phối hợp, bất luận là uống thuốc truyền dịch hay hóa trị đều vô cùng hợp tác, đích thực dịu dàng đến độ khiến người cảm động. Mà trong những sự dịu dàng này, yêu cầu duy nhất của cô chính là anh phải kể chuyện cho cô vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời.

Cận Tây Trầm nào phải người biết kể chuyện, nhưng nhìn thấy một cô gái mười lăm mười sáu tuổi đối mặt với quá trình trị liệu đau đớn nên miễn cưỡng đồng ý, cũng từ thời khắc đó, anh mới bắt đầu tập kể chuyện.

Sau đó Cận Tây Trầm đã cùng giáo sư của mình kiểm chứng được thuốc hóa học đích thực có thể loại trừ các tế bào ác tính không ngừng gia tăng, giảm thiểu khả năng sản sinh các mô bạch cầu miễn dịch dị thường.

Nhưng sau khi thực nghiệm thành công, ai cũng không dám tùy tiện dùng thuốc trên người Khương Lệ, bởi vì nếu như xuất hiện một chút biến chứng, có thể chính là một mạng người, không ai có thể gánh hậu quả.

Anh học y là để cứu người, chứ không phải là trong tình huống không có bất kỳ bảo đảm an toàn nào hại người, giáo sư cũng rất do dự, cho nên cũng trì hoãn không đưa ra phương án này, kết quả Khương Lệ thế nhưng một chút cũng không sợ hãi, cướp thuốc trong tay anh, nuốt xuống.

Rất may mắn.

Bệnh tình của Khương Lệ đích thực đã ổn định.

Sau đó, Cận Tây Trầm liền về nước.

Anh phát hiện Khương Lệ đối với mình dường như có dấu hiệu yêu thích cùng sùng bái, thậm chí cho rằng y sinh trước mặt này là anh hùng, áo blouse trắng chính là chiến bào, dao mổ là vũ khí, tựa như một thiên thần đến cứu vớt cô mà đến cuồng mê hyện Cận Tây Trầm

Con người ai cũng yếu ớt, đặc biệt là lúc bệnh tật, sẽ biến người giúp đỡ mình trở thành chỗ dựa tinh thần, rất bình thường nhưng lại không thể mặc kệ.

Cận Tây Trầm hiểu rõ đạo lý này, cho nên anh về nước, không để Khương Lệ có một chút hi vọng nào.

Nhưng thật không ngờ, sau bảy năm, cô ấy lại cố chấp đuổi theo đến Kenya, còn ngắt ngay trước căn cứ, được Mộ Mộc cứu về.

Cận Tây Trầm biết khoảnh khắc đó trái tim anh thậm chí đã căng thẳng trong nháy mắt, dưới tình huống vẫn chưa thể xác định Ôn Đồng rốt cuộc có bị di truyền bệnh ung thư hay không, Cận Tây Trầm không muốn cho cô biết về bệnh tình của Khương Lệ.

Ôn Đồng rất thông minh, nếu như sau khi tiếp xúc với Khương Lệ, chưa tới một ngày, cô nhất định sẽ đoán ra bệnh tình của ba Ôn năm đó, từ đó biết được khả năng di truyền của căn bệnh ung thư.

Anh cẩn trọng, làm bất kỳ chuyện gì cũng luôn luôn thừa đáng, đối với bản thân mình trước nay vẫn rất tự tin. Bởi vì thống kê cho đến bây giờ, anh có một kỷ lục bất bại: chưa bao giờ phạm sai lầm.

Đây không phải may mắn, cũng không chút khoa trương.

Anh là người cẩn trọng như vậy đây, làm chuyện gì cũng đều có phương pháp ứng đối, chưa bao giờ có lúc hoảng loạn khản trương, nhưng lúc nghe nói Khương Lệ phát bệnh, hơn nữa còn sống không được mấy ngày, anh thật sự hoảng hốt.

Anh cho rằng trải qua lần trị liệu đó, Khương Lệ hoàn toàn có thể sống thêm mười năm, thậm chí phổi hợp hóa trị có thể kéo dài lâu hơn nữa, nhưng không ngờ, chưa tới tám năm bệnh cô ấy đã tái phát?

Mà phía Mộ Mộc cũng có một suy nghĩ khác, lúc gặp anh, nhỏ giọng nói: "Bác sĩ, anh đã nỗ lực hết sức trị liệu cho Khương Lệ, cô ấy thích anh là chuyện ai nấy đều biết, hiện giờ cô ấy đến Kenya rõ ràng là vì anh, cần phải cẩn thận xử lý."

Cận Tây Trầm nói: "Nói nhảm gì vậy."

"Nói nhảm? Anh vất vả trăm cay nghìn đắng nghiên cứu ra thuốc, chuyện này đã khiến người ta đủ hiểu lắm, sau đó anh lại nhận di thể của Ôn tiên sinh tiếp tục nghiên cứu bệnh ung thư, cứ cho đây là điều kiện để nhận nuôi Ôn Đồng, nếu như xấu chuỗi những chuyện này lại, rất dễ đoán ra được nhiều chuyện. Đương nhiên Ôn Đồng không phải là người tính tình nhỏ mọn, nhưng ba người thành hồ, khó tránh khỏi cô ấy sẽ không dao động." Mộ Mộc nói.

Ý của Mộ Mộc là hai người vừa mới ở cùng nhau, lẽ nào bởi vì một chuyện nhỏ nhặt lông gà vò tới này mà ảnh hưởng đến tình cảm? Anh còn hỏi nói nhảm gì đó, anh mới nói nhảm ấy! Mộ Mộc nóng.

Cận Tây Trầm không nói lời nào, Khương Lệ như thế nào không liên quan gì đến anh, điều anh lo lắng cũng không phải việc Ôn Đồng hiểu lầm mối quan hệ giữa anh và Khương Lệ.

Điều anh suy nghĩ, chính là sợ Ôn Đồng biết mình có khả năng di truyền chứng ung thư máu, cô sẽ lo sợ.

Hai là sợ cô nhớ đến ba mình, sẽ đau khổ.

**

"Lão đại, ba tiếng trước, bốn khu vực xung quanh cùng lúc bị tấn công, trong đó khu gần núi Zalou là thiệt hại nghiêm trọng nhất, đường xá hư hỏng, nguồn nước, cư dân cũng rất nhiều thiết bị dụng cụ toàn bộ đều bị thiệt hại, tộc trưởng địa phương tới đây cầu cứu." Tiểu Hưu chạy tới, trên mặt hiểm khi lại nghiêm túc đến thế.

Lúc này Cận Tây Trầm đã tách khỏi Ôn Đồng, đứng dậy, Tiểu Hưu cũng không phát hiện quan hệ giữa hai người, tiếp tục giải thích tình hình thiệt hại, đồng thời chờ chỉ thị.

Cận Tây Trầm rất nhanh bắt đầu phân việc rõ ràng: "Hiện giờ, về cơ bản họ cần tất cả mọi thứ. Băng gạc đã tiêu diệt hay chưa tiêu diệt đều lấy ra dùng, nẹp, thuốc tiêu viêm, giảm đau.....toàn bộ thuốc men đều đem ra phân phát."

Chỉ thị vừa ra,cấp tốc tập trung.

Tiểu Hưu, Nhị Triều, Tam Họa dùng tốc độ nhanh nhất bê thùng thuốc của mình, nhanh chóng phóng lên xe.

"Mộ Mộc ở lại giữ căn cứ, hộ lý tất cả ở lại, chúng tôi không cần hộ lý." Cận Tây Trầm nói xong, đưa mắt nhìn Ôn Đồng: "Em cũng đi với anh."

Ôn Đồng ngạc nhiên: "Em ư?"

Cận Tây Trầm gật đầu: "Có thắc mắc lên xe hỏi, lên xe."

Thực ra cô không có gì muốn hỏi, nói ra có thể không ai tin, Ôn Đồng cảm thấy Cận Tây Trầm không nở xa cô, suy nghĩ này từ lúc xuất hiện trong đầu thì vô cùng kiên định.

Căn cứ ở phía sau vùng bị tập kích, đập vào mắt chính là thương vong hoang tàn.

Nhà được dựng lên từ vỏ cây hiển nhiên đã sập, người bị vùi lấp không kịp chạy ra liền mất mạng trong trận tập kích.

Có người lộ ra một phần cánh tay, toàn thân đều là vết máu đã khô. Sau lưng là vết máu kéo dài thành đường, cho thấy họ từng bò một đoạn rất dài, cuối cùng không gắng gượng nổi, vĩnh viễn nhắm mắt.

Có người ngửa mặt lên trời, mắt mở trừng trừng. Mặc dù trông mắt đục ngầu, đồng tử trắng đả.

Trong khoảnh khắc, Ôn Đồng dường như cảm nhận được cảm giác của họ, nỗi sợ khi đối mặt với cái chết cùng khát vọng sống bùng lên mãnh liệt khiến người ta không cách nào nhìn thẳng.

Trải qua giao tranh dữ dội, không chỉ là liệt người chết cùng người bị thương mà trên mặt đất, trên cây, ngay cả lá cây cũng là vỏ sò vết đạn cùng vệt cháy đen.

Đang lúc giữa trưa, ánh mặt trời vẫn chói chang như thế. Ôn Đồng bước trên mảnh đất này, cảm thấy dưới chân như nặng ngàn cân, mỗi một bước dường như đang gánh theo cả một sinh mạng.

Những người may mắn thoát chết quý trên đất kêu rên, một số khác nhai cỏ đắp lên vết thương.

Tiểu Hưu nghiến răng: "Họ cần bản không hề có tính uy hiếp, giết họ đơn giản như nghiền chết con kiến thôi. Nếu như chúng ta không đến cứu chữa cho họ, tự bản thân họ sẽ chết, vì sao phải tự tay chấm dứt sinh mạng của người khác chứ."

Tam Họa cúi đầu, cảm mỗi không nói lời nào, đối mặt với tình cảnh như vậy ai cũng không thể thốt nên lời.

Ngay cả một người bình thường ít nói như Nhị Triều cũng đau xót dầm lên thân cây: "Bọn chúng vì sao lại xuống tay."

"Trước cứu người đi." Cận Tây Trầm xoay người, đi về phía một người bị thương đang nằm trên đất ôm vết thương thở dốc.

Những người khác cũng cố gắng kiểm chế phần nộ cùng bị thương, chia nhau ôm hòm thuốc xuyên qua những căn nhà đã sụp đổ, tìm người sống sót.

"Băng gạc." Cận Tây Trầm đưa tay.

Ôn Đồng bừng tỉnh, vội vàng đưa một cuộn băng vào tay anh, thành thật quan sát anh băng bó vết thương.

"Ngày trước lúc ở Nam Sudan, anh cũng như vậy sao?"

"Nếu so với hiện giờ thì nguy hiểm hơn một chút, quan sát tình cảnh vừa rồi, ắt hẳn là xung đột giữa các bộ lạc. Nam Sudan là vấn đề về biên giới, hai quân giao chiến căn bản sẽ không để mất tới bác sĩ không biên giới." Anh nói, ngón tay chuyển động lên xuống trên cánh tay của người bị thương vài vòng, vừa nhanh vừa lưu loát băng bó: "Kéo."

Cô cầm lấy kéo, cắt đoạn băng ở phía trước ngón tay anh một đoạn, vừa định xé băng dán thì thấy anh đã nhanh gọn buộc lại.

Ngón tay đột nhiên nóng bừng, Ôn Đồng theo phản xạ nhìn quanh, phát hiện Cận Tây Trầm đang siết ngón tay cô, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Cô đứng, Cận Tây Trầm ngồi, từ góc độ trên cao như vậy nhìn xuống, càng trông rõ đôi mắt thâm trầm tựa biển của Cận Tây Trầm.

Lúc này hai người đều đang mang khẩu trang, không trông thấy nét mặt, nhưng biểu cảm trong đôi mắt đều lộ ra, rất thâm tình, Ôn Đồng hiểu được.

Cận Tây Trầm đưa tay, ngoắc ngoắc cô.

Ôn Đồng bắt gác khom lưng, cho rằng anh có điều muốn nói, kết quả Cận Tây Trầm ngồi chồm hỏm như vậy ngẩng đầu, cách lóp khẩu trang hôn cô.

Cô khom lưng cúi đầu, Cận Tây Trầm ngẩng đầu, mặc dù cách một lớp khẩu trang, nhưng hô hấp cùng thân nhiệt lại rõ ràng, nụ hôn qua hai lớp khẩu trang nhưng so với chạm môi trực tiếp còn khiến người ta ngửa ngáy hơn.

Anh ngửa đầu hướng lên trên, tư thái thâm tình dù đang nhưng lại thần phục như vậy, nghênh đón đôi môi cô hướng xuống.

Ôn Đồng chưa từng nghĩ rằng anh lại muốn hôn cô, trong khoảnh khắc cô cảm thấy ý thức của mình vỡ tung, biến thành bột mịn, còn đáng về nào có thể sánh được với tư thái khiến người ta mềm nhũn này ư? Tuyệt đối là không.

Rất nhanh, Cận Tây Trầm thả cô ra, sau đó Ôn Đồng nghe thấy thanh âm khiến lòng người trấn định không gì sánh bằng: "Đừng sợ, có anh đây."

"Ừm, em không sợ." Ôn Đồng nói.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tự tử vì tình

Chuyển ngữ: Míc

Số người bị thương lần này rất đông, thuốc men ước chừng không đủ, vì vậy vừa đến nơi Cận Tây Trầm liền báo Tiểu Hầu gọi điện xin viện trợ.

Đội cứu viện trả lời sẽ tới trong vòng 5 tiếng, bảo họ kiên nhẫn chờ đợi.

Đội đưa tin thì khác hẳn, so với tổ chức cứu trợ còn nhanh hơn, có điều là tới chụp ảnh thi thể và cảnh tượng hỗn loạn.

"Cận tiên sinh, nghe nói anh là người phụ trách nhóm bác sĩ không biên giới ở đây, xin hỏi anh cảm thấy thế nào về đợt tập kích này." Một ký giả gần như dí micro vào sát mặt Cận Tây Trầm hỏi.

"Nep." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng nhanh chóng đưa hộp y tế: "Không có nep, băng gạc cũng không đủ, em về lấy."

"Cận tiên sinh, chúng tôi muốn đưa tin quá trình anh tiến hành cứu viện, liệu anh có thể cho chúng tôi một chút thời gian để phỏng vấn không?"

"Không thể." Cận Tây Trầm lạnh lùng từ chối.

"Vậy thế này, chỉ cần trả lời tôi một vài câu hỏi, rồi cho chúng tôi chụp vài tấm ảnh là được, không mất mấy phút thời gian của anh đâu." Ký giả hướng sau lưng ra hiệu, người chụp ảnh lập tức tới sát cạnh Cận Tây Trầm, kết quả khiến một bé trai đang bị thương sợ hãi khóc thét lên, tác động đến vết thương trên cánh tay.

"Liên quan đến động thái lần này....."

Cận Tây Trầm lạnh giọng cắt ngang: "Cút."

Quát lên một câu, ký giả giật thót.

"Rất xin lỗi Cận tiên sinh, thực ra tôi làm như vậy cũng là vì các anh. Tin chắc anh càng rõ hơn tôi về tình cảnh khó khăn của các bác sĩ không biên giới, nếu chúng tôi đưa tin vụ việc lần này, ắt hẳn sẽ càng có nhiều người ủng hộ cho hoạt động của các anh. Như vậy các anh không chỉ nổi tiếng, nói không chừng càng có nhiều cơ hội nhận được quyền góp, chỉ cần anh nói vài câu, cho chúng tôi chụp vài tấm ảnh, sao lại không làm chứ."

Ôn Đồng nhìn xuống kích động muốn cho thẳng cha này một đá, nói với Cận Tây Trầm: "Tam Họa nói vật dụng y tế chúng ta mang tới không đủ, đội cứu trợ lại không tới kịp, chúng ta chỉ có thể tự mình đi tới Narobi."

Cận Tây Trầm này cũng không nhuròn: "Cần cứ hiệu suất của họ, chậm nhất một tiếng nữa sẽ tới, không cần lo lắng."

Vết thương trên người đứa bé đã được băng bó xong, Ôn Đồng ôm nó đến chỗ đất trống đang là điểm tập trung.

Cận Tây Trầm xoay người, lạnh nhạt nói: "Khắp nơi là liệt người chết và người bị thương, anh không thấy sao? Anh thử đi hỏi xem, mạng sống của họ liệu có thể chờ đợi thêm vài phút. Dừng máu tươi để giành được tiếng tăm, có phải anh điên rồi không! Tôi nói lại một lần cuối cùng, cút, có hiểu không hả?"

Ký giả vẫn cầm micro, không chút sợ hãi nói: "Bác sĩ không biên giới bảo ký giả đến phòng vấn cứ? Đây là tổ chức của những người đi cứu người sao? Anh muốn ngày mai, báo chí toàn Kenya, thậm chí là trên toàn thế giới xuất hiện tin bác sĩ không biên giới mắng ký giả như vậy à?"

Nghe vậy, bước chân Cận Tây Trầm vừa định rồi đi liền dừng lại, quay đầu liếc anh ta: "Nghề của anh là viết tin, nếu như anh cho rằng việc này đáng giá thì cứ viết đi. Tôi không quan tâm."

Ký giả nghiêng rặng, khinh miệt hừ một tiếng, người chụp ảnh cúi đầu hỏi: "Colin, giờ làm sao?"

Colin quay đầu, trừng mắt một cái: "Còn làm sao nữa, đi gặp thử mấy bác sĩ khác. Bấy giờ tin tức về bác sĩ không biên giới là khó có nhất, chẳng dễ gì mới gặp cuộc xô xát thế này, còn không nhanh chóng chớp thời cơ."

Hai người quan sát xung quanh, bất ngờ phát hiện Tam Họa đang ngồi ở một góc tiêm cho một phụ nữ, vội chạy sang: "Xin chào nữ bác sĩ xinh đẹp, tôi là ký giả tạp chí tiền tuyến—Colin, muốn phỏng vấn cô một vài điều về cuộc xô xát lần này."

"Xin lỗi, không rảnh." Tam Họa nói.

"Không mất tới hai ba phút của cô đâu, hỏi xong chúng tôi sẽ đi ngay."

Tam Họa cắt ký ổng tiêm, quay đầu nói: "@#%\$*&+?&%\$#"

(Anh mà hà, bộ không thấy người bị thương đây ra kia sao. Đã nói với anh là không rảnh mà còn cả nhảy cà nhura, muốn ăn đòn hà.)

Nét mặt Colin nghịch ra: "Tiểu thư, xin hỏi cô vừa rồi nói gì vậy?"

Ở đây Tam Họa dùng tiếng địa phương vùng Đông Bắc nói chuyện nên phóng viên không hiểu.

Ý câu nói nằm trong ngoặc)

Tam Họa húng hắng cổ họng, thốt từng chữ một: "CÔN, ĐỘC, TỬ." (Biến, ẹ, đi). Kế đó phiên dịch sang tiếng phổ thông: "Ý là nói anh thật đẹp trai."

Ký giả cười ha ha hai tiếng, liên tục nói: "Cảm ơn cảm ơn. Thế chúng tôi bắt đầu....."

Tam Họa quay người chạy tới một người bị thương, lắc đầu thờ dãi: "Đương nhị chính." (Không biết điều)

Colin và người quay phim ngơ ngác nhìn nhau: "Cô ấy nói gì thế nhỉ?"

**

Nhiệm vụ cấp cứu gian nan, lúc xong việc thì trời đã tối.

Sao trời lấp lánh, ánh sáng nhấp nháy, nói là dòng sông ánh sao cũng không ngoa. Thi thoảng có sao băng mang theo vệt sáng nhanh chóng lướt qua, sau đó biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Mọi người lê lét thân tàn xoa bóp vài vai quay về trại, Tiểu Hầu kêu rên báo Tam Họa mất xa vai cho anh chàng, bị cô ấy cho một đấm.

Một mình Ôn Đồng ngồi trên gò núi thấp, trước mặt chính là phần mộ của những người đã mất mạng trong cuộc xô xát lần này.

Cảm giác khó thở quen thuộc chợt ập đến, cô siết chặt lồng ngực thở hỗn hển, giống như con cá thiếu dưỡng khí.

Âm thanh sột soạt truyền tới, gần như không cần quay đầu, cô đã có thể phân biệt được người tới là ai từ tiếng bước chân rất đối thân quen này.

Ôn Đồng gắng gượng để nén cảm giác khó thở, móng tay cào mạnh vào lòng bàn tay, ép bản thân phải thờ chậm lại, cho tới khi tiếng bước chân dừng sau lưng cô.

"Chú Cận, chú nói con người ta có linh hồn không?"

"Trong thần thoại cổ đại có nói, con người sau khi chết sẽ biến thành một ngôi sao, ở một nơi có thể quan sát được, bảo vệ người quan trọng của họ, lại có người nói, sau khi chết cơ thể nhẹ đi 21 gram, đó chính là trọng lượng của linh hồn. Nhưng cho dù là cách nói nào, chỉ cần em tin thì chính là có."

Lần đầu tiên Cận Tây Trầm phá lệ không chế giễu cô, cũng không phản bác lại cô từ góc độ khoa học mà đỡ nâng cô bằng cách đưa ra một ví dụ có khả năng tồn tại.

Ôn Đồng biết tất cả những điều này đều chỉ là giả dối, người chết như ngọn đèn đã tắt. Cái gọi là linh hồn chẳng qua chỉ là trí não và thân thể tách riêng mà thôi, một ngọn lửa thiêu thì cái gì cũng không còn.

"Có còn nhớ câu đầu tiên em nói với anh là gì không?"

"Anh hỏi em, có muốn đi cùng anh?"

Suy nghĩ dường như quay trở lại trước đây rất lâu, Ôn Đồng quay đầu nhìn anh, sau đó bật cười: "Nhất định anh không biết được quyết tâm lúc đó của em. Có thể trong lòng anh đã nghĩ rằng cô bé này rất dễ lừa, hoặc gan lớn ghê. Nhưng lúc đó em chỉ có một suy nghĩ, bất luận như thế nào, em vẫn phải tiếp tục sống. Em tin anh là người duy nhất có thể kéo dài sinh mạng của em, xem đi, em cực đúng rồi."

Ánh mắt Cận Tây Trầm dịu dàng, đưa tay vịn về một sợi tóc của cô: "Thật may, em đã cực đúng."

Ôn Đồng đứng dậy, duỗi tay chống hông: "Đi thôi, mau về ngủ nào."

Anh nhướn mày.

Ôn Đồng học theo ngữ điệu của anh, rất mực nghiêm túc: "Ngủ không đủ sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe và khả năng tư duy, anh đã già như thế rồi, nếu trí nhớ và IQ đều sụt giảm, sau này có lẽ em sẽ chia tay anh đấy."

"Ồ, về phương diện IQ, anh vẫn rất dồi dào tin."

**

Đội cứu hộ ở lại hai ngày, giúp cư dân địa phương tiến hành công cuộc trùng tu, nơi này căn bản đều là nhà ở dựng lên từ vỏ cây, việc xây dựng cũng rất đơn giản.

Bác sĩ không biên giới tới đây vốn cũng là để tiến hành cấp cứu, cho nên sau khi kết thúc thì tạm biệt đội cứu hộ, Cận Tây Trầm cho mấy người Tiểu Hầu về trước, còn mình thì mượn một chút.

Ôn Đồng đương nhiên đồng hành cùng Cận Tây Trầm, anh khởi động máy, nhưng đi về hướng ngược lại với xe của bác sĩ không biên giới.

Sau nửa tiếng đồng hồ thì tới nơi.

Bốn phía đều là rừng núi, hơn nữa trên đỉnh núi còn phủ đầy băng tuyết, giống như đột nhiên bước vào một thế giới thứ hai vậy.

"Chú Cận, liệu cháu có thể quay về tìm chút trang bị trượt tuyết?" Ôn Đồng cảm thấy các tế bào đều đang gào thét kích động, siết chặt nắm tay, đi tới kéo áo Cận Tây Trầm.

"Đây là ngọn núi lửa đang hoạt động." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng càng thêm hưng phấn: "Núi lửa! Thế mới kích thích."

Anh cúi đầu liếc nhìn bàn tay đang đang đặt trên cổ tay mình, gờ ra: "Kích thích, không muốn sống à?"

Cô xoa xoa tay, trong lòng đều là ham muốn thù địch không thể kìm được: "Bọn em chơi thể thao mạo hiểm, sớm đã không quan tâm đến vấn đề sống chết rồi. Hay bữa nào anh đi với em, thử nghiệm cảm giác thích thú khi chơi thể thao mạo hiểm?"

"Sau đó đòi bên tự tử vì tình à?" Anh cười, đưa tay quệt mũi cô một cái.

"Hà?"

"Ngọn núi này gọi là núi lửa Qili, người ta đồn rằng đây là ngai vàng của thượng đế, trong tín niệm của người Tanzania vô cùng thần thánh. Mà đỉnh núi mây mù quanh năm, người sinh sống ở đây mấy chục năm cũng hiếm hoi thấy được đỉnh núi, nếu như may mắn trông thấy, vậy thì có cơ hội một nguyện ước sẽ trở thành sự thật."

Ôn Đồng nghe đến há hốc, nhìn theo bóng lưng anh nói không thành lời, trái tim càng lúc càng đau nhói, mắt cũng càng ngày càng mờ lung.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là nơi có anh, dường như không việc gì là không thể giải quyết.

Tất cả mọi việc anh đều có thể sắp xếp ổn thỏa, cho cô mái nhà êm đềm an bình nhất, sau đó che chắn hết thảy mưa to gió lớn sau lưng, chịu đựng một mình.

Ngồi sao gì chứ, ước nguyện gì chứ.

Anh trước giờ không như thế, anh chưa bao giờ tin vào nguyện ước, lại càng không tin vào thần thánh.

Cô biết, anh làm như vậy, nói mấy lời này, tất cả đều vì cô.

Cuối cùng nhận không được, cô lao về phía anh, hai tay ôm chặt eo anh, vùi đầu vào lòng anh.

Cận Tây Trầm sững sốt, cảm giác được cô đang run rẩy, đưa tay vuốt sống lưng cô: "Sao lại khóc?"

"Làm gì có, em đâu có khóc." Ôn Đồng vờ cứng rắn: "Em chính là Ôn đại gia từng chinh phục vách núi tuyết, em mà khóc á."

"Nhưng cổ của em ướt kìa, Đồng Đồng." Anh trầm giọng nói.

"....."

Ôn Đồng: "Em khóc vì vẻ đẹp chói ngợp."

**

"Ôn tiểu thư, tôi biết em, cháu gái của Cận Tây Trầm"

Ôn Đồng nhìn cô gái trước mặt, mặc chiếc váy hoa dài màu đỏ rực, càng tôn thêm là da trắng như tuyết, gương mặt yếu ớt bệnh tật không chút sinh khí được cô ấy biến đổi, mang lại một cảm giác mỹ lệ.

Đẹp chính là đẹp, nhưng cô ấy hiện giờ nhân lúc Cận Tây Trầm đi họp, đặc biệt tới tìm cô là có ý gì?

Không đợi Ôn Đồng lên tiếng, cô ấy lại nói: "Anh ấy nuôi nấng em, nhưng hai người lại không có quan hệ huyết thống, đúng không?"

Ôn Đồng gật đầu: "Ừm, thì sao."

Khuông Lệ cười: "Tôi với chú của em biết nhau đã rất nhiều năm, từ năm tôi mười bảy tuổi thì đã quen anh ấy, lúc đó anh ấy vừa mới vào bệnh viện thực tập, tôi là bệnh nhân đầu tiên của anh ấy. Tôi chưa từng gặp một bác sĩ nào như vậy, trầm tĩnh lại mạnh mẽ, dường như làm việc gì đều rất bình thản, sao trên đời lại có người khiến người ta thấy an tâm như vậy chứ, nhưng anh ấy đích thực đã xuất hiện, chắn chắn thật thật ở ngay trước mặt tôi. Nói thực, anh ấy chính là ý chỉ muốn sống của tôi."

Ôn Đồng nói: "Ừm"

"Em là cháu của anh ấy, em cũng biết anh ấy ưu tú như thế nào mà, nghe nói em chơi thể thao mạo hiểm rất giỏi, còn được rất nhiều giải thưởng. Tôi rất ngưỡng mộ em có cơ thể khỏe mạnh như thế, có thể làm bất cứ việc gì mình muốn."

Nụ cười trên môi Khuông Lệ càng sâu, ký ức xa xăm ấy khiến cô ấy vui vẻ, Ôn Đồng nhìn ra được.

"Tôi nghĩ chị nói sai rồi, tôi không phải cháu anh ấy, tôi là bạn gái anh ấy." Ôn Đồng cũng cười.

"Tôi biết, nhưng tôi muốn xin em, xin em trả anh ấy lại cho tôi, được không?" Khuông Lệ nín tay cô, gần như trong nháy mắt, gương mặt tỉnh tề xinh đẹp ấy đã giàn giụa nước mắt.

"Đợi chút, chị nói lại lần nữa." Ôn Đồng rút tay ra, ngoáy ngoáy tai.

"Xin em, trả anh ấy lại cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Cần cơ thể

Chuyển ngữ: Mic

"Chị bảo tôi đem bạn trai mình trả lại cho chị? Chị hai à, chị không có bệnh đấy chứ." Ôn Đồng cười.

Khương Lệ nhìn cô, gồng gượng nặn ra một nụ cười, khóe miệng hơi nhếch, càng thêm xuyết thêm phong phạm mỹ nhân, giọng nói ngọt ngào mang theo một chút âm rung: "Xin lỗi, tôi biết yêu cầu này rất quá đáng, tôi không hi vọng xa vời em sẽ đồng ý trao anh ấy cho chị. Chúng ta đều biết rất rõ Cận Tây Trầm rất ưu tú, giới giang hồ bất kỳ ai. Nhưng em và tôi không giống nhau, em còn trẻ, có cả một tiền đồ rộng lớn, còn nhiều thời gian có thể quen bạn trai, sau này cũng sẽ có tình yêu rất đẹp, vì sao nhất định phải tranh Cận Tây Trầm với tôi?"

"Tranh? Chị nghĩ nhiều rồi, tôi không dự định cùng chị tranh giành." Ôn Đồng đáp.

Ánh mắt Khương Lệ vụt sáng, ngẩng đầu lên: "Thật sao? Em thật sự muốn....."

"Cận Tây Trầm vốn là của tôi, tôi không cần phải tranh với chị." Ôn Đồng bỏ sung câu sau, cười nhìn cô ấy.

"Nhưng hai người là chú cháu, làm sao có thể ở cùng nhau chứ! Đây là *" Khương Lệ kêu lên.

"Chị cũng vừa nói đấy thôi, chúng tôi không có quan hệ huyết thống, cùng lắm là tôi ăn nhờ ở đậu nhiều năm, sau đó bị Cận Tây Trầm là thò ăn cỏ gần hang, không * nghiêm trọng đến thế." Ôn Đồng nói.

"Coi!"

Ôn Đồng tiếp lời: "Chị cũng không cần tức giận làm gì, tôi nghe nói sức khỏe chị không tốt, nhờ đâu chị chút nữa lại nổi nóng xảy ra chuyện gì, đừng làm khổ bắt bạn trai tôi chữa trị cho chị."

Khương Lệ nghe thấy câu này, tròng mắt liền đỏ lên, giống như mắt thỏ nhìn chằm chằm Ôn Đồng, hung hăng bậm môi: "Không ai chấp nhận hai người đâu!"

"Cho thấy chị thật sự không hiểu tôi rồi, tôi trước giờ không phải dạng người cần người khác công nhận gì đó, nói ra có thể chị không tin, tôi chỉ muốn ngủ với Cận Tây Trầm." Ôn Đồng nghiêm túc nói.

Sắc mặt Khương Lệ căng thẳng, nhưng vẫn cố gồng nặn một nụ cười, như thể khó khăn lắm mới có thể mở miệng, cuối cùng nói: "Ôn tiểu thư, tôi không ngại nói cho cô biết, tôi bị ung thư, đoán chừng không sống được bao nhiêu ngày, cho dù cô có trao Cận Tây Trầm cho tôi, tôi cũng không giữ anh ấy được lâu. Tôi cam đoan với cô, sau khi tôi chết, Cận Tây Trầm vẫn là của cô."

"Chị hai à, câu này của chị sai rồi, cái gì mà chị cam đoan sau khi chết, Cận Tây Trầm là của tôi, không phải vô nghĩa ư, chị chết rồi, chẳng lẽ còn tính bọc Cận Tây Trầm lại mang vào quan tài với chị à." Ôn Đồng cười châm chọc.

"Không, ý tôi không phải vậy. Tôi muốn nói, tôi có thể chỉ còn sống được một năm, cô giao Cận Tây Trầm trong một năm cho tôi, coi như là di nguyện duy nhất trong cuộc đời này của tôi, có được không? Tôi biết Cận Tây Trầm cũng thích cô, đợi sau khi tôi chết, hai người lại có thể tiếp tục ở bên nhau, cô còn trẻ, sinh mệnh vẫn còn vô số lần một năm này, với cô mà nói không có ảnh hưởng gì lớn đâu." Khương Lệ gần như bật khóc, nói rất nhanh, cơ thể run rẩy nhìn Ôn Đồng.

Đại Mộng trước đây từng nói, cô là người ghét cứng sự mềm, giống như Ương Dịch Thiên cứ trực tiếp chia mũi dùi như thế, cô biết phải đối phó thế nào, nhưng dạng điềm đạm đáng thương như Khương Lệ, chưa từng làm chuyện xấu gì thì...

Điều duy nhất cô ấy có thể làm chính là cầu xin, xin cô thành toàn cho nguyện vọng duy nhất lúc còn sống của cô ấy.

Đồng ý ư? Đương nhiên là không!

Hiển nhiên Khương Lệ đã suy nghĩ quá đơn giản về Cận Tây Trầm, cô ấy cho rằng tách Ôn Đồng ra thì Cận Tây Trầm sẽ ở cạnh cô ấy? Như vậy cũng quá coi thường anh rồi.

Nếu thế, Cận Tây Trầm vốn không cần đợi cô trưởng thành, hiện giờ không chừng sớm đã kết hôn có con luôn rồi.

"Liệu có phải chị cho rằng chỉ cần tôi rút lui thì Cận Tây Trầm sẽ ở bên cạnh chị?" Ôn Đồng hỏi, Khương Lệ thoát nhìn không phải kẻ ngốc, vì sao lại có suy nghĩ ngờ ngẩn như vậy?

Khương Lệ cười, ngữ khí kiên định vô cùng: "Tôi biết anh ấy không yêu tôi, nhưng anh ấy cần cơ thể của tôi. Tôi đồng ý để anh ấy thử thuốc, để anh ấy nghiên cứu bệnh ung thư xương. Tôi có thể hi sinh mọi thứ vì anh ấy, tôi tin anh ấy sẽ cân nhắc."

Ôn Đồng gạt mình, bà chị này không phải điên rồi đó chứ.

Ánh mắt kiên định, ngữ điệu bình tĩnh, mặc dù có thể nhận thấy rõ sự run rẩy trong giọng nói, nhưng quả thực cô ấy rất tỉnh táo, không phải đang nói đùa.

Nhất thời Ôn Đồng cũng cảm thấy kinh nể, cô ấy yêu Cận Tây Trầm đến mức bệnh hoạn như vậy? Thậm chí không tiếc đem cơ thể ra để đổi lấy một chút thương hại cùng bầu bạn?

"Khương tiểu thư, không ngờ chị lại yêu anh ấy đến thế, tôi vô cùng kính phục dũng khí của chị, cũng rất cảm động. Nhưng chị kêu tôi trao bạn trai mình cho chị, thậm chí dùng đến đạo đức để dụ hoặc tôi, tôi vẫn cảm thấy chị bệnh rồi." Ôn Đồng trả lời vô cùng kiên quyết.

Chuyện này không phải là bệnh hoạn à, chị mắc bệnh kêu tôi trao bạn trai mình cho chị, trên thế giới này có đầy người bị bệnh kia kìa, không lẽ đem Cận Tây Trầm cắt ra thành vô số miếng chia cho mọi người?

Huống chi, tôi cũng bị bệnh.

Đương nhiên câu này không cần giải thích với Khương Lệ, bởi vì cô không cho, cũng không thể cho!

Cận Tây Trầm là con người, anh có quyền lựa chọn, nhưng không có nghĩa vụ bị trao đi.

Đang nói chuyện thì Cận Tây Trầm hợp xong đi ra, trông thấy hai người đứng bên lan can, vì thế chạy sang: "Sao hai người lại đi với nhau?"

Khương Lệ không dám nói, nhưng trông thấy biểu cảm của anh, cuối cùng vẫn ngập ngừng đáp: "Em vừa rồi có chút khó chịu, vì vậy nhờ Ôn tiểu thư dẫn em ra hít thở không khí, thuận tiện trò chuyện một chút."

Ôn Đồng nhướn mày, nhìn đáng vẻ cần mồi rū nát của cô ấy, thế giới quan không khỏi lại bị thay đổi, thì ra thật sự có người nói dối mà mặt không đổi sắc, nói đến đáng thương, cảnh giới vô địch nha.

Cận Tây Trầm không lên tiếng, bầu không khí càng lúc càng trở nên kỳ lạ, Ôn Đồng dứt khoát không tiếp lời.

Qua một lúc, Cận Tây Trầm thân nhiên lướt qua mặt hai người: "Cả hai trước đây không quen nhau, sau này cũng không cần đâu."

Khương Lệ dịu dàng nói: "Đạ, quả thực không cần như vậy, chỉ là em thấy Ôn Đồng rất dễ thương, cho nên muốn thử nói chuyện với em ấy thôi." Sau đó lại len lén đánh giá sắc mặt Cận Tây Trầm, nhẹ giọng nói: "Anh không vui sao?"

Cận Tây Trầm: "Đúng vậy."

Cô ấy gồng nờ nụ cười: "Em biết bệnh của mình có thể không còn nhiều thời gian nữa, cũng chỉ mong trước khi chết quen biết thêm một vài người, nghe một vài chuyện, em từng nghe Ôn Đồng Đồng là tuyến thủ, rất ngưỡng mộ."

Lời vừa dứt, Cận Tây Trầm đã ôn hòa đáp: "Nếu như có hứng thú với thể thao mạo hiểm, lên mạng có rất nhiều đoạn phim lúc Ôn Đồng thi đấu, có thể xem hết đoạn này đến đoạn khác, không cần phải gặp mặt nói chuyện."

"....."

Cuộc trò chuyện cứ thế kết thúc, dường như che giấu rất nhiều điều, lại giống như chẳng có gì giấu giếm, nhưng lực chú ý của Ôn Đồng thì đều dồn hết ở câu cuối cùng.

Bởi vì câu này của anh không cho người khác còn đường cứu vãn, sắc mặt Khương Lệ hoàn toàn trắng bệch.

Cận Tây Trầm lại bồi thêm một câu: "Mộ Mộ sẽ đưa cô về nước, cô vào sắp xếp đồ đạc của mình đi."

Khương Lệ lao đảo hai bước, cẩn thận để đặt hỏi: "Đầu em vẫn rất đau, hơn nữa em vừa đến Kenya, nếu phải đi, có thể đợi thêm vài ngày không?"

"Đoàn bác sĩ không biết giới chúng tôi ngày mai sẽ về nước, nếu như muốn ở Kenya thêm vài ngày, hành trình cô tự sắp xếp." Cận Tây Trầm nói.

**

Qua thảo luận bàn bạc và tiến cử của Cận Tây Trầm, nhiệm vụ ở Ethiopia cuối cùng do Nhị Triều dẫn đoàn, Tiểu Hâu và Tam Họa đi theo phụ giúp.

Nhị Triều nghiêm túc cẩn thận, Tiểu Hâu nhanh nhẹn, Tam Hoặc mặc dù không nổi bật như hai người họ, nhưng ở giữa hai người này lại tồn tại như một thuốc nước kết dính.

Tổ hợp ba người cùng Cận Tây Trầm từ Nam Sudan di chuyển tới Kenya đã được tôi luyện không ít, hiện giờ cũng đã đến lúc nên thả tay để họ tự mình đảm đương.

Mà phía Khương Lệ, mặc dù Cận Tây Trầm đã nói vậy, nhưng trước khi đi vẫn cho Mộ Mộc ở lại.

"Sức khỏe Khương Lệ không tốt, cô tiễn cô ấy lên máy bay rồi trở lại." Cận Tây Trầm nói.

Mộ Mộc gật đầu: "Vốn không định để hai người họ chạm mặt, kết quả hai người còn nói chuyện với nhau, không biết cả hai đã nói tới đâu rồi. Chuyện này chỉ trách tôi sơ suất, tôi tưởng cô ấy đang ngủ nên đi kiểm kê được phẩm, kết quả lại xảy ra chuyện. Xin lỗi, bác sĩ."

"Ừm, đi nhanh đi."

**

Về nước không bao lâu thì đến ngày khai giảng, Ôn Đồng ở trong nhà ngủ mê mệt gần hai ngày.

Lúc thức dậy, cô ôm mềm gối trên giường mơ màng hết nửa ngày. Thật sự không ổn mà, lúc trướ theo đoàn đi trời nam biển bắc để thi đấu, quay về còn có thể như không có gì giấu giếm Cận Tây Trầm

Thế nhưng bây giờ, kể từ sau khi phát bệnh, gối máy bay một chuyến thì phải ngủ hết hai ngày trời mới bình thường lại.

Ôn Đồng thấy điện thoại rung, thò tay xuống gối lấy ra: "Alo?"

"Là anh, Chu Ngôn Thành."

Chu Ngôn Thành? Ôn Đồng để điện thoại ra xa, nhìn lướt qua tên trên màn hình, đúng thực là Chu Ngôn Thành. Nhưng anh ta lại đột nhiên gọi điện tới? Anh ta không phải đang ở Kenya quay phim sao?

"Dạo này em rảnh không? Chỗ anh có một hoạt động river tracing (đi ngược dòng suối, từ hạ du đến thượng du), muốn mời em cùng tham gia." Chu Ngôn Thành nói, thanh âm trong điện thoại rất dịu dàng, một chút cũng không giống dáng vẻ bình thường của anh ta.

"Em đã rút khỏi đoàn thể thao mạo hiểm rồi, sau này hoạt động của đoàn thể cũng không thể tham gia, anh tìm người khác đi." Ôn Đồng nói.

"Sao vậy? Em giỏi như thế, thực lực cũng không thua bất kỳ ai. Vì sao lại đột nhiên muốn rút lui?" Chu Ngôn Thành kinh ngạc, ngay cả giọng nói cũng cao lên mấy quãng.

"Em không nói thực lực của em thua kém người khác, đương nhiên chuyện em giỏi giang cũng là sự thật, có điều cũng không phải là em bỏ nghề, mà em trước giờ vẫn chỉ tùy thích mà làm, có thể thi đấu chuyên nghiệp cũng là ông trời chiếu cố, chứ không nghiêm túc đến thế." Ôn Đồng giải thích.

Thực ra không chỉ mình Cận Tây Trầm yêu cầu cô đừng chơi thể thao mạo hiểm nữa, mà là bệnh của cô không cho phép cô lại làm những việc nguy hiểm cũng như các hoạt động cần kỹ xảo tinh chuẩn tương tự như vậy, tới lúc đó cô không chỉ hại mình, mà còn có thể liên lụy đến bạn cùng đoàn, chuyện như vậy cô không thể làm.

"Chỗ anh có hai vé ca nhạc live của Phương Hạc tiền sinh, ngày mốt em có rảnh không?" Chu Ngôn Thành cũng không tiếp tục đề tài kia, ngược lại bỏ qua, dường như chuyện này vốn không quan trọng.

Cô cũng mừng khi anh ta không hỏi tiếp chuyện này, tóm lại cô không thể nói với Chu Ngôn Thành, cô bị bệnh, có thể không bao lâu sẽ chết, cho nên không tiếp tục tham gia thi đấu thể thao mạo hiểm?

"Chu Ngôn Thành, anh trước mời em đi tracing, quay đầu lại mời em đi nghe ca nhạc, anh trước đây không như thế, em nói liệu có phải bị gì kích thích không đây." Ôn Đồng cười.

Đầu bên kia im lặng một lúc, ước chừng năm giây sau, giọng nói của Chu Ngôn Thành lần nữa mới vang lên: "Anh đang theo đuổi em."

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiền Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tình địch

Chuyển ngữ: Mic

Thực sự đã nói đến thế, Ôn Đồng cũng hiểu được ý của Chu Ngôn Thành, nhưng nghe hiểu là một chuyện, có thể thẳng thắn lại là một chuyện khác.

"Ồ, chuyện là vậy à, anh nói anh đang theo đuổi em?" Ôn Đồng nghi ngờ cho là mình nghe nhầm, vì vậy xác nhận lại lần nữa.

"Ừ, anh đang theo đuổi em. Anh rất thích em, nhưng anh biết người em thích là Cận Tây Trầm, cho nên anh hi vọng sẽ từng bước khiến em vui vẻ, để em có thể suy nghĩ về anh." Giọng Chu Ngôn Thành vẫn trầm ổn như cũ, nhưng lại toát lên vẻ cực kỳ dịu dàng.

"Chu Ngôn Thành, anh từng thích ai chưa?" Ôn Đồng hỏi.

"Em có ý gì?"

"Với tính cách của em, em không phải là người có thể ngồi nghe ca nhạc đâu, em xem phim cũng phải là phim tội phạm bạo lực, anh tìm người khác thử đi, em nghĩ Trần Thanh sẽ rất thích hợp, tính cách cô ấy hợp đây." Ôn Đồng cười hề hề, đôi mắt dè dặt.

"Em từ chối anh có thể nói thẳng, cần gì phải tìm lá chắn, đẩy anh cho người khác." Chu Ngôn Thành cười lạnh một tiếng, cúp điện thoại.

Ôn Đồng ngơ ngác nhìn điện thoại bị ngắt ngang, thế này mà còn bảo là thích có á? Tính tình này so với người được theo đuổi là có còn lớn lối hơn nhiều đó.

Ôn Đồng chống đầu, cảm thấy tin tức này có hơi chán động rồi, nhất thời cô chưa tiếp nhận nổi, sau đó lập tức gọi điện cho Đại Mộng, cô ấy cũng cũng dờ ra rất lâu, kể đấy, Ôn Đồng bình thường trở lại.

Xem, không chỉ mình cô cảm thấy chuyện này không cách nào tưởng tượng nổi.

Lần đầu tiên Ôn Đồng gặp Chu Ngôn Thành chính là ở buổi chiều mộ tân sinh viên vào câu lạc bộ, anh ta ngồi cùng với nhóm trưởng cao to thô kệch, mặt lạnh như băng chả nói lời nào, không khí quanh người dường như cũng giảm xuống mấy độ.

Ôn Đồng cùng với nhóm trưởng trò chuyện đàm câu, anh ta là người rất hiền lành, mặc dù bộ dạng lại giống một phần tử bạo lực.

Chu Ngôn Thành ngồi một bên từ đầu đến cuối chẳng mở miệng lấy một câu, yên lặng ngồi bên nhóm trưởng giống như bức tượng biết thờ.

Trong quá trình trò chuyện, Ôn Đồng cũng vô thức đánh giá anh ta vài lần, bộ dạng không tệ, rất trắng, tóc nhạt màu, khiến làn da trắng của anh ta có vẻ nhợt nhạt như người bệnh, lấy thể chất này mà chơi thể thao mạo hiểm, không khéo nội tạng phải chịu đựng kích thích quá mức ấy chứ.

Ôn Đồng bất giác lại quan sát anh ta nhiều hơn, anh ta cũng không nói gì, ánh mắt lạnh lùng mặc kệ cô đánh giá.

Trái lại, nhóm trưởng sau khi nghe cô tự giới thiệu thì thiếu điều ôm đúi xin cô gia nhập. Ôn Đồng cười ha ha mấy tiếng: "Khách sáo, khách sáo."

Sau khi diễn đơn gia nhập cần nhóm trưởng và phó nhóm ký tên, nhóm trưởng ký xong tiện tay đẩy một cái, đưa cho Chu Ngôn Thành bên cạnh.

Ah ta là phó câu lạc bộ?

Thật sự là người thì không thể dựa vào tướng mạo mà, Ôn Đồng thăm nhủ trong lòng. Thấy anh ta nhanh chóng ký tên xong, kẹp vào xấp giấy tờ đặt bên cạnh.

Ồ, chữ đẹp, có điều bàn tay bình thường.

Từ sau khi ở cùng Cận Tây Trầm, cô thường hay vô tình nhìn tay người khác.

Tay Cận Tây Trầm vừa trắng vừa thon, đốt xương không thô như thường thấy ở nam giới, mà lại rõ ràng, đốt ngón tay cũng vậy. Đầu ngón tay thanh mảnh, móng tay được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, không có lấy một chút bẩn.

Vì lý do nghề nghiệp, cho nên cũng có một vài vết sẹo cùng vết chai rất nhỏ, trong trí nhớ, anh cũng chẳng để tâm chăm sóc, dường như trời sinh đã vậy, quả thực khiến người ta ghen tỵ.

Lúc này lại nhìn tay Chu Ngón Thành, cùng với gương mặt nghiêm túc chà hợp với nhau tí nào, bộ dạng anh ta trắng trẻo thanh tú, chính là vẻ yếu đuối trời sinh. Nhưng bàn tay lại thô to, y hệt bàn tay của dạng đàn ông chân chất như nhóm trưởng.

Thật đáng tiếc.

Ôn Đồng ở trong giới thể thao mạo hiểm cũng xem như lão làng, cho nên không chút hoài nghi được nhiệt liệt hoan nghênh vào câu lạc bộ, nhóm trưởng đứng dậy, vô cùng xấu hổ nói một câu: "Bây giờ, chúng ta là đồng đội rồi."

"....."

Hoạt động đầu tiên của học kỳ đầu là leo vách đá, không có độ khó hay nguy hiểm gì, chủ yếu là kiểm tra năng lực và khả năng chịu đựng của thành viên mới.

Ôn Đồng lúc này mới nhớ ra, trước đây Đại Mông nói có người trên weibo đồn cô và Chu Ngón Thành có cảm tình, tấm hình đăng kèm chính là chụp vào lần đó!

Lúc ấy cô nghe thấy nhóm trưởng gọi mình, vừa quay đầu liền bị chụp, chính là hình lưu niệm bình thường.

Sau lần đó thì liên tục có thêm vài hoạt động, trùng hợp thế nào đều cùng nhóm với Chu Ngón Thành, dần dần người trong câu lạc bộ đều đem họ ra trêu chọc.

Chu Ngón Thành ít lời đến đáng thương, lúc nghe thấy mấy lời này thì cơ bản chà thêm để ý đã rồi đi, còn Ôn Đồng cũng không phải kiểu người nhỏ mọn đến thế, nghe mấy lời xi xầm rồi quên mất, cả hai chẳng ai để tâm làm gì.

Mãi đến một ngày, Đại Mông chặn cô ở phía sau từ văn thư, nghiêm túc hỏi: "Hai người các cậu liệu có phải quen nhau không?" Đã nói hai người ở cạnh nhau tóm lại sẽ chẳng có chuyện tốt gì mà! Giới lắm, quang minh chính đại trải qua thế giới của hai người!!!"

"Nào cậu đừng một lổ hoi bị lớn đấy, phải có đá ngũ sắc mới và lại được." Ôn Đồng nằng nặt cô nàng, nhìn thẳng vào mắt cô ấy: "Còn nữa, cái gì mà hai đứa mình quen nhau, hai đứa chúng mình chà có chút gì gọi là quen nhau cả. Trời đất chứng giám, từ lúc mình biết anh ta đến bảy giờ gặp mặt tổng cộng bốn lần, nói chuyện không quá mười câu, hơn nữa có lần nào không phải là hoạt động tập thể của câu lạc bộ. Cậu đưa tình huống thế giới hai người lâu ngày sinh tình nằng cấp lên chút đi, sẽ không ai mắng cậu."

Đại Mông thờ phào, nhưng rồi lại lập tức gào lên: "Vây sao cậu lại không giải thích? Họ hiểu lầm như vậy đối với tên tuổi của cậu cũng không tốt đâu."

Ôn Đồng xua tay: "Giải thích cái gì, họ cũng chỉ tùy tiện nói đùa chút thôi, bọn mình chơi thể thao mạo hiểm cũng chà câu nệ chuyện này. Hơn nữa Chu Ngón Thành tính tình ra sao cậu biết mà, mình gấp gáp đi giải thích với từng người, anh ta còn cho rằng mình ham hố nhưng lại vô từ chối ấy."

Đại Mông gật đầu, lại bắt đầu bà tám: "Nói cũng đúng, lần trước có một cô bé ở trước mặt anh ta quá căng thẳng nên ngất xỉu, lúc đó chẳng biết thiện tâm anh ta bùng phát thế nào nên đưa cô bé đến bệnh viện, cô nhóc ấy tò tình với anh ta, kết quả đó cậu biết anh ta nói gì."

"Nói gì"

"Anh ta bảo lần sau đừng có vô bất tình nữa, lãng phí tài nguyên y học, cũng lãng phí thời gian của anh ta. Nghe xem, đây mà tiếng người à." Đại Mông nhắc đến Chu Ngón Thành thì mặt liền cụt hứng.

"Đúng đúng đúng anh ta không biết nói chuyện, nên anh ta không có bạn." Ôn Đồng an ủi vô vai cô nàng, biết cô ấy không muốn gặp Chu Ngón Thành, chẳng qua đây cũng là tính cách người ta, không có gì tức giận cả.

Đây cũng là lý do vì sao Đại Mông thích mấy câu bông đùa của Ôn Đồng, chính bởi vì tính tình cô tốt, hay đùa giỡn. Không chỉ cho mình bậc thang để bước xuống, không cần người ngoài giữ thế diện gì, mà còn bởi vì cô vốn không để tâm mấy chuyện này.

Vậy mục đích người đó tung tin này ra là gì?

Ôn Đồng suy nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu, kết quả giọng nói Đại Mông ở đầu dây bên kia lại vang lên: "Nè nè nè cậu có còn đang nghe không đó, chủ của cậu hôm tới học viện y của Đại học Thanh Giang dạy, cậu có muốn đi xem không đấy."

"Đi đi đi, đương nhiên là đi, cậu đợi mình chút nha." Ôn Đồng liếc nhìn thời gian, đã quá chín giờ rưỡi, tiết học mười giờ bắt đầu, vì thế giống như chạy đua một trăm mét lao vào nhà vệ sinh.

**

Lúc Ôn Đồng và Đại Mông chạy tới thì giờ học đã bắt đầu. Hôm nay Cận Tây Trầm mặc áo sơ mi màu đen cổ đứng, hai ngón tay cầm viên phấn trắng, viết ba chữ lên bảng đen.

"Tôi tên Cận Tây Trầm, tốt nghiệp học viện y Đại học Cambridge, chuyên ngành bệnh lý học. Trong bốn năm tới, nếu không có gì thay đổi thì chúng ta sẽ gặp nhau mỗi tuần một lần, các bạn có thể gọi tôi là lão sư, giáo sư, hoặc gọi thẳng tên tôi."

Viên phấn được bỏ trở lại vào hộp, hai cánh tay thon dài trắng trẻo chống hai bên bục giảng, thoáng nhàu mày đọc lướt danh sách. Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, hắt lên chiếc áo sơ mi cổ đứng màu đen của anh, ôm lấy dáng người cao gầy.

"Nếu như tôi tự giới thiệu đã không có vấn đề gì, tiếp theo là thời gian các bạn tự do đặt câu hỏi." Ngừng một chút, bổ sung: "Tôi không thích điểm danh, các bạn chọn môn của tôi, sau này môn của tôi các bạn thích nghe thì đến, không thích nghe, nhìn nhìn cũng phải đến."

Giọng của anh rất rõ, lại mang theo chút nhu hòa, giống như chuẩn chuẩn lướt nước lay động trái tim của những nữ sinh bên dưới. Mọi người thề, cho dù không điểm danh, không nhìn mặt, chỉ cần nghe giọng, môn của giáo sư Cận kiên quyết không cúp.

Bởi vì trước đây, giáo sư học viện y mặc dù đều là những người có vô số kinh nghiệm lâm sàng, nhưng mặc tây trang tề chỉnh cũng giấu không được vóc dáng, giọng nói ồ ồ theo đó cũng bất hạnh hạ thấp luôn nhóm muốn tiếp tục nghiên cứu.

Hiện giờ đột nhiên xuất hiện một vị giáo sư vẻ ngoài miễn bàn, tuổi trẻ khí chất xuất chúng, khó tránh dấy lên một hồi kích động, phải biết là giá trị gương mặt của lão sư cũng là tiêu chuẩn duy nhất ảnh hưởng đến tỷ lệ hấp dẫn của môn học.

Cận Tây Trầm nhẹ khụ một tiếng: "Hiện các bạn có thời gian mười phút để hỏi, bắt đầu." Nói rồi đưa tay phải làm tư thế mời.

"Thực ra, em muốn hỏi Thầy có bạn gái chưa? Có ngại tình yêu thầy trò không." Một cô bé đứng dậy, vô tư cất tiếng hỏi.

Cận Tây Trầm cười: "Có rồi, vấn đề sau, tôi nghĩ cô ấy sẽ dễ tâm hơn."

Mọi người thất vọng ồ lên một tiếng, Đại Mông chọt cánh tay Ôn Đồng: "Thấy không, đây đều là tình địch của cậu đấy."

Ôn Đồng: "Ha ha."

Một nam sinh ở dãy phía trước đứng dậy: "Lão sư, Thầy cảm thấy nên định nghĩa như thế nào về bệnh lý học? Rất nhiều người cho rằng đây là môn học vô bổ, có cũng như không."

"Nếu như trước mặt em có một con sông, em lại muốn đến bờ đối diện, ngoài trừ chèo thuyền và mọc cánh bay qua, em sẽ chọn phương pháp nào?" Anh không trực tiếp trả lời mà đưa ra một ví dụ, có sinh viên lập tức đáp.

"Cầu!"

Cận Tây Trầm cười: "Bệnh lý học là môn học cầu nối nên tăng giữa y học và y học lâm sàng, nếu có người lại dám khinh thường bệnh lý học, em cứ đem người đó vứt xuống sông."

Mọi người ồn ào cười to, ý cười nơi khóe miệng anh thu lại, chỉ còn lại một độ cong rất khẽ: "Người tiếp theo."

"Giáo sư, nghe nói hai năm trước Thầy vẫn luôn ở các nơi như Nam Sudan, Kenya làm bác sĩ không biên giới, xin hỏi có từng xảy ra chuyện gì thú vị không?" Một nữ sinh ở trong góc nhận micro, đứng dậy hỏi.

"Đứng trên quai mìn cứu người mười mấy tiếng, bị súng chĩa vào đầu làm phẫu thuật hai mươi tiếng, tập thể hơn vạn người bùng phát dịch tả, đập vào mắt đều là thi thể thối rữa bốc mùi, mỗi khi mưa xuống, nước mưa ngập đầy lều trại, nước tiểu cùng phân hòa với nước bùn. Ngoài trừ một lần thiên tai còn có tập kích, tranh cướp từng giây với thần chết, cuối cùng phát hiện bạn chỉ có một đôi tay, bất luận như thế nào cũng không thể nhanh hơn lưỡi hái thần chết. Đây có được xem là chuyện thú vị không?" Cận Tây Trầm cười, nữ sinh kia sửng sốt, cảm thấy mình đã lỡ lời.

Nơi bác sĩ không biên giới đi đến đều là những nơi gian khổ nhất, nghèo túng nhất, cần sự giúp đỡ nhất trên thế giới này. Đôi mắt của người bác sĩ cứu người còn không kịp, lấy đâu ra thời gian rảnh mà chú ý có chuyện gì thú vị hay không?

Kết quả nữ sinh còn chưa kịp xin lỗi thì đã nghe Cận Tây Trầm nói: "Đùa thôi."

Mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

"Thời gian tôi ở Kenya là lâu nhất, nơi ấy nghiêm trọng nhất chính là bệnh AIDS, người dân nơi đó không có y học tiên tiến cũng như đầy đủ nhận thức, đây là trở ngại lớn nhất. Mà đối với căn bệnh không có thuốc trị như AIDS, những gì chúng ta làm không phải là hô hào hay việc thiện đơn thuần, với bác sĩ không biên giới mà nói, "Nhân đạo" không phải khẩu hiệu, không phải lý luận trừu tượng, cũng không phải để ganh đua ai phẫu thuật được nhiều nhất, đóng lều trại nhanh nhất. Mà là người cứu hộ trong nguy nan, giảm bớt đau khổ cho người khác, giúp đỡ họ khôi phục năng lực tự chủ, có thể có tồn nghiêm tiếp tục sống; không cứu chữa được, cũng khiến họ mang theo tồn nghiêm của mình mà qua đời. Các bạn có mặt ở đây, tôi không biết có bao nhiêu là sinh viên ngành y, nhưng tôi hi vọng, bất luận bạn có phải người làm nghề chăm sóc cứu người hay không, đều sẽ quan tâm, đưa tay giúp đỡ những người bất hạnh trong cảnh nguy nan."

Cận Tây Trầm vừa dứt lời, bên dưới liên vang lên một tràng pháo tay như sấm, lần đầu tiên Ôn Đồng nhận ra, vai trò bác sĩ không biên giới nghiêm trọng trong mắt người khác thì ra lại cao thượng và đáng kính nề biết bao.

Trong mắt cô chỉ nhìn thấy người ấy, anh cứu người cô cũng theo cứu người, anh làm gì cô đều kiên quyết đi theo, nhưng chưa bao giờ thật sự suy nghĩ, việc anh làm nặng nề, trách nhiệm đến cỡ nào.

Biết rõ nguy hiểm, nhưng lại tự nguyện dấn thân đến nơi thiên tai * không thuộc về mình, buộc anh đối mặt với những khó khăn cản trở trùng trùng, nhưng vẫn kiên trì như trước.

Đấy có lẽ là điểm đáng quý nhất của Cận Tây Trầm, nội tâm anh thiện lương và nhu hòa đến thế.

Một cô gái ở trong góc đứng đây: "Cận tiên sinh, xin hỏi sau này anh vẫn sẽ tiếp tục nghiên cứu ung thư tế bào?"

Khương Lệ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Di thể

Chuyển ngữ: Míc

Cận Tây Trầm ngưng lại, trầm mặc nhìn nữ sinh đó, chậm chạp không trả lời.

Sinh viên dưới bục giảng đang cười ồ đều ngưng lại, thậm chí có người còn nín thở nhỏ tiếng thì thào: "Sao vậy? Mới vừa rồi nữ sinh kia hỏi cái gì không nên hỏi à?"

Đại Mông cũng không giống quần chúng xung quanh, cô nàng lập tức tìm người có khả năng nắm được thông tin đầu tiên, hỏi: "Đồng Đồng, cô gái kia cậu có biết không? Mình cảm thấy hình như là người quen của chú cậu đấy."

Ôn Đồng đương nhiên biết đó là ai, nhưng chuyện này một hai câu không thể nói rõ được, vì vậy ngắn gọn đáp: "Ừm, là bệnh nhân của Cận Tây Trầm."

Đại Mông nói: "Mới vừa rồi cô ta nói bệnh gì ấy, mình chưa từng nghe bao giờ, chú cậu đang nghiên cứu à."

"Ừm, Cận Tây Trầm lợi hại lắm." Ôn Đồng cười.

"Lợi hại lợi hại, có điều nghe thấy dường như là một căn bệnh rất nghiêm trọng, liệu có thể trị được không?" Đại Mông lại quay đầu liếc nhìn Khương Lệ, ui cha mẹ ời, người đẹp nha, chết thì đáng tiếc quá.

"Không cách chữa trị." Ôn Đồng nhìn đầu gối, thốt ra bốn tiếng nhẹ tênh, giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng chữ nào chữ nấy lại vô cùng nặng nề.

"Á! Nghiêm trọng thế ư!" Sắc mặt Đại Mông tức thì trở nên u ám: "Chú cậu lợi hại thế mà cũng không tìm ra được thuốc."

Ôn Đồng nói: "Cận Tây Trầm có giỏi thế nào đi nữa cũng không thể nói tìm ra là tìm ra được đâu, đây lại không phải làm sửa đậu nành, cậu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

"Trẻ như vậy mà, thật đáng tiếc." Đại Mông cảm thán.

Đúng vậy, trẻ như thế mà chết thật đáng tiếc, Ôn Đồng biết câu này nặng nề như thế nào hơn bất kỳ ai, nhưng lúc này chỉ có thể cười cười, không tiếp lời Đại Mông.

Trong đầu tính toán liệu có nên chia sẻ với Đại Mông không, nếu như phải đi đến bước đó, chỉ mỗi mình Lâm Tu Trúc thì không được, cần phải có sự giúp đỡ của gia đình Đại Mông, nếu không không thể gạt Cận Tây Trầm được mấy ngày.

Tính cách Đại Mông thoát nhìn chính là không chịu được đe dọa, phòng chừng Cận Tây Trầm dọa nạt vài câu thì cô ấy đã sợ tè ra quần rồi nói tuốt tuột. Không đến trường hợp bắt đắ dĩ, vẫn không thể mạo hiểm được.

Dù sao bây giờ vẫn ở thời kỳ đầu, cơn đau còn ở trong khả năng có thể chịu được, bác sĩ nói trên cơ bản sống năm ba năm không thành vấn đề, nhưng tốt nhất là không được tiếp tục làm những việc có độ nguy hiểm cao như thể thao mạo hiểm, đồng thời không được để cơ thể và đầu óc bị kích thích quá lớn.

Chuyện này Ôn Đồng cũng không để tâm, tố chất tâm lý của cô dường nói là kích thích, cho dù có ném cô từ vách núi xuống cũng chả kích được bao nhiêu adrenalin.

Kết quả chuyện trên đời này chính là như vậy, người tính không bằng trời tính.

Lúc gặp lại Khương Lệ lần nữa, ông trời một lần nữa không chút keo kiệt mà thỏa mãn giả thuyết trước đó của cô.

Cô bị trời hai tay, phơi nắng lợ lùng bên vách núi.

Lúc này đang là giữa trưa, ánh mặt trời vô cùng nóng rất chiếu thẳng lên mặt cô, Ôn Đồng nhắm mắt, choáng váng hồi lâu mới nhận ra nơi mình bị treo chính là ngọn núi duy nhất của thành phố Thanh Giang, Dạ Bình sơn – đang xây dựng khu nghĩa trang.

Khương Lệ cũng biết điều lắm ấy chứ, đây chuyện phục vụ, không chỉ giết người mà còn muốn chôn xác luôn.

Ôn Đồng húng hắng cổ: "Tôi biết, Khương tiểu thư muốn tìm tôi nói chuyện, sao lại còn phải đến vách núi nói chứ, xem đoạn phim tôi thì đâu quá kích thích, nhện không được muốn thăm dò năng lực của tôi à?"

Dứt lời, không có tiếng Khương Lệ đáp lại, một thanh niên mặt mày hiền hòa bước qua, ngồi xổm bên vách núi. Ôn Đồng thấy nhìn mặt hân cũng quá tốn sức, cho nên sau khi liếc một cái thì quay đầu đi.

"Tôi tên Khương Minh." Người đó nói.

Khương Minh, một cái tên rất bình thường. Ôn Đồng đáp: "Ừm."

"Khương Lệ là em gái tôi."

Ôn Đồng không tiếp lời, cô không ngạc, dù ai để cô ở đây cô thậm chí cũng không nhớ. Điều mang họ Khương, nếu không phải anh em thì chính là chị em.

Ở bên này, Khương Minh không biết từ đâu lòi ra một lưỡi kéo, lên trên sợi dây thừng nơi cô tay có: "Thiếu nữ thiên tài của giới thể thao mạo hiểm? Có nói nếu như tôi hiện giờ cắt dây thừng, cô sẽ thế nào?"

"Anh đây là có ý mưu sát!" Ôn Đồng im lặng một lúc, quay đầu liếc Khương Minh một cái.

Anh ta xem ra còn rất trẻ, gương mặt trẻ con chiếm ưu thế, trông còn trẻ hơn Khương Lệ một chút, lại thêm ăn mặc rất thoải mái, nói anh ta là sinh viên mới tốt nghiệp chắc ai cũng tin.

Nhưng sinh viên đại học này đây rất không chịu thua kém, anh ta muốn giết người.

Khương Minh vút cây kéo, đến ngồi chồm hồm hướng đỉnh đầu bên trái của Ôn Đồng, hai tay chống đầu gối, buồn bã nói: "Tôi đeo bao tay, cho dù trên tay có có dấu vết từng bị trời thì cũng không ai có thể chứng minh là tôi giết cô, hơn nữa cô không phải rất giỏi thể thao mạo hiểm sao, nói không chừng báo chí ngày mai sẽ đăng tin: Thiếu nữ thiên tài của giới thể thao mạo hiểm Win trượt chân rơi xuống vách núi mà chết."

"Thả tôi ra." Ôn Đồng cử động, xem ra Khương Minh cũng không muốn cô rơi xuống quá nhanh, cho nên cột rất chặt, tay cũng bắt đầu lạnh vì tụ máu.

"Sợ à?" Khương Minh ỏ một tiếng.

"Không có chuyện đó, bạn học này, giết người sẽ phải đền mạng. Anh thả tôi ra, tôi sẽ xem như chuyện ngày hôm nay chưa từng xảy ra, phía Khương Lệ cũng vậy." Ôn Đồng khó khăn cử động cổ tay.

Khương Lệ hẹn cô ra ngoài, nói có đồ vật muốn đưa cho cô, là vật có liên quan đến ba Ôn.

Ôn Đồng ngắm nghĩ, cô luyện Karate nhiều năm, cho dù không được việc gì thì cũng không thể bị một cô gái bệnh tật triển miên làm gì, kết quả cô đích thực nhìn lầm Khương Lệ.

Vì vậy cô thoải mái đến chỗ hẹn, mà Khương Lệ cũng trăm phương nghìn kế đưa cô vào bẫy, từ lúc uống ly trà đầu tiên.

Khương Lệ bị bệnh, thuốc bên người đương nhiên loại nào cũng có, cho dù mười Ôn Đồng cũng không thành vấn đề.

"Nghe ý của cô là vẫn muốn rời đi ư? Cô liệu có phải muốn đi báo cảnh sát." Khương Minh đưa tay qua, vật đang cầm chính là di động của Ôn Đồng.

"Nói ra có thể anh không tin, tôi quả thực nghĩ như vậy, nhưng tôi cảm thấy em gái của anh đáng thương, không còn sống được bao nhiêu ngày mà còn muốn như con thiêu thân lao đầu vào, thật sự là nóng nóng muốn chết mặc kệ thời gian." Ôn Đồng cười.

Khương Minh vung tay, một cái tát giòn tan trên mặt Ôn Đồng vang lên, khóe miệng nháy mắt cảm thấy một mùi tanh ngọt.

Ôn Đồng phun máu trong miệng, cười nói: "Sao vậy, đầu anh nập vào lời của tôi? Liệu có phải nhìn thấy di thể Khương Lệ rồi, hiện giờ không còn thịnh xử bản, mà là chích thuốc cho chết. An tâm đi, anh sẽ không nhìn thấy bộ dáng đầu chị ta bị vỡ toang đầu, chị ta vẫn đẹp."

Khương Minh hô hấp dồn dập, cả người run rẩy: "Im miệng!"

"Được." Ôn Đồng đồng ý, kể đó bắt luận chuyện gì cũng không hé miệng, vô cùng phù hợp với vai trò một thánh giả.

Khương Minh cũng bình tĩnh lại, cất tiếng kể chuyện xưa: "Trước đây có một bé trai, bị người ta vứt bỏ ở đầu đường, đám ăn mày bắt nạt nó, người qua đường cười nhạo nó. Nó không biết vì sao lại bị bỏ rơi, nhưng không có thời gian để suy nghĩ vì ngày ngày thức giấc, nó đều phải đi giành ăn với đám ăn mày, cơm thừa canh cặn cũng không sao, bởi vì không ăn sẽ chết đói. Mùa hè còn đỡ, những thức ăn kia có ời thiêu cũng không sao, bởi vì mùa đông quả thực rất lạnh, nó sẽ bị lạnh đến chết. Mỗi đến một ngày, có một gia đình nhận nuôi nó, còn cho nó tên, người nhà đó rất tốt, còn có một bé gái rất dễ thương và tốt bụng, cô bé giống như ánh mặt trời, chiếu rọi vào tâm hồn u tối của nó, nhưng ông trời lại quá tàn nhẫn, ngày cả ánh mặt trời duy nhất này, ông ta cũng muốn lấy đi."

Ôn Đồng không nói gì, anh ta đang kể câu chuyện của chính mình đây mà.

"Nguyên vọng duy nhất của cô ấy là có thể ở bên cạnh người mình thích, cho dù chỉ một ngày, một phút, một giây thôi cũng được, chỉ cần có thể ở cạnh anh ta, có chết cô ấy cũng thấy mãn nguyện." Có lẽ là nhớ tới Khương Lệ, khóe miệng anh ta lộ ra ý cười.

"Nhưng vì sao, cô lại ích kỷ cướp đi hạnh phúc của cô ấy?" Khương Minh nghiêng răng nói.

Dứt lời, lưỡi kéo liền hung hăng hướng tới, kẻ sát động mạch cổ Ôn Đồng: "Nói!"

"Ồ, tôi có thể nói rồi à. Này nhé, anh nói xong rồi tôi cũng nói đôi lời." Ôn Đồng cười.

Khương Minh thờ phỉ phò, đây là đang đề nén hết mức cảm xúc trong lòng, kết quả lại bị hiện tượng hô hấp "bản đứng", thật sự không phải một kẻ hành hung hợp quy cách.

Ôn Đồng nói: "Trước hết, chuyện anh số khổ bị vứt bỏ, tôi rất đồng cảm, cũng rất vinh hạnh có thể làm thánh giả của anh, nghe anh kể chuyện quá khứ, nhưng chuyện này không liên quan gì đến tôi. Anh muốn báo thù, đi mà tìm cha mẹ của anh. Thứ hai, Khương Lệ là ánh trăng sáng hay là hoa sen trắng, đây cũng là chuyện của anh, chị ta hạ thuốc tôi, đây là phạm tội, anh biết chứ. Thứ ba, chị ta nhìn trùng bạn trai tôi, anh đừng nói là giống Dương Quá Tiểu Long Nữ, cùng lắm là Dương Quá với Trình Anh, cũng không phải, Trình Anh không có xấu xa như Khương Lệ. Tôi muốn hỏi hai người, Cận Tây Trảm điều trị bệnh cho chị ta, trị rồi chị ta lại muốn dựa dẫm anh ấy đúng không."

Khương Minh nói: "Nếu như cô đồng ý từ nay về sau không ở cùng Cận Tây Trảm, thành toàn cho hai người, tôi có thể tha cô."

Ôn Đồng cười: "Cho tôi lý do."

"Lý do? Mạng của cô có tính không? Nếu có không đồng ý, tôi có thể đảm bảo sau ba giây cô sẽ rơi xuống thành một đồng bầy nhầy." Khương Minh đem lưỡi kéo một lần nữa tới bên dây thừng.

"Tôi thật sự lo lắng cho chỉ số IQ của anh, lúc anh trôi tới đây chưa tra qua độ cao của Dạ Bình sơn à, để tôi phổ cập kiến thức khoa học cho anh, núi Dạ bình cao ước chừng 263m, dựa theo công thức vị trí mà tính, anh muốn ngã chết tôi, có lẽ cần tới hơn bảy giây." Ôn Đồng nghiêm túc nói

Khương Minh cười: " Bao nhiêu giây có khác biệt gì? Tóm lại cô phải chết, chẳng qua là nhiều hơn hoặc ít hơn vài giây mà thôi."

"Đương nhiên không giống, cho nên tôi nói tôi rất lo lắng cho chỉ số IQ của anh, tôi đề nghị anh nhìn thử sau lưng." Ôn Đồng cười.

Khương Minh giật mình, theo bản năng đứng dậy quay đầu nhìn, kết quả không có gì cả, hung hăng chỉ tay về phía Ôn Đồng gào lên: "Mẹ nó, mày lừa tao."

"Tôi nói với anh rồi, chỉ số IQ anh thấp anh còn không tin." Ôn Đồng co ngón tay, kỹ thực tụ máu trong thời gian dài, đau thì không đau mấy, chỉ cảm thấy tê tê.

"Vốn dĩ tao không định nói, do Tiểu Lệ nói quá tàn nhẫn, nhưng mày đã rượu mồi không uống, thì tại tao phải cho mày uống chút rượu phạt." Khương Minh không biết lại từ đâu lấy ra một văn kiện, đưa đến trước mắt Ôn Đồng.

Đơn thỏa thuận hiến tặng di thể!

Người ký tên chính là hai người cô thân thuộc nhất, ba cô và Cận Tây Trảm.

Không chờ có phục hồi tinh thần sau cơn chấn động, Khương Minh lại lấy ra một văn kiện: "Đây là thư của ba mày, muốn xem thử sao? Nhưng tao sợ mày không dám xem, để tao đọc cho mày nghe. Cận tiên sinh, tôi biết cậu rất giỏi trong lĩnh vực tế bào học, mạo muội viết cho cậu lá thư này, tôi muốn giao dịch với cậu. Tôi sẽ tặng di thể của tôi cho cậu, để cậu nghiên cứu. Điều kiện là cậu thu nhận con gái của tôi, nuôi nấng con bé trưởng thành, bảo đảm con bé vui vẻ. Con gái tôi rất ngoan, rất hiểu chuyện, rất biết cách tự chăm sóc mình, không cần cậu phải quá quan tâm hay chăm sóc đâu. Nếu như có một ngày..... con bé thật sự bị di truyền cần chữa bệnh của tôi, xin cậu nhất định phải chữa khỏi cho con bé."

Toàn thân Ôn Đồng cứng đờ, cô vẫn luôn hoài nghi Cận Tây Trảm vì sao lại nhận nuôi mình, cũng từng nghĩ vô số lý do, nhưng không ngờ đến lại là giao dịch bình đẳng này!

Tất cả mọi thứ đều hợp lý, vì sao một thanh niên trẻ tuổi phải đi nhận nuôi một bé gái mười hai tuổi, rõ ràng họ không hề quen biết.

Nhiều năm như vậy, cô giống như câu chuyện hài, ngập tràn cảm kích ngưỡng vọng người đàn ông đã nuôi dưỡng cô.

Ôn Đồng bật cười, từ sâu tận đáy lòng phát ra nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Sát nhân

Chuyển ngữ: Mic

Khương Minh ngồi xổm phía trên bên trái của cô, lưỡi kéo bén nhọn sáng loáng cũng kề trên cổ, ánh mặt trời gay gắt nhảy múa trên làn da trắng mịn, rõ ràng mới rồi hãy còn cảm thấy nóng không chịu nổi, nhưng giờ đây cô bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát, lạnh đến phát run.

Trước đây có quả thực rất sợ, không chỉ sợ chết, mà điều đáng sợ hơn chính là rời xa Cận Tây Trảm. Nhưng hiện giờ bỗng cảm thấy, nếu như Khương Minh có thể xúc động đem cô ném xuống thì đỡ rồi.

Khương Minh nói: "Tao cảm thấy mày cũng thật sự rất đáng thương, bị người mình tin tưởng nhất lợi dụng như vậy."

Khương Đồng không đáp, quả thực, so với Khương Lệ, thậm chí là Khương Minh, cô còn đáng thương đáng buồn hơn.

Đối với loại cảm thông mang ý châm chọc rõ ràng này, cô còn có thể nói gì nữa đây, cô chẳng thể nói được gì.

"Mày chưa bao giờ tò mò vì sao Cận Tây Trảm lại nhận nuôi mày ư?" Khương Minh hỏi.

Sao có thể chưa từng hỏi, nhưng Cận Tây Trảm là ai chứ, nếu anh đã thật sự lừa một người thì ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh được.

Thương nhân khôn khéo như Lâm Tu Trúc ở trước mặt anh còn bị sụp hố. Cho dù là khủng bố tập kích hay xã hội đen được chính phủ chống lưng, ở nơi có anh đều bị "tử lực bặt thiên can" phản kích ngược lại, nếu là thời cổ đại, đây tuyệt đối chính là quyền thần gian giảo làm mưa làm gió.

Có nên nói mắt nhìn người có tốt quá mức? Có thể nhìn xa trông rộng đến vậy, nhìn trúng người đàn ông ưu tú đến thế.

"Mây cũng biết tính cách của Cận Tây Trầm, với tính tình của mây, tao nghĩ mây rất giận, hận gã đó biết bao nhiêu?" Khương Minh cười.

Hận?

Ôn Đồng bật cười: "Tôi nói này, anh sẽ không nghĩ chỉ dựa vào một chuyện này là đã có thể lừa tôi rồi đấy chứ."

"Hai ta đều biết, chuyện này là sự thật." Khương Minh nở nụ cười mang mấy phần thâm sâu, không tiếp tục bạo lực với cô nữa, mà bắt đầu công kích vào nội tâm cô.

"Anh hay thật, tôi hận hay không hận Cận Tây Trầm liên quan gì đến anh, anh thích một cô gái, thích đến nhường này, anh liệu có thấy xấu hổ." Ôn Đồng nhúc nhích cổ tay đang ngày càng tê cứng, nếu không chết thì nhất định phải tìm cách thoát thân, cứ đây đưa thế này không ổn, cô muốn nghe chính miệng Cận Tây Trầm giải thích.

Nụ cười trên mặt Khương Minh nháy mắt cứng đờ, anh ta ngồi xuống cần thận quan sát tay Ôn Đồng: "Đã qua thời gian lâu như vậy rồi, tay mày ước chừng đã không còn cảm giác, muốn mò trói ư?"

"Chuyện anh muốn giết người Khương Lê biết chứ?" Ôn Đồng hỏi.

"Không can hệ đến em ấy, cho dù có đến mạng cho mày thì cũng sẽ không dính dáng gì đến em ấy, cùng lắm thì tao với mày chết chung. Tao không sợ chết, mạng của tao vốn dĩ là của nhà họ Khương, bắt quá thì trả lại cho họ." Khương Minh nói.

"Bối mới nói tôi sốt ruột lo lắng cho chỉ số IQ của anh cũng không phải không có lý do, anh cho rằng tôi chết rồi thì Cận Tây Trầm sẽ tình nguyện ở cùng với chị ấy? Anh tin câu nói kia của Khương Lê, Cận Tây Trầm can cơ thể của chị ấy để nghiên cứu? Đây là đời thực, không phải phim truyền hình, anh cho rằng vẫn còn tồn tại cái gọi là thứ thuốc ư? Đó là phạm pháp, phạm pháp đấy. Thêm nữa, không phải anh nói đi thể của ba tôi vẫn đang trong tay Cận Tây Trầm đấy ư? Anh nói với tôi chuyện này chẳng phải chính là bán đứng Khương Lê, vì như vậy thì đối với Cận Tây Trầm, chị ta thật sự chẳng có chút giá trị lợi dụng gì, nghĩ thử đi." Ôn Đồng cười.

"Không sao cả, chỉ cần mày chết, Cận Tây Trầm nhất định sẽ thích em ấy, tao tin chắc như vậy. Em ấy thiện lương đến thế, ai lại không thích chứ!" Khương Minh nghiêng rằng, từ từ đứng dậy.

Ôn Đồng mặc kệ gã, tiếp tục nói: "Anh đáng buồn thật đấy, lúc chị ta bỏ thuốc tôi cũng chưa từng nghĩ hai chữ "thiện lương" viết như thế nào, tôi nói loại mỹ nhân rắn rết như thế anh cũng thật lòng khen, chuyện anh vì chị ta giết người, ba mẹ anh biết chứ."

"Em ấy không cố ý, em ấy cho rằng tao chỉ muốn chụp vài ** của mày để uy hiếp mày mà thôi, em ấy không biết tao muốn giết mày! Mày không được nói xấu em ấy!" Khương Minh gào lên, phẫn nộ đến cực điểm, nổi cả gân xanh trên mu bàn tay và trên trán.

"Tôi nói này, cho dù không phải là nguyên nhân này đi nữa thì đối với chuyện mà anh nói với tôi hôm nay, tôi cũng sẽ không rời khỏi Cận Tây Trầm. Khoan nói trước đây anh ấy đối với tôi là giao dịch công bằng, cho dù là lợi dụng thì tôi liệu có phải nên trả thù lại hay không, tôi đoán anh cũng từng thăm dò về tính khí của tôi, tôi nào phải người có khổ lại nuốt vào bụng, tôi phải nấu một nồi nước to, có khổ có thói thì mọi người cùng nhau nuốt." Ôn Đồng tiếp tục đá kích Khương Minh, bởi vì anh ta đã bắt đầu rối loạn.

"Tao hỏi mày, có chịu rời khỏi Cận Tây Trầm hay không!" Khương Minh lao tới, mũi kéo trực tiếp đâm vào mu bàn tay Ôn Đồng.

"Được rồi được rồi anh sẽ đâm tay tôi hỏng mắt, tôi đồng ý không phải là được à, thả ra." Ôn Đồng đau đớn kêu lên.

Khương Minh: "Làm sao tao tin mày được?"

"Anh có thể không tin tôi, nhưng tôi nói nè, anh nên biết tôi đang ở cùng với ai trước khi đi gặp Khương Lê. Anh có thể không biết Vương Chí Viễn, nhưng tôi nghĩ nếu anh baidu một chút thì mới có lợi với anh. Tôi nói với con gái ông ấy – Vương Mông Mông, là tôi đi gặp Khương Lê, nếu như tôi xảy ra chuyện gì, tôi đề nghị anh nên nghĩ làm thế nào thì nhất xác giúp Khương Lê. Nhân lúc trước khi tôi nuốt lời, tôi cảm thấy anh hãy cứ thả tôi ra." Ôn Đồng quay đầu, nhìn thẳng Khương Minh mà nói.

Khương Minh thế nhưng lại thật sự lấy điện thoại ra tra baidu, chẳng mấy chốc thì sắc mặt liền cứng đờ, điện thoại "cộc" một tiếng rơi xuống đất.

Lý lịch đen sì này của nhà Vương Mông Mông thật đúng là linh được vạn năng mà, thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng.

Khương Minh: "Mày thật sự có thể thành toàn cho Khương Lê và Cận Tây Trầm? Nếu như mày nuốt lời, lần sau tao vẫn có thể giết mày, tin hay không?"

"Tin, tin tin. Anh trai à, anh tranh thủ kéo tôi lên đi, bằng không đợi thêm chút nữa thì em gái anh thật sự sẽ đi dời nhà ma đó." Ôn Đồng "nhiệt tình" chỉ dẫn Khương Minh.

Khương Minh suy nghĩ một lúc, thật sự bắt đầu cảm tay Ôn Đồng, kéo cô lên.

Ôn Đồng thở hồng hộc, đuổi tay về phía hân: "Coi trói đi."

Khương Minh cúi người nhặt cây kéo thì bị Ôn Đồng xoay người, một cước trực tiếp đá ngã xuống đất, kêu lên một tiếng, toàn thân Khương Minh đau đớn co rúm lại, gậy giữa muốn bỏ đây.

"Tôi đã nói với anh nhiều lần rồi, tôi lo lắng cho chỉ số IQ của anh mà anh không tin tôi, rời khỏi Cận Tây Trầm! Tôi hiện giờ còn ăn nhờ ở đậu đó, tôi rời khỏi anh ấy thì biết đi đâu đây." Ôn Đồng cười, ngồi xuống trước mặt hân ta: "Trước khi tôi, nhất định là anh không nghe ngóng rõ ràng, Cận Tây Trầm là người như thế nào, tôi sống với anh ấy lâu như vậy, mưu mẹo với người khác cho dù chỉ học sơ sơ thì đối phó với anh cũng quá dư dả."

Thấy Khương Minh muốn bỏ đây, Ôn Đồng dùng hai tay đang bị trói, khó khăn cầm lấy cây kéo, dùng lực đập một cái vào huyệt vị nào đó sau gáy hân, ba giây sau, hân ta hoàn toàn bất tỉnh.

"Mày!" Khương Minh không cam lòng ngắt đi.

"Nói IQ anh thấp anh còn không phục, phải đánh tới khi anh phục thì thôi."

Cử động cổ tay một lúc, máu huyết bắt đầu lưu thông, hai tay đau đớn bóng rát.

Ôn Đồng nhặt điện thoại trên đất, gọi cho Cận Tây Trầm.

Giọng nói bên kia đầu dây vẫn điềm đạm lành lạnh như trước, theo thói quen âm cuối hơi cao, dễ dàng rung động trái tim người khác, Ôn Đồng suyt nữa lại chìm vào thanh âm ấy, may mà con đau trên tay đánh thức cô.

"Chú Cận, ba của em rất cuộc có ân tình gì với anh để anh nuôi dưỡng em?" Ôn Đồng cố gắng để giọng nói mình ra vẻ bình thường, hỏi Cận Tây Trầm.

"Sao lại muốn hỏi vấn đề này? Nhớ ba rồi à?" Cận Tây Trầm cười.

"Không phải, em chỉ tò mò thôi, anh nói thật với em đi, bất luận là lý do khó nói thế nào đi nữa, em đều có thể tiếp nhận, anh nói với em đi, chú Cận." Ôn Đồng run giọng, bắt đầu nói năng lộn xộn, trong lòng vô cùng hi vọng Cận Tây Trầm sẽ nói sự thật với cô.

"Anh không phải từng nói với em rồi sao, chủ ấy có ơn với anh, anh đến trả ơn." Thanh âm Cận Tây Trầm không đổi, vẫn bình tĩnh như thường.

"Là vậy ư? Thế rốt cuộc là ơn như thế nào, không thể nói với em sao?" Ôn Đồng tiếp tục truy hỏi đến cùng.

"Đấy đều là chuyện đã qua, không quan trọng." Cận Tây Trầm thoáng dừng lại, hỏi: "Em đang ở đâu? Đã gặp ai?"

"Không có, em đang ở cùng Đại Mông, cậu ấy tò mò ấy mà, thuận miệng hỏi thử thôi. Anh cũng biết tính cậu ấy rồi đấy, hỏi không ra là tuyệt đối không chịu bỏ qua." Ôn Đồng siết chặt đi động, gần như run rẩy thốt ra mấy câu.

"Lần sau còn tò mò thì báo cô ấy tự tới hỏi anh. Nếu không có việc gì thì về sớm, được không?" Cận Tây Trầm nói.

"Ừm." Ôn Đồng che miệng, kiềm chế không để bật ra tiếng thốt run rẩy.

Cúp điện thoại, Ôn Đồng ngẩn ngơ nhìn màn hình tối đen, cảm thấy nội tâm tràn đầy phẫn nộ, tất cả mọi chuyện ùn ùn ập đến, vốn không cho cô cơ hội để thở.

Không thể diễn tả đây là cảm giác như thế nào, cô độc một mình trên núi, ở nơi không một bóng người, bốn bề xung quanh đều là núi non vô cùng trống trải, một mảnh mịt mờ. Không biết phải đi đâu, tìm ai, như thể bản thân không quen biết bất cứ người nào, tách biệt hoàn toàn với thế giới này.

Dưới núi là vài tòa nhà cao vút, dòng xe có không ngắt đều từ trên hư ảo vào cùng, dường như một khúc sau tất cả sẽ hóa thành bọt nước rồi biến mất.

Ôn Đồng trấn định tinh thần, quyết tâm phải tìm hiểu rõ chuyện này, có thể đó là sự thật, nhưng cũng rất có khả năng là giả. Bây giờ thủ đoạn làm giả rất ghê gớm, lỡ như thật sự là mảnh khóc của Khương Minh thì sao.

Lần nữa lấy điện thoại ra, suy nghĩ nên nhờ ai giúp đỡ, nên tìm ai đây?

Mộ Mộc?

Chị ấy là trợ lý của Cận Tây Trầm, có chuyện gì nhất định sẽ báo cáo anh trước tiên, không thể tin.

Đại Mông?

Những chuyện cậu ấy biết không nhiều như cô, cho dù thể lực gia đình có lớn mạnh thế nào đi nữa thì cũng không cách nào tìm hiểu chuyện cá nhân có tính bảo mật thế này.

Theo bản năng Ôn Đồng nhớ tới Lâm Tu Trúc, chủ ấy và Cận Tây Trầm quan hệ rất tốt, có một vài chuyện ít nhiều đều biết chút ít, nhưng lại không đến mức chuyện gì cũng nói với Cận Tây Trầm.

Mơ mơ hồ hồ đứng dậy, gọi cho Lâm Tu Trúc, nhưng anh tắt điện thoại.

Giọng nữ máy móc nói lời xin lỗi hết lần này lại lần khác vang lên trong điện thoại, giống như sợ người khác không tha thứ vậy, Ôn Đồng ôm điện thoại nghe rất lâu, cảm thấy cơn lạnh càng lúc càng bủa vây, không biết máy đã tắt lúc nào, màn hình cũng tối đen.

Ôn Đồng dựa vào thân cây suy nghĩ, còn ai có thể biết chân tướng của chuyện này? Ôn Hình? Lúc bác mất liệu có tiết lộ cho em ấy, bên trong mộ thật ra không có tro cốt, chỉ là một ngôi mộ trống?

Ôn Đồng gắng gượng hết sức tìm số của Ôn Hình, nhớ tới lúc quay về, hình như vừa đáp xuống thì Cận Tây Trầm đã tìm người chuẩn bị đi động và các vật dụng sinh hoạt khác cho con bé, chu đáo đến độ khiến người khác khiếp sợ.

"Chị họ?"

"Ừm, là chị. Trước lúc mất bác có từng nói với em việc gì không?" Ôn Đồng hỏi.

Đại khái là đang nhớ lại nên điện thoại yên lặng trong năm giây, Ôn Đồng đếm từng giây một, cảm thấy thật giãy vò.

"Không có, mẹ không nói gì cả." Ôn Hình khẳng định đáp.

Ôn Đồng ừ một tiếng: "Chỉ có điện thoại, chuyện chị hỏi em vừa rồi đừng nói với Cận Tây Trầm, lúc về chị sẽ giải thích với em."

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiền Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 38: Ăn thịt

Chuyển ngữ: Mic

Ôn Đồng không biết mình đã quay về nhà như thế nào, đi Lý trông thấy cô về, quan tâm hỏi: "Đồng Đồng, sắc mặt con sao lại khó coi như vậy? Có cần đi gọi tiền sinh về không?"

Cô tựa như một du hồn, ngay cả hơi sức khoát tay cũng không có, phớt lờ sự quan tâm của đi Lý, ngo ngoe ngác ngác đi vào phòng.

Lời nói của Lâm Tu Trúc dường như tiếng kêu khóc của ma quỷ lại truyền vào trong đầu cô.

"Nguyên nhân Cận Tây Trầm nhận nuôi cháu chú thật sự không rõ, chỉ bằng cháu thử hỏi tên đó xem?" Lâm Tu Trúc nói, giọng điệu cũng mang vẻ cẩn thận trước giờ chưa có.

Ôn Đồng đáp: "Chú đừng có lừa cháu, văn kiện hiển xác đó cháu đã xem qua rồi, còn muốn gạt cháu sao?"

"Ồm.....thực ra Tây Trầm không nói với cháu, nhất định là có lý do riêng, chú tin Cận Tây Trầm là vì muốn tốt cho cháu. Sự yêu thương chiều chuộng của thằng đó với cháu suốt nhiều năm qua, mọi người đều trông thấy, cháu nói có phải không?" Lâm Tu Trúc nói.

"Được, cháu biết rồi." Ôn Đồng đáp một tiếng, định ngắt điện thoại, nhưng đầu dây bên kia Lâm Tu Trúc vẫn tiếp tục nói.

"Ôn Đồng, người chết như đèn tắt, đi thế cũng được, nội tạng của được, đều chỉ là một túi da. Thế giới này nhiều người hiến tạng như vậy, ba cháu với Cận Tây Trầm làm như thế cũng là vì cháu. Hiện giờ cháu không đau không bệnh, chẳng phải mọi người vui về sao?" Lâm Tu Trúc khuyến nhai.

"Cháu biết rồi, chú cũng bận nhì, có gì cháu sẽ gọi cho chú." Ôn Đồng vừa dứt lời, không đợi Lâm Tu Trúc lên tiếng liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Đạo lý nói ai lại không hiểu, Ôn Đồng cũng không ngạc, đối với chuyện đi thế cô cũng không đặc biệt chấp nhất phải nhập thổ yên nghỉ, nhưng cô không thể không bận tâm việc Cận Tây Trầm vì sao phải giấu diếm cô như vậy, thậm chí còn gạt cô!

Coi như anh đề nghị muốn dùng đi thế của ba để nghiên cứu, nói không chừng cô cũng sẽ đồng ý!

Khương Minh nói, thuốc của Khương Lệ là Cận Tây Trầm nghiên cứu tìm ra, nhưng sau khi mạng sống Khương Lệ đương lúc chỉ còn vài ngày ít ỏi thì Cận Tây Trầm về nước liền nuôi dưỡng cô. Trong lòng anh, vì đề nghiên cứu y học có thể làm tắt cả mọi việc, có thể mua bán giao dịch với bất cứ ai, bao gồm cả việc nhận nuôi cô!

Tất cả sự thật rít gào ủa đến, cô tựa như rơi vào giấc mộng, quay trở lại những ngày tháng lúc ở Kenya, cô thật sự cảm thấy vui cùng hạnh phúc, thấy bản thân cuối cùng đã chạm được tới ánh dương, nhưng sau đó mới phát hiện, cô chỉ là nhay từ vực sâu này xuống một mảng u tối khác, mà ánh sáng thoáng qua chỉ là vách núi đen ở giữa hai nơi.

Ôn Đồng bỏ dậy, lên vào phòng Cận Tây Trầm, vơ vét rượu được cất giấu, tựa vào cánh tủ ngồi xuống.

Anh không uống rượu, mở rượu nay đều là người khác tặng, vừa đủ một chiếc tủ.

Ngửa đầu uống một ngụm to, Ôn Đồng thấy bản thân dường như đang bị vấy bẩn giữa một mớ bóng bong, nói không được là giận hay là cảm xúc gì, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn vô cùng, từng ngum từng ngum rượu càng uống càng tỉnh, thậm chí còn có dấu hiệu đầu óc được thanh lọc. Cô liều mạng nhớ lại, liều mạng sắp xếp, liều mạng dốc rượu vào miệng.

Hi vọng có thể hiểu rõ được chuyện này, hiểu rõ cảm giác của bản thân, cô thậm chí hi vọng Cận Tây Trầm sẽ nói với cô mọi chuyện. Cô không oán trách, chỉ là muốn từ chính miệng anh nghe được đáp án chính xác.

Ôn Đồng tựa vào cánh tủ, dưới chân là ba vỏ chai rượu rỗng không nằm ngay ngắn, lần đầu tiên cô biết từ lượng của mình lại tốt đến thế, uống nhiều vậy nhưng chỉ có cảm giác hơi choáng.

Khóa cửa "cạch" một tiếng, Ôn Đồng ngẩng đầu liếc nhìn, có vẻ nhìn không rõ bóng người lay động, nhưng trực giác biết được đó là Cận Tây Trầm.

Lão đã lao đảo bỏ dậy đi ngang qua anh, nhưng bị Cận Tây Trầm kéo lại ôm vào trong ngực: "Sao lại uống nhiều rượu như vậy hửm?"

Ôn Đồng ngửa đầu, chỉ cảm thấy đất trời quay cuồng dạ dày cuộn trào, đột ngột đẩy anh ra lao về phía nhà vệ sinh, tựa vào bồn cầu nôn thốc nôn tháo suốt năm phút mới cảm thấy thoải mái hơn chút.

Cận Tây Trầm đỡ cô ngồi trên đùi, cảm khẩn tì mi lau mặt cho cô. Ôn Đồng lắc đầu, gầy tay kéo cổ anh, loạn xạ áp môi mình hôn anh.

Cận Tâm Trầm nghiêng đầu: "Sao vậy?"

"Anh không muốn hôn em sao? Chú Cận." Ôn Đồng đối diện với anh, từng chữ từng lời chất vấn.

"Vì sao lại không vui?" Cận Tây Trầm cười, biết cô âm ỉ với anh như vậy chắc chắn là đã có việc gì xảy ra. Tay tiếp tục lau mặt cho cô, sau đó không biết từ đâu lấy ra một chai nước giúp cô súc miệng.

Ôn Đồng súc miệng, không trả lời Cận Tây Trầm, quay người ngồi trên đùi anh, đối mặt với anh: "Anh không muốn em sao? Chú Cận."

Cận Tây Trầm đẩy Ôn Đồng ra, đứng dậy bình tĩnh nhìn cô: "Em say rồi."

"Anh sợ bị người ta nói anh mượn rượu cưỡng bức cháu gái của mình hả, giáo sư Cận? Em trưởng thành rồi, là em tự nguyện, anh không tin thì bây giờ em có thể viết thư đảm bảo cho anh, đợi em tìm bút, anh đợi...." Ôn Đồng nói rồi định

đi ra ngoài, ngay lúc cô đi ngang qua anh thì bị Cận Tây Trầm kéo vào lòng, sức lực mạnh mẽ, khiến xương cốt cô đau nhói.

"Đồng Đồng, anh không muốn em sợ hãi, anh nên cho em đủ thời gian để thích ứng, vì sao em lại không hiểu." Cận Tây Trầm thờ dài, một câu hai nghĩa.

Đầu óc Ôn Đồng đã mơ mơ hồ hồ, vốn không cách nào nghiệm ra ý tứ trong câu nói của Cận Tây Trầm, ở trong ngực anh giữa giữa: "Không cần viết thư đảm bảo sao? Vậy bắt đầu đi, tốc chiến tốc thắng."

Vừa ngẩng đầu lên thì cảm đã bị giữ chặt. Một đôi mắt gần trong gang tấc ngay phía trước, tựa hồ sâu thăm thẳm, bên trong đều là thờ than.

Gần kề đến mức hơi thở cũng hòa vào nhau, Ôn Đồng bất giác rụt về sau một chút, loại chuyện này cô không hề có kinh nghiệm, đến phút cuối mới phát hiện ngọn lửa hừng hực trong mắt Cận Tây Trầm và những nụ hôn bình thường kia hoàn toàn không giống nhau.

Chóp mũi bị cắn một cái, trước lúc cô phát đau mà kêu lên thì lui về, mang theo tình ý rõ ràng, eo bị cánh tay anh siết chặt đau đớn, chẳng thể nhúc nhích được chút nào, chỉ có thể mở to mắt thuận theo động tác của anh mà ngẩng đầu, nhìn anh nằng nậy, chậm chậm đến gần.

Hồ hấp của Cận Tây Trầm không trầm tĩnh như thường ngày, mang theo nặng nề cùng hỗn loạn rõ rệt, cho dù đang trong cơn say, Ôn Đồng vẫn có thể cảm giác được sự thay đổi hiện giờ của anh.

Hơi thở anh nóng rực, phủ trên da thịt kích thích độ cồn trong cơ thể cô, khiến người ta nhịn không được run rẩy. Cố gắng đẩy ra một chút nhưng lập tức lại bị kéo về, y phục mỏng manh không chút trở ngại dính chặt theo độ ẩm trên cơ thể hai người.

"Chuyện như thế này qua loa làm một lần không được sao, còn phải phiền phức như vậy." Ôn Đồng nói.

Thanh âm Cận Tây Trầm khẽ sát bên khước môi cô, giọng nói tựa như từ nơi xa xâm vọng tới: "Sợ rồi sao? Sợ thì đẩy anh ra."

"Haha." Ôn Đồng cười.

Ngay sau đó, một lần nữa cô lại bị kéo vào trong lòng, sau lưng bị nặng nề xoa nắn hai cái, khó khăn lắm mới tìm lại được hồ hấp, nhưng lại bị níu cầm, lần này trực tiếp chạm vào đầu lưỡi của anh.

Cô hòng bất tỉnh lịnh sặc một cái, trên miên thoáng chốc đã tách ra, rồi lại rất nhanh quay lại. Sức lực đó rất mãnh liệt, giống như một ngọn lửa đốt cháy độ cồn cùng cơn say trong cơ thể cô. Cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, gần như là dùng hơi sức cần nuốt này mà gắn tiếp mất vào.

Ngón tay Ôn Đồng níu vạt áo càng lúc càng nói lỏng, trước mắt dần dần có ánh sao bùng sáng, trời đất quay cuồng, không biết là qua bao lâu, Ôn Đồng đang trong trạng thái mềm nhũn há miệng thờ dốc.

Sau lưng bị cánh tay mạnh mẽ nhấc lên, hai chân cũng cách mặt đất, dường như bị người nữa kéo nửa ôm đứng dậy, cảm giác mơ mơ màng màng bị đặt xuống giường, cơn say của Ôn Đồng càng lúc càng nặng, níu bả vai anh ngã xuống.

Suy nghĩ cũng không chịu khống chế bắt đầu hỗn loạn, cô biết người trước mắt là Cận Tây Trầm, thậm chí còn có thể dành thời gian để phân biệt được khăn trải giường là màu đen tuyền, người đàn ông nằm trên cô có gương mặt đẹp đẽ, cùng với đôi mắt âm trầm.

"Ngủ đi, anh đi nấu chút canh cho em, uống xong ngày mai thức dậy sẽ ổn." Cận Tây Trầm nói rồi định đứng dậy, lúc này tay anh cũng đã vén một góc chăn.

Ôn Đồng lắc lắc đầu, một tay kéo áo anh lại, thì thào mở miệng: "Em không muốn ngủ, em muốn ngủ với anh."

Cận Tây Trầm quay đầu, chậm rãi khom lưng. Ôn Đồng cảm giác ngón tay mình bị siết chặt, sau đó anh hôn từng ngón một, cuối cùng mới lên tiếng: "Lúc em nói câu này, nhất định chưa từng nghĩ đến sức ảnh hưởng của nó đối với em, cô bé ích kỷ."

Ôn Đồng rụt ngón tay, chỉ cảm thấy bị hôn đến tận thần đều mềm nhũn, bất giác khống chế phát ra một tiếng rên. Khó khăn nói: "Mỗi câu em nói đều sẵn sàng chịu trách nhiệm."

"Hử?" Cận Tây Trầm nhướn gò má, toát lên chút ý cười.

"Cận Tây Trầm, vì sao anh không chịu nói thật với em, rõ ràng anh vì giao dịch với bà em mới nhận nuôi em, em chỉ là điều kiện kèm theo của đối tượng để anh nghiên cứu. Em không phải người nhỏ nhen như vậy, anh bảo em thử thuốc giúp anh em cũng đồng ý, nhưng anh vì sao không nói với em, vì sao anh lại gạt em!" Ôn Đồng nhịn không được lên tiếng.

Đại khái là vì rượu kích thích, cô không khống chế được tuyến lệ của mình, nước mắt tuôn trào, rất nhanh tóc mai nơi thái dương cũng ướt đầm.

Nháy mắt biểu cảm của anh cứng đờ, nghiêm nghị giống như bức tượng điêu khắc. Ôn Đồng níu cổ áo anh, kéo anh xuống, mãi đến khi không còn chút khoảng cách, ôm lấy cổ anh, nhắm mắt anh hung hăng cắn mạnh. Cuối cùng, trong miệng cô nếm được mùi máu tươi ấm nóng, thì mới nhả ra.

"Liệu có phải anh cho rằng tất cả mọi người và anh đều công bằng như nhau, giao dịch bình đẳng. Không phải! Không nhất định phải như vậy!" Ôn Đồng gào lên, nước nỏ nghẹn ngào bật khóc.

"Đồng Đồng, đừng khóc." Cận Tây Trầm ngồi xuống cạnh cô, cánh tay ôm lấy eo cô, nâng cô lên khóa chặt trên đùi. Nhưng Ôn Đồng vẫn không ngăn được òa khóc, giống như muốn đem tất cả ụy khuất trong suốt thời gian dài vừa qua, ngay cả đau khổ chưa sót vì bệnh tật cũng muốn theo nước mắt tuôn ra.

Cận Tây Trầm cúi đầu, từ trán đến mí mắt, lại đến chóp mũi, miệng, từng chút từng chút hôn cô, sự dịu dàng như đối đãi với đứa trẻ mới sinh, qua một lúc lâu cuối cùng mới nghe thấy anh lên tiếng, vẫn rất ôn nhu như mọi khi, nhưng không cười nữa, ngược lại trịnh trọng nói: "Anh giấu em, là không hi vọng em sợ hãi. Bà em rất lo lắng bệnh ung thư xương này sẽ đi truyền lên em, chủ ấy hi vọng em mạnh khỏe, hi vọng em vui vẻ lớn lên, đây mới là lý do ban đầu của giao dịch giữa chủ với anh, bảo anh che giấu, không đến lúc bắt đắ đi thì tuyệt đối không thể nói với em, cũng là mong muốn của chủ ấy."

Ôn Đồng sững sờ, cô từng nghĩ đến vô số lý do, sợ cô hận anh? Anh vì Khương Lê? Đặt ra vô vàn giả thiết, nhưng ngàn vạn lần lại chưa từng nghĩ đến dận dỏ của bà cô trước lúc lâm chung, mà anh bất luận thế nào cũng đều giữ kín giao ước này.

"Đồng Đồng, anh rất yêu em, anh hi vọng em vui vẻ, không muốn em vì những chuyện này mà lo lắng, những chuyện khó khăn kia cứ giao hết cho anh, em chỉ cần lớn lên mạnh khỏe vui vẻ, lại được anh yêu, chiều chuộng, anh rất sẵn lòng. Co dù em sẽ oán trách anh, anh vẫn sẽ đồng ý với bà em như vậy, giấu đi em."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Hoàng Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 39: Tiếp tục

Chuyển ngữ: Mic

Toàn thân Ôn Đồng cứng đờ, mơ mơ màng màng do rượu vừa rồi dường như trong khoảnh khắc bị quét sạch, bốn bề trở nên rõ ràng.

"Nhưng em cũng hi vọng có thể cùng anh chia sẻ mà, em muốn ở bên anh, cả đời này ở cạnh nhau, một ngày cũng không rời, nhưng sao anh có thể che chắn hết thảy những mưa gió cuộc đời, để em chỉ biết an tâm vui vẻ hưởng thụ sự an nhàn mà anh cho em chứ!" Ôn Đồng giữa giữa, không nhìn vào mắt anh, không muốn nghe anh nói, cũng không muốn tiếp xúc với cơ thể anh.

Vốn cho rằng đây là do sự ích kỷ, nhưng sự thật thì mọi việc đều là sự che chở bao vệ vững chắc của anh. Ôn Đồng cảm thấy bản thân mình mới là người ích kỷ nhất.

"Anh xem em là vợ anh, là mẹ của các con anh, là người đi cùng suốt cả cuộc đời. Có thể bảo vệ em là điều hạnh phúc nhất đời này của anh. Anh rất vinh hạnh khi có được sự an tâm cũng như ích kỷ của em." Cận Tây Trầm siết ngón tay cô, ngón chỉ vẫn dậu dằng như thế.

"Em.....em....." Ôn Đồng cứ "em" hết nửa ngày, mới phát hiện vốn không biết nên nói gì mới được, chân tưởng sự việc thì ra đơn giản như thế. Bà cô trước lúc qua đời đã giao phó cho một người đàn ông rất tốt, nhờ anh chăm sóc con gái của mình, sự việc chính là đơn giản thế đấy.

Những chịu đựng chưa sót trong đó Ôn Đồng không thể nào tự mình cảm thụ, nhưng cô biết trong chuyện này, Cận Tây Trầm phải trả giá nhiều hơn những gì cô tưởng tượng rất nhiều, hơn nữa lúc anh yêu cô, lại lo lắng với cô đến đây là lòng biết ơn. Vào lúc cô ôm mỗi hiểu lầm trong lòng thì anh cũng chỉ có thể đem mọi chuyện tự mình lặng lẽ xử lý.

Ôn Đồng rừ mắt, cố gắng ngăn nước mắt lần dài.

Đột nhiên cảm cô bị giữ chặt, Cận Tây Trầm thấp giọng gọi tên cô: "Đồng Đồng."

"Đạ?" Ôn Đồng theo phản xạ ngẩng lên, nhưng lại bị ăn ngầm lấy cánh môi: "Thật sự, muốn anh sao?"

Ôn Đồng nghe được hô hấp của anh vẫn trầm ổn như cũ, nhưng lại mơ hồ mang theo đôi chút kiềm chế, cơ thể vừa mới thanh tỉnh trở lại thoáng chốc nóng bừng, không khống chế được mà run rẩy: "Gi...gi chứ."

Anh cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, con ngươi tựa như đầm nước mùa xuân, giọng nói cũng trầm thấp đến mê người: "Tiếp tục chuyện em vừa rồi muốn làm, được không?"

Suy nghĩ Ôn Đồng nháy mắt đặc quánh, nhưng năm giây sau thì đã rõ ràng ý tứ của anh, gương mặt thoáng cái đỏ đến tận mang tai, mặt cô đều nóng bừng.

Những hành động vừa rồi của cô đều là vì muốn trả thù cho oán giận trong lòng, toàn bộ đều nhờ vào hơi rượu, khi lễ tràn đầy châm chọc cũng là cố ý chọc tức anh, thật sự phải làm chuyện đó sao?

Nói thật, Ôn Đồng cảm thấy rất căng thẳng, cô hoàn toàn chưa có chuẩn bị.

Tiếp đó, cảm giác luồng cuồng xa lạ nháy mắt xâm chiếm cô, cô chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác này.

Cơ thể được nhẹ nhàng đặt trên giường, tất cả chân bị lòng bàn tay nóng rực giữ chặt, sau đó từ chân nhỏ nhắn hướng lên trên, từng tắc từng tắc nhẹ nhàng vuốt ve, đầu ngón tay anh tựa như mang theo ngọn lửa, "phục" lên.

Ôn Đồng cảm thấy xương cốt cũng trở nên mềm nhũn, mơ hồ cảm nhận được mát mát thấm nhập đầu gối lần này so với trước đây còn trần trọc ngọt ngào hơn, không kiềm được ngo ngoáy, rên nhẹ một tiếng, ngay lúc toàn thân gần như không thờ nổi thì anh đột nhiên nhích người, ngay sau đó hai chân bị tách ra.

Đôi môi Cận Tây Trầm một lần nữa áp xuống, cổ họng không hiểu vì sao bỗng khô khốc, theo phản xạ nuốt ực một tiếng, rất nhanh lại bị anh cắn môi, nụ hôn khi nhanh khi chậm tựa gió giật mưa rào ập tới, đất trời u ám.

Ôn Đồng cảm giác được hai chân đều bị nhấc lên, đặt ở hông anh, ngón tay anh lưu luyến qua lại nơi bắp chân, lại vuốt ve qua eo.

Tư thế này rất lạ lẫm, cô nhìn không được rụt người về sau một chút, cảm giác ngón tay anh đã chạm đến phần da thịt mềm mại lại vô cùng mẫn cảm kia, Ôn Đồng bất giác khép hai chân, nhưng như thế lại càng siết chặt hông anh.

"Sợ sao?" Cận Tây Trầm hỏi, trong giọng nói mang theo kiềm chế rõ rệt.

"Nếu em nổi sợ, anh sẽ buông tha chứ?" Ôn Đồng hỏi ngược lại.

"Sẽ không, anh từng cho em cơ hội dễ hối hận, là em không quý trọng." Cận Tây Trầm nói.

Bàn tay ấy vuốt ve da thịt nơi thất lũng cô, nhẹ xoa nhẹ nắn, một trận run rẩy tức tốc xâm nhập toàn thân cô, giọng nói của Cận Tây Trầm chậm rãi từ sau tai truyền đến: "Chuẩn bị tốt chưa?"

"....."

Dù chưa từng có kinh nghiệm với chuyện này, nhưng cô đã mười tám tuổi, thông qua sách vở và những phương thức khác cũng có được chút kiến thức hoặc ít hoặc nhiều. Mặc dù không phải biết rõ, nhưng ít nhất vẫn hiểu đôi chút lý thuyết, cũng hiểu ý nghĩa tiêu biểu của chuyện này.

Đại Mộng từng mua một quyển tiểu thuyết ngôn tình, trong đó miêu tả hết thảy chuyện nam nữ một cách rõ ràng tường tận, cô từng 'may mắn' đọc được, trí nhớ cứ thế cảm rề.

Hiện thời đến lượt cô tự mình trải nghiệm loại chuyện này, "tri thức" đó tựa như được khai phóng, tràn đầy trí óc.

Ôn Đồng cảm giác được trái tim mình đang đập điên cuồng, không cách nào đo được tần số, nhưng nhất định rất rất nhanh, ngẫm nghĩ kỹ càng thì cảm giác này thực ra không phải sợ hãi, chỉ là căng thẳng.

Làm loại chuyện này với người mình thích cũng là chuyện đương nhiên, nước chảy thành sông. Hiện thời mọi người đối với quan hệ nam nữ cũng không quá xem trọng, lại thêm Ôn Đồng biết Cận Tây Trầm không phải người như thế. Đối với chuyện nam nữ, so ra anh càng nghiêm túc hơn, chính vì nguyên nhân này, cô mới cảm thấy cùng anh làm loại chuyện này vô cùng nghiêm túc.

Người trước mắt chậm rãi cúi đầu, ánh mắt dịu dàng, Ôn Đồng có thể nhìn thấy rõ ràng, trong đôi mắt ấy phản ánh khuôn mặt thẹn thùng của cô lúc này.

Anh lại cúi người, từ môi dần đi xuống, đến cổ, xương quai xanh, lại đi chuyển lên trên, đến thẳng lỗ tai, cuối cùng dùng răng nhẹ nhàng day cắn vành tai. Ôn Đồng không nhìn được "um" một tiếng, mơ hồ mang theo nức nở, cơ thể mềm nhũn, trước mắt cũng mờ mờ, lơ mơ trông thấy anh đang cời nút tay áo sơ mi của anh.

".....Có đau không?" Ôn Đồng hỏi.

Cô bị dọa sợ giật thót, không thể tin nổi giọng nói lại mềm nhẹ nũng nịu như vậy, mang theo chút giọng mũi, nghe thấy kiểu diễn vô cùng.

"Anh sẽ cố gắng nhẹ nhàng một chút, nhưng hẳn là vẫn đau." Cận Tây Trầm nói.

"Thế, mỗi người đều phải chịu đau như vậy?" Ôn Đồng lại hỏi.

"Lý thuyết mà nói thì đúng vậy, có điều anh cũng là lần đầu tiên kiểm chứng, không cách nào cho em đáp án chính xác được." Cận Tây Trầm nheo đuôi mày cười.

"Thế sau này anh vẫn sẽ kiểm chứng lần hai ư?"

"Sẽ không." Cận Tây Trầm hôn trán cô, nhẹ giọng hứa hẹn.

"Thế....." Ôn Đồng ngừng một lúc, phát hiện thật ra không có gì để hỏi.

"Đừng sợ, Đồng Đồng." Cận Tây Trầm nói.

"Thật ra em không sợ, mà là tò mò. Loại chuyện này tóm lại chưa từng hiểu rõ thì sẽ tò mò ư, anh không hiểu kỹ sao?" Ôn Đồng nuốt nuốt nước miếng, không chế cảm giác căng thẳng, mạnh mẽ nói.

"Anh cũng hiểu kỹ, cho nên chúng ta cùng nhau tìm hiểu." Cận Tây Trầm cười.

Ôn Đồng nhìn anh, gương mặt khắc cốt ghi tâm này hiện giờ đang gần cổ trong gang tấc, gần kề đến mức có thể đếm rõ từng sợi từng sợi lông mi của anh, có thể nhìn thấy đuôi mắt anh vậy mà cũng có một nếp nhăn rất khó trông thấy.

"Thế em thực.....À!" Ôn Đồng hoảng sợ.

Cận Tây Trầm ôm cô lên, ngồi vào lòng anh, cảm giác trước ngực lạnh lẽo, có cái áo sơ mi từng cái từng cái bị cời ra, tiếng quần áo ma sát với nhau lớn vô cùng, gần như chọc thủng lỗ tai. Làn da lộ ra trong không khí, mát lạnh, nhưng trong lòng lại tựa như bị lửa thiêu đốt.

Môi anh dán ở nơi da thịt mềm mại nhất trên ngực cô, mang theo chút mập mờ nói: "Đồng Đồng, giúp anh cời áo."

Ôn Đồng cố gắng kiềm chế bàn tay run rẩy, chạm vào ngực anh, cời từng cúc áo một, nhưng ngay khoảnh khắc cời xuống áo sơ mi của anh, cô dường như giành lại được sức lực, đẩy anh ngã ra sau, vắt chân cười ngang hông anh, dùng lực cắn cổ anh.

Giống như lần trước, cô vẫn như cũ không đủ nhẫn tâm cắn lên da anh, đến thời khắc cuối cùng vẫn rút lui. Cận Tây Trầm cũng không động, mặc cô từ từ lưỡng lự, đứng lúc cô định leo xuống thì trời đất quay cuồng, đã bị Cận Tây Trầm lật người đặt nằm xuống giường.

Toàn thân bị ép sát trên giường, hai tay bị giữ chặt, đặt ở hai vai. Dưới thân không thể động đậy. Mỗi lှိều triển miến quyền lှိển không một khe hở, đại não nháy mắt trống rỗng, rất nhanh liền thờ không nổi.

Tay anh từ từ đi xuống, nơi nơi đều lưu luyến vuốt ve, mãi đến vị trí bí mật nhất kia thì cần thận xoa nắn, ý thức Ôn Đồng hoàn toàn biến mất, cho đến khi cơn đau đớn như bị xé rách kia truyền tới, toàn thân cô mới tỉnh táo lại, nhưng lại phảng phất như có pháo hoa bùng nổ rộ trời.

Có một người, anh lớn hơn cô chín tuổi, nuôi dưỡng cô trưởng thành, an bày mọi việc thỏa đáng cho cô.

Anh ưu tú, nhưng nội tâm vẫn thiện lương dịu dàng, gương mặt hòa nhã, luôn là nét ôn nhu mà bao dung. Anh đạt được thành tựu cao nhất tưởng chừng như không tưởng trong rất nhiều lĩnh vực, nhưng vẫn có thể dành cho cô sự quan tâm săn sóc nhất.

Anh chỉ bảo cho cô tất cả đạo lý có thể hiểu được, vì cô che gió chắn mưa. Cuộc đời tươi đẹp của cô có anh bạn bạn, có anh thay cô che chắn hết tất cả những bùn lầy u tối, vĩnh viễn trầm tĩnh bình lặng.

Bất luận trên người anh có bao nhiêu ánh sáng, cũng bất kể có biết bao ưu điểm để huân hoàng với người khác, cả con người đều thuộc về cô.

Thuộc về cô, đây là ba chữ đẹp đẽ nhất trên thế giới này.

Chỉ cần nghĩ tới đây, Ôn Đồng liền cảm thấy lồng ngực như tràn ngập điều gì đó, nhưng giây tiếp theo lại cảm thấy mất mát khó khăn.

"Cận Tây Trầm, nếu như có một ngày em ra đi trước anh, anh sẽ làm thế nào?" Ôn Đồng thì thảo nói.

"Nếu thật sự có một ngày như vậy, đừng sợ, anh sẽ đi cùng với em." Cận Tây Trầm tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán cô, hôn lên môi cô.

Ôn Đồng sững sờ, đáy lòng vào thời khắc này vậy mà lại buột thốt ra câu đó! Quả nhiên sắc đẹp khiến người ta lơ lửng cảnh giác mà!

"Em đi đâu anh sẽ đi cùng em, vạn nhất em gặp phải chuyện ngoài ý muốn, tỷ như tai nạn ô tô, tỷ như đuối nước, tỷ như...." Ôn Đồng lí nha lí nhí nói, giấy tiếp theo đã bị Cận Tây Trầm hung hăng dùng môi chặn lại.

"Đừng nói bậy. Anh muốn bên cạnh em suốt cuộc đời, còn là một cuộc đời rất dài. Sau này chúng ta sẽ có con, mỗi sáng cùng nhau thức dậy, cùng nhau ăn cơm, chiều đến sau khi anh hết lớp sẽ cùng em và con đi dạo. Các con của chúng ta một đứa họ Cận, một đứa họ Ôn giống em, tốt nhất là một trai một gái, anh trai sẽ bảo vệ em gái, nhưng em gái nhất định không được ham mê thể thao mạo hiểm giống em, khiến anh lo lắng." Cận Tây Trầm cười nheo nheo chớp mắt cô.

Nước mắt Ôn Đồng nháy mắt liền rơi xuống, những lời anh nói tốt đẹp như vậy, nhưng ngẫm lại cảm thấy quả thực không có chuyện nào hạnh phúc hơn thế.

Nhưng cô sợ không kịp rồi, sợ mình không có cơ hội!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Ôn Đồng ở trong phòng Cận Tây Trầm tỉnh dậy, đầu đau như muốn nứt ra, di chứng sau cơn say giờ phút này mới hò hét ập tới, mệt mỏi vô cùng.

Tầm rèm cửa chắn sáng đen tuyền, vách tường trắng tinh, trần màu đen, hai màu đối lập rõ rệt kích thích thị giác cực điểm. Ôn Đồng ôm đầu ngồi dậy, chiếc chăn tụt xuống, lạnh lẽo.

Vừa cúi đầu nhìn, cả người cô nháy mắt đỏ lựng, tay chân luống cuống kéo chăn che lại da thịt **.

Quan sát xung quanh, xác định Cận Tây Trầm thật sự không ở trong phòng mới cẩn thận xuống giường, nhưng phát hiện y phục của mình đã bị lấy đi, chỉ có thể tìm một chiếc áo sơ mi của anh mặc đại vào.

Từ phòng bếp tỏa ra mùi hương thơm nồng, còn thoảng thoảng một chút mùi thuốc, Ôn Đồng cho rằng cô Lý đang nấu món canh gì đấy, thò đầu nhìn thử, kết quả là không có ai. Lúc quay lại, bất ngờ phát hiện Cận Tây Trầm đang phơi quần áo, mà ngón tay thon dài chuyên cầm dao mổ của anh, lúc này, đang cẩn thận giữ phẳng nội y của cô...

Gương mặt vừa mới lấy lại bình thường nháy mắt lại đỏ lựng, Ôn Đồng đứng trước cửa sổ sắt đất lúng la lúng túng, xấu hổ nhìn quần áo nhạt màu kia trong tay anh.

"Tĩnh rồi?" Cận Tây Trầm bước qua, từ từ thả thau quần áo trong tay.

"Cái cái cái kia..., sao anh lại giặt quần áo vậy, không phải cô Lý sẽ làm những việc này sao?" Ôn Đồng lắp ba lắp bắp hỏi, ánh mắt đánh sang hướng khác không dám nhìn anh, đêm qua làm chuyện kia, cô thực sự không có cách nào đối mặt anh. Với một cô gái, sau lần đầu tiên không tránh khỏi sẽ xấu hổ.

Mặc dù cô không giống những cô gái trẻ bình thường khác, nhưng chí ít, khi đối mặt với người mình thích, cô vẫn sẽ ngượng ngùng, hơn nữa hai người còn vừa mới làm chuyện thân mật nhất kia.

Vừa rồi khi xuống lầu, cô đã chuẩn bị sẵn sàng 100% tinh thần, nhưng không ngờ hình ảnh đầu tiên đập vào mắt lại là anh dùng ngón tay trắng nõn, cẩn thận vắt món y phục gần gũi với cơ thể cô nhất, lý trí hoàn toàn sụp đổ tan tành.

Loại kích thích này thực sự quá mạnh rồi!

"Đi lên thay quần áo." Cận Tây Trầm kéo cổ áo cô, Ôn Đồng thuận theo tay anh nhìn xuống, liền lập tức quay đầu chạy thẳng lên lầu.

Cận Tây Trầm thấy cô suyt nửa thì vấp chân vào nhau, cong khúc môi: "Hấp tấp đến thế."

Khi Ôn Đồng thay quần áo, nửa mặt xong thì Cận Tây Trầm đang ở trong phòng bếp bận rộn gì đó. Cô từ phía sau sáp đến nhìn, thì ra là nôi cháo, cháo trắng thoảng thoảng mùi thảo dược.

"Thơm quá."

"Đói rồi?" Cận Tây Trầm quay lại.

Ôn Đồng gật gù đầu, ánh mắt cong cong nhìn chằm chằm cháo trong nồi: "Khi nào thì ăn được?"

Cô vẫn chưa ăn gì kể từ sau buổi trưa ngày hôm qua, bị Khương Minh bắt cóc, cô sầu sảo uống rượu cũng không có tâm trạng ăn uống, tới đêm thì cùng với anh không chút tiết chế làm loại "vận động trên giường" kia, sáng tỉnh dậy, cô thực sự đói đến sắp đau dạ dày luôn rồi.

Cận Tây Trầm dùng muỗng múc một ít, nhẹ thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng cô: "Nếm thử xem?"

"Nếu không ngon thì em có thể trả hàng không?" Ôn Đồng cười.

"Cũ đấy, em muốn trả cháo hay là muốn trả anh hả?" Cận Tây Trầm quá hiểu cô, cũng cười đáp.

"Muốn trả cả hai."

"Anh lại cảm thấy, so với cháo anh còn ngon miệng hơn, không tin em lại thử lần nữa xem?" Cận Tây Trầm suy tư chốc lát, nghiêm túc nói.

"Anh lớn tuổi như vậy mà còn không đứng đắn, học trò của anh có biết không? Giáo sư Cận." Ôn Đồng đưa tay, nheo hống anh một cái, như cười như không nhìn anh: "Còn nữa, chú à, đêm qua lúc chú tiến vào, có từng nhớ cháu là bé gái chứ muối lớn không vậy?"

Cận Tây Trầm siết ngón tay cô: "Sau đêm qua, em còn muốn gọi anh là chú?"

"Không gọi chú thì phải gọi anh là gì? Em nhớ trước đây điều anh mong muốn nhất là em có thể ngoan ngoãn anh là chú, sao bây giờ anh không muốn nữa rồi? Em còn tưởng anh thích chứ." Ôn Đồng vờ không hiểu nói.

Về mặt anh trầm lặng như nước: "Anh không có biến thái như thế, rốt cuộc nhóc con như em học nhiều thứ như vậy từ đâu."

"Chị họ chị họ khi nào thì về.....À!"

Ôn Hinh đứng ở cửa, lên tiếng cũng không được mà im lặng cũng không xong, thử người nhìn bên trong phòng bếp, Ôn Đồng đang bị Cận Tây Trầm ôm vào lòng, nháy mắt mặt đỏ bừng.

"Xin xin xin lỗi, chị họ anh về em không biết hai người đang...đang..." Hết nửa ngày cô vẫn thật sự không nói được đang cái gì, chỉ đó mặt đỏ ửng đó ứu ả.

Ôn Đồng tách khỏi vòng tay Cận Tây Trầm, mặt cũng đỏ lựng, Cận Tây Trầm trái lại vẫn bình thản: "Cả hai đi rửa tay rồi vào ăn."

Hai người như được đại xá ra khỏi phòng bếp, Ôn Hinh thật sự nhịn không được, nhỏ giọng hỏi: "Chị họ nè, hôm qua sao em không thấy chị về vậy, chị về nhà khi nào thế?"

Ôn Đồng sững người, nhớ lại chuyện hôm qua, còn chưa giải thích với con bé.

"Chị về hơi muộn, có thể em ngủ rồi." Ôn Đồng ngẫm nghĩ, tạm thời giấu con bé vậy.

Có một vài lời Ôn Hinh không hiểu, cũng không cách nào tiếp nhận. Không bao lâu sau khi vừa mất mẹ, khó khăn lắm con bé mới tìm được một người chị họ, giờ lại phải đối mặt với việc sắp mất đi.

Cô là người từng trải qua nhiều lần mất mát, đối với chuyện này vẫn chẳng thể nào thản nhiên, huống chi là con bé.

**

Sau khi ăn xong, Cận Tây Trầm trước tiên chở Ôn Đồng và Ôn Hinh đến trường, bởi vì giáo dục ở nước ngoài và trong nước khác nhau, nên Ôn Hinh buộc phải bắt đầu lại từ đầu.

Trường học do Lâm Tu Trúc sắp xếp, là trường trung học tốt nhất thành phố Thanh Giang, chủ nhiệm cũng là người rất khéo léo, cô ấy tới đây trái lại không có vấn đề gì.

Sắp xếp trường học cho Ôn Hinh xong, hai người liền lái xe tới trường đại học, vừa hay phòng thí nghiệm của Cận Tây Trầm ở trong học viện y của đại học Thanh Giang, chỉ cách nhau một bước tường.

"Anh nói xem chúng ta thật sự sẽ có con ư?" Ôn Đồng nhìn gương mặt anh, cười hỏi.

"Hửm?" Cận Tây Trầm quay sang nhìn cô.

"Em đang nghĩ nếu như sinh một đứa con trai giống anh, buồn buồn không nói tiếng nào chạy tới nơi mưa bom bão đạn như Kenya, vậy trái tim em sao chịu nổi chứ. Vậy thì phải là một đứa con gái giống em vậy, mới hai ba câu đã bị một ông chú già lừa về nhà, nếu thế anh cũng không được trực tiếp cầm dao mổ chạy đi tìm người ta mà liều mạng đầu nha." Ôn Đồng nói.

"Vậy em muốn thế nào?" Cận Tây Trầm không gấp không vội hỏi.

"Em nghĩ nếu như sau này chúng ta có con trai, anh nhất định phải dạy dỗ thành bé thật tốt, yêu thương thành bé hết mình, thương cả phần của em luôn, tuyệt đối không thể khiến em lo lắng." Ôn Đồng tay chống đầu, quay sang hướng khác.

"Ngay cả em anh còn chưa dạy được, chuyện này e rằng cần cả hai chúng ta hỗ trợ lẫn nhau học hỏi uốn nắn thì may ra." Cận Tây Trầm cười, thả một tay đang cầm lái ra siết tay cô, vịn về hai cái rồi mới thả ra, tiếp tục lái.

Cách trường đại học không còn xa,, ước chừng mười phút là sẽ đến trước cổng trường, Ôn Đồng nói: "Em có thể tới tham quan phòng thí nghiệm của anh một chút không, buổi sáng em không có tiết."

"Được."

Hai người sống vai cùng đi trong trường, đây quả thực là lần đầu tiên. Ôn Đồng cố ý đưa ra yêu cầu này, có thật sự muốn cùng anh ở trong hoàn cảnh vô cùng quen thuộc bước đi cùng nhau, tốt nhất là mỗi một bước đều lưu giữ lại hình ảnh, để có thể lưu giữ vào ký ức mà hồi tưởng.

Học sinh gặp trên đường hầu như đều biết Cận Tây Trầm, họ cũng không xa lạ gì Ôn Đồng, nhưng không phải với tư cách là Win, mà là bạn gái của Chu Ngón Thành.

Đương nhiên đây là tin đồn, tin đồn do Chu Ngón Thành truyền ra.

Ôn Đồng không cách nào hiểu nổi, cũng lười tìm hiểu. Cận Tây Trầm phớt lờ loại tò tính như mắc bệnh thần kinh này, cô hiển nhiên cũng lười đi giải thích với anh. Chỉ là đi trên đường khó tránh khỏi bị người ta chỉ chỉ trò trò.

"Sao có tà lại đi cùng với giáo sư Cận vậy? Đúng là không được, mới mấy ngày mà đã bị cô ta quyến rũ về tay rồi."

"Không phải là được bao nuôi đó chứ, mình nghe nói dân ông độ tuổi như vậy đều thích nữ sinh đại học."

"Đầu phải, giáo sư Cận cũng đâu có già, rất trẻ, không phải sao."

Ôn Đồng nghe mấy lời như thế, đi tới bên cạnh hai cô gái bàn tán "sung" nhất, nghiêm túc nói: "Nói ra hai bạn có thể không tin, thực ra là mình bao nuôi Cận Tây Trầm."

Hai cô gái đều không ngờ Ôn Đồng có thể trực tiếp đi tới như vậy, còn sửa lời họ nói, nhất thời há hốc không thốt nên lời.

"Còn nữa, mình khuyên các cậu giữ miệng mồm sạch sẽ một chút, đừng cứ thấy một nam một nữ bước đi trên đường là lại cho rằng giữa họ có quan hệ dơ bẩn. Đàn ông lớn tuổi thích nữ sinh đại học, các cậu không phải nữ sinh đại học sao? Các cậu cũng được đàn ông lớn tuổi bao nuôi à? Lúc bởi họ người khác cũng phải chú ý bản thân một chút, đừng có bị đen theo như vậy luôn." Ôn Đồng cười.

Hai người đỏ xầu hổ quay đầu bỏ đi, Ôn Đồng cười nói: "Còn Chu Ngón Thành kia, mình khuyên các cậu đi đọc báo thứ đi, chủ đề khác rồi."

"Đi thôi."

Cận Tây Trầm không nhúc nhích, Ôn Đồng quay đầu nhìn anh khó hiểu, nhưng thấy anh đang nửa cười nửa không quan sát cô: "Bao nuôi anh?"

"À, nói ra anh có thể không tin, nhưng tài khoản của em hiện tại số dư ít nhất tám chữ số, đủ bao nuôi anh được một thời gian kha khá đó." Ôn Đồng nghiêm túc đáp.

"Thế à, vậy tới nay đem số tiền gửi ngân hàng kia đưa cho anh." Cận Tây Trầm gật đầu, đồng ý.

"....."

Lúc tới phòng thí nghiệm thì học sinh vẫn chưa đến, Cận Tây Trầm lấy áo blouse trắng mặc trên giá khoắc vào, đang định cài nút thì bị Ôn Đồng giữ tay lại, sau đó thay anh cài từng khuy từng khuy.

"Nếu như bao nuôi anh, vậy có thể bao gồm thỏa mãn chứng nghiện đồng phục của em? Để anh mặc áo blouse..... Oái!" Ôn Đồng bị anh bóp cổ tay, eo trực tiếp đặt trên chiếc bàn trong phòng thí nghiệm: "Anh làm làm làm gì vậy."

"Em muốn làm gì cũng được, hay là em muốn ở trong phòng thí nghiệm, ở trên bàn nghiên cứu kia?" Cận Tây Trầm áp lại gần, hàng mi dài môi hồ hấp đều gần sát nhau, nếu như nói một người dạ thú, thì đây chính là một ví dụ thực tiễn sinh động đấy!

Ôn Đồng vùng vẫy: "Ai muốn, bị ối!"

Cận Tây Trầm bật cười thành tiếng, thả cô ra.

"Chủ Cận, chú biến thái quá rồi, ở nơi làm việc của mình mà cũng có thể.....lại còn đang mặc áo blouse trắng thuần khiết đó, chú không biết xấu hổ!" Ôn Đồng nghiêm túc chỉ trích anh.

"Là nữ kim chủ của anh đề nghị anh mặc áo blouse thỏa mãn cô ấy, không phải em quên rồi đấy chứ?" Cận Tây Trầm chớp mắt, ngạc nhiên nói.

".....Ha ha." Ôn Đồng cười khan, tai nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Bất luận ở trước mặt cô có lưu manh cảm thù thế nào, thì trước mặt người ngoài Cận Tây Trầm vĩnh viễn là giáo sư Cận trầm tĩnh quyền uy.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Ôn Đồng vừa định lên tiếng thì đã thấy Cận Tây Trầm ngoắc ngoắc tay, cô bước sang, liền bị anh cúi đầu hôn, động tác lưu loát không chút ngập ngừng, mà tay vừa vịn che khuất nơi đôi môi cả hai tiếp giáp.

Bên ngoài nhìn thấy có thể là Cận Tây Trầm chống tay lên cửa nói chuyện, vốn sẽ không ngờ tới, giáo sư Cận nghiêm trang của họ sẽ ở trong phòng thí nghiệm hôn người khác, lại còn bình thản hơn như đây là lẽ đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiền Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đáng Khinh

Chuyển ngữ: Mic

Lúc Ôn Đồng từ phòng thí nghiệm bước ra thì đúng lúc Đại Mộng gọi tới, hẹn cô tới căn-tin trường ăn món dâu tây mới nhất.

Nói thật, nếu cô ấy có thể đem một nửa sự nhiệt tình với dâu tây này đi đối đãi với bạn trai thì chuyện tình cảm đã chẳng thể nhanh chóng chia tay như vậy.

Lúc Ôn Đồng đến, trước mặt cô nâng đĩa đặt ba cái ly trống không, hai cái còn lại thì chưa ăn xong, tay chống cằm, vẻ mặt thích thú, chỉ còn thiếu một chàng trai vô tình gặp được nữa là đẹp.

"Đồng Đồng!" Đại Mộng vẫy tay với cô.

Ôn Đồng ngồi xuống chiếc ghế trước mặt cô nâng, nói: "Mình nói nè đại tiểu thư, cậu có thể bớt ăn lại được không?"

Đại Mộng "ô" một tiếng: "Cậu lại đi chơi thể thao mạo hiểm đấy à, không phải bảo rút lui ư?"

"Hả? Đúng rồi." Ôn Đồng gật đầu.

"Cái quần trên tay cậu là gì đấy? Cậu đừng có hòng gạt mình." Đại Mông uy hiếp nói.

"Cậu thật sự rất dễ lừa." Ôn Đồng gật đầu, bắt gấp hàng mây sắp dựng ngược lên của Đại Mông thì vội vàng xoa dịu: "Không phải mình đi chơi thể thao mạo hiểm, nói ra cậu có thể không tin, hôm qua mình bị người ta bắt cóc, đây là bằng vết thương."

"Hả?" Đại Mông "sạch" một tiếng đứng bật dậy, làm rơi hai cái ly thủy tinh, tiếng vỡ vô cùng "trong trẻo", bác gái trong căn-tin lập tức trừng mắt chạy tới: "Sinh viên này, cô làm bẽ ly, đền tiền!"

"Kêu cô ấy đền." Đại Mông chỉ Ôn Đồng.

Ôn Đồng lấy phiếu com của mình ra: "Đền đền đền, cô xem bao nhiêu thì trừ trong này."

Bác gái cực kỳ có trách nhiệm, trước tiên dọn sạch mảnh vỡ, sau đó mới đi trừ tiền bồi thường.

Đại Mông ở bên này cũng sắp lại, cẩn cẩn thận thận ngồi xuống cạnh Ôn Đồng, gần như dán đầu vào nhau, nhỏ giọng hỏi: "Ai bắt cóc cậu vậy?"

"Anh của cây vôi, long nhãn." Ôn Đồng nói.

"Đừng có đùa, tớ nghiêm túc đấy." Đại Mông nổi giận.

荔 trong tên Khương Lệ có nghĩa là cây vôi

"Mình cũng nói nghiêm túc mà, chiều hôm qua Khương Lệ hẹn tớ, nói có đồ muốn đưa cho tớ, kết quả trí giả thiên tư, mình trúng chiêu của chị ta, bị chị ta đánh thuốc mê. Lúc tỉnh lại thì đã bị trói ở vách núi Dạ Bính sơn, anh trai của Khương Lệ – Khương Minh đang đứng ngay trên đỉnh đầu mình. Anh em nhà họ ai cũng có bệnh, Khương Minh còn đâm kéo vào tay tớ, cậu không biết lúc đó tớ đau đến độ muốn chửi mẹ nó luôn." Ôn Đồng nói.

Nguyễn văn " Trí giả thiên tư, tất hữu nhất thất. Ngụ giả thiên tư, tất hữu nhất đắc". Ý là người thông minh trong ngàn lần suy nghĩ tất sẽ có một lần thất bại, kẻ ngốc nghếch thì ngàn lần suy tư ắt sẽ được một lần thành công.

"Cái gì?" Đại Mông lại muốn bật dậy, nhưng bị Ôn Đồng dè lại.

"Vậy cậu thoát ra thế nào." Đại Mông căng thẳng hỏi.

"Đương nhiên là một cuộc chống võ, phóng khoáng rồi đi."

"Được rồi, mình tạm tin cậu, nhưng Cận Tây Trầm không phát hiện sao, người tinh tế như anh ta, tay cậu bị thương rõ rệt như vậy, ngay cả mình còn nhận ra." Đại Mông lại hỏi.

"Đương nhiên là không, hôm qua lực chú ý của anh ấy hoàn toàn tập trung vào một việc khác." Ôn Đồng đáp.

"Việc gì?" Đại Mông tò mò, chuyện gì ghê gớm có thể dời lực chú ý của Cận Tây Trầm? Lê nào Ôn Đồng cũng dám anh ta một dao?

"Nhân sinh đại sự." Ôn Đồng nói.

"Cầu hôn cậu rồi? Không đúng đâu, cậu còn chưa được 20 tuổi, theo lý mà nói hiện giờ cậu hôn thì hơi bị sớm ấy." Đại Mông khó hiểu.

"Không, ý mình là, chuyện không cho người khác biết kia."

"Chết tiệt! Mình khinh."

Đại Mông vừa ngộ ra liền đứng bật dậy, gương mặt đỏ bừng nhìn Ôn Đồng, gì gì gì... mà lại tiến tới nhanh vậy? Cô đã xem nhệ Cận Tây Trầm. Còn nói bây giờ cầu hôn hơi sớm, anh ta trực tiếp đem chuyện làm sau khi kết hôn thực hiện luôn rồi! Thật sự là đáng khinh hạ lưu bi ối mà, hai cái người này, một người thì thôi đi, một người còn lố chuyện này ra đi ngược cầu trước đại bộ phận quần chúng!

Uổng công có võ rồi còn lo lắng nói anh ta vì sao không phát hiện bằng gạc rờ rành rành trên tay Ôn Đồng, khoan nói trước đây Ôn Đồng chơi thể thao mạo hiểm bị thương, có đôi khi phải quấn băng. Chính là không ngờ tới, ai lại có thể lúc đang... còn chú ý tới việc gì khác chứ, cô vẫn là quá ư thuần khiết.

"Không được, tớ muốn lật bát thức ăn cho chó này, không ăn!" Đại Mông hừ một tiếng, đứng dậy, kết quả sau lưng ề à không chút tiếng động, quay lại nhìn thì hoảng đến độ ngã người tại chỗ.

"Đồng Đồng, cậu sao vậy?" Đại Mông lao đến đỡ Ôn Đồng đang lao đảo.

"Không sao, hơi choáng thôi."

Ý thức Ôn Đồng nhanh chóng trở nên rõ rệt, xương cốt toàn thân cứ như...vỡ vụn, sau đó hợp lại lần nữa. Hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, ngón tay cứng đờ không cách nào nắm giữ đồ vật, trước mắt một mảnh tối sầm, Đại Mông ở bên cạnh dường như đang nói gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy.

Con đau dữ dội cùng hô hấp khó khăn cướp đi ý thức của cô, trông thấy Đại Mông chân tay luống cuống cầm di động, cô liền giữ chặt, chặt vật nói: "Đừng gọi Cận Tây Trầm."

Trước khi mất đi ý thức, Ôn Đồng nhận thức rất rõ, cơ thể mình đã tới giai đoạn kia rồi.

Đa u tủy không giống các bệnh thông thường, triệu chứng của nó cùng mỗi lần phát bệnh đều có biểu hiện tương ứng với dấu hiệu của bệnh. Bệnh trạng như thế nào cũng giống với tình huống cơ thể hiện tại của cô.

Đa u tủy: là một dạng ung thư máu của các tế bào plasma. Tế bào plasma có trong tủy xương, tạo ra các kháng thể giúp chống lại nhiễm trùng. Đa u tủy là do sự tụ tập số lượng lớn các tế bào plasma bất thường trong tủy xương, ảnh hưởng hệ miễn dịch.

Kiến thức y học của Ôn Đồng mặc dù không quá nhiều, nhưng bởi vì sức khỏe của mình, nên so với người khác cô thông hiểu hơn hẳn, có sợ, thật sự không còn nhiều thời gian.

Không biết đã hôn mê bao lâu, chỉ là khi ý thức dần dần hồi phục, cảm giác bản thân dường như đang ngâm trong nước đá. Vừa lạnh vừa tối, xung quanh đều là nước biển lạnh buốt âm u, cả người cô không cách nào không chế, cứ thế chìm xuống.

Ôn Đồng thì thảo gọi: "Cận Tây Trầm."

Cô chột giật mình, ánh sáng trắng lóa của ngọn đèn vô cùng chói mắt, mùi thuốc cũng cực kỳ gay mũi, cô trông thấy Đại Mông.

"Cận Tây Trầm không đến chứ." Ôn Đồng lên tiếng hỏi.

Đại Mông nhào qua: "Cậu, cái đồ xấu xa này,vì sao cậu không nói với tớ chứ, bệnh nghiêm trọng như vậy còn giấu tớ, cậu muốn chết à! Phi phi phi cậu làm vậy làm gì chứ." Vừa nói nước mắt lại bắt đầu toong toong chảy xuống, đôi mắt đỏ quạch như thỏ, muốn mắng cô đánh cô nhưng lại không được.

Giấy phất thủy Ôn Đồng bất tỉnh, Đại Mông sợ ngay người, khó khăn lắm mới gọi được xe cấp cứu đưa cô tới bệnh viện, kết quả bác sĩ kiểm tra xong nói cô ấy bị đa u tủy.

Đại Mông choáng váng, ngay cả bác sĩ nói gì cô cũng không thể phản ứng, sau đó tự mình lấy điện thoại tra cứu thông tin bệnh, lại tìm được đáp án càng khiến cô như rơi xuống vực.

Đa u tủy là một loại ung thư ác tính, cho tới bây giờ chưa có thuốc chữa trị.

Câu này tựa như tia sét bổ thẳng xuống người cô, đầu óc chi động lại một câu bác sĩ nói trước khi rời đi.

"Cô ấy có thể chỉ còn sống khoảng một năm, đề nghị mọi người chuẩn bị tâm lý."

Chuẩn bị tâm lý cái quý gì! Ai có thể chuẩn bị đón nhận tin một người vừa qua sinh nhật mười tám lại sắp chết chứ! Nói nghe nhẹ tênh, cô ấy còn trẻ như vậy, mới vừa được ở cạnh người mình thích, vì sao hiện giờ lại sắp phải ra đi cơ chứ!

Ôn Đồng cười: "Cậu biết rồi nhì."

Đại Mông siết tay thành nắm đấm, giọng nói run rẩy: "Cậu đừng có cười như vậy được không! Cậu rút cuộc có biết ung thư bạch cầu biểu hiện cho cái gì không hả, nếu như hôm nay không phải cậu phát bệnh trước mất tớ, có phải cậu dự định tiếp tục giấu tớ hay không!"

"Theo lý mà nói là vậy, dù gì thêm một người biết thì thêm một người lo lắng. Cậu khóc gì chứ, mình hẳn là còn ba bốn năm nữa, cũng không tệ nhì, ít nhất mình có thể ở cạnh Cận Tây Trầm đến khi anh ấy ba mươi mốt tuổi." Ôn Đồng duy trì nụ cười, thấy băng vải trên tay đã được thay đổi rồi thì thở dài, cô nhìn thấy ánh mắt của Đại Mông, cô biết anh ta đang nghĩ gì.

"Gi mà ba bốn năm, bác sĩ nói ước đoán sơ bộ chỉ chừng một năm!" Đại Mông nói xong thì bụm mặt, nước nò bật khóc.

Ôn Đồng cũng sững sờ trên giường bệnh, chỉ còn...một năm thôi ư.

Cứ tưởng thời gian còn ít nhất ba bốn năm, xem ra Khương Lệ thật sự may mắn, cô ấy sống đến tám năm còn có thể tiếp tục tác quái.

Trừ trừ nhiều năm, thui thui dộc hành, khó khăn lắm mới vượt qua con đường dài đằng đẵng, gặp được người trong định mệnh kia, nhưng một người trong đó lại không thể không chia ly, còn là vì bệnh nan y.

Cầu huyết và nhâm chân cỡ nào chứ, ngay cả phim truyền hình chắc chắn cũng không diễn lại kịch bản thế này, vậy mà lại xảy ra trên người cô, còn nhanh đến độ không còn thời gian.

Ôn Đồng khẽ nhếch khóe miệng, cười cười.

Mỗi cuộc tranh đấu mà ông trời sắp đặt cho con người đều có mục đích của nó, có hi vọng biết bao quả khứ đau đớn khó sở qua đi, nhưng ai đó làm ơn cho cô biết, mục đích của ông trời rốt cuộc là gì?

"Đại Mông, mình có chuyện nhờ cậu giúp." Ôn Đồng nói.

"Chuyện gì?" Đại Mông khóc thút thít, hít hít mũi xoay người lại.

"Mình muốn rời đi." Ôn Đồng nói.

"Cậu muốn xuất viện ư? Không được! Mình cho cậu biết cậu nhất định phải tiếp nhận điều trị..." Còn chưa dứt câu thì đã bị Ôn Đồng yếu ớt ngắt lời: "Không phải, mình muốn rời thành phố Thanh Giang, đến một nơi mà Cận Tây Trầm không tìm thấy."

"Là sao?" Đại Mông ngơ ngác.

"Chúng ta đều biết bệnh này của tôi không có thuốc chữa, Mình yêu Cận Tây Trầm, mình muốn anh ấy hạnh phúc, nhưng chuyện này rốt cuộc mình lại không thể nào tự thực hiện được. Mình không muốn thời khắc cuối cùng của cuộc đời còn khiến anh ấy đau khổ cùng mình. Anh ấy từng nói, nếu như có một ngày mình rời đi trước, anh ấy sẽ đi theo mình. Mình sợ lắm, thật sự rất sợ. Mình sợ anh ấy nghĩ quân thì làm thế nào? Mình không thể mạo hiểm, cậu hiểu không Đại Mông." Ôn Đồng không chế không được nước mắt, nhưng vẫn cố gắng nói ra tâm sự tận đáy lòng.

"Không phải Cận Tây Trầm đang nghiên cứu thuốc sao? Mình nghe nói thuốc mà anh ta cho Khương Lệ uống rất hiệu quả, cậu xem cô ta sống nhiều năm như vậy, cậu....." Đại Mông nói được một nửa thì tự dừng lại, bởi vì có thật sự nói không nên lời.

Ai nấy đều biết, Khương Lệ không phải khỏi hẳn, cũng không có dấu hiệu chuyển biến tốt, cho nên nghiêm túc mà nói, thuốc của Cận Tây Trầm không có tác dụng chữa lành bệnh.

Khương Lệ và Ôn Đồng cũng không giống nhau, thời gian sống của chị ta dài hơn là vì vốn bệnh của chị ta không nghiêm trọng như Ôn Đồng, không cách nào so sánh.

"Cậu muốn tớ giúp thế nào?" Đại Mông lau nước mắt, lên tiếng hỏi.

Cô biết, chi cần là chuyện Ôn Đồng đã quyết định thì trước giờ không cách nào thay đổi, cho dù có không giúp, cô ấy cũng nhất định tìm được biện pháp rời đi. Chi bằng cô hỗ trợ, có thể nắm giữ được đường đi nước bước cũng như biết được tình huống của cô ấy đầu tiên.

"Máy bay không được, anh ấy có thể tìm ra chuyến bay. Cậu giúp mình mua vé xe lửa, xem người nhà cậu ai thuận tiện thì dùng thân phận của người ấy mua giúp tớ. Nếu được, sau một tháng, sắp xếp một vài việc chắc cũng đủ rồi. Địa điểm... chỗ nào cũng được." Ôn Đồng nói.

"Uhm." Đại Mông buồn bã đáp một tiếng.

"Sau khi mình đi, cậu tuyệt đối phải nhớ không được nói với Cận Tây Trầm, bắt luận anh ấy lừa gạt uy hiếp cậu thế nào cũng nhất định phải nói là không biết, nhớ chưa?" Ôn Đồng căn dặn.

"Cậu thật sự buông bỏ được sao? Còn nữa, với sự thần thông quảng đại của Cận Tây Trầm, cậu chạy được chắc." Đại Mông rủ rỉ, giọng nói cũng rầu rĩ.

"Đương nhiên không bỏ được, cho nên mình mới rời đi, chuyện sau đó còn phải nhờ Chu Ngón Thành và Lâm Tu Trúc giúp đỡ. Không phải đạo này anh ấy dính phải tin đồn đồng tính ư, mình cho rằng anh ấy đang cần một người giúp đỡ giải quyết tin đồn, bảo vệ thanh danh. Trước khi đi, nhất định phải khiến Cận Tây Trầm tin rằng mình đã thay lòng đổi dạ. Mình vẫn thích thể thao mạo hiểm... và người cùng trang lứa." Ôn Đồng siết bàn tay đang đặt trên đùi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ích kỷ

Chuyển ngữ: Mic

Chuyện này thật sự chính là kế hoạch của hai tuần sắp tới, Đại Mông đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc cho mong muốn trốn đi của cô, chỉ chờ cô giải quyết xong mối quan hệ với Cận Tây Trầm là lên đường.

Tơ tình ngàn dặm quanh co, có được chẳng dễ dàng gì, mà muốn cắt đứt cũng không đơn giản như thế, bởi vì nó thật sự không phải là sợi tơ, không thể một dao cắt đứt gọn gàng. Nó là sợi tơ nối kết trái tim của hai con người, ăn sâu vào xương cốt, sâu vào máu thịt, nhất định phải chặt đứt từ chính trong cốt tủy.

Thời gian rất eo hẹp, ít ỏi đến độ Ôn Đồng thậm chí không dư dả thời gian để mà bi thương, trong đầu đều là làm thế nào để Cận Tây Trầm tin cô đã thật sự thay lòng đổi dạ.

Lâm Tu Trúc ngẩng lên, đôi mắt lạnh lùng trừng cô: "Cháu nghĩ Cận Tây Trầm là ai? Bảo thay lòng là thẳng đó tin cháu đã thay đổi thật rồi? Cho dù có tin thì cháu nghĩ nó sẽ dễ dàng để cháu đi?"

Ôn Đồng cúi đầu: "Cho nên cháu mới cần chú giúp cháu."

"Ý là sao?" Lâm Tu Trúc neho mắt, quan sát tỉ mỉ từng biểu cảm của Ôn Đồng.

"Cháu biết Cận Tây Trầm không phải người dễ gạt như vậy, cũng không dễ dàng gì để cháu rời đi. Với sự thần thông quảng đại của mình, rất nhanh anh ấy sẽ biết cháu đang diễn kịch, còn tra được bệnh tình của cháu. Cho nên cháu muốn chú tìm người, tung cho họ tin tức Cận Tây Trầm và cháu gái của mình ở bên nhau, mà người cháu gái này chính là Win – tuyến thủ thể thao mạo hiểm chuyên nghiệp trước đây. Lối đồn đáng sợ, truyền tới trong trường nhất định sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của cháu, Cận Tây Trầm sẽ không thể không lo lắng."

"Cháu thật ích kỷ." Lâm Tu Trúc cười lạnh.

"Cháu không còn lựa chọn."

Ôn Đồng ngắt đầu, nghĩ có lẽ cô phải khóc thật ghê gớm để khiến Lâm Tu Trúc cảm động, cô chưa bao giờ khóc, nếu làm vậy thật sự sẽ rất có hiệu quả kích thích.

Thực ra, hiện giờ khóc lóc với cô mà nói không phải là chuyện khó khăn gì, cho dù là người kiên cường cách mấy đi nữa, nếu nghe thấy mình chỉ còn sống được một năm thì khóc sẽ chẳng là việc khó.

"Thế cháu có từng nghĩ qua, lỡ như Cận Tây Trầm thật sự tin tưởng, từ nay về sau tên đó có lẽ sẽ rất hận cháu, không nhớ cháu nữa. Nó sẽ tìm một người rất rất tốt, kết hôn sinh con. Ngày giỗ của cháu nó không biết, cuộc đời của nó cũng sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì với cháu, cháu có từng suy nghĩ qua chưa?" Lâm Tu Trúc thản nhiên nói.

.....

Ôn Đồng siết chặt bàn tay đang đặt trên đùi, lời của cái người Lâm Tu Trúc này đơn giản nhưng lại từng chữ từng chữ thấu tim.

"Nếu thật sự như vậy, cháu rất yên tâm. Thực ra cháu muốn nhờ chú, sau khi cháu đi rồi thì chăm sóc Cận Tây Trầm thật tốt, nhưng rồi cháu lại nghĩ, dường như trước giờ đều là anh ấy chăm sóc cho cháu. Loại cảm giác này thật sự rất đáng xấu hổ, chú nói có đúng không?" Ôn Đồng cười.

Một lúc lâu sau, Lâm Tu Trúc lên tiếng: "Thật sự đáng giá ư?"

Đáng giá sao?

Đáng chứ, chỉ cần có thể khiến Cận Tây Trầm sống tốt thì rất đáng giá.

Mấy ngày nay kể từ sau khi chẩn đoán, Ôn Đồng từng nghĩ tới rất nhiều hậu quả. Tội tệ nhất chính là Cận Tây Trầm sắp xếp tang lễ cho cô xong thì cũng chết theo cô. Kết quả tốt đẹp hơn một chút là anh nuốt lời, nhưng cả đời đắm chìm trong khung cảnh u tối cô đã không còn, cho dù là tình cảnh nào đi chăng nữa, đều không bằng để anh hận cô.

Từ sau hôm đó, mỗi ngày hai người thật sự giống như Cận Tây Trầm tưởng tượng, cùng nhau thức dậy cùng nhau ăn sáng. Sáng sớm mỗi khi cô mở mắt đều là áo ngủ màu xám đậm mềm mại, ngực ràn đầy mùi hương sạch sẽ sáng khoái, cánh tay vững chãi ôm lấy bờ vai cô. Sau đó anh cũng mở mắt, hôn trán cô rồi kéo cô rời giường.

Cùng đến trường, cùng về nhà, cùng nghiên cứu xem làm thế nào để vườn hoa càng thêm đẹp, hay treo xích đu ở chỗ nào....

Có lần Lâm Tu Trúc đến ăn tiệc, đúng lúc bắt gặp Cận Tây Trầm đang hôn cô ngay xích đu, vậy mà không chút ý thức cần né tránh còn chạy qua: "Ây yo hai người thật sự ở đây làm chuyện này ày hi, nhà hai người chẳng phải còn một cô bé vị thành niên đang ở à, chú mày suy nghĩ kỹ coi Cận Tây Trầm? Có phải chú sắp tằm đuôi người ta đi đúng không, nếu thấy vương bận thì chú mày có thể giao cho anh đây, anh cũng đang thiếu cơ hội nuôi dưỡng ấy."

Cận Tây Trầm đứng dậy, bình thản nói: "Anh không hợp."

"Vì sao?" Lâm Tu Trúc nghi hoặc.

"Anh không có kiên nhẫn." Cận Tây Trầm cười.

Còn có một lần, Cận Tây Trầm dẫn cô đến bên cạnh kính viễn vọng chỗ ban công, chỉ chỉ một hướng trên bầu trời đầy sao: "Ở đây có một ngôi sao, gọi là Ôn Đồng."

.....

Anh thích uống trà, đặc biệt là bạch trà, nhất là trà xanh.

Một loại trà đặc biệt, không lên men, không qua vô xoắn, kỹ thuật chế biến rất đặc biệt. Gồm các loại ngân châm bạch hảo, công mĩ, thọ mĩ.

Anh tốt tính, nhưng khi gặp người thật sự quan trọng sinh mạng của mình thì vô cùng nghiêm khắc, không chút nhượng bộ.

Anh thích trêu chọc người khác, "bầy" người ta, nhưng đối với bạn bè chân chính thì anh trái lại không chút do dự đối đãi vô cùng chân thành, giống như Lâm Tu Trúc.

Anh không uống rượu, nhưng tư lượng lại không tệ, vừa nghĩ như vậy, thật sự khiến người ta nổi điên mà.

Khi anh đã bắt đầu thí nghiệm thì sẽ quên thời gian, cô phải thường xuyên gọi mấy lần thì mới cởi áo blouse trắng từ phòng thí nghiệm bước ra.

Anh không ăn ngọt, các loại hạt cũng không thích, hoa quả thì bình thường chỉ ăn cam...

Xem đi, cô nhớ nhiều chuyện đẹp thế như vậy, tất cả đều là kỷ ức có liên quan đến anh.

Nhưng những kỷ ức này, cuối cùng đều phải thuộc về một cô gái khác, tương lai của anh cũng là cùng cô gái khác bên nhau.

Kỷ ức Cận Tây Trầm với người nhà rất ít, cho nên đối với người nhà sẽ càng coi trọng, trong đó Ôn Đồng chỉ có anh, tin chắc anh cũng vậy.

Có lần Cận Tây Trầm hôn lên mái tóc ướt mồ hôi của cô, nói: "Đồng Đồng, chờ sau khi chúng ta kết hôn rồi thì sinh một đứa con, được không em?"

Tưởng tượng ra những đứa con, con trai họ Cận, con gái họ Ôn cuối cùng cũng chỉ có thể là mơ ước viễn vông trong hồi ức, mà người sở hữu kỷ ức này thì chỉ một mình cô, không phải là kỷ ức về đứa con của hai người.

Lâm Tu Trúc nghiên răng nghiên lợi nhìn cô ngồi đó cười, cảm thấy cô thật sự nhẫn tâm. Thật ra anh ta vốn không biết, trong mấy phút ngắn ngủi vừa rồi, cô đã suy đi nghĩ lại trăm ngàn lần. Quá khứ càng ngọt ngào, thì khi thật sự phải khời lại thì càng đau đớn, câu này chuẩn xác vô cùng, không ai rõ ràng hơn cô.

"Lâm Tu Trúc cháu có phải rất buồn cười không, hao tâm tốn sức để anh ấy thích cháu, nhưng hiện giờ chỉ mới năm tháng ngắn ngủi lại bắt đầu tận lực để anh ấy hận cháu."

"....." Lâm Tu Trúc không tiếp lời, có thể anh cũng không tìm được đáp án để chứng minh hành động của Ôn Đồng liệu có đáng cười hay không.

Nhưng ít ra với hai người họ mà nói, quyết định này đau đớn vô cùng, anh mập mạp mỗi, cuối cùng vẫn khép lại.

"Thế cháu muốn chú giúp việc gì?" Lâm Tu Trúc cuối cùng mở miệng, đặt câu hỏi.

Ôn Đồng biết anh ta hỏi như vậy chính là đã đồng ý, tâm tình thả lỏng nhưng đồng thời cũng có một nỗi đau như bị dao cắt, trấn định lại mới nói: "Trước đây Chu Ngõn Thành từng lợi dụng cháu làm lá chắn, hi vọng có thể rửa sạch tin đồn đồng tính giữa anh ta với Vệ Triết, chỉ là cháu vẫn luôn không trả lời, cho nên sức công phá không đủ. Cháu định nhờ anh ta cùng cháu diễn màn kịch này, điều chủ cần làm là dẫn Cận Tây Trầm đứng lúc tình cờ trông thấy cháu và Chu Ngõn Thành ở bên nhau, và tung tin về mối quan hệ giữa cháu với Cận Tây Trầm."

"Thực ra cháu hoàn toàn có thể cùng cậu ta sống với nhau một thời gian, không phải sao? Cậu còn một năm, vì sao lại vội vàng muốn rời đi?" Lâm Tu Trúc nhủ mảy.

"Chú có thể có chút năng lực tư duy không? Con nít cũng biết lời bác sĩ nói không nhất định chính xác, ông ta nói cháu còn thời gian một năm, lẽ như thật ra cháu chỉ còn mười tháng, tám tháng... Cho dù cháu còn một năm đi nữa, chú có thể đảm bảo trong thời gian này cháu sẽ không phát bệnh không? Chẳng may cháu phát bệnh trước mặt Cận Tây Trầm thì tất cả mọi thứ coi như kiểm cùi ba năm thiêu rụi một giờ. Chú cảm thấy một người lúc nào cũng có thể chết đi như cháu có thể giấu Cận Tây Trầm được sao?" Ôn Đồng nói.

"Nhưng vạn nhất Cận Tây Trầm không thật sự chết theo cháu, cũng có thể cậu ta chỉ đau lòng một lúc, sau đó giống như trong tiểu thuyết hay mấy bộ phim truyền hình, tìm được một người giống cháu thì..." Lâm Tu Trúc nói không hết câu, anh ta biết Cận Tây Trầm không phải người như vậy.

Ôn Đồng vừa định lên tiếng thì đi động chợt reo lên, là Cận Tây Trầm gọi.

"Đồng Đồng, đang ở đâu vậy?"

Ôn Đồng cắn chặt môi, vừa rồi còn bình tĩnh bàn bạc sắp xếp mọi việc sắp tới như vậy với Lâm Tu Trúc, nhưng giờ vừa nghe giọng của Cận Tây Trầm thì nước mắt đã cơ hồ ngay lập tức muốn tràn khỏi hốc mắt.

"Em đang dạo phố với Đại Mông, lát nữa sẽ mua cho anh một chiếc áo sơ-mi, anh nói được không?" Ôn Đồng cười.

"Em mua được ư?" Cận Tây Trầm cũng cười theo.

"Anh đừng có xem thường em, sau này phối hợp y phục của anh đều cứ giao hết cho em, bây giờ anh không tin tưởng em sao?" Ôn Đồng hừ một tiếng.

"Tin tin, thế Đồng Đồng có ánh mắt độc đáo tới nay muốn ăn gì? Tôm nướng được không?" Giọng Cận Tây Trầm mang theo chút ý cười, gần như không cần suy nghĩ, cô cũng biết hiện giờ anh nhất định đang một tay chống trán, khóe môi khẽ nhếch để lộ ý cười nhàn nhạt.

"Không được, em muốn ăn cay, nếu không không ăn cơm."

"Được, em nói ăn cái gì thì ăn cái đó."

Đợi đến khi cô cúp điện thoại thì Lâm Tu Trúc liền ném qua một cái khăn tay, khóe miệng còn tràn đầy nụ cười chế nhạo: "Chú tưởng cháu máu lạnh lắm, từng bước từng bước để cậu ta hận cháu, nhưng chỉ cần nghe thấy giọng cậu ta cháu đã không nhịn được, mạnh miệng cho cô."

"Cháu vui về đây chú quản được sao? Chú đối với một người bị bệnh đa u tủy như vậy không sợ sét đánh à." Ôn Đồng cũng châm chọc theo.

CHOANG!

Một âm thanh thanh thúy vang lên, không cần quay đầu cũng biết có người làm rơi ly tách, bể tan tành, nhất định phải đền tiền.

"Ôn Đồng.....Em thật sự bị.....đa u tủy?" Chu Ngõn Thành sững sờ tại chỗ, bên chân là cái ly vừa bị vỡ nát.

Anh là sinh viên khoa y, biết đa u tủy là bệnh như thế nào, cho nên phản ứng của anh như vậy cũng hợp lý.

Ôn Đồng quay lại: "À, đúng vậy."

Anh trực tiếp vòng qua mảnh vỡ, kéo ghế đến trước mặt cô, cũng không màng chào hỏi Lâm Tu Trúc liền hỏi: "Chuyện khi nào, bác sĩ nói gì, có cách chữa hay không?"

"Thời gian trước, bác sĩ bảo còn ước chừng một năm, em vẫn rất chỉ may mắn hi." Ôn Đồng cười.

"May mắn cái khi khô, em nói chuyện nghiêm túc đi." Chu Ngôn Thành nói giận.

"Được rồi, anh kêu em nói chuyện nghiêm túc, vậy em sẽ nghiêm túc đây." Ôn Đồng ngẩng lên, nghiêm trang nhìn vào mắt Chu Ngôn Thành: "Em đồng ý với anh, làm bạn gái của anh."

".....Gi cơ?" Chu Ngôn Thành buột miệng, nét mặt là vẻ hoàn toàn không tin nổi.

"Em không còn nhiều ngày để sống, em thích bạn trai em, nhưng em không mong sau khi em đi rồi anh ấy suy nghĩ không thông, cho nên em muốn nhờ anh phớt hơp diễn kịch với em, anh là cho Vệ Triết xem, còn em là cho Cận Tây Trầm xem. Mọi người đều đạt được mục đích, anh thấy thế nào?" Ôn Đồng đi thẳng vào trọng tâm, lại khiến Chu Ngôn Thành lần nữa kinh ngạc không thôi.

"Em.....yêu anh ta như vậy?" Chu Ngôn Thành ngẩng lên hỏi.

Ôn Đồng ngược mắt, lơ đãng nhìn một nhà bốn người ngoài cửa sổ, ba ôm con gái, tay phải dắt vợ, mà người vợ thì dắt tay con trai.

Khung cảnh ấy gần như không có bất kỳ kết cấu hay tạo hình đặc biệt gì, đơn giản như vậy lại là bức họa đẹp đẽ.

Lúc quay đầu lại, Ôn Đồng nói: "Phải, em yêu anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Một nỗi thịnh

Chuyển ngữ: Mic

"Em yêu anh ta, nhưng lại muốn rời xa anh ta? Đây là tình yêu rắm thú gì vậy?" Chu Ngôn Thành châm chọc.

"Tùy anh nghĩ, vở kịch này anh có đồng ý diễn chung thì diễn, không đồng ý thì thôi, em không có thời gian ở đây nghe anh dạy dỗ." Ôn Đồng cũng không chút nhún nhường.

Cô lợi dụng Chu Ngôn Thành, nhưng anh ta cũng không bị tổn thất gì, đôi bên giao dịch mà thôi, anh ta không có tư cách dạy dỗ cô.

Chu Ngôn Thành cảm nín, một lúc lâu sau mới nói: "Anh không phải..... có ý đó."

"Mặc kệ ý gì đi nữa, anh và em không khác gì nhau, chẳng phải sao? Anh yêu Vệ Triết, nhưng vẫn duy trì mặt cho tin đồn lan truyền, kéo em ra làm bia đỡ đạn, không phải là để khỏi ảnh hưởng đến tương lai của anh ta sao? Chúng ta đều như nhau thôi, đứng cho mình đứng ở điểm cao hơn người rồi đi chỉ trích làm cái gì đúng hay sai. Nhưng em muốn nói, so sánh với sinh mạng, sự nghiệp thật sự không tính là gì, nếu như Vệ Triết thật lòng...em đề nghị anh nên suy nghĩ thử." Ôn Đồng nói.

Chu Ngôn Thành kinh ngạc: "Em đều...biết tất cả rồi?"

Ôn Đồng gật đầu.

"Được, anh dẫn vở kịch này với em. Coi như anh dùng việc này bồi tội sự việc lúc trước, từ này về sau chúng ta không ai nợ ai." Chu Ngôn Thành đứng dậy, chìa tay về phía cô.

Ôn Đồng đưa tay ra: "Thành giao."

**

Trước khi về nhà, Ôn Đồng đặc biệt dạo tới tiệm quần áo Cận Tây Trầm thường mặc lấy một chiếc áo sơ mi, so với tác phong bình thường của anh thì nghiêm trang hơn một chút, loại thường mặc cũng đều là sơ mi vải, cho nên cũng không cần chọn gì nhiều.

Chu Ngôn Thành khăng khăng muốn tiễn cô về nhà, nói cái gì mà có thể thể hiện mức độ chân thật rằng hiện thời cô đang thay đổi, Lâm Tu Trúc cũng gật đầu: "Không phải vừa rồi cháu báo cáo với nó đang dạo phố với Vương Mống Mống sao, kết quả là một người đàn ông đưa về nhà, chuyện này so với việc trực tiếp chạy tới nói với Cận Tây Trầm rằng cháu đã thay lòng còn có sức thuyết phục hơn nhiều."

Ôn Đồng: "....."

Lúc về đến nhà, Cận Tây Trầm đã ở trong nhà, cầm cái xẻng đứng ở bên cửa, cười nói: "Sao trễ như vậy mới về tới."

Ôn Đồng gật đầu, thấy anh đứng trên bậc thang, đáy lòng có một giọng nói đang không ngừng gào lên, không ngừng thôi thúc: "Nói với anh ấy đi, nói với anh ấy mày bị bệnh, nói với anh ấy mày chỉ còn sống được một năm." Đến lúc này, cô không biết bản thân đã suy đi nghĩ lại bao nhiêu lần, muốn đem tất cả mọi việc nói cho anh biết, sau đó lao vào ngực anh khóc một trận, tất cả mọi phiền não đều giao hết cho anh.

Anh đứng trên đỉnh cao của giới y học nhiều năm, rất nhiều sinh viên ngành y đối với một câu anh thuận miệng nói thôi cũng xem đó như là chuẩn mực, người xung quanh ban cho anh danh hiệu: có thể cướp người với từ thần. Nhưng suy cho cùng, anh không thể chi phối việc sinh tử, anh đâu không lại được từ thần. Có giới giáng thế nào đi nữa, anh cũng chỉ là một người bình thường, không chống lại được bệnh tật.

Ôn Đồng nhận cái túi từ tay Chu Ngôn Thành, nói: "Anh về trước đi, ngày khác em lại tìm anh nói chuyện."

Ánh mắt Chu Ngôn Thành đánh giá nét mặt cô một lượt, lại chuyển về phía Cận Tây Trầm, sau đó khẽ gật đầu: "Được."

"Anh liệu có cần xem thử em giúp....." Ôn Đồng cười cất giọng, nhưng thấy Cận Tây Trầm quay đầu đi vào trong phòng bếp.

Cô theo sau anh, trước đây, cô chưa bao giờ nói dối Cận Tây Trầm, cho dù anh rất không thích thể thao mạo hiểm, cô vẫn như cũ không dùng lời lẽ bịa đặt để che giấu, nhưng hiện giờ cô phải nói dối từng chút từng chút để đập tan tình yêu của anh. Nghĩ thử, thật sự tàn nhẫn.

"Anh đang giận sao." Ôn Đồng đặt chiếc túi trong tay xuống, đi tới sau lưng anh nhỏ giọng hỏi.

"Không có." Cận Tây Trầm đáp.

Anh không xoay người, giọng nói cũng bình thường không nghe ra bất kỳ cảm xúc gì. Từ trước đến nay, khi nói chuyện, giọng anh đều mang theo một tia ảm áp, giống như không có bất kỳ việc gì có thể ảnh hưởng đến tâm tình của anh, vì sao hiện giờ lại đột nhiên mất hứng rồi?

"Vậy sao anh không quay lại nhìn em?" Ôn Đồng hỏi.

"Anh đang ghen, Đồng Đồng." Cận Tây Trầm thờ dài, cuối cùng đặt cái xẻng trong tay xuống, quay người lại.

Ôn Đồng sững sốt, không ngờ anh vậy mà lại thẳng thắn thừa nhận bản thân đang ghen. Người khác thì trăm phương ngàn kế che giấu sự ghen tuông của mình, còn Cận Tây Trầm lại thẳng thắn như vậy, trái lại khiến cô không biết phải trả lời thế nào.

"Không phải em nói đi dạo phố với Vương Mống Mống à? Sao lại về cùng cậu ta vậy, hừm?" Anh bước lại gần, vuốt vuốt tóc cô, đem búi tóc lòa xòa vén ra sau tai.

"Tình có gặp giữa đường. Em thấy em cũng có quyền giao thiệp bạn bè, anh không thể chuyện gì cũng quản em." Ôn Đồng ngược lên, nghênh đón ánh mắt anh.

"Ồ?"

"Anh cả ngày đến bệnh viện thăm Khương Lệ, anh rõ ràng biết cô ấy thích anh, anh còn chăm sóc cô ấy như vậy. Em ăn một bữa cơm với Chu Ngôn Thành, rất bình thường." Ôn Đồng hung hăng nói.

"Giận rồi?" Cận Tây Trầm cười.

"Không có." Ôn Đồng quay mặt sang một bên, dùng sức cắn đầu lưỡi, kiềm chế cảm xúc.

Chân chợt nhẹ bẫng, cô theo bản năng ôm lấy cổ Cận Tây Trầm: "Anh anh anh làm gì đó."

Cận Tây Trầm không đáp, bước chân kiên định đi về phía lầu hai, giữa đường tình cờ gặp di Lý đang nói chuyện với Ôn Hinh, anh cũng chỉ hơi nghiêng đầu dặn dò: "Coi chừng tôm trong nhà bếp."

Cửa phòng sập một tiếng đóng lại, một khắc sau cô đã bị anh ép lên cửa mạnh mẽ hơn, nụ hôn mãnh liệt tựa như phong ba bão táp khiến cô không cách nào hô hấp, chân lại bị anh tách ra chen vào. Bàn tay nắn bóp eo hướng dần lên trên, toàn thân tựa như dây tơ hồng trong mưa bão, chỉ có thể dựa vào người anh.

Đầu lưỡi nhanh chóng bị quấn lấy, không kịp để phòng chợt thoát ra một tiếng rên khẽ, giao hòa cùng tiếng thờ dốc cổ kim nén của anh, hai tay Ôn Đồng ôm lấy vai anh, nín chặt vài vốc nơi đó, cảm giác giống như có thứ gì đấy đang muốn thoát ra. Cô chỉ có thể gắng sức ngăn đầu, mặc cho anh tàn sát bữa bãi nơi vùng cổ tron mượt.

Giấy tiếp theo, Cận Tây Trầm chợt buông cổ, sau đó bước đến bên cạnh tủ quần áo, mở cánh tủ lấy ra một chiếc áo blouse trắng.

Anh nhanh nhẹn khoác vào, còn chậm rãi ung dung cài từng khuy áo, Ôn Đồng nhìn sườn mặt tĩnh lặng của anh, nét mặt bình lặng. Cả người đều muốn tông cửa xông ra, nhưng lại bị anh từ phía sau giữ lấy cổ tay, một lần nữa đè lên ván cửa. Nhìn vào ánh mắt càng lúc càng gần, cô hoàn toàn không cách nào cử động, lưu lười lấp ba lấp bắp: "Anh anh anh đừng kích động nha."

Mỗi một lần nữa bị đoạt lấy, nhưng lần này là sự mát mẻ tinh tế, mon tròn kiêu nị như thể muốn biến người cô thành một ghềnh nước. Cô muốn mờ miệng, nhưng lại không cách nào phát ra âm thanh, chỉ có thể mặc cho đầu lưỡi anh thần tốc tiến vào.

"Không phải em muốn thấy đáng về anh mặc áo blouse sao? Còn nói muốn coi xuống từ trên người anh, sợ rồi?" Cận Tây Trầm thoáng thả lỏng người cô.

"Uhm..." Ý thức Ôn Đồng có chút mơ hồ, chỉ cảm thấy cần phải đáp lại điều gì đó, nhưng suy nghĩ đều đặt hết vào đầu ngón tay đang mon tròn khắp nơi của anh. Luồn vào bên dưới vạt áo lên, cời khuy áo, thuận tiện ma sát lần da nắn cảm nơi đó.

"Đồng Đồng, nói em yêu anh." Cận Tây Trầm cần vành tai cô, lại nặng nề thờ dốc.

Ôn Đồng bị anh khiêu khích đến không cách chống đỡ, giọng nói mềm mại mơ mơ hồ hồ lặp lại lời anh: "Em yêu anh."

"Thế em thích anh,hay là thích Chu Ngôn Thành?" Anh hôn lên mạch máu nơi gáy, như thể nếu Ôn Đồng đáp là Chu Ngôn Thành, anh sẽ cắn đứt cổ cô vậy, nhưng các giác quan của Ôn Đồng hiện giờ đều buông lỏng, lỏng to rụng đúng cảm thụ sự tẻ dại khó nện.

"Em thích anh." Thực ra vốn không cần hỏi, dưới tình huống ý thức mê loạn như vậy, cô căn bản không cách nào nói dối.

"Giúp anh cởi áo, được không?" Cận Tây Trầm kéo tay cô, đặt lên khuy áo blouse, giọng nói mang theo sức cảm dỗ không gì sánh được.

"Không được! Ôn Hinh đang ở bên dưới, sẽ bị nghe thấy....." Ôn Đồng vẫn còn một chút lý trí, bàn tay đang nín vạt áo của anh run rẩy, cho dù không phải thì việc anh mặc đồng phục để "làm" thì cũng quá mức kích thích rồi.

Áo blouse trắng thuần khiết bị anh biến thành....dạo cụ, đùa hà trời!

"Chỉ cần em nhỏ tiếng một chút sẽ không sao." Cận Tây Trầm nâng chân cô lên cao, vòng bên hông mình, càng ép sát cô vào cánh cửa, tay anh lượn vòng trên chọc vùng đùi trong của cô. Toàn thân có rất nhiều dây thần kinh, mỗi nơi đều như một mạng lưới, tùy tiện khiêu khích một chỗ nào đó thì sẽ tác động cả hệ thống, ngón tay anh chưa từng rời đi, nhưng cô lại cảm thấy toàn thân đều bắt đầu nóng lên.

Tiếng rên khe khẽ từ miệng thoát ra, cô liền hoảng hốt đưa tay che lại, Cận Tây Trầm cười nhưng không giúp cô, mà lại càng xấu xa hơn ngón tay cô, từng ngón từng ngón, tinh tế nhấm nháp.

Mười ngón tay liền tâm, Ôn Đồng mơ hồ cảm thấy từ đầu ngón tay có một cảm xúc mềm mại đang truyền ra, trực tiếp đánh thẳng vào tim, ở nơi máu thịt ấy, dần trở nên ảm áp.

Mỗi việc Cận Tây Trầm làm đều vô cùng nghiêm túc thừa đáng, cho dù đây là tình dục không cách nào khống chế, nhưng anh lại dùng hết khả năng để chiều chuộng cô, để cô cùng lúc đạt được khoái cảm lớn nhất đồng thời cũng thỏa mãn chính mình, lúc Đại Mông nghe cô nhắc đến chuyện này thì liên tục che mặt: ".....Hai người liệu có thể giữ chút mặt mũi không! Đi nói khoái cảm với một cậu độc thân! Cậu cứ thế sẽ bị sét đánh đó!"

Kết quả, cô không bị sét đánh, mà bị bệnh ung thư bỏ một nhất.

"Cái kia.... Anh xem, em hiện giờ còn chưa được 19, làm thường xuyên như vậy không tốt lắm, lỡ như em có thai sẽ phiền phức, chưa kết hôn đã có con....." Ôn Đồng ngừng lại, kể đó Cận Tây Trầm đặt cô lên chiếc bàn trong phòng.

"Cách sử dụng áo mưa em còn chưa nhớ chứ?" Cận Tây Trầm nói, sau đó từ trong ngăn kéo dưới chân cô lấy ra một cái túi nhỏ vuông vức.

"....." Mặt Ôn Đồng thoáng chốc đỏ bừng, từ mặt lan đến vành tai sau đó đến cổ đều đỏ rực một mảng, lúc đó cô cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, chưa từng nghĩ sẽ thật sự dùng mà...

Được rồi, cái cô làm thử lần đó là củ cà rốt, cũng chưa từng nghĩ sẽ dùng trên người thật...

Ôn Đồng quýnh quáng bật dậy, lùi người ra sau: "Em vẫn chưa đủ thuần thực, đợi em học xong sẽ lại tới giúp anh nha, lần này anh trước tự xử đi."

"Không sao, chúng ta có thể cùng nhau thảo luận, cùng nhau tiến bộ." Cận Tây Trầm ném cái túi nhỏ sang một bên, hai tay một lần nữa chống hai bên người cô.

Ôn Đồng dịch người về sau, bị anh nắm mắt cả chân kéo trở về, ôm vào trong ngực: "Anh trước tiên cởi quần áo.... không phải, cởi áo blouse. Còn nữa, lên giường lên giường, đứng ở trên bàn, đây là chỗ anh xem văn kiện, kể đó khóa cửa kéo màn."

Cận Tây Trầm cười: "Nghe em hết."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Không muốn ngừng

Chuyển ngữ: Mic

Ôn Đồng bị đặt lên giường, Cận Tây Trầm quay lại khóa cửa kéo màn, tắt cả động tác đều vô cùng nhanh nhẹn lưu loát, rất nhanh đã quay trở lại bên người cô.

Hôn lên đôi mắt cô, Cận Tây Trầm duỗi ngón tay vuốt nhẹ nhẹ: "Chuẩn bị xong chưa? Giúp anh?"

"Hửm?" Ôn Đồng mở mắt, nhìn thẳng nơi đó của anh, mà bên cạnh tay cô là cái túi nhỏ vuông vức kia, mùi dầu, loại trái cây mà cô thích nhất.

ÀM..

Ôn Đồng cảm cái bao nhỏ với tâm trạng không khác ôm bom là mấy, nhưng giọng nói Cận Tây Trầm vẫn kiên định: "Không sao, anh dạy em."

Ôn Đồng bỏ dậy, ngón tay run run xe mở bao, lấy ra một vật dạng tròn trong suốt, nuốt nuốt cổ họng mới ngược lên.

Ánh mắt Cận Tây Trầm sâu lắng, có chút kiểm chế, một tay chạm vào môi cô, Ôn Đồng theo bản năng gạt mình một cái.

"Dùng ngón tay giữ phía trước, loại bỏ không khí...Lúc bọc vào phải bảo đảm không gián đoạn trước, từ từ mở rộng ra phần đang cuộn lên." Giọng Cận Tây Trầm dè xuống thấp, mang theo chút khàn khàn. Nhưng nghe vào tai cô lại là hơi thở ngấp trăn tình dục mãnh liệt.

Cố gắng hết sức kiểm chế ngón tay run rẩy, nghe theo hướng dẫn cầm lấy nóng bỏng của anh, khi từng bước hoàn thành trình tự, cô chỉ cảm thấy sau lưng và hai bên trán đều rịn mồ hôi. Động tác thể này quá mức kích thích, so với lần đầu tiên hai người làm còn khiến cô căng thẳng hơn gấp trăm lần, lúc cô cầm lấy của anh, tim phổi suýt nữa thì nhảy bật ra.

Ôn Đồng ngừng đầu, ánh mắt khẩn cầu nhìn Cận Tây Trầm, giấy tiếp theo anh đã hôn lên mắt cô: "Vắt và cho em rồi, Đồng Đồng của anh."

Cận Tây Trầm cười tiến vào, động tác rất nhanh nhưng vô cùng dịu dàng. Ký ức sau đó cũng không liên mạch, dường như Cận Tây Trầm liên tục làm rất nhiều lần, còn cô thì lúc chìm lúc nổi giữa muốn trùng sóng to gió lớn, tay luôn bám chặt một thanh gỗ trôi nổi lênh bênh, cùng anh xuyên qua màn đêm và ánh sáng. Cảm giác vừa mới bắt đầu vô cùng mãnh liệt, cô cũng càng lúc càng miễn cảm, đến cuối cùng không chịu nổi bật lên nước nò, móng tay bầu chặt vào vai anh, thờ dốc từng đợt, mơ mơ màng màng cảm thấy hình như đã cào lung anh bị thương.

Cốc cốc cốc....

Ôn Đồng nằm trong lòng anh, một lúc sau mới lơ mơ nói: "Có phải.....có người gõ cửa."

Cận Tây Trầm "ùm" một tiếng: "Kệ đi. Em mệt không, ngủ chút nhé?"

"Ừm." Ôn Đồng theo phản xạ đáp lại, nhưng đột nhiên nhớ ra "Gõ cửa!" Lẽ nào là Ôn Hình? Cả người lập tức tỉnh táo, từ trong ngực anh ngồi dậy: "Có khi nào là Ôn Hình chăng..."

Cận Tây Trầm đưa tay kéo cổ lại, ôm vào ngực mình, ngồi trên chân mình: "Em cứ như vậy xuống giường, sẽ khiến anh muốn lần nữa."

"....." Ôn Đồng xuôi theo lời anh nhìn xuống, cấp tốc kéo áo che lại: "Anh quay qua chỗ khác đi."

"Bây giờ mới muốn anh quay đi? Mỗi lần anh ôm em đi tắm đều rất ngoan ngoãn, chờ anh bọc khăn tắm xong thì liền lập tức duỗi tay để anh ôm em đi ngủ, vừa đặt lên giường thì ngủ ngay. Những lúc đó, sao không thấy em bảo anh quay đi?" Cận Tây Trầm cười.

"Anh còn nói!" Ôn Đồng nói giận.

"Được, anh không nói nữa." Cận Tây Trầm cũng đứng dậy, lấy quần áo mặc vào, sau đó quay đầu nói: "Đói rồi chứ, xuống dưới ăn chút gì đó rồi lại ngủ tiếp."

Hạnh phúc to lớn lại yên ảm như vậy, cô được hưởng sáu tháng, đòi người bình quân có chín trăm tháng, như vậy chỉ chiếm được một phần mười của một cuộc đời bình thường.

Cô nhớ tới ba mình, năm đó sau khi mẹ qua đời, ông kiên quyết ở lại New Zealand một bước cũng không rời đi, chỉ vì nơi đó lưu giữ toàn bộ ký ức của hai người, bất luận là tươi đẹp hay đau thương, cho nên phần đời còn lại của ba chưa bao giờ thấy đau khổ. Cho dù vào giây phút cuối của cuộc đời, ông cũng chỉ trăn trối niềm vui, vì cuối cùng ông đã có thể đi gặp người mà ông yêu nhất.

Lúc xuống lầu, Cận Tây Trầm nắm tay cô: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Em đang nghĩ, nếu có một ngày em không ở đây, anh có thể giúp em chăm sóc Ôn Hình không?" Ôn Đồng ngẩng lên hỏi anh.

"Vì sao em lại không ở đây?" Cận Tây Trầm cười.

"Tỷ như có một ngày anh tìm thấy một người khác tốt hơn em, nói không chừng không cần em nữa, anh thấy em ngoại trừ bộ dáng đẹp mắt cùng với tính tình tốt thì không có ưu điểm gì cả."

Anh cười: "Thế em còn có khuyết điểm ư?"

"....." Ôn Đồng gật đầu: "Rất tốt, anh cũng cảm thấy em không có khuyết điểm."

Dưới chân đột nhiên vấp một cái, Cận Tây Trầm kịp thời đỡ lấy, vững vàng ôm cô vào lòng, đúng lúc Ôn Hình ngang qua, che mắt phóng nhanh vào phòng bếp, bận rộn giúp đỡ đi Lý. Ôn Đồng nghe thấy nhịp tim anh, trầm ổn, có quy luật. Đột nhiên nhớ tới câu nói trước kia lúc ngủ cùng anh, cháu đang đếm nhịp tim của chú đó. Thời gian tốt nhất qua nhanh chút, như vậy cháu có thể lớn lên....

Cô hồi hận rồi, thời gian liệu có thể nghe lời cô, chậm một chút chậm lại một chút.

Chuông di động vang lên, Ôn Đồng từ trong ngực anh đứng dậy, lấy di động ra nhìn, là Chu Ngôn Thành gọi tới, nghĩ nghĩ, vẫn là tắt máy.

Sự tồn tại của Chu Ngôn Thành không nghĩ ngờ gì đã thức tỉnh cô về chuyện phải làm kế tiếp. Không dễ gì dễ dưng lên một bức tường ngăn cách, giờ phút này toàn bộ đều sụp đổ, đối với Cận Tây Trầm, cô chỉ có ngập tràn huyền diệu cùng đau lòng.

Lúc ăn cơm thì Mộ Mặc tới, từ sau khi Khương Lệ cũng trở về thành phố Thanh Giang, cô ấy đi Ethiopia giúp đỡ nhóm Nhị Triều đến bây giờ mới về. Cận Tây Trầm ra ngoài nói chuyện với cô ấy, nhân lúc này, Ôn Đồng gửi tin nhắn cho Lâm Tu Trúc và Chu Ngôn Thành, kế hoạch từ ngày mai chính thức bắt đầu.

"Chị họ đang làm gì vậy?" Ôn Hình nhòai người qua muốn xem di động của cô, bị cô ngăn lại: "Con nít đừng có tò mò."

Ôn Hình le lưỡi: "Có phải muốn lén phóng bên ngoài! Em nói cho anh rõ đó."

"Hừm? Nói anh cái gì?" Cận Tây Trầm từ bên ngoài trở vào, nghe thấy câu này thì thuận miệng đáp lại.

"Không có gì không có gì." Ôn Hình vội vàng cúi đầu ăn cơm, không dám ngược lên nữa, nét mặt chị họ đáng sợ quá đi.....

**

Ngày hôm sau, Ôn Đồng và Chu Ngôn Thành hẹn gặp nhau ngay trước cửa rạp chiếu phim, vai kè vai chọn xem một bộ phim.

Mặc dù biện pháp có chút củi rích, nhưng vẫn rất chi hiệu quả, Lâm Tu Trúc cũng tạo dựng tình huống vô cùng ngẫu nhiên.

Hai người đứng ở rạp chiếu phim chờ mưa về hết nửa tiếng đồng hồ, chân cũng thiếu điều tê cứng, kết quả không thấy Cận Tây Trầm, trái lại lại gặp Khương Lệ.

Chị ta sánh vai đi cùng với Khương Minh, phải nói là xứng đôi vô cùng. Đây là cảm nhận đầu tiên của Ôn Đồng, bởi vì nếu như cô không nghĩ như vậy, thì quả thật là khó mà nhận xuống tâm tình muốn lao lên bóp chết hai kẻ giết người này.

"Hai người..... Ôn tiểu thư, khéo thật đấy." Khương Lệ cười cười.

"Chị mà nói sớm chị tới đây thì tôi đã không đi rồi, nơi tốt như vậy mà cũng bị chị làm dơ." Ôn Đồng cũng cười.

Chu Ngôn Thành nhú mày nhìn cô, cảm thấy kỳ lạ khi Ôn Đồng trước giờ tính tình luôn tốt lại nói những lời châm chọc như thế với người khác.

"Mày!" Khương Minh như muốn lao lên, nhưng bị Khương Lệ giữ cổ tay lại mới không có hành động nào nữa.

"Chị kéo anh ta làm gì. Là không muốn bị bắt mặt ở đây sao? Hay cảm thấy nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện? Hoặc như, muốn làm nổi bật lên tôi là kẻ chua ngoa?" Ôn Đồng trái lại đi lên phía trước, kẻ vào bên tai Khương Lệ: "Những việc anh trai chị làm tôi còn có chứng cứ đấy, tôi sẽ không tha thứ cho chị, tóm lại có một ngày, tôi sẽ xử lý hai người, tin không?"

Sắc mặt Khương Lệ trắng bệch, bàn tay giữ Khương Minh gần như siết chặt, Khương Minh lao lên: "Mày muốn chết."

"Xem ra anh còn nhớ chuyện mình giết người không thành, vừa hay không cần tôi nhắc lại. Khương Lệ tôi sẽ không bỏ qua cho chị ta đâu, anh tốt nhất ngay trong đêm dẫn chị ta biến khỏi thành phố Thanh Giang đi." Ôn Đồng cười lạnh, ánh mắt thể hiện nhìn Khương Lệ chăm chăm.

Khương Lệ cắn môi: "Cô hà có gì cứ nhất định phải nhắm vào tôi như vậy? Cô và một người đàn ông khác cùng đi xem phim, lại còn thân mật như vậy, không thấy có lỗi với Cận Tây Trầm sao?"

Ôn Đồng cười: "Có lỗi hay không có lỗi với Cận Tây Trầm là chuyện của tôi, tôi thích đi xem phim với ai cũng là chuyện của tôi, cho dù tôi có chia tay với anh ấy, anh ấy cũng không phải của chị, chị tin chứ."

"Khụ khụ." Lâm Tu Trúc ho hai tiếng.

Ôn Đồng quay lại, nhìn thấy Lâm Tu Trúc không biết đã tới từ khi nào, còn có Cận Tây Trầm với sắc mặt ảm u nghiêm túc. Lòng cô thầm mắng, ông chú Lâm Tu Trúc này tới cũng không chịu nói trước một tiếng.

Có điều ngấm thừ, những lời vừa rồi cũng coi như đánh bừa mà trúng, Cận Tây Trầm nghe thấy nhất định sẽ tức giận, biểu cảm vào lúc này của anh chính là minh chứng xác thực nhất.

"Cận Tây Trầm..." Khương Lệ cắn môi, sắp khóc đến nơi, muốn cùng anh giải thích gì đấy.

"CÚT." Cận Tây Trầm liếc cô ta một cái, bổ sung thêm "NGAY LẬP TỨC."

Thấy hình dáng anh từ từ đến gần, Ôn Đồng theo phản xạ muốn lùi bước, cô chưa bao giờ trông thấy Cận Tây Trầm như vậy, ngoại trừ môi mím chặt thành đường thì giống như không có bất kỳ thay đổi gì khác, nhưng khí thế khắp người kia lại không như vậy. Ánh mắt u ám hơn, bước chân chậm hơn thường ngày, ngay cả động tác vuốt cổ tay áo so với bình thường cũng chậm rãi hơn.

Chu Ngôn Thành đưa tay che chắn cô, Ôn Đồng ổn định tâm tình, hướng phía anh ta cười cảm kích. Nhưng sức ảnh hưởng của Cận Tây Trầm xác thực không phải một cánh tay là có thể trấn an cô được, cô rất rất căng thẳng, lòng bàn tay siết chặt bắt đầu ảm ướt.

"Đồng Đồng, qua đây." Cận Tây Trầm đưa tay về phía cô.

Ôn Đồng lắc đầu: "Chú Cận, em còn có chút việc muốn bàn bạc với Chu Ngôn Thành, liệu có thể phiền anh về nhà rồi chúng ta nói chuyện?"

"Là chuyện gì mà anh không thể giải quyết sao? Chỉ có cậu ta mới giúp em được?" Cận Tây Trầm dừng bước, nhẹ giọng hỏi.

"Dạ, chỉ có anh ấy mới có thể giúp em." Ôn Đồng gật đầu.

Chu Ngôn Thành ở bên cạnh "Hà" một tiếng, bị Ôn Đồng trừng mắt, nhưng với Cận Tây Trầm thì ánh mắt này lại mang một ý nghĩa khác, anh nhủ mĩ: "Được. Có gì thì gọi cho anh."

Ôn Đồng nhìn theo bóng anh, há hốc.

Anh cứ thế mà đi, mặc dù chẳng nói gì, nhưng trong lòng anh đã có chút tin rằng giữa hai người có khoảng cách, bởi vì trước đây, cô chưa bao giờ từ chối anh.

Chu Ngôn Thành từng hỏi cô, cần gì tự làm khổ mình.

Thực ra cũng không phải như vậy, cô là một người sắp chết, vì chính mình suy nghĩ một chút, vì người khác suy nghĩ nhiều hơn, đây chính là sự giác ngộ ở cảnh giới cao cỡ nào, ngay cả chính bản thân cô cũng bị mình cảm động. Nhưng xét kỹ mà nói, chẳng qua cô suy nghĩ cho mình thì cũng có tác dụng gì đâu cơ chứ, cô sắp chết mà.

Việc này cũng giống như dung lượng dữ liệu, bất luận bạn có dư bao nhiêu, qua tháng sau vẫn không được cộng dồn.

Chu Ngôn Thành phản bác: "Bây giờ có mà."

Ôn Đồng khụ một tiếng: "Bối mới nói, dung lượng là chuyện lĩnh vực kinh doanh, so với sinh mạng thì kinh doanh còn nhân tính hơn một chút."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Xin buông tay

Chuyển ngữ: Mic

"Hử..." Chu Ngôn Thành muốn lên tiếng nhưng lại dừng.

"Sao vậy?" Ôn Đồng nghiêng đầu.

"Em đứng có khóc...."

"Em khóc sao? Làm gì có." Ôn Đồng đưa tay quệt một cái, toàn là nước.

Bóng dáng Cận Tây Trầm cuối cùng hoàn toàn biến mất, ngay cả trong không khí cũng không còn lại mùi thuốc sát trùng nhân nhạ đặc biệt thuộc về anh.

Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi cổ đứng màu trắng mà hôm qua cô chọn, mặc dù chỉ là thuận tay lấy chứ không phải cố tình dụng tâm để lựa. Từ nhỏ đến lớn cô rất ít khi tặng quà cho anh, trái lại anh thường xuyên trao cho rất nhiều niềm vui bất ngờ. Nhưng không ngờ món quà tặng anh lần đầu tiên lại trong tình huống như vậy, hơn nữa còn trong hoàn cảnh này thấy anh mặc nó.

Đêm qua hai người cùng nhau giặt áo, lúc hong khô, Ôn Đồng hỏi: "Anh có vui hay không, em chọn chiếc áo này cho anh đó."

"Nếu nói không vui thì sao?" Cận Tây Trầm cười nheo mắt cô, bị cô xoay người lùi ra sau né tránh tay anh.

"Nếu anh thích thì mặc, không thích cũng phải mặc, nhưng có thể xin em đến giúp anh cởi ra." Ôn Đồng ra vẻ nghiêm túc kéo vạt áo sơ mi.

"Vậy anh hẳn là mỗi ngày đều mặc rồi." Cận Tây Trầm cười, đưa tay đề cô xuống tay vịn ban công: "Còn nữa, những quần áo khác của anh cũng có thể xin em cởi ra giúp anh không?"

"....."

Anh ở giới y học xưng hùng xưng bá, trước giờ có thể vẫy tay gọi mây phát tay hô mưa, nhất định chưa bao giờ trải qua lúng túng như vậy. Nhưng anh không khiến người khác khó xử, cũng sẽ không để mình là người trở nên bối rối hơn, bất kể xảy ra chuyện gì, anh vẫn như trước lựa chọn tin tưởng Ôn Đồng, để cô tự mình xử lý, còn anh thì rời đi trước.

Người đàn ông như vậy trao cho cô tình yêu tuyệt mỹ nhất, nhưng vẫn có thể bao dung vô hạn.

"Hối hận rồi?" Chu Ngôn Thành hỏi.

"Sao có thể." Ôn Đồng lắc đầu, chuyện đã đến nước này, bất luận thế nào cũng phải tiếp tục.

"Em đau lòng."

"Vấn đề không phải là đau hay không đau, mà là anh nếu muốn diễn vở kịch hoàn hảo với em thì đừng có suốt ngày căng não suy nghĩ khuyên em buông bỏ, rốt cuộc anh là chiến hữu của em hay là nội ứng do Cận Tây Trầm phái tới vậy?"

"Anh đóng kịch với em, đứng ở đây không nói lời nào không có gì khó, nhưng em thì phải đối mặt trực tiếp với Cận Tây Trầm, em còn phải về nhà, anh hi vọng em đừng để bản thân mình diễn quá đến lộ tẩy thôi." Chu Ngôn Thành nhủ mảy.

"Được rồi, em biết mà, anh đi trước đi." Ôn Đồng ừm một tiếng, nhắc chân đi ra ngoài, dù sao kịch đã diễn xong thì cũng không cần phải coi phim. Chu Ngôn Thành nói đúng, cô mới là người cần trực tiếp đối mặt với Cận Tây Trầm.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Ôn Đồng không về nhà ngay mà đi tới một chiếc ghế dài chỗ công viên cách đó không xa, gọi cho Đại Mộng, để cô ấy dẫn Ôn Hinh tới.

Có một số việc, đã tới thời điểm cần nói với Ôn Hinh rồi.

Cô ngồi trên ghế đá thả thẩn, một cặp vợ chồng đầu tóc hoa râm ngang qua, điu nhau cùng đi. Ôn Đồng bắt giác cong môi, hướng phía họ khẽ nở nụ cười, dù họ không trông thấy, nhưng cô vẫn cảm nhận được niềm hạnh phúc từ họ.

Trước đây cứ nghĩ tuổi trẻ, cuộc đời còn nhiều năm như vậy hoang phí không sao, vốn không hiểu được ý nghĩa của việc bầu bạn dài lâu bên nhau được bao nhiêu hay bấy nhiêu, hiện giờ mạng sống cô không còn bao lâu, mới cảm nhận được thì ra đầu bạc đến già khó khăn đến nhường nào.

**

"Cái gì! Chị họ, có phải chị gạt em không..... Em không tin, em tuyệt đối không tin đâu!" Ôn Hinh kinh ngạc đứng bật dậy, lùi về sau hai bước, quay đầu muốn chạy, nhưng bị Đại Mộng giữ lại.

"Ôn Hinh, em ngồi xuống nghe chị nói. Chị quá thực bị bệnh, có thể thời gian không còn được bao lâu. Nhưng hôm nay chuyện chị nói với em không phải việc này, vì em cũng sẽ không hiểu. Vài ngày nữa chị định rời đi, có thể không cách nào chăm sóc em được nữa. Chị đề lại cho em một ít tiền, ước chừng năm sáu trăm vạn, đều là tiền thưởng khi chị làm tuyên thủ chuyên nghiệp cùng với lúc làm chỉ đạo nghiệp vụ. Nếu như em muốn sống chung với Cận Tây Trầm, cho dù anh ấy hận chị thì cũng sẽ không đuổi em đi, chắc hẳn em có thể sống ở đó đến khi trưởng thành. Nếu em không muốn ở lại, thì để chị Mộng Mộng dùng số tiền này giúp em mua một căn nhà, chỉ là sau này chị không thể chăm sóc em, em phải học cách lo cho chính mình, hiểu không?" Ôn Đồng vỗ tay có bé, tìm được có em họ này chẳng được bao lâu thì lại phải để cô bé cảm nhận đau khổ sinh lý từ biệt lần nữa, trong lòng cũng vô cùng chua xót.

"Không, chị dẫn em theo đi." Ôn Hinh lắc đầu.

"Chị dẫn em đi? Chị dẫn em đi đâu đây? Chị sắp chết rồi, em gái ngốc." Ôn Đồng cười.

Ôn Hinh nhất thời không lên tiếng, cho dù những lời mới rời của Ôn Đồng giống như đi ngón căn dặn, nhưng cô vẫn không thể nào cảm nhận được, không dám tin tưởng. Nhưng hiện giờ từ chính miệng Ôn Đồng thốt ra chữ Chết, thật sự giống như mang theo thiên lôi xé rách bầu trời, khiến cô sợ ngây người ngay tại chỗ.

"Chị Mộng Mộng, hai người đang gạt em phải không? Hôm nay đầu phải Cá tháng tư, hai người nói dối!" Ôn Hinh nắm cánh tay Đại Mộng, gấp gáp hỏi.

Đại Mộng quay đi, nhắm mắt, một câu cũng không nói.

Có suy sụp thay tay, biểu hiện cùng đồng tác của Đại Mông đã trả lời hết thảy. Không, sao có thể chứ!

"Thật ra chủ yếu chỉ tìm hai người tới còn có một chuyện muốn nói, chỉ nói chỉ thay lòng, thích Chu Ngôn Thành, nhưng với tính cách và sự tình tế của Cận Tây Trầm anh ấy sẽ không tin. Sau khi chị đi, anh ấy nhất định sẽ tìm chị, chị hi vọng hai người bất luận thế nào cũng không được nói với anh ấy, được không?" Ôn Đồng ngược lên, ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía hai người.

"Cậu đi rồi là xong, nhưng mà tội mình giấu như thế nào chứ!" Đại Mông cắn răng.

"Cậu chỉ cần khẳng khái một câu, chính là không biết. Bằng không cậu cứ nói mình nhất quyết muốn trốn thì sao còn có thể đi báo với cậu, rõ ràng biết anh ấy chắc chắn sẽ tới hỏi cậu, mình đâu có ngốc như vậy. Cận Tây Trầm rất tự tin, cho dù không dựa vào cậu, chỉ bằng năng lực của chính bản thân thì anh ấy vẫn có thể tìm được mình đang ở đâu, anh ấy đích thực có bản lĩnh này. Nhưng chờ tới khi anh ấy tìm được thì mình có lẽ cũng đã không còn nữa, hơn nữa anh ấy cũng sẽ không tìm được xác của mình. Có thể anh ấy sẽ hận mình, xin hai người sau này thay mình chăm sóc anh ấy." Ôn Đồng siết tay, nhận xuống lệ trong mắt, cố gắng bình tĩnh nói.

"Anh ấy hận chị chị còn vui vẻ như vậy sao?" Ôn Hinh hỏi.

"Nếu thật sự anh ấy có thể hận chị, chị rất muốn vậy." Ôn Đồng suy nghĩ, lại nói: "À đúng rồi, hai người Khương Lệ và Khương Minh mình không có thời gian xử lý, nhưng chứng cứ đang có theo mình cũng đã đủ lắm rồi, lúc cần đưa ra đã kích Khương Lệ một chút để mình hạ gôn. Mặc dù mình hi vọng Cận Tây Trầm hận mình, nhưng anh ấy tuyệt đối không thể ở cùng Khương Lệ, đây là di nguyện của mình, hai người cần phải thay mình làm được chuyện này đó."

"Thôi hoặc, nói chuyện đáng hoàng cho bà." Đại Mông tức giận.

"Thực ra nếu có thể, mình hi vọng anh ấy có thể hận mình một chút, ngày sinh nhật mình anh ấy sẽ nhớ tới mình, ngày giỗ của mình anh ấy sẽ tặng mình một bó hoa, nói với mình năm qua đã gặp những ai, xảy ra chuyện gì, buồn hay vui đều được. Đại Mông, mình không muốn rời khỏi anh ấy, mình muốn ở bên cạnh anh ấy mãi mãi, mình không muốn chết." Ôn Đồng vui vào lòng Đại Mông, khóc nức nỏ, hai tay níu chặt quần áo cổ ấy, mặc dù đã cố gắng kiềm chế, nhưng vốn không cách nào ngăn được nội tâm điên cuồng gào thét đau đớn.

"Minh hiểu, minh hiểu hết." Đại Mông vỗ vỗ lưng cô, cảm giác được hóm vai mình đã sắp ướt đầm.

Suy cho cùng, có kiên cường đến mấy thì cũng chỉ là một thiếu nữ mới mười chín tuổi, mắc bệnh, không những không thể chạy đến trước mặt người mình thích để tìm an ủi, làm nũng khóc lóc, mà còn phải cố nén bi thương để làm thương tổn người mình yêu. Cảm giác này mặc dù có không cách nào tự mình trải nghiệm, nhưng cô hiểu Ôn Đồng, cô ấy sẽ chỉ khóc khi sự việc vô cùng nghiêm trọng.

Nếu có thể, cô rất hi vọng bệnh của Ôn Đồng chỉ là do bác sĩ chẩn đoán nhầm, nhưng cơn đau nhức trong xương của Ôn Đồng rõ ràng là thật, mà thời điểm phát bệnh cũng là ngay trước mặt cô, nên ngay đến một tia phản bác nhỏ nhoi có cũng chẳng thể nào thổi lên.

**

Lúc Ôn Đồng về tới nhà thì trời đã tối, Cận Tây Trầm ngồi trên sofa trong phòng khách, đang nói điện thoại với ai đó, mà trên chiếc bàn thấp trước mặt anh chính là bánh ngọt mà cô thích nhất.

Cô trực tiếp lướt ngang qua Cận Tây Trầm, không nói một lời đi thẳng lên lầu.

"Em đói không, có muốn ăn chút gì không?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Không đói, em ăn ở ngoài rồi, muốn đi ngủ trước." Ôn Đồng đáp mà không hề quay đầu lại, vẫn như cũ đi lên lầu.

"Đồng Đồng."

Ôn Đồng dừng bước, đứng ở bậc thang trên cùng, quay người qua: "Có chuyện gì ngày mai nói không được sao? Em hơi mệt."

Dứt lời cũng không chờ Cận Tây Trầm trả lời, trực tiếp đi thẳng vào phòng. Lúc cánh cửa khép lại, cô gần như tê liệt mà ngã xuống.

Đau đớn trong mắt Cận Tây Trầm rõ ràng như vậy, nhưng câu đầu tiên khi anh nhìn thấy cô vẫn là hỏi cô có đói không, cô thật sự không muốn anh bao dung như thế, cô sẽ không gắng gượng nổi.

Tựa vào ván cửa trượt xuống, cô ôm chặt đầu gối, mặc cho nước mắt lăn chả rơi, thấm ướt quần áo.

"Đồng Đồng, mặc kệ là lý do gì, đừng giận đối với anh, được không?" Âm thanh Cận Tây Trầm dịu dàng, cách cánh cửa vẫn có thể nghe thấy hơi thở khe khẽ của anh.

"Em không có giận đối anh, chuyện hôm nay anh thấy hết rồi, em thích Chu Ngôn Thành. Sao anh không hiểu chứ?" Ôn Đồng hít sâu một hơi, cố gắng trả lời thật bình tĩnh.

"Em từng nói, từ khi gặp anh lần đầu thì em đã thích anh, thích suốt sáu năm. Cho dù anh rời xa em hai năm thì em vẫn như cũ, không vì lý do này mà thích người khác, anh không tin em bỗng dưng lại thích người khác, có phải xảy ra chuyện gì không? Nói cho anh biết đi, chúng ta cùng nhau giải quyết, được không em?" Cận Tây Trầm vẫn như cũ kiên nhẫn đáp.

"Trước đây em trẻ tuổi không hiểu chuyện, nhầm tưởng cảm giác sùng bái anh là tình yêu, bây giờ em hối hận rồi, được không?" Ôn Đồng kêu lên.

"Chu Ngôn Thành mà em thích, cậu ta không thể nào hiểu em hơn anh, không biết em thích được hôn như thế nào nhất, không biết tất cả các thói quen nhỏ của em, càng không thể yêu em hơn anh. Đã như vậy, em cũng thật sự không nghĩ đến việc dừng thích cậu ta nữa?" Cận Tây Trầm nói.

"Em không cần anh ta yêu em hơn, em cũng không cần anh ta hiểu em, người em muốn tìm là bạn trai, chứ không phải tìm một người bảo hộ. Anh chăm sóc em rất tốt, sắp xếp chu toàn mọi thứ cho em, dường như em chẳng cần phải bận tâm bất cứ việc gì, xảy ra chuyện gì cũng chỉ cần trốn trong lòng anh là được, nhưng tất cả những thứ này không phải là cái em muốn, em chỉ muốn rời khỏi anh." Ôn Đồng RAM một tiếng mở cửa ra, hướng về phía anh quát lên.

Cận Tây Trầm thuận tay kéo cô vào lòng: "Anh lớn hơn em, chuyện này anh không cách nào thay đổi, cũng không thể yêu em mãnh liệt như cách của người trẻ tuổi, nhưng anh sẽ cố gắng, được không em? Anh sẽ tận lực bù đắp tất cả những tiếc nuối của em. Đồng Đồng, chúng ta đừng chia tay, được chứ."

Ôn Đồng sững sờ, nước mắt không cách nào ngăn được tuôn trào, cũng chẳng thể đưa tay lên đẩy anh ra, chỉ có thể liên tục lặp đi lặp lại: "Cận Tây Trầm, anh buông tay đi. Em không yêu anh, thật sự không yêu anh, anh buông tay em đi."

Từ đầu đến cuối, Cận Tây Trầm chưa từng chất vấn cô câu nào, vì sao cô lại đi chung với Chu Ngôn Thành, cũng không hề lên án cô phản bội, chỉ dùng giọng nói nhẹ nhàng khuyên cô đừng thích người khác, thậm chí còn nhường nhịn chịu thiệt, muốn sửa đổi sự trầm ổn do nguyên nhân tuổi tác của mình, sự nhượng bộ không chút nghi ngờ này chính là từng nhát dao đâm vào trái tim Ôn Đồng.

Mạnh mẽ kiêu ngạo như Cận Tây Trầm đã bao giờ có dáng vẻ hạ mình như thế, đã bao giờ lấy lòng ai đó như thế, Ôn Đồng siết chặt nắm đấm, gắng hết sức kìm xuống cảm xúc muốn nói với anh, bởi vì càng như vậy thì càng chứng minh rằng sau khi cô chết, Cận Tây Trầm sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thán Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Anh đồng ý với e

Chuyển ngữ: Míc

"Không thể, bỏ đi Cận Tây Trầm, chúng ta vui hợp vui tan, được không?" Ôn Đồng cũng không trừu trừ nữa, dùng sức tách khỏi vòng ôm của anh, xoay người đi.

"Nếu như do anh làm sai việc gì, em có thể nói nguyên nhân cho anh không?" Cận Tây Trầm không nhúc nhích, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ.

Ôn Đồng che miệng, dùng sức cắn xương ngón trỏ để kiềm nén cảm giác muốn gào khóc, sao anh lại như vậy, sao lại dùng lời lẽ hèn mọn như vậy hỏi cô, anh hẳn phải vĩnh viễn trầm ổn mà lạnh lùng, đáng vẻ không chút xao động mới đúng chứ!

"Ngoài việc không yêu thì còn có nguyên nhân nào khác ghê gớm hơn khiến hai người chia tay sao? Chú." Ôn Đồng quay lại, nhìn vào mặt anh, phát hiện trong đôi mắt ấy vụt qua một tia đau đớn.

"Anh không tin, có gái đứng trước mặt anh hiện giờ, anh đã nuôi dưỡng cô ấy hơn sáu năm, tính tình cô ấy ra sao không ai hiểu rõ hơn anh, có lẽ ngay cả chính bản thân cô ấy cũng không hiểu mình là người như thế nào rõ hơn anh. Em đột nhiên nói với anh em thích người khác, anh không tin đâu. Đồng Đồng, đừng câu gắt nhé, được không?" Cận Tây Trầm cười, đưa tay sờ mặt cô, nhưng bị cô nghiêng đầu né tránh.

Cận Tây Trầm nói đúng, có thể anh còn biết rõ những thói quen của cô hơn cả chính bản thân cô. Có nhớ có một lần Đại Mông từng nói, thật ra cô không hiểu rõ Cận Tây Trầm, công việc của anh là ngành kỹ thuật trọng điểm nhất trên thế giới, cái anh nghiên cứu cũng nằm ngoài phạm vi lý giải của các cô, nhưng suốt quá trình trưởng thành của cô, từng sự kiện một đều có sự tham dự của anh.

"Không phải những người thích nhau đều có thể đi đến cuối hành trình, có người thay đổi giữa chừng, anh chấp nhận sự thật đi, có được không?" Ôn Đồng siết tay, nén chặt ghen ngạo trong lòng.

Cuối cùng, Cận Tây Trầm rời đi, không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng xoay người, sau đó xuống cầu thang, ngay cả âm thanh phát ra cũng rất nhỏ.

Cô rất hiếm khi nhìn theo bóng lưng anh, ngoại trừ lần đó ở Nam Sudan anh không từ bỏ biệt, còn những lúc khác, vĩnh viễn đều là anh nhìn cô rời đi, bất kể là cô đi xa đến đâu thì vẫn vậy, quay lại đều có thể trông thấy Cận Tây Trầm vẫn đứng nơi đó, khỏe mạnh mang theo một chút nét cười.

Anh rốt cuộc đã đi rồi, dứt khoát không chút lưu luyến, đây rõ ràng chính là điều cô muốn, nhưng vì sao trái tim lại đau đớn đến vậy. Ôn Đồng đóng cửa, lững thững từng bước đi đến chiếc bàn, khẽ lắc lên.

Vào lúc này, Lâm Tu Trúc chợt gọi điện đến, Ôn Đồng gạt nước mắt, bất mý: "Có chuyện gì ạ?"

"Sao giọng lại khó nghe như vậy, khòc ả?" Lâm Tu Trúc hỏi.

"Làm gì có chuyện đó, uống nước bị sặc thôi." Ôn Đồng nói.

"À, về cơ bản, tin tức đã tung ra rồi, tìm mấy tòa soạn quen thuộc, sau này cũng dễ xử lý. Phía Cận Tây Trầm sao rồi? Chiều hôm nay lúc quay về, chú nói với nó đạo gần đây cháu thường đi với Chu Ngôn Thành, còn có chuyện gặp mặt ngày hôm đó, chú cũng bóng gió nói cho nó biết, có điều nó không tin, với tâm lý vững chắc và suy nghĩ kín kẽ của Cận Tây Trầm, cháu muốn gạt nó không phải là chuyện đơn giản đâu." Lâm Tu Trúc thở dài.

"Cháu biết, cháu không hi vọng anh ấy tin tưởng hoàn toàn, chỉ cần anh ấy tin ba phần là cháu đã rất hài lòng rồi. Thời gian càng dài, Cận Tây Trầm nhất định có thể từ từ quên cháu." Ôn Đồng thấp giọng nói.

"Chỉ bằng mấy ngày này cháu đừng đi học, tin đồn nhất định rất khó nghe, cố gắng đừng lộ diện." Lâm Tu Trúc nhớ tới tin tức thì liền nhắc nhở.

"Uhm, cháu biết chừng mực mà."

**

"Nè cậu có nghe nói chưa, giáo sư với cháu gái của mình....Ấy da ** luân" Một nam sinh đưa tay lên miệng vạch hai cái.

"Cái gì, không phải ** luân chứ? Giáo sư nào vậy?" Mọi người lập tức vây lại, nhỏ giọng bàn tán.

"Chính là giáo sư của chúng ta, giáo sư Cận đó. Cậu xem thử đi, trên báo có ghi nè, từ đêm qua thì đã là sự kiện bùng nổ rồi, giáo sư bệnh lý học của Viện y học Thanh Giang cùng với cháu gái của mình này sinh tình yêu cảm kỳ, mà người còn lại trong sự kiện này chính là tuyển thủ chuyên nghiệp môn thể thao mạo hiểm nổi tiếng trước đây, thiếu nữ thiên tài có tên Win. Rõ ràng rành mạch như vậy, tóm lại sẽ không phải là tin đồn vô căn cứ đúng không." Cậu ta lấy đi động, nhanh chóng tìm ra tin tức vừa xem, đưa đến trước mặt mọi người.

"Không thể nào, giáo sư tuấn tú nghiêm nghị như thế, cùng với cháu gái của mình....chuyện đó sao?" Một nữ sinh che miệng, nhỏ giọng nói.

"Sao lại không thể, nhìn người không thể nhìn tướng mạo đâu. Nè nè nè? Khoan đã các cậu, em gái lần trước tại mình nhìn thấy ở phòng thực nghiệm, không phải chính là....." Nói được một nửa thì đột nhiên ngừng lại, mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên cơ bản thì đã tin tưởng tin tức kia rồi.

Lúc này, Cận Tây Trầm đẩy cửa bước vào, nhìn thấy mọi người túm tụm lại một chỗ, lên tiếng: "Sao vậy? Không lên lớp à?"

Tất cả vội vàng tán ra, hai ba người tụ lại thành một nhóm bình tĩnh đánh giá biểu cảm của Cận Tây Trầm, nhưng cũng không dám nói chuyện với anh.

Nét mặt Cận Tây Trầm như bình thường, mặc áo blouse trắng, mở chốt dụng cụ, nói: "Hôm nay chúng ta...."

Một người giơ tay lên, Cận Tây Trầm dừng lại: "Nói."

"Chuyện là, giáo sư, thầy đọc tin tức hôm nay chưa?" Cậu chàng cắn răng, cuối cùng vẫn hỏi thành lời.

"Tin gì?" Bàn tay đang thao tác dụng cụ của Cận Tây Trầm dừng lại, anh ngẩng lên hỏi.

"Là tin về tình cảm của thầy và....cháu gái thầy." Anh chàng nhắm tịt mắt, trầm nghĩ, chết cho chết luôn, cùng lắm là bị mắng một câu, còn hơn là họ cứ bận tâm lo lắng cho giáo sư.

"Là nguyên nhân này sao....." Cận Tây Trầm trầm thì.

"Sao ạ?"

"Chúng tôi không phải chú cháu ruột, tôi cũng không chính thức nhận nuôi cô ấy, nhiều lắm chỉ xem như chăm sóc. Tin tức mang tính lừa gạt như vậy đã có thể ảnh hưởng đến các bạn, phải chăng bệnh tình không rõ thì mọi người cũng sẽ không phát hiện được nguyên nhân thật sự của căn bệnh? Sau này, trong phòng thực nghiệm của tôi, tôi không muốn mọi người lại thảo luận chuyện riêng tư, nếu như nhất định muốn nói, mời sau tiết học. Khi các bạn đến phòng phẫu thuật, hoặc là đến trước mặt bệnh nhân, mỗi một giây một phút đều là đang giành giật với ông trời, có hiểu chưa?" Cận Tây Trầm xoay người, hỏi.

"Dạ hiểu."

Mọi người có được đáp án của Cận Tây Trầm, trong lòng cũng xem như nhẹ nhõm, kết thành các nhóm tiến hành thực nghiệm

Cận Tây Trầm vẫn đứng nguyên tại chỗ không cử động, cô ấy là vì nguyên nhân này nên mới đề nghị chia tay với anh? Có ấy còn nhỏ, đối mặt với vũng nước đục quá lớn như vậy, khó tránh khỏi bị tổn thương, muốn rút lui. Nhưng vì sao cô không chịu nói với anh chứ?

"Anh chăm sóc em rất tốt, sắp xếp chu toàn mọi thứ cho em, dường như em chẳng cần phải bận tâm bất cứ việc gì, xảy ra chuyện gì cũng chỉ cần trốn trong lòng anh là được, nhưng tất cả những thứ này không phải là cái em muốn, em chỉ muốn rời khỏi anh." Lời Ôn Đồng nói đem qua đột nhiên hiện lên trong đầu, toàn thân Cận Tây Trầm chấn động.

Lẽ nào, cái gọi là chăm sóc của anh, thực ra chính là điều mà cô ghét nhất? Nhưng chăm sóc cô, chiều chuộng cô, bao dung cô đã trở thành thói quen thấm nhập vào xương tủy, muốn đổi cũng không đổi được.

"Thực ra cậu có từng nghĩ Ôn Đồng đối với cậu có thể không phải là tình yêu, có một người vào lúc con bé bắt lực nhất, nuôi dưỡng con bé, cho con bé sự chăm sóc tốt nhất, đưa con bé từ chốn tăm tối nhất tìm thấy ánh sáng. Quan trọng là người này còn rất đẹp trai, người cũng tốt. Con bé cảm kích cậu, mê đắm cậu là chuyện rất chi bình thường. Nói kỹ hơn, nếu như con bé vì dễ cảm ơn mà ở chung với cậu thì cũng không phải là không có khả năng, đúng chứ?" Giọng của Lâm Tu Trúc cũng đột nhiên bật ra.

"Con gái ở độ tuổi này suy nghĩ vốn không quá kiên định, có lẽ con bé thật sự thích cậu, có thể vì con bé thích điểm đặc biệt gì đó của cậu, nhưng rồi ngày mai sở thích con bé thay đổi, con bé thích một người khác thì cũng đành chịu."

Cận Tây Trầm khép mắt, nhưng nghe thấy bên ngoài có âm thanh gõ cửa kính, quay đầu liếc nhìn, Ôn Đồng đang đứng bên cửa sổ, gạt đầu với anh.

"Tôi ra ngoài một chút." Cận Tây Trầm nói với các sinh viên.

Mọi người liền tục gạt đầu: "Giáo sư nhanh đi nhanh đi, cho dù thầy với tiểu sư mẫu có phát thức ăn cho chó, tụi em cũng ăn." Bị Cận Tây Trầm liếc một cái, lại làm như không có việc gì quay lại tiếp tục làm thực nghiệm.

"Có chuyện gì sao?" Cận Tây Trầm đẩy cửa, hỏi.

"Không có gì, em đến nói với anh, mấy ngày này em đến chỗ của Đại Mộng, đêm nay không về nhà." Ôn Đồng nói.

Mặc dù đây là kết quả cô mong muốn, nhưng thật sự khi trông thấy anh nói chuyện lạnh nhạt như vậy, trong lòng bất giác rất khó chịu. Hơn nữa, vào lúc này Khương Lệ còn từ bên cạnh đi tới.

"Cận Tây Trầm, anh trai nói anh tìm em sao?" Chị ta mỉm cười bước qua, về mặt nhu nhược động lòng người, nhưng trong mắt Ôn Đồng thì lại cực kỳ ngứa mắt, mặc dù cô cực kỳ muốn Cận Tây Trầm thích người khác, nhưng người đó không thể là Khương Lệ.

"Uhm, cô vào trong đợi tôi." Cận Tây Trầm đáp.

"Dạ."

Ôn Đầu cúi đầu nhìn mũi chân, cắn môi một lúc lâu mới ngẩng lên, nhìn anh nói: "Cận Tây Trầm, cho dù anh chán ghét em, nhưng liệu em có thể xin anh cũng đừng thích Khương Lệ được không?"

"Vi sao không được chứ?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Bởi vì....." Ôn Đồng ngừng nghĩ nửa giây, lý do thực sự không thể nói, lấy đại có nào đó thì lại không thể gạt được Cận Tây Trầm. Cô chỉ thấy bản thân thật thất bại, muốn chạy trốn, nhưng lại bị một câu nói của Cận Tây Trầm kéo trở về thực tại.

"Nếu như em không thích anh, vậy việc anh thích ai có liên quan gì đến em chứ? Em dựa vào cái gì muốn chi phối tình cảm của anh?" Cận Tây Trầm hỏi, ngữ khí bình thản, như thể thật sự không có bất kỳ một tia cảm xúc nào, nhưng lời

này vào tai cô lại như một mũi dao trực tiếp đâm vào sự thật, phơi bày nó rộng ra.

"Em không muốn anh thích cô ta, ai cũng được, chỉ là không phải Khương Lệ, được không?" Ôn Đồng gắng nở nụ cười, mang theo cầu xin.

"Nếu không muốn để anh thích người khác, vậy vì sao lại muốn chia tay với anh? Đồng Đồng?" Cận Tây Trầm bước tới, duỗi ngón tay nâng cằm cô.

"Đây là hai chuyện khác nhau, cho dù em không thích anh đi nữa, nhưng anh chung quy vẫn là chủ của em, em cũng mong anh vui vẻ. Nếu anh thích Khương Lệ, kể như một ngày nào đó chị ta không còn, anh không phải sẽ rất khổ sở sao?" Ôn Đồng nhìn vào mắt anh, chỉ cảm thấy ánh đèn trong hành lang vô cùng chói mắt.

Mấy ngày nay anh dường như đã gầy hơn, vẫn tuân thủ như trước, dung mạo vẫn như trước, chỉ là dường như bên trong đã bị rút đi cái gì đó, rồi cuộc đấy là gì, Ôn Đồng biết rất rõ. Cố gắng nhìn xuống xúc động muốn sờ mặt anh, cô siết chặt nắm đấm. Đau đớn mà cơ thể con người có thể cảm nhận chia ra rất nhiều cấp độ, trong đó, đau lòng là cấp độ cao hơn hẳn nỗi đau da thịt, bởi vì hiện tại cô hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn từ lòng bàn tay, chỉ cảm thấy trái tim co thắt, như thể một khúc sau đó có thể ngắt đi.

"Nếu anh đồng ý với em, em sẽ an tâm sao?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Đúng vậy."

Lần này anh không lập tức trả lời, mà nhìn sâu vào mắt cô, dường như muốn từ trong đó tìm kiếm điều gì. Rất lâu sau anh mới chậm rãi nói một câu: "Được, anh đồng ý với em, sẽ không thích người khác."

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiền Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Như em mong muốn

Chuyển ngữ: Mic

(Mic: Chương 47 là Ngoại truyện nên mình sẽ post sau nhé)

"Không, em không có ý đó... Em chỉ nói anh dừng..." Ôn Đồng lắc đầu, nhưng cảm thấy bất luận thế nào cũng không nói được.

Cận Tây Trầm kiên nhẫn đợi hai giây mới nói: "Anh đã đồng ý với em sẽ không thích người khác, em còn chưa hài lòng sao? Đồng Đồng, rốt cuộc em muốn anh làm thế nào, nói dứt khoát một lần được không?"

Ôn Đồng ngược lên nhìn anh, ánh đèn trong hành lang vẫn chói mắt như thế, anh nhướn mày từ trên cao nhìn cô, trong mắt ánh lên đau đớn, nhưng khóe môi lại khẽ cong thành nụ cười nhẹ, dịu dàng.

Cho dù là ở trong thời điểm hiện tại, anh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp như trước, kiên nhẫn chờ cô nói hết câu.

Ôn Đồng không cách nào lặp lại lời nói trước đó, cũng không nhẫn tâm lại nói lời gì làm tổn thương anh, chỉ hi vọng anh có thể hiểu được tâm ý của cô, và hi vọng tốt nhất đừng hiểu chuyện như vậy. Cứ thế qua một lúc lâu, Cận Tây Trầm mới nhẹ giọng lên tiếng: "Không có việc gì chứ? Em về sớm đi, anh còn có tiết."

Ôn Đồng theo bản năng nín gục áo anh: "Chú Cận."

Bước chân Cận Tây Trầm dừng lại, quay người: "Sao vậy?"

"Sau này có thể em sẽ rời khỏi đây một khoảng thời gian, đến khi Chu Ngôn Thành tốt nghiệp rồi bọn em sẽ về quê hương anh ấy, có lẽ sẽ không quay lại thành phố Thanh Giang. Em rất cảm ơn những năm qua anh đã chăm sóc cho em, cũng rất xin lỗi vì đã tổn thương anh. Nhưng trước khi em đi, có thể cho em gặp ba em một lần không?" Ôn Đồng nói.

"Được, anh sẽ sắp xếp." Cận Tây Trầm gật đầu.

"Còn nữa, chuyện kia... Cho dù chúng ta chia tay, em vẫn hi vọng anh sẽ tìm được một người rất rất tốt. Cô ấy nhất định tốt hơn em rất nhiều lần, hơn nữa cô ấy còn khỏe mạnh, có thể sống cùng anh thật lâu, bạc đầu giai lão, con cháu đầy nhà. Cô ấy có thể cùng ăn, cùng thức dậy, cùng tắm bộ, làm tất cả mọi chuyện anh thích với anh. Đến tuổi già, đôi bên vẫn như trước ở cạnh nhau, vừa xem ảnh vừa nhớ lại những kỷ ức tuổi trẻ..." Ôn Đồng li nhí, cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng nhất thời lại không bắt được trọng điểm, cuối cùng chỉ có thể nói năng lung tung một tràng, cũng không biết anh nghe có hiểu hay không.

"Em muốn nói gì? Đồng Đồng." Cận Tây Trầm vẫn như cũ, kiên nhẫn nghe cô nói hết mới cười bảo.

"Em hi vọng anh sống tốt." Ôn Đồng cần mồi, buồn bã nói.

"Em cảm thấy những câu mà em vừa nói, có câu nào là thật lòng không? Em thật cho rằng sau khi chúng ta chia tay, anh sẽ vui vẻ giống như em, sau đó tìm một người khác sống với anh cả đời?" Cận Tây Trầm cười lạnh.

Ôn Đồng không lên tiếng, bởi vì cô không cách nào trả lời.

Hàng lang càng trở nên yên ắng, tất cả sinh viên trong phòng đều đang nghiêm túc thực nghiệm, không ai nhìn ra bên ngoài. Chỉ có một mình Khương Lệ nhìn qua tấm kính cửa sổ quan sát, nhưng lại không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Vạn vật như thể bị khóa trong bầu không khí tĩnh lặng, cứ thế qua một lúc lâu, Cận Tây Trầm cuối cùng nhẹ lên tiếng: "Em thật sự kiên quyết muốn chia tay như thế sao? Đồng Đồng."

Khi anh nói câu này, bầu không khí dường như bị xé rách đột ngột, Ôn Đồng cảm thấy có luồng gió lạnh quét qua lồng ngực, "vù" một tiếng tràn đầy trong tim phổi, tắc nghẽn nơi đây hết nửa ngày cũng không thoát ra. Bấm chặt phần da thịt mềm mại nơi lòng bàn tay, cô mới thoáng tìm lại được chút lý trí.

"Cảm ơn, Cận Tây Trầm." Ôn Đồng ngừng lên, mỉm cười với anh.

Cận Tây Trầm quay đi: "Cảm ơn anh để em đi sao? Không cần như vậy."

Hôm nay anh lại mặc chiếc áo sơ mi có tạt, dưới ánh đèn càng trở nên sạch sẽ không chút bụi bẩn. Ôn Đồng không biết mấy ngày qua Cận Tây Trầm trải qua như thế nào, nhưng cô biết, so với cô, anh còn đau khổ gian nan hơn gấp trăm lần. Nhưng tất cả những phong ba bão táp này, đều được một tay anh dẫn xuống, sau đó như thể không có gì đối diện với cô, hỏi han cô bằng lời lẽ ôn nhu nhất.

Cho dù là quyền quyết định chia tay, Cận Tây Trầm vẫn giao cho cô, không chi tôn trọng, mà còn hi vọng cô thể vào thời khắc cuối cùng, cô sẽ hối hận, nói người cô yêu vẫn là anh. Nhưng mọi chuyện đến cuối không tiến triển theo hướng đó, Ôn Đồng vẫn kiên quyết để nghị chia tay.

Thực ra dựa trên những gì Lâm Tu Trúc nói ra bên tai anh mấy ngày nay, cộng thêm tin tức hôm qua, Ôn Đồng biết Cận Tây Trầm đại khái đã có chút chấp nhận quyết định chia tay của cô. Sự việc từng bước từng bước đều xúc tiến theo như dự định của cô, không chút lệch lạc, cô nên vui vẻ mới phải, nhưng vì sao lại cảm thấy đau đớn như vậy chứ? Có lẽ bởi vì mặc dù Cận Tây Trầm yêu cô, nhưng thà để cô rời đi còn hơn là bị người khác mắng chửi si nhục.

Lúc có được đáp án này, Ôn Đồng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng hiểu rõ, từ nay về sau, cô lẽ sẽ không một ai có thể cho cô sự yêu thương ấm áp như thế, cô cũng mất đi niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời này.

Khi ấy có nói với Cận Tây Trầm, anh chăm sóc cô rất tốt, xảy ra chuyện gì dường như chỉ cần trốn trong lòng anh thì sẽ bình an yên ổn, nhưng điều cô muốn không phải như vậy, cô chỉ muốn rời xa anh.

Thực ra không phải thế, được Cận Tây Trầm yêu cô bao nhiêu may mắn, cho dù lấy ra một điểm bất kỳ nào đó thì đều đủ khiến bao người ước ao, huống chi người như vậy còn vẹn toàn tất cả. Hiện giờ niềm hạnh phúc lớn lao nhất này sắp bị thu về, so với chưa từng sở hữu thì càng khó chấp nhận hơn.

"Nếu anh thật sự thích Khương Lệ..... Vậy em...em..." Ôn Đồng áp úng hết nửa ngày, trong lòng thật sự muốn đem chuyện Khương Minh bắt cóc cô nói với anh, nhưng như vậy lại giấu không được bệnh tình, quả thật là một lựa chọn khó khăn.

Nếu cô vẫn khỏe mạnh, có nhất định lập tức lời Khương Lệ trong kia ra, ném đi cách xa Cận Tây Trầm mấy trăm mét, tốt nhất vĩnh viễn không được lại gần anh, nhưng hiện giờ cô lại sợ đối mặt với chị ta.

"Yên tâm đi, anh sẽ không thích Khương Lệ." Cận Tây Trầm lấy từ trong túi áo ra vật gì đó, đưa cho cô, Ôn Đồng nhìn xuống, là chiếc đồng hồ bỏ túi bất ly thân của anh.

Bề ngoài chiếc đồng hồ cũ kỹ, xem ra đã nhiều năm, còn là vật bất ly thân của anh chứng minh đây là món đồ quý giá, hiện giờ lại đưa cho cô, quả chia tay sao? Ôn Đồng bật cười, không ngờ anh còn biết cả chuyện này.

"Chia tay với anh, em vui vậy ư?" Cận Tây Trầm hỏi.

Ánh mắt anh đen thẳm tĩnh lặng, đã không còn tà bì thương đau đớn lúc đầu nữa, tất cả đều được che giấu rất tốt, nhưng từ trong đôi mắt ấy, cô nhìn ra được sự thất vọng vô hạn.

Một lúc sau, Cận Tây Trầm xoay người đi vào phòng thực nghiệm, rất nhanh đã lấy ra một chiếc áo khoác, khoác lên người cô, sau đó từng chút từng chút cẩn thận vén những sợi tóc bên trong áo cô ra ngoài: "Anh đưa em về.... Muốn đến chỗ Vương Mông Mông thật sao?"

Ôn Đồng mấp máy môi, định nói không ản, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt anh thì bất giác trở nên yếu đuối, đành gật gật đầu, để mặc anh sửa sang lại đầu tóc cho mình, cài từng chiếc nút, sau đó quay ngườì, Ôn Đồng nhìn bóng lmg anh, biết người này sẽ không còn dặt tay cô, vì cô che gió chắn mưa, dẫn cô tiến về phía trước.

"Đồng Đồng, không sao chứ?" Chu Ngôn Thành khẽ ho một tiếng, từ trong góc đi ra.

Ôn Đồng sững sốt, sao anh ta lại ở đây? Minh đâu có nói với anh ta là muốn đến viện y đâu.

Chu Ngôn Thành bước tới, đưa tay cầm ngón tay cô, ngữ khí dịu dàng nói: "Em vừa báo tới chỗ Cận giáo sư có chút việc, kêu anh ở cửa đợi em, thấy lâu rồi mà em vẫn chưa ra nên có chút gấp gấp chạy đến, em đừng giận nhé."

"E, không đâu." Ôn Đồng không dám nhìn biểu cảm của Cận Tây Trầm, chỉ có thể cứng miệng đáp lại Chu Ngôn Thành.

"Vừa rồi em nói tới nay đến chỗ Vương Mông Mông, anh đưa em đi nhé."

"Được, cảm ơn anh."

Ôn Đồng cảm động hồ hồ bỏ túi, nhanh chóng rời đi với Chu Ngôn hành, ngay cả câu "Hẹn gặp lại" cũng không nói. Cô sợ bản thân nếu còn không mau đi thì giấy tiếp theo nhất định sẽ nhận không được mà nắm tay anh, nói với anh mình lừa anh thôi.

"Nét mặt này của em khó coi lắm, nếu như không phối hợp đóng kịch với em, anh cho rằng em muốn giết anh đấy." Chu Ngôn Thành trêu ghẹo.

"Nói thật nhé, nếu không phải đóng kịch với em, chỉ bằng việc hôm nay anh kéo tay em, Cận Tây Trầm ắt hẳn sẽ rút gấn tay anh." Ôn Đồng nghiêm túc đáp trả.

".....Có thể nói chuyện phẩm không vậy." Chu Ngôn Thành ngáp ngừng.

"Để một người bệnh tâm chuyện với mình, anh có cần nhắc tới sức khỏe và tâm trạng của người đó không?" Ôn Đồng nói.

"Em sợ à?" Chu Ngôn Thành đột ngột hỏi, ngay cả nét mặt cũng lập tức trở nên nghiêm túc, tựa như kết một tảng băng.

"Sợ cái gì?" Ôn Đồng hỏi lại.

"Chết. Trước mặt người khác, em vĩnh viễn luôn lạc quan vui vẻ, đối với chuyện sống chết cũng bình thản đối mặt. Cho dù người khác nhắc tới bệnh tình của mình thì em vẫn có thể cười bảo, đâu phải chết ngay bây giờ, vẫn còn được sống vui vẻ một thời gian mà, đâu có lỗi. Tất cả nước mắt của em đều rơi ở chỗ Cận Tây Trầm, dường như chỉ có lúc đối diện với anh ta, em mới sợ hãi cái chết, thiết tha ước mong được sống. Cho nên anh muốn hỏi, em thật sự không sợ, hay là em sợ anh ta sẽ chết?" Chu Ngôn Thành nói một mạch, Ôn Đồng cũng sờ máy giấy, đây hình như là câu nói dài nhất trong lịch sử trước giờ của anh ta! Cái người trăm mặt kiêu lõi vậy mà cũng có thể dõng dãi như thế? Vệ Triết....công lao không nhỏ nha.

Lần này, Ôn Đồng thật sự không cách nào hi hi ha ha qua quít cho qua, cô ngừng đầu nhìn trời, sau đó cúi xuống nói: "Chết ư? Dương nhiên là sợ. Có ai mà lại không sợ chết cơ chứ? Em cũng là người bình thường, đối mặt với cái chết hiển nhiên cũng sẽ có giây phút sợ hãi, nhưng như vậy thì có thể làm được gì? Chẳng bằng em lo liệu một chút cho người khác."

Thật ra có thể nhận thấy, Chu Ngôn Thành không phải người tâm cơ thâm trầm. Anh ta không hiểu vì sao Ôn Đồng lại tự mình đưa ra quyết định lớn như vậy thay Cận Tây Trầm, lại còn che giấu bệnh tình của mình. Có lẽ ngoại trừ ý định muốn bồi thường cho cô, còn thì vốn không cách nào đồng tình với cách làm của Ôn Đồng, cho rằng đây thật ra chỉ là sự ích kỷ của cô.

Lâm Tu Trúc nói không sai, có quá thật ích kỷ.

**

Lúc cô đến nhà Đại Mông là tám giờ rưỡi tối, ba mẹ cô ấy thấy cô đến cũng chỉ tùy tiện nói Đại Mông ở lâu hai, có gì cần thì cứ báo Đại Mông đi lấy, xem cô như con gái trong nhà không cần khách sáo. Ôn Đồng lễ phép chào hai người rồi trực tiếp lên thẳng phòng Đại Mông.

Đại Mông đang tựa vào đầu giường đọc tiểu thuyết, thấy cô tới thì trực tiếp phi thẳng xuống giường đóng cửa, giống như đặc vụ, lòi kéo cô đến bên giường ấn xuống: "Sao rồi sao rồi?"

"Cận Tây Trầm đồng ý chia tay, qua vài ngày hẳn là có thể đi rồi." Ôn Đồng nói.

Sắc mặt Đại Mông tức khắc tối sầm, bàn tay đang nắm tay cô siết chặt hơn: "Thật sự không có cách nào khác sao? Hay là chúng ta ra nước ngoài tìm bác sĩ đi, mình sẽ xin nghỉ đi cùng cậu."

Ôn Đồng đặt tay lên tay cô ấy: "Chương Lệ không phải là từ nước ngoài về sao."

Cô tỉnh táo lại, để mu bàn tay lên chóp mũi rồi xoay người đi, bờ vai gầy gầy run lên từng đợt, Ôn Đồng thấy cô khóc, cười nói: "Bây giờ cậu đã khóc như vậy, lỡ như một ngày nào đó mình chết rồi, chắc cậu khóc tới chết luôn quá."

Đại Mông xách cái gối lên, hung hăng ném về phía Ôn Đồng: "Cậu im đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Anh muốn gặp em

Chuyển ngữ: Míc

Qua một lúc lâu, Đại Mông chung quy vẫn là một cô gái rất lý trí, vì thế tự mình nhặt chiếc gối trên đất, cô biết mục đích Ôn Đồng đến đây hôm nay, mặc dù rất giận cô ấy, nhưng quay đầu lại vẫn đưa cho Ôn Đồng giấy tờ tùy thân mới và về xe.

"Cận Tây Trầm có biết chuyện cậu muốn rời đi không?" Đại Mông hỏi.

Ôn Đồng ngăn ra, nhớ đến tình huống bên ngoài phòng thực nghiệm hôm nay, cảm thấy cổ họng như nghẹn lại: "Mình nói với anh ấy mình muốn rời khỏi đây một thời gian, đợi Chu Ngôn Thành tốt nghiệp rồi thì cùng nhau về quê anh ta."

Đại Mông "ừ" một tiếng: "Thực ra có thể Cận Tây Trầm sẽ không kích động đến mức như chúng ta tưởng tượng, anh ấy dù gì cũng sắp hai mươi tám, làm việc gì cũng rất lý trí. Chúng ta liệu có phải không nên đánh giá thấp anh ấy."

Đúng thực tuổi tác anh không còn nhỏ, lúc ở Kenya, anh từng cười hỏi: "Thì ra anh đã già đến vậy rồi ư?"

Với tướng mạo và khí chất của Cận Tây Trầm, cho dù có thêm mười năm đi chăng nữa thì vẫn không thể nào áp từ "già" vào được. Anh nói như vậy chỉ vì cô còn rất trẻ mà thôi. Cô luôn biết Cận Tây Trầm có năng lực, lại mạnh mẽ, nhưng đến khi xảy ra vụ việc của Ông Dịch Thiên, cô mới hoàn toàn hiểu rõ, so với sự hiểu biết của mọi người thì Cận Tây Trầm càng cường đại như thế nào. Anh có thành tựu nghiên cứu, vòng quan hệ rộng, bất luận là y học hay các phương diện khác, anh đều vĩnh viễn vượt qua khả năng tưởng tượng.

Con người như vậy, nếu như đột nhiên nói với cô rằng anh thích cô, hoặc sau khi cô qua đời sẽ đi theo cô thì dù thế nào cô cũng không tin, so với việc chẩn đoán chính xác cô bị chứng đa u tủy thì còn khó tin hơn nhiều. Nhưng anh hao tốn nhiều thời gian, dùng hành động thực tiễn để nói với cô rằng, anh yêu cô đã nhiều năm.

Tất cả mọi việc đều khiến cô cảm nhận chân thực sự kiên nhẫn của anh, Cận Tây Trầm cũng không hề keo kiệt tâm ý, anh không hề bỏ qua cho dù là từng tiểu tiết. Có lẽ không phải chuyện trịnh trọng gì, nhìn bề ngoài thì có vẻ như việc làm trong lúc lo lắng, nhưng tuyệt đối không khiến người khác cảm thấy qua loa có lệ.

Cận Tây Trầm làm những việc này rất lu mờ, có vẻ như đây vẫn là thói quen của anh, nhưng bình thường lúc nghe được việc này, phản ứng của Ôn Đồng còn ghê gớm hơn anh. Sẽ đổ mặt, sẽ cảm động, thậm chí có lúc cảm thấy anh không cần phải chăm sóc cô từng ly từng tí tí mà đến vậy.

Lúc Cận Tây Trầm nghe câu này, anh đã cười, cắn đầu ngón tay cô, nói: "Anh làm những việc này chỉ vì hi vọng có thể khiến em cảm thấy an toàn nhất. Em thích anh, đó đã là lý do đáng giá để anh làm những việc ấy, huống chi, anh đương nhiên phải chăm chút tý mi cho bạn gái của mình rồi."

Nếu như cô có thể như Đại Mông nói, ích kỷ một chút, dứt khoát nói thẳng với Cận Tây Trầm, đánh cược một phen anh liệu có đồng hành cùng cô đến lúc nhắm mắt hay không. Bất kể kết quả cuối cùng thế nào, cô đều có thể nhẹ nhõm. Hẹn giờ cô vẫn còn trong thời gian bị thương khổ sở, Cận Tây Trầm nhất định có thể nghĩ ra biện pháp khiến cô an tâm, sau đó để nện xúc cảm của bản thân, lúc đối diện với cô vĩnh viễn là thái độ ảm áp và nụ cười dịu dàng.

Nhưng cô muốn Cận Tây Trầm có thể vui vẻ một chút, mặc dù chia tay với cô sẽ đau khổ, nhưng chung quy sẽ dễ chịu hơn so với việc nhìn cô ở ngay trước mắt mình trút hơi thở cuối cùng, sau đó sóng điện nhấp nhô trên máy trở về một đường thẳng. Cô tưởng tượng thấy, nếu như cô dùng di nguyện của bản thân để yêu cầu Cận Tây Trầm thực hiện, thì khẳng định anh vẫn sẽ đau khổ thật lâu thật lâu.

Có khi đọc trên báo đăng tin một người không liên quan qua đời, rất nhiều người cảm thấy đáng tiếc buồn bã, huống chi đó là người con gái mình yêu thương sâu sắc sống cùng nhiều năm. Hoặc già, đẩy chỉ là cô tự mình đa tình, có thể sau khi cô chết, một ngày nào đó Cận Tây Trầm gặp được người con gái khác, một năm hai năm mười năm, tóm lại sẽ dần quên cô, sau đó cùng người ấy sống đến bạc đầu.

Nhưng tình huống như vậy, với cô mà nói, cả hai kết quả thực ra không có gì khác nhau. Chỉ cần nhìn thấy Cận Tây Trầm có thể sống vui vẻ thì cô đã thấy đủ rồi. Về phần mình, cô khổ sở, chẳng qua cũng chỉ mấy ngày mà thôi. Bất luận là quyết định khó khăn thế nào, đều là thắng chốt trong đám mù.

"A..." Một cơn đau nhức kéo ý thức cô trở về, Ôn Đồng ôm cổ chân cô gắng hít thở.

Đại Mông vội hỏi: "Cậu sao vậy?"

"Không có gì, hơi đau thôi." Ôn Đồng cứng người không dám cử động, loại đau đớn này không cách nào dùng từ ngữ để hình dung nó là cảm giác như thế nào, giống như bị rút gân, cộng thêm tê chân, xương cốt bị nghiền nát, từng cơn từng cơn như kim châm muối xát.

"Thuốc của cậu đâu!" Đại Mông nhảy xuống giường chộp lấy túi xách của cô, kết quả không tìm thấy.

"Thuốc bác sĩ cho lần trước toàn là thuốc giảm đau, dùng nhiều sẽ bị ỷ lại vào thuốc, mình không uống." Ôn Đồng ngược lên nhìn Đại Mông, trả lời một cách khó khăn.

Đại Mông đầu mắt với cô một lúc, cuối cùng chịu thua, cô nói đúng, loại thuốc gây ra tính ỷ lại này đối với bệnh tình không chút tác dụng, thậm chí có thể khiến bệnh của cô bị phát hiện.

"Mình đi chung với cậu nhé, mình có thể chăm sóc cậu. Một người bị bệnh như cậu đi đâu thì cũng rất bất tiện, dù gì.....dù gì vào thời khắc cuối cùng... cậu vẫn cần người giúp đỡ, không phải sao." Đại Mông cắn môi.

"Cậu đi với mình thì đầu chữ, mình đây là đang bỏ trốn, có ai đòi chạy trốn còn mang theo bóng đèn không, cậu tướng Cận Tây Trầm ngốc à." Ôn Đồng cười.

Đại Mông bó tay với cô, nếu là trước đây thì cô ấy đã sớm gọi điện cho Cận Tây Trầm, báo anh ta chữa trị, nhưng hiện giờ lại không thể, còn không phải bởi vì cái người đáng giận này.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Đồng đến trường lần cuối, giải quyết thủ tục nghỉ học. Thật ra cô không cần làm thủ tục, nhưng nếu vậy thì không gạt được Cận Tây Trầm. Các giáo sư hướng dẫn trong trường hỏi cô rất nhiều, vì sao lại muốn thôi học, nhưng Ôn Đồng chỉ mỉm cười không nói.

Kết quả, một giáo viên nữ trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng: "Thầy Diệp, thầy không đọc báo nên không biết, hai ngày nay âm ỉ ghê lắm, giáo sư bệnh lý học nào đó trong học viện đại học y Thanh Giang có quan hệ mờ ám với cháu gái của mình, cháu gái đó là tuyên thủ thể thao mạo hiểm chuyên nghiệp, không phải là vị đang đứng trước mặt thầy đây sao."

Thầy Diệp ho một tiếng, kinh ngạc ngẩng lên: "Tiểu Ôn, em vi nguyên nhân này nên xin nghỉ học sao?"

Ôn Đồng "à" lên, chưa kịp tiếp lời thì nữ giáo viên trước đó lại mở miệng: "Nào có đơn giản như vậy, thiếu nữ thiên tài của chúng ta sau khi phát hiện tin tức trên báo thì lập tức đình lấy học trường nổi bật nhất trường Chu Ngôn Thành, quay đầu liền đá giáo sư Cận qua một bên. Tôi muốn hỏi em Ôn Đồng, hiện giờ em cảm thấy thế nào, em vì sao lại thay lòng? Em thật sự yêu Chu Ngôn Thành chứ, không phải ngày mai lại nhìn trộm người khác đâu nhỉ, tôi lúc đó sẽ không có trường đại học thứ hai nào cho em nghỉ học đâu."

Lời của cô ấy cứ như đạn pháo liên tục bắn tới, không ngừng chụp mũ Ôn Đồng, mặc dù hơi lòng vòng quanh co nhưng về cơ bản vẫn là ý đó, lên án cô vứt bỏ Cận Tây Trầm, mặc dù không nói thẳng cô lẳng nhăng trắng hoa chân đạp hai thuyền, nhưng văn hóa Trung Hoa bác đại thâm sâu, cho dù là từ ngữ văn hóa một chút thì cũng hoàn toàn có thể nắm bắt được đại ý.

Ôn Đồng hiểu rõ thâm ý của cô ấy, nhưng không cách nào giải thích, chỉ ngẩng lên nói với giáo sư Diệp: "Em thôi học là vì lý do cá nhân, không liên quan đến Cận Tây Trầm"

Giáo sư Diệp mơ mơ hồ hồ, đến khi mở miệng lại là kinh ngạc thốt lên: "Cận Tây Trầm?"

Trong nháy mắt, cả văn phòng trở nên im lặng, ước chừng có đến ba giây thì không có lấy một tiếng động, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía cửa. Ánh mắt hoặc khinh thường hoặc đồng tình vì lời chỉ trích của nữ giáo viên trước đó, giờ phút này cũng không còn.

Ôn Đồng quay người, trông thấy dáng người cao ráo trong bóng râm mờ mờ, một môi dưới mắt còn nhiều hơn hôm trước, khiến cả người càng toát lên vẻ xanh xao.

Anh đứng đó, một tay vịn ngón tay hơi cong đặt trên cánh cửa, là tư thế gõ cửa, tay kia thả bên hông. Một dáng vẻ rất bình thường, nhưng trong nháy mắt lại có thể cướp ánh mắt của tất cả mọi người. Mọi âm thanh vào thời khắc này đều đóng lại, mà sau lưng anh, chính là Ưông Dịch Thiên đã lâu không xuất hiện.

Ánh mắt của người đứng sau quét về phía trước, rơi trên mặt Ôn Đồng, mỉm cười đầy thiện ý với cô. Vào thời khắc này, Ôn Đồng hoàn toàn không cách nào lý giải được ý nghĩa của nụ cười ấy, toàn thân cứng đờ nhìn Cận Tây Trầm vẫn trầm mặc đứng đó không hề lên tiếng.

Những người này là đồng nghiệp của anh, họ si nhục cô, đồng thời cũng là đang si nhục anh, anh sẽ làm thế nào đây.

Ôn Đồng cúi xuống nhìn đầu ngón chân mình, không dám ngược lên tiếp xúc với ánh mắt anh. Kết quả Cận Tây Trầm chỉ bước lên trước, đứng bên cạnh cô, nhẹ nhàng nói: "Ôn Đồng và tôi không phải chú cháu ruột, giữa chúng tôi cũng không có quan hệ huyết thống gì, nên không tồn tại khả năng loạn luân gì đó. Tôi cũng chưa từng làm thủ tục nhận nuôi, có khúc mắc mời hỏi bộ phận điều tra có liên quan. Lúc tôi và Ôn Đồng ở cùng nhau, cô ấy đã thành niên, vị Ưông tiểu thư đứng sau lưng tôi có thể làm chứng."

Ưông Dịch Thiên liên tục gật đầu: "Đúng, tôi là nhân chứng vụ việc, mặc dù trước đó chúng tôi có đôi chút hiểu lầm, nhưng may mắn Cận tiên sinh và Ôn tiểu thư đại nhân đại lượng, không để tâm tôi kích động của tôi."

Cận Tây Trầm "ừm" một tiếng: "Vấn đề giữa chúng tôi chỉ là cách biệt về tuổi tác, không ảnh hưởng gì đến luân thường đạo đức. Nếu như nói cô ấy thay lòng thì lại càng buồn cười, thích ai đó vốn là vấn đề tự do, không ai có thể dùng "thích" làm lý do đi trói buộc cảm tình của người khác. Tôi rất lấy làm cảm ơn các vị đồng nghiệp đã quan tâm đến đời sống riêng tư của tôi, nhưng tôi không cần, cảm ơn."

Mặt nữ giáo viên kia đỏ ửng như tiết heo, xấu hổ nhìn Cận Tây Trầm.

Ôn Đồng ở phía này cũng ngáy ra tại chỗ, mấp máy môi: "Cận Tây Trầm."

"Chuyện của Ôn Đồng tôi sẽ giải quyết, dù thế nào cũng không tới lượt người ngoài khoa tay múa chân. Nếu như đối với chuyện này có thắc mắc, hoặc là cảm thấy hứng thú, xin mời hỏi tôi." Sắc mặt Cận Tây Trầm rốt cuộc hoàn toàn trở nên lạnh lẽo, như có một lớp băng bao phủ, những người có mặt đều mất tự nhiên mà cúi xuống, một lúc sau thì lục tục đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Ôn Đồng cảm thấy há hốc, cô có thể chấp nhận người ngoài cuộc không hiểu cũng như sự chán ghét của Cận Tây Trầm, nhưng những người này dựa vào cái gì mà chỉ tay múa chân với cô, cô cũng không thật sự vứt bỏ Cận Tây Trầm, bọn họ biết gì chứ! Lúc đang suy nghĩ thì đỉnh đầu chợt bị bóng râm bao phủ, giọng nói mang theo chút dịu dàng của Cận Tây Trầm từ trên đỉnh đầu truyền xuống: "Làm thủ tục thôi học vì sao không nói với anh? Em bây giờ ngay cả chút chuyện này cũng không muốn làm phiền anh sao? Đồng Đồng?"

Ôn Đồng bị câu này của anh chặn lời, theo bản năng cắn môi "Em cảm thấy anh có thể không muốn gặp lại em."

"Thực ra, lý trí nói với anh, nếu như có thể, anh hi vọng sẽ không gặp lại em nữa." Trái tim Ôn Đồng co rút, cảm thấy lạnh lẽo, quay đầu nhìn xem liệu có phải cửa sổ không đóng hay không, vì sao lại có gió lùa vào như thế.

Cận Tây Trầm ngưng lại, sau đó nói: " Nhưng đáng tiếc, là Adrenalin, chúng lại nói với anh, bọn chúng vô cùng muốn gặp em"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 50: Đau thấu tim gan

Chuyển ngữ: Mic

Câu này được thốt ra rất bình thản, không mang theo một tia cảm xúc bất thường nào, nhưng nghe vào tai Ôn Đồng lại cảm giác như lời tự giễu chói tai nhất, nhưng cô lại không cách nào phản bác, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Lúc lướt qua anh thì cô bị cánh tay Cận Tây Trầm giữ lại: "Chuyện gặp ba em đã được sắp xếp ổn thỏa, em muốn đi bây giờ luôn?"

"Cảm ơn." Ôn Đồng nói.

"Không cần." Cận Tây Trầm ừm một tiếng, tiến lên trước mở cửa bước ra, cô vội vàng chạy theo, qua nhiều ngày như vậy, cô lần nữa lại lên xe của anh.

Trước giờ anh vẫn luôn chuyên chú lái xe, hiếm khi phân tán tinh thần vào việc khác, nhưng lúc này lại đột nhiên quay sang, nói: "Em gần đây gầy đi, Chu Ngón Thành có chăm sóc em chu đáo không?"

Ôn Đồng đáp ứng, khô khốc nói: "Cận Tây Trầm, anh không phải người như vậy."

"Vậy ư, em cảm thấy anh nên là người như thế nào?" Cận Tây Trầm mỉm cười, độ cong nơi khóe môi đầy châm biếm.

Rất rất lâu Ôn Đồng vẫn không trả lời, hồ hạp vốn dĩ đều đặn đột nhiên bắt đầu trở nên hỗn loạn gấp gáp, Cận Tây Trầm nghiêng đầu liếc nhìn, chân đạp mạnh phanh xe, lập tức nâng đầu cô hỏi: "Em sao vậy."

"Chán, chán bị vọp bẻ." Ôn Đồng hít sâu, khó khăn trả lời.

Một trận đau nhức dữ dội từ ống chân ập tới, cơn đau thấu tim do trực tiếp khiến cô bất khốc, thử cố quay đầu đi nhưng lại phát hiện bản thân hoàn toàn vô lực, nhưng cơ thể trái lại nhanh chóng đổ một tầng mồ hôi lạnh, ướt cả sống lưng, khi hồ hạp cực kỳ khổ sở, trước mặt thoáng vầng, cô rốt cuộc ý thức được tần suất phát bệnh của mình, quả thực là càng lúc càng nhanh rồi.

Cận Tây Trầm dừng xe, còi dấy an toàn, sau đó mở cửa xe phía cô, một chân quỳ trên đất, nhẹ nhàng đỡ chân cô, vừa xoa bóp ấn vào sáu vị trí vừa hỏi: "Đờ hơn chút nào chưa?"

"Uhm, đỡ nhiều rồi." Ôn Đồng kiểm chế để không hít sâu, nở nụ cười với anh.

Đây là đau nhức trong xương, không phải vọp bẻ thật sự, nên cho dù anh có khai thông sáu huyết vị lần nữa thì cũng không chút tác dụng, cơn đau thấu tim vẫn như cũ từ vùng cẳng chân lan rộng ra, đi thẳng vào tâm can phế phổi.

Cận Tây Trầm sau khi hỏi câu đó thì liền chuyên chú xoa nắn cẳng chân cô, lực đạo nắm bắt rất chuẩn, nhưng cô ngoại trừ cơn đau thì không cảm nhận được gì khác. Anh dùng thái độ nhẫn nại và ảm áp vô vàn để xoa dịu đau đớn của cô, từng tác da thịt đều được lòng bàn tay mềm mại của anh lướt qua, xoa nắn. Từ bé đến lớn, anh dạy cô về sự kiên nhẫn, dạy cô như thế nào là thích và được yêu, đối với cô luôn là sự yêu chiều bao dung vô hạn, nhưng cô lại sử dụng sự yêu thương của anh để biến nó thành lưới dáo sáo bên, hung hăng dấn vào tim anh.

Trông thấy thái độ phục tùng của anh, Ôn Đồng không cách nào kiềm chế, chỉ có thể càng siết chặt lòng bàn tay, khác chế tình cảm đang rít gào muốn xông ra.

Đêm qua Ôn Đồng đã gọi cho Lâm Tu Trúc, nói anh gỡ xuống những tin tức hiện tại, những tin này đối với Cận Tây Trầm mà nói, nhiều thêm một giây cũng khiến cô thêm dằn vặt. Lâm Tu Trúc cúp điện thoại xong liền lập tức tìm người giải quyết, vài phút sau thì gọi lại cho cô, nói mấy ngày qua anh ta đã tẩy não Cận Tây Trầm thế nào.

"Không thể nào. Cô bé tôi nuôi dưỡng suốt sáu năm rồi, nhịp độ hơi thở của cô ấy tôi còn rất rõ, anh bảo tôi cô ấy thích người khác, tôi không tin." Lúc đó anh rất chắc chắn bác bỏ lời của Lâm Tu Trúc.

Mãi đến tối hôm qua, đã qua nửa tháng kể từ lần đầu tiên Lâm Tu Trúc nói dối anh, nhưng cô lại cảm thấy rõ rệt như khi mới hai ba ngày, mỗi một ngày xa anh đều như thước phim điện ảnh được tua nhanh, khó mà chạm tới.

Lúc ấy cô thật sự rất muốn cúp điện thoại của Lâm Tu Trúc, nhưng ngẫm lại, đây là con nôi duy nhất có thể biết được tình trạng hiện tại của Cận Tây Trầm, lại hi vọng anh ta nói nhiều hơn chút, lại nhiều hơn một chút.

Thực ra Lâm Tu Trúc là người như thế nào, trong lòng Ôn Đồng rất rõ, lời anh nói ra là đã qua một hồi chất lọc giảm bớt đau thương, thêm phần tốt đẹp, nhưng khi vào tai Ôn Đồng thì vẫn đau đớn tâm can.

"Có lẽ cậu cho rằng con bé quá ngoan, cũng có lẽ trong lúc chúng ta không biết, con bé đã thay đổi."

Cận Tây Trầm kiên định: "Giả thuyết của anh vốn không có điều kiện thành lập, tôi từng nói, cô ấy là do tôi nuôi lớn, không ai hiểu cô ấy hơn tôi, giả thuyết này của anh với tôi mà nói vốn không có chút thuyết phục nào."

"Nếu giả thuyết tôi nói đúng thì sao? Trong một vạn còn có vạn nhất, cậu không nên tự tin như vậy." Lâm Tu Trúc lại nói.

Cận Tây Trầm cười, không đáp lời anh ta nữa. Lâm Tu Trúc cũng không phải người suy nghĩ đơn giản như vậy, cho dù có điển kịch thì cũng là dạng "bất hiện sơn bá", vì thế lại vòng vo: "Thực ra Ôn Đồng cũng coi như lớn lên trong sự quan sát của anh, con bé là người thế nào anh cũng rất rõ, nhưng đầu biết Chu Ngón Thành thế nào, nếu như theo đuổi con bé, cậu nói đi."

Câu chuyện từ giờ trở đi căn bản đã tập trung vào sự động tâm từ Chu Ngón Thành và Ôn Đồng, chứ không phải là một bên đơn phương thay lòng nữa, như vậy nghe ra càng có khả năng dễ chấp nhận hơn.

"Chu Ngón Thành thế nào." Cận Tây Trầm hỏi lại.

"Khoảng thời gian trước lúc cậu ở nước ngoài, thường bắt gặp hai đứa đi với nhau, còn có trước đây, tuyên thủ thể thao mạo hiểm trong nước nhiều như thế, vì sao Ôn Đồng cứ khẳng khẳng giới thiệu Chu Ngón Thành chứ? Có lẽ trong lòng con bé, người này vốn đã chiếm một vị trí rất lớn, cho nên nghĩ tới trước tiên chính là cậu ta." Ngừ khi của Cận Tây Trầm mang theo phỏng đoán, nhưng ai cũng biết anh tay đây là đang ngầm ám chỉ, Cận Tây Trầm tâm tư sâu kín, lẽ nào lại không hiểu.

Lúc Ôn Đồng nghe tới đây, mặc dù biết đây là đòn kích nhưng vẫn có chút căng thẳng hỏi: "Sau đó thế nào?"

Lâm Tu Trúc nói: "Cận Tây Trầm không tin. Lần nữa rút chỉ kiên định phù quyết chủ. Ôn Đồng nè, cháu rút cuộc giã phai vận cứt chó gì mới có thể khiến Cận Tây Trầm đối với cháu như vậy. Dừng từ một lòng một dạ cũng không đủ hình dung sự tin tưởng của cậu ta đối với cháu, nếu không phải cháu bị bệnh, chủ thật sự cảm thấy cháu ác vô cùng."

Ôn Đồng haha cười khan: "Chủ nói tiếp đi."

Lâm Tu Trúc khụ một tiếng, lần này là dùng sự thật đá kích sự tin tưởng của Cận Tây Trầm với cô: "Lần trước chúng ta tới rạp chiếu phim, không phải cậu cũng thấy con bé đi xem phim với Chu Ngón Thành á? Với tính cách của con bé, bài hát dài ba phút còn chê dài, vậy mà lại kiên nhẫn đi xem bộ phim dài ít nhất một tiếng đồng hồ, cậu nói nó đại biểu cho gì nào."

Cận Tây Trầm ừ một tiếng: "Cho nên?"

"Cho nên cái gì mà cho nên, tôi không phải đang chứng minh, mà chỉ muốn nói với cậu một sự thật rằng, cậu đừng có mà mê muội! Hai người cách nhau chín tuổi, ba tuổi là đã cách nhau cả một cái rãnh thế hệ, giữa hai người chính là cả một cái hào rộng, rất nhiều chuyện cậu không cách nào làm con bé vừa lòng. Đồng thời, con bé cũng không cách nào tìm được cảm giác của người trẻ tuổi ở cậu, có khi cậu cảm thấy không sao, nhưng con bé lại thấy rất quan trọng, hoặc giả đây mới là nguyên nhân đích thực khiến con bé muốn chia tay với cậu đó!"

"Ừ." Cận Tây Trầm đáp một tiếng.

"Cậu ư cái gì mà ư, trong hai năm cậu rời đi, cậu làm cách nào đảm bảo con bé không thay đổi! Cậu cho rằng Ôn Đồng vẫn là Ôn Đồng thưở nhỏ trong ký ức của cậu, ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng cậu có từng nghĩ tới chưa, cô bé ngoan ngoan hiểu chuyện ở sau lưng cậu chơi thể thao mạo hiểm đây? Trí nhớ của cậu đừng có đứng lại ở sáu năm trước, cậu thử nghĩ xem thời gian qua, con bé thay đổi thế nào?" Lâm Tu Trúc nói gọn.

Lời này rất trúng đích, gần như là một kim thấy máu. Cận Tây Trầm hồi lâu không lên tiếng, thực ra đây cũng chính là tranh thủ kẻ hở, có ai sẽ không thay đổi chứ? Hôm nay ngày mai rồi ngày kia, mỗi giờ mỗi khác đều sẽ có thay đổi, huống chi là hai năm.

"Đôi khi cậu tưởng đó là việc nhỏ, dần dần sẽ hóa thành chuyện lớn, rất nhiều vụ ly hôn không phải như vậy á? Mới đầu là cãi cọ nhỏ sau đó là cãi vã to không thể giải quyết, cuối cùng tình hình chuyển xấu, ly hôn. Mặc dù ví dụ này không thích hợp mấy, nhưng vào lúc con bé để ý vấn đề này thì xuất hiện một người khác, con bé sẽ dễ nảy sinh tình cảm, không phải sao?" Ngừ điệu Lâm Tu Trúc lại trở nên bình thản, giống như khuyên giải.

Câu cuối cùng của Cận Tây Trầm là: "Tu Trúc, anh biến Đồng Đồng thành người thiện cận rồi. Cũng là xem nhẹ tình cảm của tôi."

Ôn Đồng chỉ nghe Lâm Tu Trúc thuật lại, không thể nghe được giọng nói thật của Cận Tây Trầm khi đó, không trông thấy nét mặt của anh, chỉ có thể tự tưởng tượng ra ngữ điệu của anh khi nói lời này, nhất định là có một chút thần nhiên hồ hững, hoặc là bình tĩnh dạm mạc, cũng có thể là tay lật túi tiền gì đó theo thói quen, hay chỉ đơn thuần là bắt chéo chân, thành thật nghe Lâm Tu Trúc nói.

Bất luận là hình ảnh nào đi nữa, trong đầu cô đều là hình ảnh vô cùng rõ ràng, thậm chí có thể miêu tả được độ cong cùng sự biến đổi của nụ cười, và cả câu nói kiên định thành thật cuối cùng kia.

Nếu được, thật muốn trước khi rời đi có thể ghi âm lại giọng nói của anh để mang theo, lúc đêm khuya cô đơn tỉnh mạch lấy ra nghe, cho dù vào thời khắc cuối cùng, theo như sự lựa chọn của bản thân, cô nằm dưới bia mộ kia an giấc thì cũng có giọng nói của Cận Tây Trầm bầu bạn, không hề cô đơn.

Ôn Đồng quay đầu, mở chức năng ghi âm của điện thoại trong túi, sau đó nói chuyện với Cận Tây Trầm.

"Cận Tây Trầm, chân em dạo gần đây thường bị vọp bẻ, có phải do thiếu Canxi không?"

"Nếu chân thường xuyên bị chuột rút, phần lớn là do thiếu canxi, bị lạnh, huyết quản ở thần kinh cục bộ bị áp lực gây ra. Thường xuyên bổ sung một lượng Canxi thích hợp, phơi nắng, chú ý giữ ấm, còn có tư thế ngồi tư thế ngủ, cũng phải lưu ý một chút, tránh để huyết quản chịu áp lực. Đáng ngại em không tốt, không người quan tâm, em có thể xoay trái lẫn phải, bản thân phải tự chú ý hơn. Có thời gian thì có thể chườm nóng, xoa bóp, gia tăng tuần hoàn máu." Cận Tây Trầm từng chút từng chút hướng dẫn, còn tỷ mỉ hơn so với hồi anh khám bệnh ở Kenya.

Cận Tây Trầm cảm thấy thỏa mãn, tốt nhất anh nói là càng nhiều càng tốt, dù gì hiện giờ cô đang ghi âm mà.

"Phiền phức như vậy á?" Ôn Đồng thờ dãi.

"Liên quan tới sức khỏe, trước giờ không có chữ phiền." Cận Tây Trầm đứng dậy, hơi hoạt động ngón tay, cúi đầu hỏi cô: "Đờ hơn chưa?"

Ôn Đồng ừm một tiếng: "Đờ rồi." Thực ra là có một chút đau nhức xương đơn giản mà nói giống như hen suyễn, cơn đau qua đi thì hoàn toàn như người không bị gì, nhưng lúc phát bệnh thì lại còn hơn cả cái chết.

Cận Tây Trầm mở cửa xe, lăn nửa ngồi vào ghế. Ôn Đồng lại nói: "Thù tục thôi học của em khi nào có thể xử lý xong? Em muốn mấy ngày này sẽ đi."

Ngón tay đặt trên vô-lăng dừng lại, sau đó nói: "Hôm nay là xong, anh....Lâm Tu Trúc sẽ đưa cho em."

Ôn Đồng đáp: "Cảm ơn anh hôm nay giúp em giải vây, có điều may mà anh tới kịp lúc, không thì em đánh nữ giáo viên đó rồi, tới lúc đó cho dù trường không cho em thôi học thì em cũng bị đuổi học. Anh cứu cô ấy một mạng, cô ấy nên cảm ơn anh."

Cận Tây Trầm ngắt lời: "Không có gì nói thì đừng nói, rất phiền."

Không ngờ anh lại đột nhiên thốt ra câu này, cũng có chút sững sốt, lập tức "à" một tiếng không nói nữa, lấy đi động ra, tắt ghi âm, xấp xỉ mười phút, quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51: Tâm tư lưu luyến

Chuyển ngữ: Míc

Rất nhanh đã đến ngoại ô, là một tòa nhà độc lập được thiết kế trang nhã, Ôn Đồng quan sát, xác định mình chưa từng đến đây.

Cận Tây Trầm đi lên trước, cô gái ngồi phía trước quỳ lập tức đứng dậy, cung kính chào: "Cận viện."

Anh ừ một tiếng, đi thẳng vào thang máy. Ôn Đồng lóc cóc theo sau, nhưng trong đầu lại suy nghĩ, Cận Tây Trầm từ khi nào thì thành viện gi đó rồi.....Viện trưởng ư?

Dáng người anh vẫn như cũ, bên trong thang máy bốn phía đều là kính, bất luận có đứng hướng nào đi nữa thì chỉ cần mở mắt là đã có thể trông thấy gương mặt nghiêng nghiêng của nah, bóng lưng với chút hờ hững, hàng mi dài đen sậm, đường cong gương mặt so với trước đây gãy hơn một chút, dưới ánh sáng của ngọn đèn thang máy, mỗi một đường nét đều khiến cô lưu luyến.

Anh không cử động, im lặng đứng trong góc, Ôn Đồng càng quan sát trắng trợn hơn, thậm chí còn muốn lấy đi động ra lên lút chụp một tấm, nhưng như vậy thì quá lộ liễu nên cuối cùng đành thôi. Nhưng hào quang trong mắt càng lúc càng sáng, ước chừng là mang theo một chút tham lam, nếu là trước đây thì cô tuyệt đối sẽ không như vậy, nhưng bây giờ sắp chia xa, cô chỉ hận không thể đem từng li từng tí của anh dồn hết vào đầu.

Mãi tới khi thang máy TING một tiếng, cô mới đột ngột bừng tỉnh, theo bước chân Cận Tây Trầm tiếp tục tiến về phía trước. Đến trước một cánh cửa, Cận Tây Trầm đưa tay ấn một cái, hệ thống khóa bằng vân tay mở ra, đập vào mắt chính là công nghệ cao khó mà tưởng tượng.

Cho tới bây giờ, Ôn Đồng vẫn biết địa vị top của Cận Tây Trầm ở thành phố Thanh Giang, thậm chí là trên phạm vi quốc tế, những công trình tiêu biểu anh làm cũng có nghe thấy, những điều này người ngoài đều biết, tuy nhiên ở nơi mà người khác không thấy, Cận Tây Trầm trên thực tế so với trong lời đồn còn oách hơn rất nhiều.

Cận Tây Trầm để cô vào trong một mình, Ôn Đồng "ừm" một tiếng, nén xuống cảm giác lạnh run từ lòng bàn chân, cất bước đi vào trong phòng thí nghiệm cực lớn này.

Cô ở bên trong rất lâu, thủ thi vói ba từng chuyện từng chuyện xảy ra trong suốt hơn sáu năm qua, có vài chuyện đã không còn nhớ rõ, một vài chuyện khác cốt gủi tâm, thậm chí lúc nói tới bệnh tình của mình, Ôn Đồng gần như nhận không được suýt khóc thành tiếng, giống như một thiếu nữ bình thường khóc lúc nung nịu với ba mẹ.

Trong căn phòng thí nghiệm tĩnh mịch, chỉ có âm thanh của cô vang vọng, không một ai có thể đáp lại cô, cũng không một ai có thể cho cô sức mạnh, đến cuối cùng vẫn phải tự mình đứng dậy, đẩy cửa bước ra.

Cận Tây Trầm vẫn đứng trước cửa, không hề mất kiên nhẫn chút nào, thấy cô bước ra thì thấp giọng từ tốn hỏi: "Em khóc sao?"

Ôn Đồng muốn phủ nhận nhưng nội tâm lại dằn không được, ồm lấy hông anh, vùi đầu vào trong ngực anh: "Cận Tây Trầm, em...."

"Sao vậy?" Cận Tây Trầm nâng cằm cô lên, chăm chú quan sát biểu cảm của cô, nhưng bị Ôn Đồng né đầu tránh đi, lần nữa chui vào ngực anh: "Đừng nhìn, hiện giờ em kháng định rất khó coi."

"Em muốn để anh hạ táng ba không?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Nếu như ba vẫn cần thiết đối với anh, em nghĩ ba cũng hi vọng có thể giúp đỡ được anh, những chuyện trên phương diện y học em không rành, có điều nếu như đây là giao ước giữa ba và anh, anh hoàn thành rồi thì ba cũng xem như mới hoàn thành." Ôn Đồng nói.

"Anh hoàn thành sao? Cũng có thể." Cận Tây Trầm thì thào một câu không rõ ý.

**

Lần cuối cùng gặp Chu Ngôn Thành là một hôm trước khi rời đi, Ôn Đồng định về nhà Cận Tây Trầm lấy đồ, nếu đã muốn đi thì nhất định cần thu thập một chút, có đặc biệt thăm dò rõ ràng, hôm nay Cận Tây Trầm ở nhà.

Mặc dù so với bình thường cô có gần yếu xanh xao hơn một chút, nhưng cũng không đến mức mặt bừng da chì, thoa chút son thì vẫn có thể hoàn hảo che giấu sự thật bệnh trạng.

Kết quả vừa ra cửa thì nhận được một cuộc điện thoại lạ, là Vệ Triết.

"Cố Ôn, tôi muốn gặp cô một lần. Hai giờ chiều nay, tôi sẽ cho người đến đón cô." Vệ Triết nói, ngữ điệu có chút thờ ơ, nhưng nhà chữ cho thấy rõ ràng anh ta nhất định không phải vô duyên vô cớ tìm cô.

Ôn Đồng là người thế nào, bên cạnh người tâm tư kín kẽ điển hình như Cận Tây Trầm, lại thêm người miệng lưỡi trơn tru như Lâm Tu Trúc, về cơ bản đã có thể đại diện cho phần lớn tính cách con người trên thế giới này, anh ta nói mấy câu như vậy, cô lẽ nào còn đoán không ra.

Vì thế chỉ cười báo địa chi.

Hai giờ chiều, trợ lý của Vệ Triết rất đúng giờ xuất hiện ở dưới lầu nhà Đại Móng, vô cùng lễ phép mời cô lên xe, sau đó nhanh chóng tới khách sạn thuộc sở hữu của Vệ Triết.

Lúc cô đi vào, bên trong có tiếng tranh cãi, âm thanh không lớn, dường như là giọng Chu Ngôn Thành, Ôn Đồng sững sốt.

"Hừ, không cần làm chuyện như vậy, tôi không phải loại người cậu tưởng tượng." Vệ Triết nói.

"Không liên quan đến anh." Chu Ngôn Thành đáp.

Vệ Triết túm cổ áo cậu ta, quắc mắt trừng trừng thấp giọng gào lên: "Cố ý lừa tôi? Ra ra vào vào có đôi có cặp với Ôn Đồng? Chu Ngôn Thành cậu thật sự dám nhì."

Chu Ngôn Thành không động dậy, mặc anh ta nắm cổ áo mình, lẳng lặng nhìn gương mặt cô về như hận không thể lập tức lao tới cắn đứt cổ mình.

Ôn Đồng vừa nhúc nhún thì đã nghe thấy giọng Vệ Triết lại hỏi: "Cậu thật sự thích Ôn Đồng sao?"

Trong chốc lát, bầu không khí trở nên im lặng, Ôn Đứng đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt liên tục quét qua đảo lại giữa hai người, khẽ ho một tiếng: "Chuyện đó, là vậy nè Vệ tiên sinh. Chuyện giữa tôi với Chu Ngôn Thành tôi có thể giải thích, thật...."

"Em im miệng." Chu Ngôn Thành quát.

"....."

Vệ Triết cười lạnh: "Vi sao không để cô ấy giải thích? Nói không được đúng không? Cậu chột dạ chứ gì? Cậu thật sự thích cô ấy. Phải mà, tình cảm của tôi khiến cậu cảm thấy bị sỉ nhục, khiến cậu cảm thấy phát ngáy, nhưng tôi không phải cậu, có thể làm loạn quan hệ người khác thích một người, tôi cũng không cách nào khống chế được giới tính của người đó, cậu không gặp tôi, được thôi. Tôi không ép cậu, nhưng vi sao cậu phải đi cướp bạn gái người khác chứ?"

"Thích hay không thích là chuyện của tôi, không liên quan đến anh. Anh ít nhúng tay vào giúp." Ngữ khí Chu Ngôn Thành vẫn bình thản như cũ, không có lấy nửa điểm cảm xúc.

"Không liên quan đến tôi, cậu chỉ mong tôi có thể vĩnh viễn cách xa cậu, điều cả đời này hối hận nhất chính là hai tháng quay phim phỏng sự với tôi, thật sự là ủy khuất cậu mà." Vệ Triết nói.

"Tôi bị ung thư." Ôn Đồng lên tiếng.

"....."

"....."

Cả Chu Ngôn Thành lẫn Vệ Triết đều ngấy ra, người đầu tiên thì không ngờ cô che giấu không để người khác biết, nhưng giờ phút này lại nói ra sự thật còn Vệ Triết thì thật sự bị tin tức này chấn động đến hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào.

Ôn Đồng mỉm cười: "Mấy tháng trước tôi chẩn đoán bị đa u tủy, căn bệnh này hai người có lẽ không rõ lắm, trước đây tôi thậm chí còn chưa nghe qua, không ngờ căn bệnh này mặc kệ là anh đã từng hay chưa từng nghe qua thì nó vẫn tồn tại, không có cách nào, bởi vì nó không có thuốc chữa trị."

"Vậy cô....." Vệ Triết mấp máy môi, nghiêng đầu nhìn Chu Ngôn Thành, nhưng phát hiện anh ta giờ khác này mặt mũi cũng lạnh băng.

"Tôi nhờ Chu Ngôn Thành đến kích với tôi, để tôi có thể an tâm rời khỏi đây, nếu như vì vậy mà gây ra khúc mắc gì giữa hai người, tôi thành thật xin lỗi. Người anh ấy yêu không phải tôi, tôi đối với anh ấy cũng không vượt quá tình bạn, tôi rất cảm ơn anh ấy giúp đỡ tôi như vậy. Nhưng có thể không có cách nào báo đáp, trước mắt đành thiếu vậy."

"Thế có tính thế nào?" Vệ Triết hỏi.

"Tính cái gì? Có tính thế nào thì cũng đều phải chết thôi." Ôn Đồng cười.

Đứng trước căn bệnh ung thư, Vệ Triết một câu cũng không thốt nên lời, chất vấn Chu Ngôn Thành? Lên án Ôn Đồng? Cô đã đáng thương như vậy rồi, còn mỉm cười giải thích với anh, anh bắt luận thế nào cũng không xuống tay được.

"Tôi có thể giúp gì cho cô không?"

"Nếu muốn giúp, xin hãy giúp tôi che giấu bệnh tình, cố gắng đừng để báo chí chụp được ảnh anh và Chu Ngôn Thành ra vào với nhau." Ôn Đồng cười cười ám chỉ.

Vệ Triết khụ một tiếng, cố nhịn xuống kích động muốn đá cô ra ngoài. Có điều cô cũng không nản nả, giải thích xong thì liền ra khỏi khách sạn, bắt xe đến thẳng nhà Cận Tây Trầm.

Ôn Hinh còn chưa tan học, đi Lý nói Cận Tây Trầm nhận một cuộc điện thoại liền ra ngoài, nè xuống cảm giác thất vọng trong lòng, nhưng chợt nghĩ anh không ở nhà cũng hay, cô có thể thoải mái thu gom đồ đạc rồi đi, không sợ bị phát hiện.

Lọ thủy tinh trên bàn chưa đầy những hạt ngọc trai, mỗi một hạt đều là một hồi ức. Đi đến thư phòng, vuốt ve mấy vật linh tinh anh không mấy thường dùng nhét vào túi, cuối cùng tới phòng ngủ của anh, gần như không cần bật đèn, cô vẫn biết được vị trí chiếc giường, cái bàn, họ từng ở đây làm rất nhiều chuyện, cô cũng từng vùi vào ngực anh say ngủ, tỉnh giấc.

Nghĩ nghĩ, Ôn Đồng quyết định viết vài dòng cho anh, coi như lời từ biệt cuối cùng, cũng xem như chút tư tâm của cô.

**

Hôm rồi đi, chỉ có một mình Đại Mộng đến tiễn cô, ngay cả Ôn Hinh Chu Ngôn Thành cũng không báo, thực ra nếu không phải vì vé tàu là do Đại Mộng mua thì cô cũng không muốn để Đại Mộng biết thời gian mình đi.

Mang theo hành lý đơn giản, chiếc đồng hồ bỏ túi của Cận Tây Trầm, còn có ký ức ngập tràn và luyến tiếc không nguôi, cô cuối cùng phải lên tàu đi xa, không hẹn ngày về.

Đại Mộng nắm bà vai cô, uy hiếp nói: "Mình nói cho cậu biết, đừng hòng tránh né mình. Qua vài ngày nữa mình sẽ gọi gặp cậu, ngoan ngoãn ở đó chờ mình, có nghe chưa!"

Ôn Đồng liên tục gật đầu: "Được được được, mình nhất định ở đó đợi cậu, đợi cậu tới thăm mình."

Tiếng thúc giục trong loa thông báo càng lúc càng dồn dập, Ôn Đồng không thể không xách vali, hòa vào dòng người tiến lên trước, Đại Mộng che miệng, nước mắt ràn rụa cùn chen vào trong dòng người, cuối cùng bị nhân viên soát vé chặn lại.

"Mình sẽ nhớ cậu, Mộng Mộng." Ôn Đồng cười, lưu lại cho cô ấy hình ảnh đẹp nhất, nụ cười rạng rỡ nhất.

Cô hi vọng bất kỳ ai từng gặp cô, hoặc là có ký ức về cô, trông thấy cô đều là hình ảnh nụ cười rạng rỡ, nhớ tới cô cũng sẽ cảm thấy phấn chấn một chút.

Cô cầm vé tàu, tìm chỗ ngồi, là băng ghế hai người sát cửa sổ, bên phải là một cô bé, đeo cặp kính râm siêu to, che hết nửa gương mặt, còn trên cổ là một chiếc máy ảnh màu đen, đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ôn Đồng cẩn thận đặt hành lý, ngồi xuống, nhưng vẫn làm cô bé thức giấc, vì thế mỉm cười xin lỗi: "Tôi không cố ý."

Cô bé đó cũng rất hiền hòa, lắc lắc đầu lại ngủ tiếp.

Ôn Đồng đã không trông thấy Đại Mộng, nhưng di động lại ting ting ting liên tục vang lên vài tiếng, toàn bộ là tin nhắn của cô ấy. Cô xem từng cái, cuối cùng mở weibo, đăng một đoạn tin.

Ww: "Tất cả tin tức nóng hổi khoảng thời gian trước toàn bộ đều do tôi mà ra, không liên quan gì đến giáo sư Cận, tôi kính trọng ngưỡng mộ người đã nuôi dưỡng tôi, vì thế tôi từng đuổi theo tới Kenya, quần lấy anh, nhưng đây là vấn đề của tôi, chuyện này cuối cùng bị người khác biết được, gây tổn thất đến giáo sư Cận cũng như giới y học, tôi thành thật xin lỗi. Bây giờ tôi đã thôi học, cũng rời xa giáo sư Cận. Anh ấy là một bác sĩ, một thầy giáo, đồng thời là một nhà nghiên cứu y học rất giỏi. Đối với tình yêu không hợp lẽ của tôi anh cũng từng răn dạy, nhưng tôi lại không nghe, cuối cùng tạo thành sai lầm lớn. Tôi tình nguyện gánh tất cả hậu quả, xin hết."

Lời thanh minh hơn một trăm chữ, đăng trên weibo lập tức đẩy lên làn sóng mãnh liệt, weibo của Ôn Đồng tức thì bị công kích, lời mắng chửi cô không biết xấu hổ, dụ dỗ chú của mình không ngừng lọt vào tai, một số ít nói tình yêu thì không nên ký thị, người chúc phúc cô cũng được vài người, có điều số lượng ít ỏi, có thể thấy, tình yêu của họ cũng không được xem trọng.

Lúc Cận Tây Trầm đọc được tin này thì đã là buổi tối. Anh cầm điện thoại, đầu ngón tay hơi run, giọng nói khó khốc hỏi Lâm Tu Trúc: "Đây là....Ôn Đồng?"

"Ừm. Đây là tài khoản weibo của con bé." Lâm Tu Trúc gật đầu, ngữ khí nghiêm túc.

Cận Tây Trầm như thể nhớ ra điều gì, xách chìa khóa lao xuống lầu, mở cửa xe khởi động động cơ, tất cả động tác đều liên mạch trời cháy, kể đó chiếc xe lao nhanh khỏi cổng trường.

Lâm Tu Trúc ở phía sau gào lên: "Cậu chậm một chút!", sau đó chính mình cũng leo lên xe khẩn trương đuổi theo, chạy thực mạng nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh, gọi điện cũng không ai bắt máy.

Trong lòng gấp gáp, cũng mặc kệ Dự Trầm Ngôn có phải đang dẫn đội viên đi huấn luyện hay không, trực tiếp gọi điện qua: "Bây giờ cậu lập tức giúp tôi đi xem thử Cận Tây Trầm có về nhà chưa, tôi sợ cậu ta xảy ra chuyện."

Bên kia đáp lại: "Có chuyện gì?"

"Đừng quản nhiều như vậy làm gì, nghe tôi, quay về giải thích với cậu." Lâm Tu Trúc gấp gáp.

"Được."

Lúc Dự Trầm Ngôn tới nơi, Cận Tây Trầm đang ngồi trên chiếc ghế trong thư phòng, khe khẽ cúi đầu, nét mặt bình thản đọc tờ giấy trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(châm\)Net](#).

Chương 52: Không biết xấu hổ

Chuyển ngữ: Míc

Dự Trầm Ngôn đẩy cửa, trong thư phòng một mảnh tối đen.

Đưa tay bật công tắc đèn, đi tới trước mặt anh, gấp ngón tay gõ nhẹ mặt bàn: "Cận Tây Trầm."

Anh không cử động, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm tờ giấy trước mặt, thay vì nói là người sống, chỉ bằng dùng từ "tượng gỗ biết hô hấp" thì thích hợp hơn.

Dụ Căn Ngón cầm tờ giấy trên bàn lên, nét chữ thanh tú gọn gàng, nhưng từ ngữ trong đó từng chữ từng chữ đau thấu tim gan:

Cận Tây Trầm, em trước giờ chưa bao giờ hoài nghi việc mình là người may mắn, vào lúc em tuyệt vọng vì ba qua đời, bác bỏ rơi em, anh đã xuất hiện, tựa ánh mặt trời trong cuộc đời em, từng góc nhỏ đều được anh quan tâm chăm sóc.

Anh đưa em đi, hôn nữa còn nuôi dưỡng em lớn, cho em sự săn sóc tốt nhất, dạy em mọi thứ, đó là lý do vì sao em yêu anh.

Em vẫn luôn cho rằng thời gian giữa chúng ta sẽ rất lâu rất dài, có thể chậm chậm loại bỏ khoảng cách tuổi tác giữa chúng ta, làm quen với sự cách biệt. Em từng hết lần này tới lần khác thách thức giới hạn của anh, cho anh biết cũng có, che giấu anh làm nhiều việc anh không thích cũng có, nhưng anh chưa bao giờ mất kiên nhẫn với bất kỳ điều gì, ngược lại, luôn dùng lời nói và cử chỉ dịu dàng nhất, nhẫn nại nhất nói cho em biết, anh nguyên ý bao dung em như thế nào.

Em cảm thấy bản thân may mắn, là người may mắn nhất trên thế giới này, cho dù giấy tiếp theo có phải chất thì vẫn cảm thấy không có bất kỳ tiếc nuối gì.

Cảm ơn anh đã nguyên ý yêu thương em, dung túng em như thế. Trao cho em tình yêu tốt đẹp nhất, nhưng tình yêu ấy lại quá nặng nề, vào lúc em không cách nào hồi đáp tương xứng với tình cảm ấy, em cảm thấy áy náy.

Sau này, em phát hiện tình cảm của em đối với anh thật ra chỉ là bóng đêm khát khao ánh sáng, là sự tri ân vào lúc tuyệt vọng, cũng không có điểm nào là "tình yêu" chân chính. Em cảm ơn sự quan tâm chăm sóc của anh, ngưỡng mộ sự vĩ đại của anh, cũng hiểu rõ cuộc đời này sẽ không có người thứ hai tốt với em giống như anh, cho nên, em phải rời khỏi anh.

Em suy nghĩ, cảm thấy mình nên để anh tự do, cũng chính là giải phóng chính mình, bởi vì em thật sự không cách nào yên tâm thoải mái lãng phí tình cảm của anh, em cảm thấy bất an.

Từ nay về sau, anh không cần tiếp tục bao dung nhường nhịn, anh hãy tìm một người thật sự thích hợp với mình, ở cạnh anh cả cuộc đời, đến khi đầu bạc tuổi già.

Duyên phận giữa chúng ta có lẽ cũng không quá sâu, chỉ cho phép chúng ta ở cạnh nhau mấy ngàn ngày đêm mà thôi, nếu có thể, em hi vọng đời này vẫn có thể gặp lại anh, bạn bè cũng được, người thân cũng được, nếu được, em hi vọng có thể dùng tất cả những gì em có để anh được tốt.

May mà cuối cùng, em vẫn may mắn có thể tặng anh một vật. Về phần đó là gì, có thể anh hiện tại chưa biết đâu, cũng có thể anh vĩnh viễn sẽ không biết. Nhưng đây là vật tốt nhất mà em có thể trao anh.

Cận Tây Trầm, chú Cận, tạm biệt.

Dụ Trầm Ngón đọc rất nhanh, cơ hồ là mười hàng một lần, cho dù là người đối với tình cảm gần như lạnh lùng thờ ơ, nhưng sự dứt khoát giữa những hàng chữ này vẫn khiến anh kích động.

"Cô ấy đi rồi." Dụ Trầm Ngón nói, ngữ khí khẳng định lần nữa sự thật này.

Còn chưa dứt lời thì di động của Cận Tây Trầm vang lên, ánh mắt anh lập tức trở nên sáng rực, nét mặt có chút căng thẳng hỏi: "Sao rồi?"

"Không có trong danh sách hành khách, cũng không có tên trong danh sách tất cả các khách sạn ở thành phố, những thông tin khác chúng tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm." Mộ Mộc nói.

Cận Tây Trầm ừ một tiếng, tắt máy, không ngồi xuống mà đứng bên khung cửa sổ sát đất, bóng lưng cô đơn lạc lõng. Ánh sáng từ ngọn đèn bao phủ toàn thân anh, hắt lên cửa sổ một bóng đen. Cận Tây Trầm của thời khắc này hoàn toàn không thoát lên về tin tin thông dong, chỉ có tràn ngập bi thương.

Ban đầu lúc về tới nhà, anh hỏi chị Lý Ôn Đồng có về nhà không, chị ấy lắc đầu nói: "Hôm qua có về một lần, mất do au đi xuống lầu, sau đó cũng không về nữa."

Gỡ cửa phòng Ôn Hinh, cô bé cũng lắc đầu nói mấy ngày nay không gặp Ôn Đồng, anh quay người qua phòng cô, tất cả vẫn giống như khi cô ở đây, chỉ có tủ quần áo trống trơn.

Anh đứng chết trân tại chỗ, khép mắt lại.

Trong đầu dường như vẫn còn thoáng qua giọng nói của cô, nhưng trước mắt cô thật sự đã rời đi, hôm đó ở học viện y coi như lần gặp cuối cùng, cô quá thật nói không ít chuyện, còn nói câu: "Bất luận thế nào, em đều hi vọng anh có thể sống tốt."

Anh cảm thấy trái tim mình như đang rơi xuống, tỉnh táo lại vội lấy điện thoại gọi cho cô, hô hấp cũng khẩn trương.

"Xin lỗi, số máy bạn gọi hiện không liên lạc được....." Âm báo từ điện thoại cứ lặp đi lặp lại, Cận Tây Trầm sau khi gọi hết mười bảy lần, cuối cùng từ bỏ, siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay.

Anh đi khắp tất cả gian phòng, hi vọng có thể tìm được một chút manh mối, có thể cô vẫn còn ở trong nhà chưa rời đi, trước giờ cô ấy rất thích đùa dai, có thể....

"Đồng Đồng đừng đùa nữa, được không em? Mau ra đây đi." Cận Tây Trầm ép bản thân mỉm cười đẩy cửa thư phòng.

Trên chiếc bàn trong thư phòng đặt một tờ giấy, còn cẩn thận dùng đồ chặn giấy dãn lại, anh hít sâu một hơi, từ từ cầm tờ giấy lên.

Lúc đầu anh đọc rất chậm, cảm thấy không dám tin, nhất định phải xác nhận từng chữ từng chữ, nhưng càng về cuối càng nhanh, gần như là lướt qua, cô ấy sao dám nói những lời này! Ngay cả lời thanh minh đăng trên weibo, cô cũng đem hết mọi tội lỗi gánh hết trên mình, bảo vệ danh tiếng của anh.

Cô đứng là.....vô si! Cận Tây Trầm mắng, hung hăng vò nát tờ giấy, cuối cùng bản thân lại không cam tâm, cẩn thận mở ra đọc lần nữa.

Bất kể đọc bao nhiêu lần, việc ôm trách nhiệm cùng dứt khoát phải sạch quan hệ với anh đều khiến trong lòng anh bùng bùng lửa giận. Anh lần lượt điện thoại cho từng người, tận dụng nguồn lực của mình toàn bộ tóa đi đến tất cả các nơi có phương tiện giao thông như sân bay, nhà ga, thậm chí ngay trong đêm còn mua một trang trên báo, đăng thông báo tìm người thật to.

Mặc dù cô từng nói muốn rời khỏi thành phố Thanh Giang, rời đi cùng Chu Ngón Thành, nhưng những lời cô nói hiện giờ, những chữ cô lưu lại, anh không thể không hỏi rõ.

"Trong lòng anh, cô ấy quan trọng đến thế sao?" Dụ Trầm Ngón nhìn bóng lưng anh, hỏi.

"Trong lòng cậu, quán quân có quan trọng không?" Cận Tây Trầm hỏi lại.

Lần này Dụ Trầm Ngón không đáp, bởi vì anh đã rõ, trong lòng Cận Tây Trầm, Ôn Đồng rốt cuộc có vị trí như thế nào, vị trí ấy không một ai, cũng như không có bất kỳ điều gì có thể lay chuyển.

**

"Chỉ có phải là Win không?" Ôn Đồng quay đầu, nhìn cô bé ngồi bên cạnh nhà, nét mặt kinh ngạc chống đầu hỏi cô.

"Không phải!" Ôn Đồng đáp.

"Sao có thể không phải chứ, em từng trông thấy đáng về của chị khi thi đấu rồi, vĩnh viễn cũng không quên được sự tự tin toát ra từ người chị. Em tên Lạc Kiều, ngưỡng mộ chị lắm, hay là chị ký tên cho em đi, ký ở đâu đây ta, à, trong lòng bàn tay nè!" Cô bé lục lại hết nửa ngày nhưng không tìm được giấy, từ trong túi lấy ra cây viết lông đưa cho Ôn Đồng.

Cô bé Lạc Kiều này có một tật xấu, lúc còn đang mơ màng thì cho dù thiên vương lao từ có đứng trước mặt cô nhóc thì mí mắt cũng không thêm nháy, nhưng sau khi tỉnh rồi thì hoàn toàn khác hẳn, giống như hiện tại vậy.

Ôn Đồng thấy cô bé chân thành như vậy cũng không khỏi xúc động, nhưng nhớ tới tình cảnh của mình thì vẫn tiếp tục giấu giếm: "Xin lỗi, em nhận nhầm người rồi."

Lạc Kiều cũng không giận, đôi tay chống cằm, cười nói: "Em biết vì sao chị không chịu thừa nhận."

Nghe thế, trong lòng Ôn Đồng hăng một cái: "Vi...vì sao?"

"Em có xem tin tức, chị bỏ nhà ra đi, vì sao chị lại bỏ nhà đi?" Cô bé hỏi.

Ôn Đồng siết đầu gối, nói: "Chị bị ung thư, cho nên phải rời xa người mà chị thích."

Cô bé "A" một tiếng, há hốc miệng kinh ngạc, một lúc lâu vẫn không thể thốt nên lời, đợi một hồi sau lại lên tiếng, thế nhưng lại nói: "Chị vẫn còn nhiều thời gian."

Cô bé này quả thật nhanh nhẹn nhanh nhẹn ghê gớm, Ôn Đồng cười, tâm tình thà lòng, nghe Lạc Kiều ngồi bên cạnh cứ tút tút nói luôn miệng, đưa ra ví dụ an ủi cô không chừng ung thư vẫn có thể chữa khỏi, chỉ cần tâm tình luôn vui về thì có thể sống lâu, hoặc là sẽ cho chúng ta thêm sức mạnh trong cuộc sống, cảm thấy có chút buồn cười.

Lạc Kiều trước giờ hiền hòa, chỉ cần không phải kẻ thù thì chính là bạn bè, thậm chí còn không chút kiêng dè đem những chuyện bản thân đã trải qua kể cho Ôn Đồng nghe, mãi đến khi bị ngắt lời: "Xin lỗi, chị muốn nghỉ ngơi một chút, có được không?"

Ôn Đồng thực sự nhận không được phải dùng lời cô bé, bởi vì con đau quá thật không chịu nổi, cho dù đã cắn chặt răng nhưng vẫn không khống chế được nhịp thở run rẩy, trong tai nghe phát lại những gì Cận Tây Trầm từng nói, là bài giảng tìm thấy trên internet, được lưu trong điện thoại cô.

Nhờ vào đó, cô mới có thể chống đỡ được nghe Lạc Kiều nói lâu như vậy.

"À, được được, chị nghỉ ngơi trước đi, lát nữa em sẽ gọi chị." Lạc Kiều vội vàng im lặng.

Ôn Đồng ừm một tiếng, tựa vào cửa sổ tàu cố gắng nhắm mắt, làm sao bây giờ? Mới chia cách mấy tiếng đồng hồ nhưng cô đã bắt đầu nhớ anh, sau này còn phải chia xa nhiều ngày như vậy, nghĩ tới đây, Ôn Đồng lại mở mắt: "Lạc Kiều, em có thể cho chị mượn đi động của em gọi điện được không? Lát nữa chị sẽ trả phí bằng tiền mặt cho em"

Lạc Kiều móc đi động đưa sang, vung tay nói: "Huỷ, chị khách sáo như vậy làm gì, không coi em là bạn có phải không!"

Ôn Đồng bật cười thành tiếng, không đáp. Ấn một dây số mà trái tim đã ghi khắc, bất luận thế nào cũng không quên được.

Gần như chỉ vang lên một tiếng là cuộc gọi đã được bắt, âm thanh không còn bình thản thông dong như trước mà lại có chút khản trương: "Cận Tây Trầm, xin hỏi là ai gọi đến."

Ôn Đồng quyết chí cắn chặt môi, không phát ra âm thanh nào, ngay sau đó bên kia lại nói: ".....Đồng Đồng? Là em sao."

Cô gần như không thể không được muốn lên tiếng, kết quả bị Lạc Kiều giựt máy điện thoại, ngắt máy. Ôn Đồng lại nịn không được gào lên: "Em làm gì thế!"

"Nếu thật sự nhớ anh ta, vậy chị về đi. Lén lút chạy trốn làm cái gì! Chị tưởng vậy là vì tốt cho anh ta sao? Chị sai rồi. Ngay cả cơ hội được ở bên cạnh chị trên đoạn đường cuối cùng này chị cũng cướp mất của anh ấy, chị thật sự ích kỷ." Lạc Kiều chầm chọc nói.

"Em thì biết gì chứ! Cho dù để anh ấy hận chị, chị cũng không muốn nữa đời còn lại của anh ấy cô độc bi thương, ôm ký ức về chị mà trải qua một đời." Ôn Đồng la lên như thể bị điên, nắm đấm siết chặt bực lộ tâm trạng của cô lúc này, có hiện giờ đang ở trong một toa xe lửa hoàn toàn xa lạ, ở đây không ai biết cô, cũng chẳng chút quan hệ với Cận Tây Trầm, cô rốt cuộc đã có thể không chút kiêng dè bộc phát ức chế trong lòng.

Mặc kệ toàn bộ người trong xe lửa đang nhìn cô, Ôn Đồng đứng dậy, hướng về phía các hành khách khác lên tiếng: "Thật xin lỗi, làm phiền đến mọi người rồi."

Người ở gần đó dường như cũng nghe thấy đoạn đối thoại của họ, nhìn đáng vẻ cô như vậy cũng bắt giắc liên tục xua tay: "Không sao không sao, cô không vui thì cứ khóc đi, chúng tôi không để ý đâu, không để ý. Nếu cần giúp đỡ thì cứ gọi một tiếng nhé cô bé, ra ngoài thì đều là bạn bè mà."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Anh ấy đang đợi chị

Chuyển ngữ: Mic

Lạc Kiều thực ra cũng không có ác ý, sau khi hiểu rõ sự tình liền nắm tay Ôn Đồng xin lỗi: "Xin lỗi chị nhé, em không biết Cận Tây Trầm với chị lại sâu sắc như vậy, em xin lỗi chị."

Trải qua vụ việc vừa rồi, hai người mới xem như mới lòng với nhau, hoặc cũng có thể vì Ôn Đồng thật sự cần một người cùng cô san sẻ nỗi buồn, vì thế cùng cô bé tỷ tê tâm sự, lúc này Lạc Kiều trầm ngâm hồi lâu, nói: "Như chị nói thì Cận Tây Trầm cuối cùng không hề ghét chị, cứ cho là tin chị thay lòng đi nữa cũng vẫn rất yêu chị. Vậy chị có từng nghĩ sau đó sẽ thế nào không?"

Ôn Đồng mù mờ "à" một tiếng, Lạc Kiều lại nói: "Là vậy nè, chị nghĩ xem. Như chị nói, chị cuối cùng sẽ phải chết đứng không. Chu Ngôn Thành kia không cần về quê tìm chị, Cận Tây Trầm vừa nhìn đã biết không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, anh ấy lẽ nào không chú ý đến Chu Ngôn Thành? Lỡ như anh ấy biết được, tới tìm chị thì làm sao?"

Ôn Đồng sững sốt, cô quả thật không nghĩ tới vạn nhất Cận Tây Trầm muốn tìm cô thì thế nào, bởi vì lúc trước nghĩ cách rời xa anh, cô đã tiêu hao hết tâm lực của mình rồi, huống chi còn sắp chết, suy nghĩ nhiều như thế làm gì, đâu có ai lại đi suy nghĩ chuyện của mình sau khi chết.

"À đúng rồi Lạc Kiều, em định đi đâu vậy?" Ôn Đồng hỏi.

Lạc Kiều tức giận: "Chị đừng có đánh trống lảng, nói chuyện chính đi!"

"Thực ra cũng không phải đánh trống lảng, trên xe lửa có thể quen được bạn bè không dễ dàng gì, không biết khi nào thì phải chia tay với em, rất đáng tiếc." Ôn Đồng nói.

"Chuyện này lát nữa lại tính, nói chuyện của chị trước đi." Lạc Kiều vung tay ngắt lời.

"Việc này vốn chỉ dân xếp không được chu toàn, có thể lừa được Cận Tây Trầm là nhờ vào sự dụng tình chủ động cùng lưu luyến của Cận Tây Trầm với chị, cùng với một chút mắt cánh giác. Cuối cùng chính là bản thân chị quyết tuyệt, nhờ Lâm Tu Trúc nói thêm vào, Cận Tây Trầm kiêu ngạo như vậy, không chấp nhận phản bội. Có thể anh ấy vẫn yêu chị, nhưng sẽ không đi tìm chị." Ôn Đồng nói, cô rất hiểu Cận Tây Trầm, ở trước mặt cô anh có thể nói những lời kia, nhưng tuyệt đối sẽ không đi tìm cô, mỗi người chung quy luôn có giới hạn của bản thân.

Lạc Kiều bình tĩnh nhìn cô một lúc: "Ôn Đồng, yêu chị, thật không biết Cận Tây Trầm may mắn hay bất hạnh nữa."

"Ha ha." Ôn Đồng bật cười thành tiếng.

Yên tĩnh một hồi, Lạc Kiều cũng không biết nên nói gì nữa, chuyện không xảy ra với mình nên không cách nào hiểu rõ được cảm giác của người khác. Nếu đổi lại cô bé là Ôn Đồng, cô không chắc mình có thể làm tốt hơn Ôn Đồng hay không.

"Đứng rồi, em tính đi con đường to lạ, chị có hứng thú không?" Lạc Kiều hươ hươ camera trên cổ: "Em là nhiếp ảnh gia tự do đó."

Ôn Đồng cười: "Chị sẽ làm phiền em"

"Làm phiền gì chứ, em nói cho chị nghe nè, không phải lúc nào cũng có cơ hội như vậy đâu. Huống chi chị có một mình, rất dễ suy nghĩ lung tung, đi với em sẽ không có thời gian nghỉ ngơi nhiều, chị thấy sao, muốn đi cùng không?" Lạc Kiều dụ dỗ, nói thật, Ôn Đồng có chút dao động.

Vào thời khắc cuối cùng của chuyến lữ hành cuộc đời, đột nhiên có người đồng hành, không cần phải cô đơn một mình nhắm nháp buồn vui, sau đó thông dong nhắm mắt.

Vì thế lúc Lạc Kiều đưa ra lời mời, Ôn Đồng rất khó không động lòng, nhưng vẫn sợ liên lụy người khác như cũ: "Để chị suy nghĩ một chút."

"Không cần nghĩ, quyết định thế đi. Lỡ như anh ấy thật sự tìm chị, chị không hi vọng có người có thể giúp đỡ mình sao? Chị làm nhiều như thế, cũng không muốn công sức đổ sông đổ biển mà." Lạc Kiều nói.

Trầm tư hồi lâu, Ôn Đồng gật đầu: "Được."

Thực ra Lạc Kiều vốn không cần phải như vậy, bình thủy tương phù, biết nhau chưa tới mấy tiếng đồng hồ nhưng lại kiên quyết mạnh mẽ giúp người khác đưa ra quyết định, còn muốn gánh vác sinh mệnh của người khác, lẽ như làm không tốt sẽ bị người ta oán trách, nhưng cô bé tựa hồ không chút để ý, quyết đoán mới cô cùng tiến lên trước.

"Thực ra ung thư cũng không hẳn là sẽ chết, bất kể chị đảm bảo cảm xúc mình như thế nào đi nữa, nghìn vạn lần không được phép suy nghĩ lung tung, những thứ khác chúng ta sẽ nghĩ cách sau, có thể sống thêm một ngày cũng tốt lắm rồi, chị nói xem có phải không?" Lạc Kiều nói.

Ôn Đồng sững sốt, Lạc Kiều giống như học giả chất phác nhất, lời nói ra luôn luôn một kim thấy máu, có thể không phải hứa hẹn lớn lao gì, nhưng từ góc nhỏ nhất trực tiếp làm ấm trái tim con người, mặc dù Ôn Đồng thân thể bệnh tật, nhưng vẫn có thể cảm giác được sức mạnh đủ mong manh nhưng kiên cường từ cô bé.

Thật ra, Ôn Đồng cũng không phải người mẫn cảm gì, yêu cầu cũng không cao, dụng phải trải đời gì đó thì bước một bước tính một bước, tới đâu hay tới đó.

Chỉ là những việc liên quan đến Cận Tây Trầm, cô có chấp đến đáng sợ, đời này cũng chỉ có chấp với việc này mà thôi.

Hành trình con đường to lạ của Ôn Đồng và Lạc Kiều bắt đầu từ Thiện Thiện (Shanshan), Nam Sơn Bắc (Nanshanbei), băng qua Hà Tây (Hexi) tới Toa Xa (Yarkant), cuối cùng là tới Đại Uyên (Ta Yuan).

Thiện Thiện (tiếng Trung: 鄯善; bính âm Shànshàn; tiếng Duy Ngô Nhĩ: پىچان, ULY: Pichan, UYU: Piqan) là một vương quốc từng tồn tại khoảng từ năm 200 TCN-1000 ở rìa đông bắc sa mạc Taklamakan. Vương quốc có hồ Lop Nur, một hồ nước mặn lớn song ngày nay nó hầu như đã khô cạn.

Năm 126 TCN, sứ thần Trung Quốc là Trương Kiển (張騫) đã mô tả Lâu Lan là một thành vững chắc gần Lop Nur.

Năm 77 TCN, sứ thần Trung Quốc là Phó Giới Tử (傅介子) giết chết vua Lâu Lan là An Quy (安歸). Vương quốc này sau đó trở thành một nước bù nhìn của nhà Hán và được đổi tên thành Thiện Thiện, với vị vua được nhà Hán dựng lên là Ủy Đồ Kỳ (尉屠耆). Vị vua mới được lập để nghi nhà Hán cử quân đóng tại Y Tuân (伊循), do lo sợ sự trả thù từ phía các con của vị vua bị ám sát. Quân đội nhà Hán vì thế đã chiếm đóng khu vực này.

(Nguồnwikipedia.vn)

Suốt một đoạn đường, hai người trải nghiệm đủ loại phương tiện như lạc đà, ngựa thay cho đi bộ, xấn tay áo uống rượu cùng người bản xứ, cùng làm nhẵn đồng tâm, trong hoàn cảnh cát vàng mù trời chụp ảnh, gió lớn làm khăn che mặt của cô bay phấp phới theo từng đợt gió cát sa mạc, dưới ống kính của Lạc Kiều lại mang theo một cảm giác bí trảng thế lưong.

Ôn Đồng ôm gối ngồi cạnh đống lửa, ngược nhìn trời đêm sa mạc tràn ngập ánh sao, cảm giác về phương hướng của cô thực sự rất kém, lúc trước Cận Tây Trầm chỉ cho cô ngôi sao tên gọi "Ôn Đồng" kia, hiện giờ nằm ở chỗ nào? Cô tìm không thấy, thế nên dứt khoát nghỉ tắt cả tinh tú trên trời đều là ngôi sao đó. Lấy chiếc đồng hồ anh tặng ra, cô không chỉnh lại thời gian, vẫn là giờ trong nước, không biết liệu anh có quen được cô gái nào tốt hơn chưa? Thật sự rất muốn gặp anh mà.

Nửa năm nay cô đều đi cùng với Lạc Kiều, vào lúc cô bé không biết, Ôn Đồng nghe vô số lần bản ghi âm giọng nói của Cận Tây Trầm, mỗi một lần đều cảm thấy phương pháp lúc trước của mình quả là sáng suốt.

"Đồng Đồng tới đây nhảy đi." Lạc Kiều gọi.

"Không đâu, chị nghỉ đã, có hơi mệt." Ôn Đồng xua xua tay, ra hiệu cô bé tự mình chơi.

Nhìn Lạc Kiều cùng ca hát nhảy múa với người bản xứ, trong lòng cô thật sự vô cùng hâm mộ. Lạc Kiều sống rất đơn giản, cũng rất vui vẻ. Thực ra, trong lòng cô hâm mộ tất cả những ai khỏe mạnh, đồng thời cũng càng nhớ Cận Tây Trầm, không biết hiện giờ anh đang làm gì nhỉ?

"Coi bộ em cũng mệt rồi, em cũng nghỉ đây." Lạc Kiều cười ha ha đi tới cạnh cô, tựa vào chân Ôn Đồng nằm xuống, móc di động ra bắt đầu lướt weibo.

"Úi ời! Đồng Đồng chị mau coi nè, giới thể thao mạo hiểm của mọi người lại xuất hiện một ngôi sao mới nè, có điều nghe nói tuổi tác của ngôi sao này có hơi lớn, sắp ba chục rồi. Cũng giống như chị không tiết lộ tên thật." Lạc Kiều vừa lướt weibo vừa nói.

Bốp!

Chiếc đồng hồ chợt rơi xuống đất, Ôn Đồng cẩn thận nhặt lên, thổi thổi bụi đồng thời căng thẳng kiểm tra xem có bị gì không, Lạc Kiều trêu cô không có tiền đồ nhưng đều bị cô mỉm cười cho qua.

Nên biết đây là món đồ cuối cùng anh tặng cô, quý giá hơn bất cứ thứ gì!

"Y? Người này hình như cũng có weibo, em vào xem thử thể nào, Nhật Mộ Tây Trầm, được rồi." Lạc Kiều nhấp từng chữ, nói.

Ôn Đồng lần nữa sững người, Nhật Mộ Tây Trầm... Gần như không cần suy nghĩ, người ấy nhất định là Cận Tây Trầm!

Không thể nào, anh ấy rõ ràng ghét thể thao mạo hiểm như vậy, sao có thể chọn việc này chứ? Ôn Đồng không hiểu, cô cũng không cách nào nghĩ ra, chỉ cảm thấy ngực như bị cái gì đó chặn lại, khiến toàn thân hô hấp khó khăn. Giật di động của Lạc Kiều, lướt lướt xuống từng bài đăng, khiêu chiến mười một hạng mục!

Weibo của người này không có nội dung gì đặc biệt, mỗi một bài đăng đều là một hạng mục thử thách, đó là mười một hạng mục thể thao mạo hiểm cô từng ghi ra, muốn được đầu với các tiền bối, có điều khi đó cô chỉ thực hiện được ba môn thì phát bệnh, không có cơ hội hoàn thành nữa, không ngờ anh vậy mà lại giúp cô hoàn tất, rất nhanh đã tới cuối trang, chỉ có mười một bài.

Một bài trong đó không có liên quan đến thể thao mạo hiểm, là một câu được share lại, chủ tài khoản weibo hỏi: Xin hỏi Cận tiên sinh, Ôn Đồng nói cô ấy quánn lấy anh mới tin đồn này, anh có muốn nói gì không?

Nhật Mộ Tây Trầm: Có lẽ vĩnh viễn bạn cũng không hiểu được tôi thích được cô ấy quánn lấy và được cô ấy khát khao đến thế nào. Về câu sau, tin đồn mà bạn biết chính là may mắn của tôi.

Nước mắt Ôn Đồng trong khoảnh khắc liền rơi xuống, khung cảnh trước mắt mơ hồ, nhưng vừa rồi cô thử đếm thì ngoại trừ bài đăng kia, còn lại tất cả mười bài đều liên quan đến thể thao mạo hiểm, tức là vẫn còn một bài cuối cùng! Cũng có nghĩa là anh sắp hoàn tất hạng mục thử mười một! Ôn Đồng luống cuống, hô lên một tiếng vội vàng đứng dậy, nhắc chân định chạy nhưng bị Lạc Kiều giữ lại: "Chị sao vậy ạ?"

"Kiều Kiều, chị muốn đi Đại Lam Động (Great Blue Hole)." Âm thanh Ôn Đồng run run, khó khăn lắm mới thốt ra được câu này.

Great Blue Hole (tạm dịch là Hố Xanh lớn) nằm ngoài khơi bờ biển Belize – Nam Mỹ, là hồ chìm màu xanh mực có đảo san hô và nước trong vắt bao quanh. Đường kính hồ 318m và sâu 124m.

"Được, em đưa chị đi." Lạc Kiều không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trông thấy nét mặt nghiêm trọng của cô thì cũng không hỏi nữa, mà toàn tâm toàn ý giúp đỡ cô.

Ôn Đồng gọi cho anh hết lần này đến lần khác, nhưng đều bị khóa máy, gọi cho Lâm Tu Trúc, anh nói tối qua Cận Tây Trầm lên máy bay rồi thành phố Thanh Giang, lúc đi không nói lời nào.

Cô sợ hãi, đó chính là nắm mồ mà cô đã chọn cho mình đấy!

Bên dưới hạng mục thách thức này cô còn đặc biệt ghi không trang bị bất cứ gì, đây chính là thách thức mất mạng, nếu như Cận Tây Trầm cũng hoàn toàn dựa theo yêu cầu này, đồng nghĩa với việc anh chắc chắn sẽ chết, không chút nghi ngờ!

Anh như vậy chính là quyết tâm muốn chết để hoàn thành di nguyện của cô mà! Ôn Đồng cắn môi, trong lòng không ngừng mắng anh là tên khốn, sao anh có thể có lỗi với tất cả những việc cô đã làm như vậy chứ, cô muốn anh sống thật tốt, nhưng anh lại vứt bỏ tất cả muốn chết cùng cô! Sao có thể như vậy chứ!

Thời khắc này Ôn Đồng hối hận vô cùng, nếu có thể, bất luận thế nào cô cũng sẽ không rời đi, chỉ hi vọng vẫn còn kịp ngăn anh lại.

Lúc Ôn Đồng tới Great Blue Hole ở bờ biển Grand Bahamas thì đã là rạng sáng ngày hôm sau theo giờ địa phương, di động Cận Tây Trầm vẫn ở trạng thái khóa như cũ, cô khẩn trương siết chặt tay Lạc Kiều: "Kiều Kiều còn bao lâu mới tới nơi?"

Lạc Kiều kiên nhẫn đáp: "Nhanh thôi, chị an tâm, Cận Tây Trầm nhất định sẽ không sao."

Ôn Đồng tắc đầu, những năm qua ngoại trừ bị ung thư, còn lại gần như đều may mắn, có thể gặp Cận Tây Trầm, được anh thương, ở bên cạnh anh, so với các bạn cùng trang lứa còn phải bươn chải mưu sinh thì mọi việc với cô luôn trôi chảy suôn sẻ, may mắn vô cùng.

Mãi tới sau này cô mới biết ông trời rất công bằng, để cô luôn thuận lợi những việc kia là vì cuối cùng sẽ lấy lại của cô một vài thứ, nhưng cô đã mất nhiều như vậy rồi, vì sao không thể thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của cô.

Tài xế cất tiếng: "Tới rồi."

Ôn Đồng sực tỉnh, lập tức nhảy xuống xe, hướng phía Great Blue Hole mà chạy. Lạc Kiều theo sát phía sau, nhưng ở bên mép hồ trông thấy một ít đồ trang bị lặng lẽ nằm đó, mặt nước lăn tăn gợn sóng.

Miệng hô tới om, đen kịt kịt, tựa con quái vật với cái miệng rộng sâu hun hút, đang ngửa đầu chờ nuốt chửng tất cả mọi thứ, Lạc Kiều chỉ đứng ở đó nhìn thôi mà đã sợ tới hai chân mềm nhũn, run rẩy nói: "Đồng Đồng, chị nói sẽ không phải là cái này chứ..."

"Lạc Kiều, chị không thể đi hết con đường tơ lụa với em, xin lỗi em." Ôn Đồng quay đầu lại, nói.

Lạc Kiều sững sốt, căng thẳng níu cánh tay cô: "Không được, Ôn Đồng chị bình tĩnh chút, có thể đây là người khác, cũng có thể Cận Tây Trầm còn chưa tới mà! Anh ấy bị vài việc gì đó trì hoãn! Chị nghe em có được không, chúng ta đợi một chút!"

Cô bé quỳnh quáng đến suýt khóc, nhưng Ôn Đồng vẫn giữ dáng vẻ thản nhiên bình tĩnh ấy, khiến cô bé càng hoảng: "Chị nghe lời em đi, chị xem chị hiện giờ có thể sống được như vậy đã không dễ dàng gì, có đúng không, Cận Tây Trầm cũng không mong chị coi nệ mạng sống của mình, chị đừng kích động."

"Chị đi tìm anh ấy, anh ấy đang đợi chị." Ôn Đồng nói.

"Nói bậy gì vậy!" Lạc Kiều lớn tiếng quát.

"Chị không nói bậy, chị vốn cũng không còn sống được mấy ngày, chết sớm hay muộn thì đều sẽ tới ngày đó, nhưng Cận Tây Trầm không như vậy, anh ấy khác chị." Ôn Đồng dứt lời thì vùng khỏi tay Lạc Kiều, quay đầu nhảy vào Great Blue Hole.

Thời khắc nhảy xuống cô đã ý thức được mình đánh giá thấp Great Blue Hole, áp lực nước bốn phía khiến tai cô nhảy mất hoàn toàn không nghe được, con đầu tư trong xương cũng bắt đầu bộc phát, rất nhanh liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa dần dần mất đi ý thức, lưng lay sắp đổ.

Lạc Kiều quỳnh quáng giậm chân, cũng không kịp lau nước mắt, tay run rẩy: "Gọi điện gọi điện gọi điện, nhưng gọi cũng không kịp, làm sao đây làm sao đây làm sao đây!" Đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông từ xa đi tới, dáng người cao ráo, đầu hơi cúi, bước chân trầm ổn chậm rãi.

"Cứu mạng, Ôn Đồng nhảy xuống rồi! Tiền sinh, xin anh cướp giùm bạn tôi!" Lạc Kiều nói năng không đầu không đuôi, nhưng thấy người đàn ông ngăn ra, sau đó chạy về phía này với tốc độ nhanh nhất rồi cũng nhảy xuống dưới.

Lạc Kiều không kịp ngạc nhiên, trong lòng lo lắng cho Ôn Đồng, hai tay chắp thành hình chữ thập hướng phía nam bắt đầu khấn liên tục: "Phật tổ phù hộ Bồ tát phù hộ thần tiên tây thiên phật tổ trên trời đều phù hộ Ôn Đồng đừng gặp chuyện gì, phù hộ phù hộ phù hộ...."

Trong đầu Ôn Đồng cuối cùng vẫn còn sót lại chút ý thức, nhưng trước mắt đã không còn tia sáng nào. Trước đây chọn nơi này làm mộ phần, cô nghĩ dùng phương thức này chấm dứt sinh mạng của mình cũng hay, chết cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, nhưng không ngờ tất cả mọi việc cô trăm cay nghìn đắng thực hiện, Cận Tây Trầm vẫn không làm theo như dự đoán của cô, tới giờ phút này, trái lại, cô trở nên bình tĩnh.

Trong lúc mê man, cảm nhận được có người giữ cổ tay cô, sau đó môi lưỡi ấm nóng dán lên, cấp không khí cho cô, cô gần như cố gắng hết sức để hấp thu làn hơi ít ỏi đó.

Kể đến, cánh tay cô bị siết chặt, sức lực như thể muốn khám cô vào xương cốt người đó, cô vẫn hồ hạp khó khăn, ý thức mất dần. Không biết qua bao lâu, mơ hồ cảm nhận được trên trên trán có người đặt xuống một nụ hôn.

Sau đó, cô nghe thấy anh gọi một tiếng Đồng Đồng.

Cô muốn đáp lại, nhưng xung quanh tối đen, toàn thân trên dưới không cách nào cử động, ngay cả mở miệng phát ra âm thanh cũng không được, lồng ngực bị một sức ép cực lớn, khoang miệng cũng không ngừng được bổ sung luồng hơi, cùng với từng chút từng chút hồ hạp có hơi hỗn loạn ấy là giọng nói run rẩy, từng tiếng từng tiếng gọi không ngừng: "Đồng Đồng....Đồng Đồng, tỉnh lại đi, được không em"

Ôn Đồng cảm nhận được giọng nói này là Cận Tây Trầm, chắc chắn không chút nghi ngờ là Cận Tây Trầm, nhất định sẽ không có ai khác dùng thanh âm ấy gọi cô, ý thức cuối cùng rơi vào bóng tối thăm thẳm, mà giờ khắc ấy, cô chột cảm thấy một sự nhẹ nhõm và an tâm trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Muốn hôn

Chuyển ngữ: Mic

Ôn Đồng nằm mơ, một giấc mơ rất dài.

Giấc mơ đan xen chồng chất nhiều thứ, trong mơ có bóng người vội vội vàng vàng, có bóng đêm thăm thẳm cũng như ánh sáng rực rỡ, còn có tiếng bước chân người, thậm chí cô còn mơ thấy ba và mẹ đã lâu không gặp của mình, họ sống vai nhau đứng xa xa, khẽ mỉm cười vẫy tay với cô.

Cô có rất rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc này lại cảm thấy không biết bắt đầu từ đâu, chỉ có thể khẽ thì thầm: "Con rất nhớ hai người, ba, mẹ."

Sau đó, cô từ trong mơ tỉnh lại.

Đập vào mắt là một màu trắng, rèm cửa sổ mở hé một khoảng hẹp để chút ánh sáng lọt vào. Trên sofa phủ một chiếc áo khoác ngoài của nam, màu xám đậm, là vật duy nhất có màu khác với toàn bộ căn phòng, rất chói mắt.

Ôn Đồng thoáng cự đầu, cảm thấy vẫn hơi choáng váng, khoang mũi thông thoáng, không hề có chút cảm giác nghẹt thở nào như trước khi hôn mê, mũi nước khử trùng thoáng thoáng trong phòng sao lại dễ chịu đến thế, gần như ngay lập tức, cô biết mình đang ở bệnh viện.

Bên ngoài phòng có người đang nói chuyện, thanh âm rất thấp, không rõ được toàn bộ, chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy một vài thuật ngữ, hình như đang nói đến phương pháp gì đó, mấy kiến thức không thể hiểu được.

Ôn Đồng không dám mở mắt, cô trăm phương nghìn kế chạy trốn, nhưng cuối cùng lại là kết cục như thế này, cô vừa vui mừng vừa khổ sở, kết quả là lại dần dần hôn mê ngủ mất.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, vẫn là ở trong bệnh viện, nhưng cơ thể lại bị siết chặt trong vòng ôm của một người, ngay trước mắt là vài chiếc áo cò bằng gỗ và lớp vải sơ mi sậm màu, hơi thở hết sức quen thuộc lượn quanh chớp mũi, sự quen thuộc ấy khiến mũi cô nháy mắt trở nên xanh xốt, ngón tay nâu áo sơ mi anh không dám cử động.

Hồ hạp Cận Tây Trầm bình ổn, bên dưới hốc mắt là một quầng thâm đen mờ mờ, giờ phút này một tay anh đặt lên eo cô, tay kia đặt trên gối cô nằm, luôn bên dưới cổ cô, tư thế tự nhiên dịu dàng.

Ôn Đồng ngẩng đầu, gần như tham lam nhìn chăm chăm mặt anh, thậm chí Người đàn ông ưu tú xuất sắc, có sự quyết đoán mạnh mẽ nhưng lại ôn tồn này, ấy vậy mà lại thuộc về cô, từ đầu đến chân đều thuộc về cô. Tay cô bắt giắc chạm vào hàng mày anh, đôi mắt, từng sợi mi, rồi lại từ từ trượt xuống cánh mũi, mỗi một nơi cô đều cẩn thận lướt qua như đang tỉ mỉ miêu tả chúng.

Cô cứ thế tựa vào ngực anh, cùng thân thể anh dán sát vào nhau, cô thậm chí còn nghe được nhịp tim đập của Cận Tây Trầm qua làn da truyền vào lồng ngực, thậm chí còn thúc giục trái tim của cô. Ngón tay dần dần lướt xuống, dừng lại ở môi anh.

"Anh biết không? Lúc em được anh kéo lên, trong ý thức mơ hồ luôn nghĩ, người cứu mình tốt nhất hẳn là một bác sĩ, hoặc là giáo sư bệnh lý học về ung thư, tốt hơn nữa là họ Cận, là chủ của mình. Vậy thì quá tuyệt." Ôn Đồng cười.

Đầu ngón tay chạm môi anh, vừa định rời đi thì anh đột nhiên há miệng ngậm lấy. Ôn Đồng giật thót, ngờ ngác để mặc anh cắn ngón tay mình, cảm nhận được hàm răng anh khẽ dùng lực, nhưng không hề đau chút nào, mà nhiều hơn là loại xúc cảm *.

"Vừa hay, những gì em nói anh đều phù hợp." Cận Tây Trầm hé mắt nhìn cô, ánh đèn âm áp trong phòng bệnh phủ trên bờ vai anh, có chút chói mắt, càng tôn thêm vẻ tuấn tú nhả nhận toát lên từ anh.

Giây phút này anh siết ngón tay cô, hôn từng ngón từng ngón, tựa như đối với báo bối trần phũ. Đến hiện tại, Ôn Đồng cũng không bao giờ nghĩ ngờ, trong lòng anh, cô chính là báo bối duy nhất.

Tim Ôn Đồng đập càng lúc càng nhanh, có chút không kịp phản ứng: "Ày, em không đánh thức anh đấy chứ."

"Còn muốn ngủ thêm chút không?" Cận Tây Trầm thả ngón tay cô, không đáp mà hỏi lại.

Ôn Đồng ngờ ngác lắc đầu: "Cận Tây Trầm em hỏi....." Còn chưa nói hết thì anh đã cười ngắt lời: "Muốn uống chút nước không?"

"Không cần, em....." Lời Ôn Đồng lần nữa lại bị cắt đứt, Cận Tây Trầm nói: "Vậy có đói bụng không?"

Lần này còn không đợi cô nói lời từ chối, vừa mới lắc đầu thì đã bị Cận Tây Trầm nghiêng người bắt lấy hai cánh tay cô nâng lên cao, chớp mũi từ trên trán trượt xuống, lướt qua cánh mũi trực tiếp vòng ra sau tai, tìm được vị trí nào đó, hé răng khẽ cắn, Ôn Đồng nhẹn không được run lên..

"Thế..." Thanh âm Cận Tây Trầm có chút khàn khàn, mang theo một loại cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ.

Cô ồm một tiếng, kể đó nghe thấy anh nói: "Đồng Đồng có muốn hôn không?"

Nhẹn xuống con run khi vành tai bị người ta ngậm lấy, Ôn Đồng cắn môi không phát ra âm thanh, cũng không trả lời. Nhưng trong lòng thì bắt đầu loạn cào cào, ai từng đứng ở cánh cửa sinh tử mới phát hiện lúc bản thân chưa chết muốn hôn lắm chứ!!!

Người bình thường ai cũng không có suy nghĩ đó, được chưa!

"Không muốn sao?" Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng siết chặt nắm đấm, toàn thân có hơi run rẩy: "Cận Tây Trầm, em cảm thấy hiện giờ trước tiên nói chuyện quan trọng trước, chính sự."

"Đây là chính sự quan trọng nhất, em không cảm thấy quan trọng ư?" Mối anh bắt đầu liếm từ vị trí nấn cảm ở sau tai, Ôn Đồng được nếu còn tiếp tục như vậy, cô tuyệt đối sẽ không nói vào việc chính được, hơn nữa bây giờ đang ở bệnh viện, có ai dỗi ở trên giường bệnh làm mấy chuyện như thế này, hơi bị... thô tục!

"Quan trọng thì quan trọng, nhưng...." Ôn Đồng nói, tay liên tục kéo cánh tay anh, ngăn cản thế tiến công đi xuống, nhưng thế nào thì chân cô vẫn bị cố định giữa hai chân anh, hoàn toàn không nhúc nhích được.

Cận Tây Trầm cười buông cô ra: "Giận rồi ư? Em ngốc như vậy, thật không biết nửa năm qua rồi khỏi anh em sống như thế nào." Có bỗng nhẹ đi, môi lưỡi Cận Tây Trầm rời khỏi vành tai cô, chống cánh tay lùi người về sau một chút. Ngón tay vịn vào vành tai đã bị hôn đến hơi đỏ của cô, cười cười.

Động tác bất ngờ dừng lại, Ôn Đồng cũng hơi sững sờ, hửm?

"Chúng ta ở cạnh nhau đến bây giờ, rồi lại tách ra, mỗi một khoảng thời gian đều dài đằng đẵng, nhưng chỉ cần nghĩ tới em, anh đều cảm thấy mỗi một giây đều vô cùng hạnh phúc." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng kinh ngạc nhìn anh, hoàn toàn không biết trả lời thế nào, lại nghe thấy anh tiếp tục: "Việc em rời đi đã làm hỗn loạn hoàn toàn cuộc sống của anh, ai nấy đều cảm thấy việc giảng dạy này của anh hoàn toàn không có tác dụng, cho nên vì sự phát triển của y học cũng như sự nghiệp trồng người, sau này ngàn vạn lần đừng có suy nghĩ rời xa anh nữa, được không?"

"Khụ khụ." Tiếng ho khan của Lâm Tu Trúc truyền tới.

Anh ta đứng đó nhìn thẳng với vẻ mặt buồn nôn, dựa theo sắc mặt thì.....có lẽ nhìn cũng hết nửa ngày rồi.

Ôn Đồng cảm thấy hai mắt với nỗi tai chột nóng bừng, cổ cứng rặng muốn kiềm chế cảm giác này, nhưng lời kể tiếp của Lâm Tu Trúc trực tiếp khiến cô tự thiêu.

"Huỷ, chia sẻ nỗi lòng với nhau hử? Tôi đứng đằng sau lâu như vậy cũng chả ai biết, ở bệnh viện mà thân mật vuốt ve như chốn không người như vậy là không được đâu nhé, coi phòng bệnh nhà người ta là khách sạn à, có cần yêu cầu chuẩn bị thêm áo mưa phòng tránh không đấy. Mà anh nói này, chủ mày cũng quá ư là mắt mặt đi Cận Tây Trầm, Ôn Đồng người ta vừa mới tỉnh lại đấy, chủ mày đã như vậy, chủ mày liệu có còn biết xấu hổ không hở, đừng nói con bé còn đang bị bệnh đấy, chủ mày đồ cảm thù." Lâm Tu Trúc chầm chọc.

"Thế còn vào đây chương mất làm gì?" Cận Tây Trầm cũng cười.

Thế nào gọi là một giây tất sát, Lâm Tu Trúc đoán chừng cũng không nghĩ ra được từ nào dễ miêu tả tốt hơn. Rõ ràng anh ta lẫn lộn trong giới giải trí cũng được coi là nhân vật IQ tài trí hơn người, vì sao vừa tới trước mặt Cận Tây Trầm thì lại nào cũng bị một giây chết ngắt thế này! Anh ta phản nộ, thế rằng nhất định phải hòa một lần!

"Được lắm Cận Tây Trầm, tốt xấu gì cũng là anh đây mượn phí cơ riêng của Nhiếp Hân Giang đi cứu hai người, chủ mày không thể đối xử dẫu dàng với anh một chút được à? Anh cũng không bắt chủ mày phải ba quỵ chín lạy tạ ả ân công này, lương tâm chủ mày để chó ăn đi để chó ăn đi để chó ăn đi!" Lâm Tu Trúc nói nóng.

"Anh không bắt tôi ba quỵ chín lạy tạ ân công, nhưng có điều kiện, chuyển lấy viên đá quý của tôi đi tặng nữ mình, anh quên rồi à. Ngoài ra, ra của quẹo trái đi thang máy xuống lầu ba khoa thần kinh, tìm Trần giáo sư, anh ta dẫu dằng, nhưng sẽ không cho anh đá quý để tặng nữ mình tình, anh chọn một người đi." Cận Tây Trầm nói.

"....." Lâm Tu Trúc triệt để từ phần nộ chuyển thành đau thương, ánh mắt vừa chuyển đột nhiên nhìn thấy Ôn Đồng được Cận Tây Trầm ôm trong ngực, lúc này mặt mày đang đỏ như thiêu.

Vì thế lại xấu xa hướng về phía cô hỏi: "Nhị Đồng à, anh trai hồi nê, lúc đó khi mà nhảy xuống Great Blue Hole, cháu nghĩ gì vậy hả? Liệu có phải cho rằng chú Cận của cháu, cái đồ bỏ đi này đến bây giờ cũng không cứu được cháu, chỉ bằng chết cho rồi, có phải vậy không có phải vậy không có phải vậy không?"

Lâm Tu Trúc cười dẫu dằng, giọng nói ôn hòa ngọt ngào đến độ đủ khiến người ta nôn hết cơm đồ qua đêm của năm ngoái. Nhưng anh ta mặc kệ, trái lại rất hào hứng, bởi vì lúc anh ta hỏi câu này thì ánh mắt lại dừng trên gương mặt Cận Tây Trầm, cũng rất thỏa mãn khi trông thấy sắc mặt chột biến đổi của Cận Tây Trầm.

Không chỉ Lâm Tu Trúc, Ôn Đồng cũng cảm nhận được phản ứng của anh, bởi vì ngón tay vốn đang thả lỏng trên eo cô thoáng chốc siết chặt, bóp eo cô khiến cô hơi đau. Hồ hấp từ bình ổn nhịp nhàng cũng trở nên có chút kiềm nén chậm chạp.

Ôn Đồng từ trong ngực Cận Tây Trầm lộ đầu ra, cười: "Lúc đó cháu nghĩ, Cận Tây Trầm đang ở bên dưới chờ cháu, cháu đi tìm anh ấy. Đương nhiên cầu đảo thần cứ phải ăn cầu lương như chú sẽ hoàn toàn không cách nào hiểu được loại cảm giác người mình thích có thể không còn, cháu hiểu mà chú."

Lâm Tu Trúc sững người, không ngờ Ôn Đồng vậy mà lại trả lời như thế, trong lòng cảm động vô cùng nhưng bị vẻ sau đóp một cái, chớp mắt cảm thấy như có vật gì đó nghẹn trong họng, lên không được xuống cũng không xong.

Vì thế cười khan hỏi tiếp: "Thế lúc được người ta cứu cháu nghĩ thế nào? Liệu có phải nghĩ người này thật đáng ghét, tự nhiên đi ngăn cản bước chân tự từ vì tình của người ta."

"Đương nhiên là không, cháu biết đó là Cận Tây Trầm. Mặc dù cháu không mở mắt ra được, ý thức cũng mơ hồ, nhưng chỉ cần anh ấy xuất hiện trước mặt cháu, cho dù chỉ là chút ít hơi thở, hay một động tác thôi cháu cũng biết được, đó chính là anh ấy." Ôn Đồng chầm chú nhàn vào ánh mắt Cận Tây Trầm, một tay vòng qua cổ anh kéo xuống, hôn lên mắt anh.

Chà trách sao anh thường xuyên đụng chạm, hôn lên mắt cô, thì ra nhìn người mình thích nhắm mắt lại dưới nụ hôn của mình, chính là loại cảm giác này. Cảm giác hàng mi khẽ rung rung trên môi, như thể lay động đến tận tâm can, len lỏi làm tỏ ở nơi mềm mại nhất.

"Chết tiệt chết tiệt chết tiệt! Nhị Đồng nê, sao cháu cũng học hỏi thành dạng này rồi, cháu không thể đầu, cháu mới mười chín tuổi, sao có thể bắt chước chú Cận cháu không biết xấu hổ, không có giới hạn, bụng dạ xấu xa, không có nhân tính chứ!" Lâm Tu Trúc trực tiếp bị ngược đến xù lông: "Còn nữa, nói cho hai người biết, phương pháp rắc cầu lương như vậy là sai, phát như vậy chỉ bằng để anh đây nói cho biết, có cần anh đây dạy cho không, anh đây rất có kinh nghiệm đấy nhé. Còn nữa, hai người, tốt nhất là bây giờ nói xin lỗi với anh đây, sau đó thế sẽ không ngược anh nữa, như vậy anh đây sẽ đại nhân đại lượng tha lỗi cho hai người."

"Anh có từng nghe lấy độc trị độc chưa?" Cận Tây Trầm nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

"Ý là sao?" Lâm Tu Trúc hỏi

"Lúc ra ngoài, phiên đóng cửa giùm, cảm ơn." Cận Tây Trầm cười, sau đó dùng hai ngón tay nâng cằm Ôn Đồng, cúi đầu xuống trao cô một nụ hôn sâu.

"Có biết xấu hổ không hả có biết xấu hổ không hả có biết xấu hổ không hả, tôi còn chưa đi đâu, tôi còn chưa đi đó, còn ở đây đó, nè, chủ mày chú ý chút coil!" Lâm Tu Trúc kêu gào.

Cận Tây Trầm rất nhanh đã kết thúc nụ hôn, xoay người xuống giường, kê thêm gối đầu ở phía sau cô, sau đó bước tới bên bàn rót nước đặt vào tay cô.

Ôn Đồng nhận lấy chậm rãi uống, không biết Cận Tây Trầm lấy từ đâu ra một chiếc lược gỗ, tỉ mỉ chải tóc cho cô. Lâm Tu Trúc lập tức chế nhạo: "Ày da, người ta yêu đương là kẻ mày, hai người nói chuyện tình yêu là chải tóc, rất chi khác biệt ày hahahaha."

Cận Tây Trầm dừng tay: "Đạo diễn Lâm, phim các anh quay đấy, phân đoạn chải tóc nói gì?"

Lâm Tu Trúc lập tức hứng háng giọng: "Hahaha, cuối cùng có cái anh đây biết chủ mày không biết rồi, nghe kỹ nê! Một chải chải tới ngon, phủ quý không sâu lo; hai chải chải tới ngon, không bệnh lo; ba chải chải tới ngon, đồng con lại sống thọ; lại chải chải tới đuôi, cứ ăn cùng tề mỹ; hai chải chải tới đuôi, bị dục cùng **; ba chải chải tới đuôi, vĩnh kết đồng tâm, có đầu (ngon) lại có đuôi, đời này được phủ quý. Sao nào, phục hay không phục, nói cho chủ mày biết, trí nhớ anh đây trong giới giải trí nổi thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất, đương nhiên trong giới y học của chủ mày anh đây cảm thấy anh cũng có thể xếp thứ hai đấy."

Cận Tây Trầm lắng lặng nhẹ nhàng chải tóc cho cô theo ca từ Lâm Tu Trúc nói, lực tay điều chỉnh rất ổn, không hề khiến cô bị đau chút nào, trái lại rất thoải mái. Tiết tấu cũng nắm rất tốt, không nhanh cũng không chậm, đến khi Lâm Tu Trúc nói xong.

Cận Tây Trầm còn tết cho Ôn Đồng một bím tóc rất tinh xảo đẹp đẽ, cuối cùng mới ngẩng lên, nói với Lâm Tu Trúc: "Cảm ơn."

"....." Lâm Tu Trúc hậu tri hậu giác ngớ ra mới hiểu, mình vậy mà lại bị hổ nữa rồi!

"Em gái mày em gái mày em gái máy! Ông đây không nói với chủ mày, toàn là bẫy rập! Ông đây đi chỗ khác!" Lâm Tu Trúc nghiêng răng nghiêng lợi lên án.

"Lúc ra cửa tiện tay đem đồ thừa mang đi, cảm ơn." Cận Tây Trầm nói, dừng lại rồi chém thêm một dao: "Lâm Đại Nhị."

.....Lâm Tu Trúc cảm túi rác đi trong hành lang bệnh viện, hung hăng áp chế lừa gần trong lòng, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh! Bởi vì, cho dù không bình tĩnh, so về không biết xấu hổ anh ta cũng sẽ không bằng Cận Tây Trầm!

Thật ra đứng từ góc độ bạn bè suy nghĩ, anh ta cũng rất hi vọng Ôn Đồng có thể không bệnh không lo, hi vọng cô và Cận Tây Trầm đồng con sống thọ, hi vọng họ cứ ăn ẻ mì, giống như lời ca vậy. Nhưng mà, thật sự có thể không? Anh ta cũng không biết, ai có thể biết chứ.

Lâm Tu Trúc chán nản thờ dờ, đem túi rác ném vào thùng rác, thương cảm nghĩ: giá mà bệnh tật cũng có thể giống như rác, vứt vào thùng rác thì đỡ quá, nhưng thực tế thì làm gì đơn giản như vậy

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thẳng thẳng đối mặt

Chuyển ngữ: Mic

Lâm Tu Trúc đi rồi, phòng bệnh nháy mắt trở nên yên tĩnh, thiếu đi cái người nhồn nháo ấy thì nghĩ có muốn không yên ắng cũng không được. Ôn Đồng cười nhìn về phía cánh cửa đã được khép lại, kết quả vừa quay đầu thì đã bị siết chặt vào vòng ôm của anh, có thể đoán, Cận Tây Trầm sao mà càng ngày càng.... Cái kia ấy, ngoại trừ ôm ra thì chính là hôn, kể đó chính là muốn...

Bên dưới vẻ ngoài cảm dục của ai kia thật ra chính là trái tim một chút cũng không dính dáng gì đến chữ cảm dục, thời thời khắc khắc đều nghĩ tới mấy chuyện đó. Trước đây lúc chưa xa nhau, sẽ bị ăn lân qua lân lại các kiểu, đến ngày hôm sau lên lớp quả thực không chút tình thần nào. Chỉ là nghĩ tới đây, Ôn Đồng cảm giác được mặt mình lại nóng rực lên, vì thế đưa tay đẩy anh một cái, không nhúc nhích.

"Đồng Đồng," Cận Tây Trầm khẽ nói.

".....Em ở đây." Cô thoáng sững sốt, đáp lại.

"Đồng Đồng," Hím?

"Em đây."

"Đồng Đồng."

"Em đây."

Lần này Ôn Đồng cuối cùng phát hiện điểm bất thường. Cận Tây Trầm tuyệt đối trong não không phải chỉ nghĩ đến mấy chuyện kia, cánh tay anh ôm siết cô rất chặt, sức lớn tới mức gần như muốn đem cô bóp vụn, hòa nhập vào xương cốt của mình, hai tay ghi chặt lưng khiến toàn thân cô có chút thờ không nổi.

Anh đang sợ hãi! Trong khoảnh khắc dường như Ôn Đồng đã cảm giác được điều đó, với mức độ thân thuộc của anh với cô, không có khả năng ngay cả điểm này cũng không cảm nhận được.

"Anh đang sợ điều gì, em cảm giác được anh đang run rẩy, sợ em lần nữa rời xa anh ư? Không có đâu, anh đã tìm được em rồi, vậy em sẽ không thể nào lại rời xa anh lần nữa, huống chi anh cũng đã biết bệnh tình của em, em có rời đi cũng không có ý nghĩa gì, có phải không?" Ôn Đồng nhắm mắt rồi nói.

"Ừm," Cận Tây Trầm đáp.

"Thực ra hiện giờ em cũng không phải ở vào thời điểm cần cần đến tất, nếu em phối hợp tốt với phương pháp trị liệu của anh rồi thì có thể sống thêm mấy năm nữa không chừng. Anh là chuyên gia đầu ngành trong giới y học, phải tin tưởng ở bản thân mình chứ, em tin anh."

"Ừm."

"Vậy mà anh vẫn còn sợ hãi gì chứ? Anh có chuyện gì lại không thể nói với em được ư, hay là bệnh của em có phải đã nghiêm trọng hơn rồi? Sống....không tới một năm?" Ôn Đồng cảm giác được cơ thể anh cứng lại, giọng nói cũng có chút thay đổi, vì vậy càng trở nên căng thẳng hơn. Cần thận đề dặt thôi.

"Thật ra.....tôi hôm trước cho đến bây giờ, anh vẫn luôn nằm mơ, cho tới bây giờ anh cũng không biết bản thân đã tỉnh mộng hay chưa. Tóm lại, anh cho rằng tất cả mọi chuyện đều như một giấc mơ, rất có thể giây tiếp theo sẽ có ai đó đánh thức anh đây." Cuối cùng, Cận Tây Trầm chậm rãi mở miệng, lời nói có chút chần chờ.

"Anh cho rằng anh đã mang em về, cướp em từ tay của từ thần, nhưng có thể sự thật không phải như vậy. Thật ra anh đã mất em trong Deep Blue Hole, nhưng trong tiềm thức của anh có thể vẫn không chấp nhận được kết cục này, vì vậy anh sợ em lên tiếng, luôn ngắt lời em, đuổi Lâm Tu Trúc đi, không muốn gặp bất cứ ai, chính là sợ....sợ họ nói với anh rằng, đây chỉ là anh đang nằm mơ mà thôi, em ở trước mắt anh chính là ảo giác của anh." Không đợi Ôn Đồng trả lời, Cận Tây Trầm lại lên tiếng, lời này khiến cô sững sờ.

Từ lúc cô tỉnh lại anh vẫn luôn ôm cô, khiến cô hiểu lầm là Cận Tây Trầm muốn...làm chuyện đó với cô. Nhưng bất luận thế nào cô cũng không ngờ được rằng, một Cận Tây Trầm bá đạo ung dung vậy mà lại sợ hãi! Sợ đến mức không dám gặp bất cứ ai, chỉ để trốn tránh. Chớp mắt cô chợt chua xót, cô nhìn để nước mắt dừng rơi, dùng hết sức mình ôm lấy vai anh.

"Nếu như em là giả thì cũng đừng đánh thức anh. Em đừng làm gì hết, đừng kinh động giấc mộng đẹp của anh, đừng tỉnh lại, không cần tỉnh lại." Giọng Cận Tây Trầm rất trầm, nếu không phải tựa sát vào bên tai anh thì cô cũng không nghe rõ.

Ngực khí mang theo chua xót cầu khẩn, lập tức đánh động trái tim Ôn Đồng, cô vỗ vỗ lưng anh: "Cận Tây Trầm, không phải mộng."

Cứ thế ôm nhau hồi lâu, không ai nói lời nào, Ôn Đồng cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể mặc anh ôm, đồng thời cũng ôm chặt lấy anh.

Rất lâu sau, cô cuối cùng vẫn nịn không được lên tiếng, những câu hỏi này thật ra đã lún quon trong cô rất lâu rồi, từ lúc biết được tin tức gia thi cô vẫn luôn đứng ngồi không yên muốn hỏi anh, nhưng mấy lần đều bị anh ngắt lời.

"Chúng ta đã chia tay rồi, vì sao anh còn muốn tìm em cơ chứ." Ôn Đồng đẩy anh ra một chút, Cận Tây Trầm thuận thế cũng thoáng buông cô ra.

Nửa năm trôi qua tựa như chớp mắt, thậm chí so với trước khi cô rời đi, ngoại trừ việc anh gây hơn một chút thì hết thấy đều không có gì thay đổi. Ôn Đồng nhắm mắt, bản thân mình sau này nói không chừng còn bị rụng tóc, da bọc lấy xương, nếu như anh cứ đẹp trai mãi như vậy, liệu cô phải sẽ ghét bỏ cô không đây.

"Thế thì sao?" Cận Tây Trầm nói, một tay vẫn ôm vai cô, chậm rãi thong dong hôn lên đỉnh đầu cô.

"Giả mà thế thì sao, anh biết hết không phải ư? Nếu không anh sẽ không thay em thực hiện mười một hạng mục thử thách kia, anh làm vậy làm gì cơ chứ, đó là những việc em thích chứ không phải anh thích, anh cần gì liều mạng như vậy." Ôn Đồng có hơi bực mình, thể thao mạo hiểm nguy hiểm như thế, mà anh lại chỉ có lấy một chút kinh nghiệm gì, nếu có sai sót gì...Cô không dám nghĩ.

"Anh biết gì chứ?" Cận Tây Trầm hỏi ngược lại.

Ôn Đồng lập tức có muốn gần cũng không được, đau lòng cũng không xong. Cái người này cứ như thế, bất luận là chuyện gì, cho dù anh đã biết rõ cũng không bao giờ chủ động vạch trần, nhất định phải để người khác ngứa ngáy khó chịu tự mình thú nhận mới được. Lấy ngón tay quyết quyết mũi, cô cúi đầu nói: "Bệnh của em á, anh lại hỏi như vậy chắc chắn biết em bị bệnh gì rồi đúng không? Sao anh lại không hiểu nỗi khổ tâm của em chứ?"

"Em muốn anh cảm ơn em sao?" Cận Tây Trầm tiếp tục hỏi.

"Vì sao anh vẫn muốn tìm em chứ? Rõ ràng e đã ở cạnh người khác rồi, còn không chút lưu tình tôn trọng anh như vậy, anh vì sao còn muốn tìm em làm chi?" Ôn Đồng hỏi.

Cận Tây Trầm hơi sững người, nói: "Anh không tìm em, anh chỉ hoàn thành nguyện vọng của em mà thôi. Lúc ở Deep Blue Hole gặp em là việc ngoài ý muốn, nhưng cũng không phải ngoài dự định, anh cho rằng sẽ có thể gặp em ở một thế giới khác. Kết quả....ông trời đối với anh không tệ, tự tay cứu được em. Còn lý do vì sao, anh nghĩ em sẽ rất vui, đây cũng là cách duy nhất anh có thể cảm nhận được em, làm những việc em muốn thực hiện, bước trên con đường em từng đi, nhưng người mà em từng yêu, anh thật sự không làm được. Chu Ngón Thành cướp em từ tay anh, anh ghen đến muốn giết người, sau đó mới biết hết thấy đều là kế hoạch của em, mà cậu ta thì chỉ phối hợp với em mà thôi."

".....Vậy anh không cảm thấy em rất ích kỷ sao, em biết anh nhất định sẽ rất hận em thao túng cuộc đời của anh, anh kiểu ngao như vậy nên em cũng biết anh chắc chắn rất giận em, nhưng em cũng không còn cách nào, dù thế nào thì em cũng sẽ chết, em không muốn chết trước mặt anh, sau đó khiến anh khổ sở trong những tháng năm còn lại, đây đã là cách tốt nhất mà em có thể nghĩ ra rồi." Ôn Đồng cúi đầu, chuyện đến nước này, cô cũng không mong trong lòng Cận Tây Trầm còn vương mắc gì, chuyện Chu Ngón Thành cũng nhất định phải giải thích rõ ràng.

Cô vẫn luôn như vậy, làm chuyện gì cũng sẽ đồng nhất một lòng, nếu đã không chia cách nữa, vậy thì phải loại trừ tất cả những khả năng có thể tạo thành hiểu lầm. Cô trước nay không bao giờ mong muốn vì hiểu lầm mà ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người, còn chuyện trước đây, vì để rồi đi mà dùng phương pháp không bình thường, cô cũng chỉ là hết cách mà thôi.

"Cho nên em nói tặng cho anh món quà cuối cùng, chính là chuyện này? Bảo Chu Ngón Thành đóng kịch với em, giả vờ em đã thay lòng đổi dạ ư?" Cận Tây Trầm vẫn như cũ lạnh lùng từng câu từng chữ truy vấn.

"Chuyện đó....chuyện đó, cho dù em có cùng với Chu Ngón Thành đóng kịch lừa anh, không phải anh cũng bảo Khương Lệ đến phỏng thí nghiệm của anh đó sao? Chúng ta huề nhau." Ôn Đồng cãi bướng.

"Cho nên lúc bắt gặp Khương Lệ đi tới phòng thí nghiệm của anh em mới không có chút phản ứng nào?" Anh cười khò.

Cô có hơi bối rối, trước đây trăm phương nghìn kế muốn anh ghét mình, kết quả tới bây giờ, điều cô sợ nhất chính là bị anh chán ghét, vì thế khẩn trương kéo tay áo anh nói: "Chú Cận, không phải em cố ý làm vậy, chỉ cần em nghĩ tới cảnh tượng anh và người khác ở bên nhau thì em cũng đã ghen đến muốn đánh người rồi, nhưng không còn cách nào, chúng ta không có duyên phận."

Ôn Đồng lúc nói chuyện có hơi căng thẳng, nước mắt bỗng nhiên từng giọt từng giọt lăn dài, căn bản không thể ngừng được. Lúc đầu là cô muốn tỉnh sở với anh, sao nói rồi nói rồi nói một hồi thành ra anh tỉnh sở với cô, cô giải thích vậy.

Nửa năm nay cô và Lạc Kiều ở cùng nhau, có lúc phát bệnh ở sa mạc Gobi, cơn đau dữ dội khiến cô không cất bước nổi, chỉ có thể cuộn mình trên đất, móng tay bám chặt vào đá cuội sa mạc, có khi mười ngón tay đầy máu, nhưng một giọt nước mắt cũng chưa từng rơi.

Kể cả trước đây khi đối diện với Chu Ngón Thành, Đại Mông hay thậm chí là Lạc Kiều, cô vĩnh viễn đều có thể giữ dáng vẻ tươi cười, nhưng hiện giờ tựa vào lòng Cận Tây Trầm, cô chỉ muốn khóc, muốn còi bỏ tất cả nguy trang, giao tất cả mọi việc cho anh giải quyết.

"Anh cứ như vậy em rất khó rời bỏ anh, anh biết không?" Ôn Đồng vừa khóc vừa nói, bị Cận Tây Trầm nâng cằm lên đặt xuống nụ hôn, một tay thế nhưng vẫn có thể cầm khăn tay lau nước mắt nước mũi cô.

Ôn Đồng dờ khóc dờ cười đẩy anh ra: "Anh đáng ghét!"

Cận Tây Trầm nói: "Anh biết em làm tất cả chỉ vì yêu anh, tình yêu của em không hề non nớt đơn thuần, trái lại còn sâu đậm hơn rất nhiều người. Em là cô bé vô cùng hiểu chuyện lại phóng khoáng, không ai có thể hiểu em hơn anh. Còn về

việc em nói không có thuốc chữa, cũng không phải thật sự là không có thuốc, em còn nhớ tòa nhà mà lúc em đi gặp bố mình không?"

Ôn Đồng ngơ ngác gât gât đầu.

"Bạn anh nghiên cứu phát minh một loại thuốc mới, chỉ là vẫn đang trong giai đoạn thực nghiệm. Mọi chuyện đều sẽ có phương pháp giải quyết, chính em cũng từng nói bất kể việc gì đi nữa, khi vào tay anh thì đều có thể dễ dàng hóa giải, cho nên, tin tưởng anh, để anh giải quyết, được không?" Ngừ điệu Cận Tây Trầm trầm thấp, mang theo chút dụ dỗ, ngón tay nhẹ nhẹ ve vuốt đôi mắt cô.

Ôn Đồng nhìn anh, cảm giác trong đôi mắt kia có gì đó như sắp nảy ra, ngay sau đó liền hạ cánh trong trái tim cô. Cô không cách nào trả lời, chỉ theo bản năng ngơ ngác gât gât đầu.

"Còn có một chuyện, anh phải nói với em." Cận Tây Trầm ngừng lại, biểu cảm có hơi nghiêm trọng.

"Ừm"

"Ưng thư xương rất dễ dẫn tới gãy xương, tỷ như chạy nhảy mạnh, té ngã đều có thể dẫn tới gãy xương nghiêm trọng, mà hai chân em lúc ở Deep Blue Hole, bởi vì áp lực nước quá lớn nên đã dẫn tới việc tạm thời mất năng lực cử động. Nói một cách đơn giản, trong một khoảng thời gian, em sẽ không thể đi lại." Cận Tây Trầm xoa chân cô, chậm rãi nói.

Ôn Đồng sững người, sau đó cười: "Em biết rồi. Lúc vừa tỉnh dậy em đã cảm nhận được."

Cận Tây Trầm nói: "Đừng sợ, sau này anh sẽ là chân của em, em muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi, được không? Huống chi anh đảm bảo với em, không lâu đâu, anh nhất định sẽ chữa trị tốt cho em, ngay cả căn bệnh ung thư nữa."

Dứt lời, biểu cảm của anh vẫn nghiêm trọng như thế, sức lực trên ngón tay cũng mạnh hơn. Ôn Đồng biết anh lo lắng cô khó mà chấp nhận, sẽ sợ hãi. Nhưng cô cũng không giống người bình thường, trở nên kích động khi biết bản thân có thể sẽ không đi lại được nữa, trái lại cười nói: "Được."

Không phải cô không sợ, chỉ là cô muốn dùng đáng về kiên cường nhất để đối mặt với căn bệnh quái ác, yếu ớt chống lại, bị ốm đau tra tấn thân thể, tóm lại cũng không thể để nó ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Ai từng chết đi sống lại cũng phải trải qua bóng tối thăm thẳm mà không ai biết, lúc cô xuyên qua màn đêm dài dằng dặc, bỗng nhiên ở khúc rẽ lại gặp được Cận Tây Trầm, thời khắc đó cô biết đây chính là sinh mạng mới của mình, hiện giờ bất luận là ai cũng không thể khiến cô rời xa anh. Ôn Đồng nắm tay anh, đặt trên ngực mình.

"Tốt, Đồng Đồng của anh là kiên cường nhất." Cận Tây Trầm nắm ngược trở lại tay cô, ngón tay đan vào nhau chặt chẽ.

Bản đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Bà chủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Mic

Mất khả năng đi lại cũng không đơn giản như Ôn Đồng nghĩ. Cô như một người vô dụng, ngay cả việc cơ bản cũng không làm được, mà tất cả những điều tệ hại này cô không muốn bị Cận Tây Trầm trông thấy.

"Hôm nay anh cũng không cần đến phòng thí nghiệm sao?" Ôn Đồng ngẩng đầu hỏi.

Cận Tây Trầm dừng động tác trong tay, quay lại, đuôi mắt mang theo ý cười dịu dàng: "Từ hôm nay trở đi anh không đến trường nữa, chỉ ở cạnh em thôi, được không?"

Thực ra cô rất hi vọng Cận Tây Trầm có thể luôn luôn ở bên cạnh cô, bởi vì không ai có thể cam đoan cô có thể được chữa khỏi, hay sinh mệnh còn kéo dài được bao lâu, mọi thứ vẫn đang là ẩn số. Nhưng cô lại không muốn Cận Tây Trầm thời thời khắc khắc đều nhìn thấy bộ dạng này của cô, như vậy quá tàn nhẫn.

Những lời này cô không thể nói ra miệng, cũng không hi vọng Cận Tây Trầm hiểu, cuối cùng vẫn nín tay áo anh nói: "Anh không đến phòng thí nghiệm, vậy ai nghiên cứu thuốc chữa cho em? Dựa vào các nhân viên khác trong trung tâm nghiên cứu sao, anh không phải là không muốn chạy chữa cho em đấy chứ."

Cận Tây Trầm cười: "Nếu như họ ngay cả việc nghiên cứu cũng không làm được thì anh việc gì phải tốn tiền trả công cho họ chứ."

Mặc dù Cận Tây Trầm nói vậy, nhưng thật ra cuối cùng vẫn là ngày ngày dành ra một chút thời gian đến trung tâm nghiên cứu phát triển một chuyện, đối với thuốc chạy chữa cho cô, Cận Tây Trầm chưa bao giờ mượn tay người khác, từ A đến Z đều phải tự mình làm. Sợ cô lúc không có anh ở đó cần chăm sóc, Mộ Mộc liên tục tiếp được điều trị.

"Sức khỏe tốt hơn chút rồi chứ?" Mộ Mộc vừa vào đã cười hỏi.

"Vẫn tốt." Ôn Đồng ngập ngừng một chút, sau đó lên tiếng hỏi: "Chị Mộ, bệnh của em vẫn có thể cứu được ư? Cận Tây Trầm chắc chắn sẽ không nói với em, nhưng sức khỏe của mình nên em vẫn cần phải biết một chút, dù gì trước đây bác sĩ chẩn đoán cho em cũng từng nói rõ em chỉ còn được một năm."

"Tiên sinh không nói với em, chắc chắn là có lý do của mình." Mộ Mộc nói, mở nắp bình giữ nhiệt, múc một chén cháo cho cô.

Ôn Đồng hộp một ngụm nhỏ, là tay nghề của Cận Tây Trầm. Anh rất ít khi xuống bếp, nhưng mỗi lần nấu món gì thì đều là hương vị số một, chỉ cần nếm qua một lần thì tuyệt đối sẽ không quên. Có một lần Lâm Tu Trúc ăn đậm nếm dẽ ở lý trong nhà họ Cận ba ngày, chỉ vì để ăn một chén cháo Cận Tây Trầm nấu, ngay cả đi vệ sinh cũng không đi.

Mộ Mộc ngồi xuống nói: "Tháng thứ hai sau khi em rời đi, tiên sinh bỗng nhiên báo chị chuẩn bị các món đồ bảo hộ của thể thao mạo hiểm, mỗi loại hàng mục đều vô cùng nguy hiểm, nhưng tiên sinh dường như không hề để tâm chút nào, chị nhận thấy mỗi lần tiên sinh đều rất cẩn thận để bản thân không được bị thương, chị cho rằng vì tiên sinh không quên được em, mượn những việc này để nhớ về em, may mà anh ấy còn nhớ bảo vệ chính mình. Mãi tới năm ngày trước, anh ấy đột nhiên báo chị mua vé máy bay đi Belize, kể đó còn nói Lâm Tu Trúc điều động máy bay tư nhân tới, may mà đến kịp thời mới đưa được em về."

"Ừm" Ôn Đồng ừ rừ đáp một tiếng, cảm thấy không biết nói gì, một từ đơn giản cũng mang theo ý tứ cười khổ.

Mộ Mộc lại nói: "Bây giờ chị mới biết, anh ấy không phải là không báo vệ bản thân, chỉ là anh ấy đang chứng minh mình có thể hoàn thành ước mơ của em, tới khi hàng mục cuối cùng hoàn thành xong mới có thể đi tìm em. Nếu như em biết hậu quả như thế này, em có còn lựa chọn rời đi nữa không?"

Ôn Đồng ngược lên nhìn cô ấy: "Em không biết."

"Em sao lại không biết cơ chứ, em biết. Cho dù biết là như vậy, em vẫn sẽ chọn bỏ đi, em ích kỷ lắm, gặp chuyện thì có thể trốn chạy." Ngừ khi Mộ Mộc chợt lạnh, khiến Ôn Đồng sững sốt.

"Đúng vậy, em chính là người ích kỷ như thế." Ôn Đồng gât đầu, không hề phủ nhận. Trái lại người hùng hùng hổ hổ là Mộ Mộc lại sững sốt, nhìn biểu cảm của Ôn Đồng, sắc mặt càng trở nên khó coi.

"Có phải chị cảm thấy Khương Lệ mới là người hào phóng tự nhiên, đừng cảm đối mặt không. Cận Tây Trầm hẳn là nên ở cùng chị ta mới đúng. Em nói điều này nhé chị Mộ Mộc, chẳng qua chị đang dùng góc nhìn của Thượng Đế để quan sát em, chị cảm thấy em ích kỷ, nhưng nếu chị là em thì sao? Vào lúc ấy chị có thể biết Cận Tây Trầm sẽ làm như vậy không? Hay là chị cho rằng mình nên ở trước mặt anh ấy phát bệnh từng chút một, cuối cùng người rộc xương khô, dưới tác dụng của hóa trị tác rụng dần, người cảm đầy dây nhợ ở trước mặt Cận Tây Trầm trút hơi thở cuối cùng, như vậy Cận Tây Trầm có thể dễ chịu hơn đôi chút sao? Em trốn tránh, có phải chị cũng nghĩ sau khi em rời đi chính là du ngoạn thế giới? Chị cũng học ỷ, chị cho rằng bệnh nan y là gì, em phát bệnh trên đại mạc, lúc phát bệnh, để lại trên da cuối cắt vàng đều là máu, chị đứng ở vị trí cao giảng đạo đức, phê phán em, vậy chị có thể cho em lựa chọn nào tốt hơn không?"

Ngừ khi Mộ Mộc vô cùng khẳng định: "Vậy em cũng không nên không tin vào tình cảm mà tiên sinh dành cho em, cũng như năng lực của anh ấy. Nếu như em không đến Belize, tiên sinh qua đời tại Great Blue Hole, em có hài lòng không?"

Ôn Đồng không muốn làm khó cô ấy, những lời vừa rồi thực ra cũng chỉ để phát tiết cảm xúc tích tụ trong lòng. Nửa năm qua cô đã nghe rất nhiều người phê phán cô ích kỷ, nói cô dẫn vật Cận Tây Trầm. Có thể trong trận chiến này, trước giờ không có ai làm tổn thương ai, chỉ có đôi bên thương tổn lẫn nhau.

"Mộ Mộc, em kính trọng chị, nhưng không có nghĩa chị có thể tùy ý giáo huấn em, chị chỉ là trợ lý của bạn trai em mà thôi, xin chị nhận thức rõ thân phận của mình, nếu muốn khoa tay múa chân, em đề nghị chị đổi sang làm bà chủ." Ôn Đồng húp xong chén cháo, cầm chén ním cười với cô ấy.

"Xin lỗi chị...chỉ là lo lắng cho em." Mộ Mộc ngập ngừng nói.

"Nếu vừa rồi đã nhắc tới Khương Lệ, vậy em cũng nghe bài với chị. Chị cũng là người ở cạnh Cận Tây Trầm lâu như thế, hơn nữa còn có chút năng lực phán đoán. Chị vừa cùng Khương Lệ về nước không lâu, em chẩn đoán ra mình bị đa u tủy, lúc đó anh trai của Khương Lệ là Khương Minh nói với em, hơn nữa còn đưa ra bằng chứng giao dịch giữa em và Cận Tây Trầm, nói lý do mà anh ấy nhận nuôi em, chính là có ý chăm ngời chia rẽ quan hệ của em và Cận Tây Trầm. Chị nói em không tin Cận Tây Trầm, nếu như chị thật sự nghĩ như vậy, em hẳn là nên hận anh ấy, chứ không phải như hiện tại, che giấu bệnh tình cũng muốn rời đi. Lúc đó Khương Lệ bỏ thuốc em, Khương Minh đem em cột trên vách núi

Dạ Bính, chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng có thể giết chết em, những việc này em không thêm so đo với một Khương Lệ chưa còn sống được mấy ngày, cũng không định nói với Cận Tây Trầm, nhưng em không ngờ người bên cạnh cũng bị Khương Lệ thu phục, còn là thu phục triệt để như vậy, thật sự rất hay đó."

Những sự việc này cô vốn không muốn bóc trần, nhưng bản thân cô cũng không vui về sống được mấy ngày, vì sao còn phải suy nghĩ giúp người khác nữa chứ, cô thật sự không có cao thượng đến thế.

Không ngờ sự thật là vậy, Mộ Mộc cũng đỡ người tại chỗ. Ôn Đồng hiểu rõ chị ấy thực ra cũng không phải có tâm tư thâm sâu gì, chỉ là ở cạnh Cận Tây Trầm nhiều năm, khó tránh khỏi cảm thấy cô làm như vậy có chút ích kỷ, nhịn không được muốn thay anh nói vài lời, lại thêm nhìn thấy Khương Lệ dùng cảm đối mặt với bệnh tình như thế, chị ấy khen ngợi không có gì đáng trách.

Những việc này không sai, nhưng dựa vào đâu lại phê phán việc cô làm là không đúng chứ. Một lúc lâu sau, Ôn Đồng mỉm cười: "Em hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, Mộ tiểu thư cứ tự nhiên."

Mộ Mộc cũng không nói gì, sau khi nán lại vài giây thì lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh, nhẹ tay khép cửa.

Ôn Đồng ngồi trên giường ngăn người, cảm giác trong đầu loan cao cao, rất nhiều thứ như muốn thoát ra, nhưng lại cảm thấy cái gì cũng không muốn suy nghĩ, cứ trống rỗng như vậy. Rất nhanh cửa phòng lại bị đẩy ra, lần này là Cận Tây Trầm.

"Vừa rồi anh gặp Mộ Mộc ở thang máy, em cãi nhau với cô ấy à?" Cận Tây Trầm thuận tiện hỏi, trên gương mặt vẫn là nét cười nhàn nhạt.

"Em mắng chị ấy một trận, anh không vui ư?" Ôn Đồng ngừng đầu nhìn anh.

"Vậy cần phải xem lý do là gì, nếu như em bắt nạt người ta, thế thì có lẽ anh sẽ phải thay cô ấy đòi lại công bằng, không thể để cô ấy nói làm việc cho anh còn bị bà chủ khi dễ, em nói xem có đúng không?" Cận Tây Trầm cười.

"Ài.....ai là bà chủ chứ, anh còn nói bấy nữa em sẽ không nói chuyện với anh đâu." Ôn Đồng ngờ ra khi nghe thấy xưng hô của anh, lấp ba lấp bắp, mặt cũng thoáng chốc đỏ bừng.

"Ừm, vậy nói anh nghe xem vì sao lại mắng cô ấy?" Cận Tây Trầm thoáng trở nên nghiêm túc, nhưng khóe miệng chân mày vẫn là đáng vẻ dịu dàng, một chút khí thế đàn áp cũng không có, trái lại còn có phần nuông chiều.

"Chỉ ấy nói em đạo đức giả đây xấu xí, còn nói nếu như em không chịu ngoan ngoãn tiếp nhận điều trị thì sẽ báo anh không cho em ăn cơm, anh nói xem có phải quá đáng không." Ôn Đồng "thành thật" trả lời.

Vậy mà Cận Tây Trầm cũng thành thật suy nghĩ, gật đầu: "Quá đáng, quá thật là quá đáng, đôi lúc anh gặp cũng phải mắng cô ấy một trận. Đồng Đồng của anh xinh đẹp nhất, lúc nào cũng vậy, cô ấy nhất định là mắt có vấn đề rồi, có dịp anh dẫn cô ấy đi kiểm tra mắt.

Chuyện này đúng lúc bị một y tá bước vào phòng nghe được thì phì cười, đứng ở cửa cổ kiểm nén đau khổ, cuối cùng vẫn húng hắng cổ họng, gọi một tiếng: "Bác sĩ Cận, cô Ôn nên uống thuốc rồi."

Cô ấy biết Cận Tây Trầm là người trong ngành, đáng vẻ của hai người lúc này dường như cũng không muốn người khác quấy rầy, dù gì người người đều biết thuốc này uống ra sao, vì thế lặng lẽ đặt thuốc xuống, lại lặng lẽ bước ra ngoài. Hoàn toàn không có suy nghĩ tiếp tục làm phiền, vô cùng có đạo đức.

Cận Tây Trầm bước tới lấy thuốc, rót một ly nước ấm đưa cho cô: "Hôm nay muốn nói gì để kháng cự uống thuốc đây? Chúng ta tốc chiến tốc thắng, sau đó thì uống thuốc nào."

.....Hiện nhiên anh đã quá quen với đoạn tuồng cô ngày ngày đều phải diễn này, Ôn Đồng xấu hổ cười cười. Thực ra không phải cô kháng cự, chủ yếu là vì thật sự quá nhiều, nhiều đến mức chỉ cần nhìn thấy mớ thuốc trong tay anh thôi là đã khiếp rồi. Một đồng trong bệnh viện cộng thêm một đồng anh nghiên cứu, hoàn toàn chính là coi cô như âm sắc thuốc, thuốc nào có thể uống thì đều nhét vào, cũng không biết thật sự có tác dụng không nữa.

"Uống thuốc cũng được, nhưng sau khi uống xong em muốn xuất viện, được không?" Ôn Đồng ngược lên, dùng bộ dạng vô cùng tội nghiệp nhìn Cận Tây Trầm.

"Nếu như anh không đồng ý, liệu có phải em sẽ không uống thuốc không?" Cận Tây Trầm không trả lời ngay mà hỏi ngược lại.

"Anh không thương em." Ôn Đồng cúi đầu.

"Không cho em xuất viện là không thương em sao?" Cận Tây Trầm cười.

"Đúng vậy." Ôn Đồng mạnh mẽ gật đầu.

"Uống thuốc đi." Cận Tây Trầm nói.

"Không uống."

"Em không yêu anh."

"Hả? Không uống là không yêu anh sao?" Ôn Đồng sùng sốt, đạo lý này đâu ra vậy.

"Đúng vậy." Cận Tây Trầm cũng gật đầu, chỉ là không có mạnh mẽ như cô mà thôi, nhưng cũng rất chi vô cùng tự nhiên.

.....

Thế nên, tình hình hiện giờ là.....logic có vẻ mới áp dụng với Cận Tây Trầm, kết quả anh lập tức dùng câu này để phản pháo lại cô?

Quả nhiên đạo cao một thước, ma cao một trượng mà.....

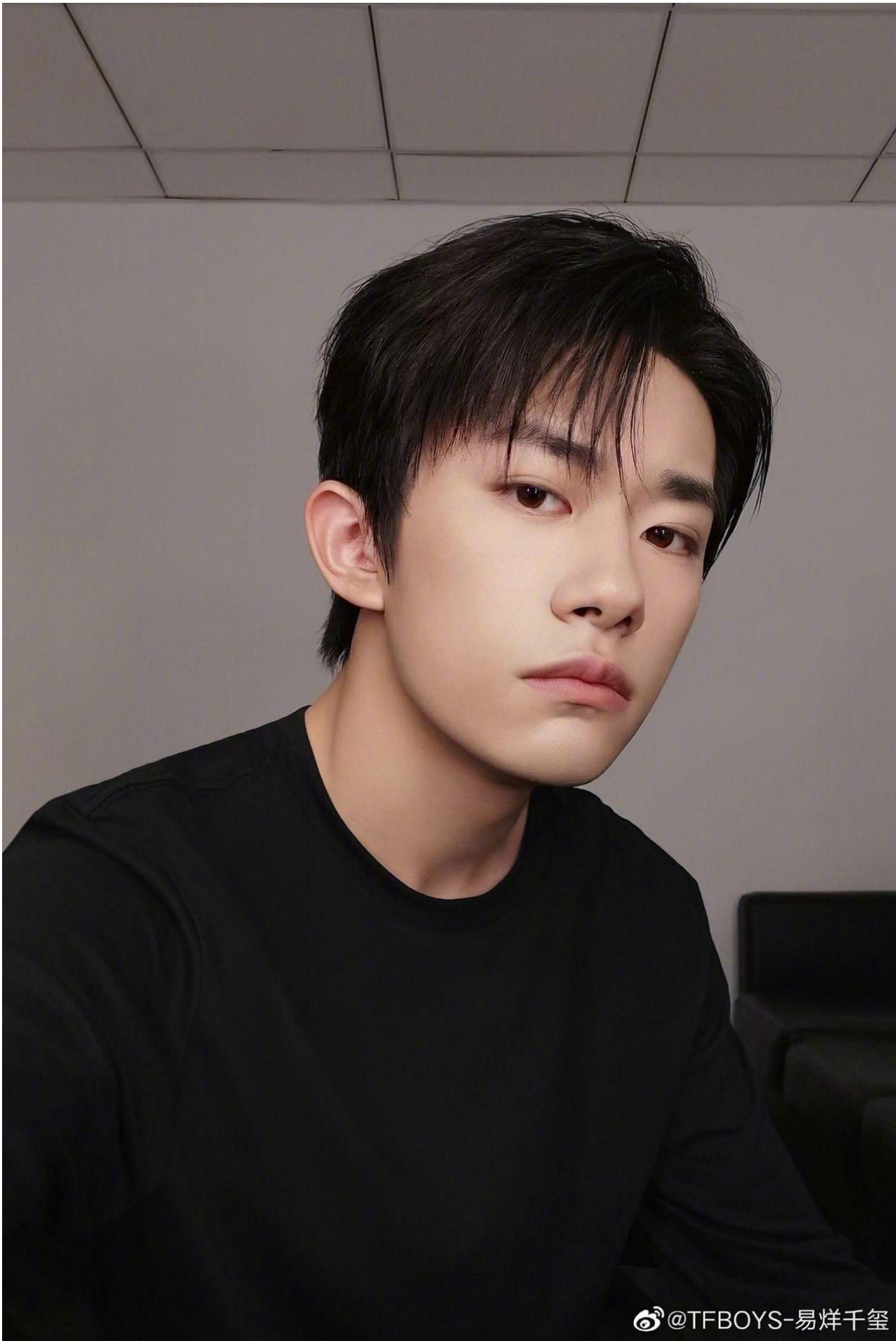
- -----

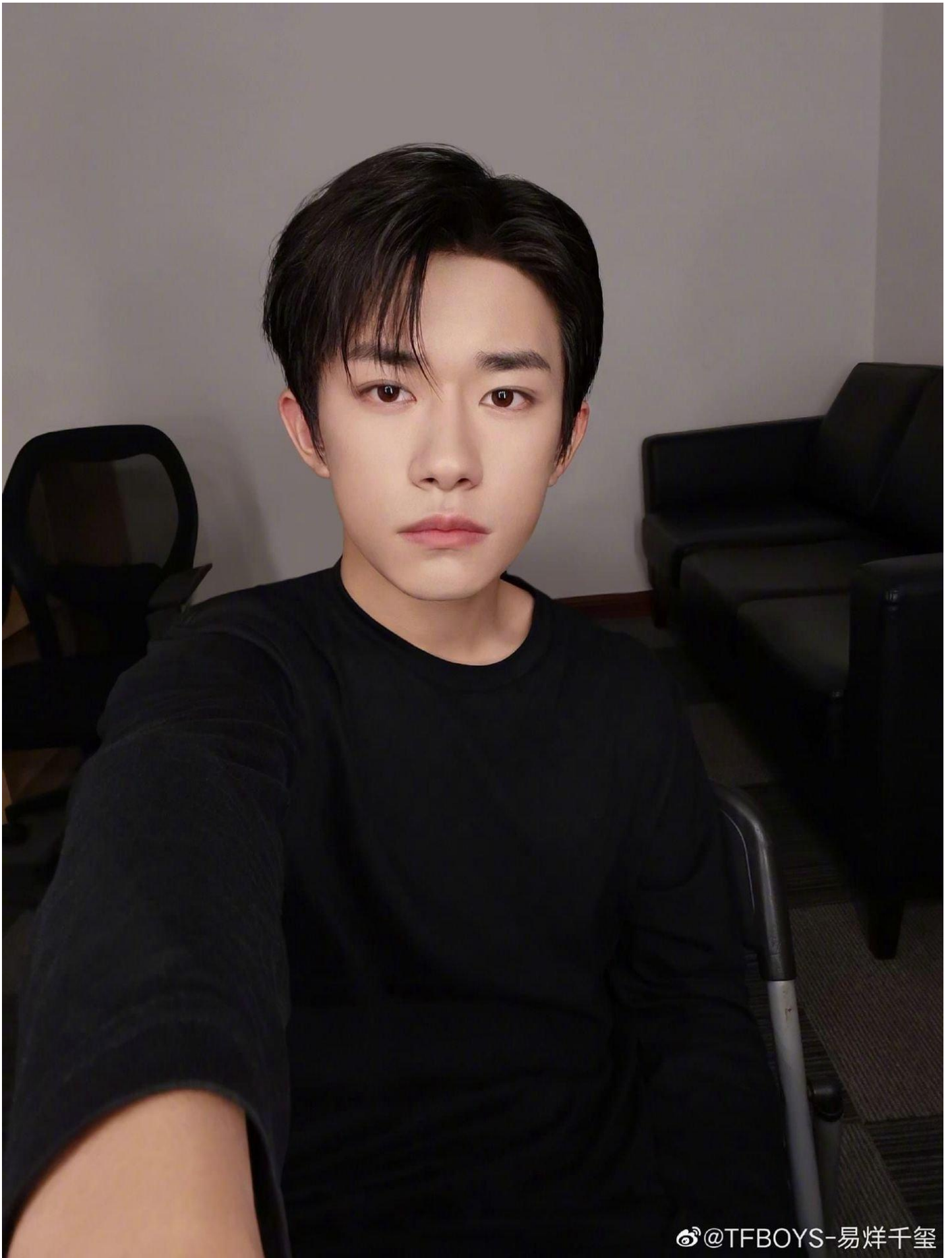
Lâm nhâm 14.7.14-> 14.7.20

Kỷ niệm 7 năm, 6 năm đồng hành

Phúc lợi 7 năm mà Thiên Chi Hạc chúng tớ chờ cả ngày

♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□

@TFBOYS-易烊千玺

Bạn đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Thẹn thùng

Reup by Yee

Chuyển ngữ: Mic

Buổi chiều Cận Tây Trầm không có việc, phía trường học về cơ bản cũng đã xin nghỉ dài hạn, thế nên điều mà anh từng nói không đi đâu chỉ ở bên cạnh cô rốt cuộc không hề giả dối chút nào. Trong khoảng thời gian đó, Mộ Mộc có tới mấy lần, đều là đưa văn kiện hoặc trực tiếp gửi số liệu qua internet, bình thường cho dù có muốn gửi gì đó thì cũng đều vội vội vàng vàng rồi đi, ít khi nán lại.

Cận Tây Trầm đặt một tấm thảm nhung bên cạnh cửa sổ để cô có thể thoải mái nằm trên đó tắm nắng. Lúc này Ôn Đồng đang gối đầu lên chân anh, vừa ăn ô mai anh út, vừa thảo luận xem mùa xuân sang năm nên tân trang hoa viên lại như thế nào.

Quyển sách trong tay Cận Tây Trầm vừa vặn đặt ở vị trí phía trên mặt cô, để ánh mặt trời có thể chiếu khắp người nhưng lại không khiến cô chói mắt, vừa chăm chú căn nhắc những gì cô nói, sau đó lại đưa ra đôi chút ý kiến.

Hiện tại, khoảng thời gian hai người ở cạnh nhau khác rất nhiều so với ngày trước, khi ấy cô hiếm khi yên tĩnh như vậy, ở một nơi nào đó bàn bạc với người khác về một đề tài có vẻ vô cùng nhàm chán, tóm lại cảm thấy như thế rất chi lằng nhằng sinh mệnh. Nhưng hiện giờ nhìn lại, có thể năm ở đây, an tĩnh như thế, thì thoáng nói vài chuyện gì đó cũng là điều hạnh phúc vô ngần.

Trước đây Đại Mộng từng hỏi vì sao lại thích Cận Tây Trầm, thích Cận Tây Trầm ở điểm nào. Anh không hề uống bất kỳ loại đồ uống nào có thành phần chất hóa học, chỉ uống trà bột hoặc trà đun, khi rảnh rỗi ngoài đọc sách thì chính là chăm hoa cầu cá, hoàn toàn là cách sinh hoạt của một người già. Cho dù không tính mấy vụ này, lĩnh vực của anh là ngành kỹ thuật trọng điểm nhất trên thế giới, cũng có chẳng hề có tiếng nói chung, vậy vì sao hai người ở phạm vi khác nhau cực độ như vậy lại thích nhau cơ chứ?

Thực ra, chuyện tình yêu thì nào có liên quan gì đến thói quen của người kia, nếu như vì thói quen của một người hoặc vì điểm nổi trội bên ngoài mà yêu thích, như vậy hẳn là sự sùng bái đối với thần tượng, không thể xem là tình yêu chân chính. Cảm xúc thực sự có lẽ là sự pha trộn rất rất nhiều việc nhỏ nhặt, ví dụ như thảo luận xem buổi sáng ăn gì, cùng nhau đi siêu thị mua gì mới đúng.

Đại Mộng lập tức bắt bẻ Ôn Đồng: "Người như Cận Tây Trầm mà cũng rồi rắm vấn đề buổi sáng ăn gì ấy hở? Không đời nào đâu. Mình đoán anh ta không ăn gì, giống như đóa hoa cao ngạo thì chỉ cần hít không khí, uống sương mai là sống được rồi."

Ôn Đồng cười: "Anh ấy không những xoắn xuýt xem ăn cái gì, mà còn cực kỳ kén ăn, tỷ như củ cải, cần tây, cà rốt, anh ấy không hề ăn, cứ như một cậu nhóc ấy."

Đại Mộng: "....."

Thực ra Cận Tây Trầm cũng chỉ là một người bình thường, cho dù người ngoài thấy anh hoàn mỹ bao nhiêu, hay anh đứng ở vị trí cao thế nào, thì anh vẫn phải ăn cơm uống nước, có rất nhiều rất nhiều thói quen nhỏ nhặt. Có thích một người không phải vì anh ta tuần tú, mà là vì cô thích anh, vừa hay anh ấy lại rất đẹp trai.

Ôn Đồng đùa nghịch ngón tay anh, một hồi thì gãi lòng bàn tay, một hồi lại cấn ngón tay, một tay Cận Tây Trầm cầm sách cũng rất lâu không hề đổi lại, chỉ để mặc cô nghịch phá, bên môi là nụ cười có chút dung túng.

Khoảng thời gian này khẩu vị cô không tốt, gần như ăn cái gì thì đều phải nôn ra hơn phân nửa mới được, mọi người đều biết đây là phản ứng bình thường, là nguyên nhân vì sao người bị ung thư sẽ ngày càng gầy yếu. Cận Tây Trầm hàng ngày đều tận lực làm các món mà trước giờ cô thích nhất, nhưng đến bên miệng ăn không được vài miếng thì lại khó mà nuốt xuống, nhìn đáng vẻ có cần răng có nuốt, Cận Tây Trầm không nói gì, chỉ xoa xoa đầu cô, khen ngợi: "Đồng Đồng của anh hôm nay lại càng trưởng thành hơn chút rồi, rất hiểu chuyện."

Ôn Đồng càng vui sâu vào lòng anh hơn, Cận Tây Trầm đặt sách xuống, giúp cô cử động hai chân, sau đó nâng bắp chân cô lên, kiên nhẫn mát xa.

Từ khi cô trở về, Cận Tây Trầm đem tất cả mọi cảm xúc che giấu rất tốt, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng, cảm xúc cũng không lộ ra bất kỳ dấu vết gì, bộ dạng nhẹ nhàng băng quơ như thể tất cả mọi thứ đều giống như anh đảm bảo, có thể chờ đợi. Nhưng Ôn Đồng biết, anh không phải thực sự nắm chắc như vậy.

Có một lần có nửa đêm tỉnh giấc, xương cốt đau đến độ co rút, nhưng phát hiện chiếc gối bên cạnh không có người. Qua một lúc lâu Cận Tây Trầm mới đẩy cửa vào, thấy cô tỉnh dậy thì vội vàng bước qua, một tay ôm cơ thể cô, một tay cấn thật mát xa cho cô. Nhưng lúc anh dựa gần, cô rõ ràng thấy được hai mắt Cận Tây Trầm hơi đỏ, còn có thoáng chút giọng mũi.

Đây là điều Ôn Đồng không muốn thấy nhất, cũng là lý do vì sao ai nấy đều mắng cô ích kỷ, nhưng cô vẫn muốn rồi đi.

Cô không muốn khiến Cận Tây Trầm một tay chống đỡ tất cả mọi gió táp mưa sa, chỉ còn một tay nhưng vẫn nhẹ nhàng bảo bọc cô trong lòng mình, dịu dàng nói với cô rằng: "Đừng sợ, có anh đây."

Hàng ngày, chỉ cần nhìn thoáng có thể thấy anh tiêu tụy mọi mệt, mỗi khi cô phát bệnh vô cùng hi vọng đuổi anh đi, nhưng cô không mở miệng được, lại sợ anh càng hao công phí sức, chỉ có thể cắn răng, cố gắng hết sức nhịn xuống để không phát ra tiếng rên. Cận Tây Trầm cũng không nói về biến chuyển bệnh tình của cô, nhưng từ những cơn đau trầm trọng hết lần này đến lần khác, ăn không được nuốt không trôi kia, cô cũng biết bản thân đang hướng đến tình huống nào.

U tủy tế bào, người bình thường có thể ngay cả bệnh này cũng chưa từng nghe qua, tên y học cực kỳ tối nghĩa như thế, vậy mà lại phát sinh trên người cô, hơn nữa bệnh còn nguy kịch, cái cô đang từng bước từng bước đến tiền gần hơn, ngoại trừ cái chết thì chẳng còn con đường lựa chọn nào khác.

Sự việc đến ngày hôm nay, thực ra vô cùng tàn nhẫn. Nếu như Cận Tây Trầm không phải là bác sĩ, không phải là giáo sư đầu ngành của bệnh lý học tế bào dịch, có lẽ sẽ không tàn nhẫn đến thế. Nghiên cứu mười mấy năm, đứng đầu ngành, nhưng người mình yêu nhất lại mắc phải căn bệnh này, còn bản thân lại phải bỏ tay hết cách.

Mấy ngày gần đây Ôn Đồng thường nằm mơ, mơ thấy rất nhiều việc lúc cô còn nhỏ, những việc sau khi ở chung với Cận Tây Trầm, giống như ống kính điện ảnh, từng chút từng chút tua lại. Có một lần, thậm chí mơ thấy cô ngồi trên xe lăn, vừa quay đầu lên trông thấy Cận Tây Trầm đầu tóc bạc trắng, mặc dù trên mặt có rất nhiều nếp nhăn, người cũng già đi một chút, nhưng khi chất trên người và ánh mắt dịu dàng thì không hề thay đổi, dung túng như thế, chiều chuộng như thế.

Cô từ trong mơ tỉnh giấc, hoảng hốt một lúc mới bình tĩnh lại được, cười khổ nghĩ: nếu thật sự có một ngày như vậy, cho dù vĩnh viễn mất đi đôi chân cô cũng bằng lòng. Nhưng đây không phải mua bán, không có giao dịch giá cả.

Đồng hồ quả lắc trong phòng gõ ba tiếng, Ôn Đồng mơ mơ hồ hồ tựa mình, cảm giác được một đôi tay đang nâng đầu cô, vì thế an tâm ngủ tiếp, bên tai còn có tiếng hô hấp rõ ràng, trầm thấp nhẹ nhàng.

Ôn Đồng trước giờ luôn cảm thấy, nếu như âm thanh có thể cụ thể hóa, chỉ bằng việc nghe là từ đó nhìn ra được về tuần tử, hòa nhã, ôn nhu và dịu dàng, trầm tĩnh mà lạnh lùng, vừa đậm vừa nhạt,thì đó chắc chắn là Cận Tây Trầm. Anh sở hữu âm vực mà ngay cả cô cũng phải ghen tỵ, lúc thấp giọng kể chuyện cho cô, lúc dịu dàng dụ dỗ cô, lúc trầm trầm thở gấp, bất kể lúc nào cũng vậy.

Tiếng gõ cửa vang lên, âm thanh rất nhỏ.

Cận Tây Trầm nhẹ nhàng đặt cô xuống giường ngủ, sau đó mới ra mở cửa, là Lâm Tu Trúc và Dụ Trầm Ngôn. Biết phải gõ cửa, còn gõ có ý tứ như vậy, đoán chừng là Dụ Trầm Ngôn.

"Ngủ rồi?" Lâm Tu Trúc hỏi.

"Ừm" Cận Tây Trầm gật đầu.

"Nghiên cứu thuốc sao rồi, anh nghe nói chú mày từ sau khi con bé về thì cũng không đến trường nữa, trung tâm nghiên cứu hàng ngày cũng chỉ ghé qua một tiếng, đây là tính làm gì thế." Lâm Tu Trúc nói.

"Anh biết cũng rõ ghê nhỉ, cái đặt tai mắt bên cạnh tôi à?" Cận Tây Trầm cười, ba người đi đến thư phòng, đứng ở cửa phòng nói chuyện tóm lại không tiện, chủ yếu vì sợ khiến Ôn Đồng tỉnh giấc, cô dạo gần đây rất khó ngủ, chẳng dễ dàng gì mới ngủ được một lúc.

"Anh đây mà cần có tai mắt cạnh chú mày á, chú mày cũng không xem thử mấy cô nhóc của trung tâm nghiên cứu kia, người nào có thể giữ được bí mật, hai tấm ảnh có chữ ký của Nhiếp Hân Giang là có thể lừa được rồi, lên núi đao xuống chảo dầu...." Lâm Tu Trúc đi phía sau lải nhải không ngừng, cuối cùng Dụ Trầm Ngôn quay đầu, lạnh nhạt nói: "Cảm ơn, ờn quá."

Lâm Tu Trúc sùng người, vậy mà thật sự ngậm miệng, nhưng với tính cách của anh thì sao có thể thật sự im chứ, cũng chỉ là chuyện nhất thời thôi, thế nên một giây sau lại bắt đầu: "Cảm ơn cái gì cảm ơn cái gì, Cận Tây Trầm cùng đâu có chê tôi ờn, sao cậu lại bảo tôi im chứ. Không phải nói chúng ta đến an ủi họ sao, cậu kêu tôi im thì an ủi thế nào, dùng ánh mắt giao lưu chắc?"

Dụ Trầm Ngôn: "....."

Rất rõ ràng là không muốn đến xa gì tới kẻ ồn ào này, Dụ Trầm Ngôn quay người đi: "Cậu sao rồi?"

Cận Tây Trầm cười khổ: "Vẫn ờn."

"Ờn là ờn thế nào, thực ra chú mày cũng không có cách gì, đây là u tủy, không phải cảm mạo nóng sốt, càng không phải chú mày nói uống hai viên thuốc hay sốt mấy ngày là có thể khỏe lại, đừng không." Lâm Tu Trúc nói.

"Thực ra có lúc tôi nghĩ, liệu có phải tôi không đủ giỏi giang, nếu không vì sao nhiều năm như vậy mà vẫn chưa nghiên cứu ra thuốc trị dứt u tủy tế bào chứ, hiện giờ chỉ có thể tro mắt nhìn bệnh của cô ấy ngày một nặng thêm mà không có biện pháp. Chân cô ấy lúc ở Great Blue Hole bị tổn thương tôi cũng không có cách trị. Thấy cô ấy ngày ngày cố tỏ ra kiên cường, gắng đầu nhìn tôi cười, nói có ấy tin tưởng tôi, tôi thậm chí không dám nhìn vào mắt cô ấy, tôi không làm được như cô ấy tin. Rốt cuộc.... là tôi bắt tài hại cô ấy." Cận Tây Trầm rũ mắt, âm thanh mang theo đau đớn vô hạn.

Dụ Trầm Ngôn: "Dừng cầu mong quá nhiều, sẽ có biện pháp."

Kể đó là một khoảng thời gian tĩnh lặng rất lâu, ngay cả người nói nhiều như Lâm Tu Trúc cũng không biết nói gì, không ai muốn thấy Ôn Đồng chết, ai nấy đều hi vọng anh có thể nghiên cứu ra loại thuốc hiệu quả, nhưng hiện thực lại tàn khốc như vậy, nghĩ không ra cách. Dụ Trầm Ngôn vốn kiệm lời, an ủi người khác lại càng không, anh trước giờ làm nhiều hơn nói.

"Cận Tây Trầm?" Tiếng Ôn Đồng đột nhiên truyền đến, mang theo một chút mơ hồ, hình như là tiếng gọi khẽ trong lúc vô thức. Cận Tây Trầm ở bên này vừa nghe thấy thì liền nhanh chóng trở lại phòng ngủ.

Lâm Tu Trúc nhìn cái máy thu âm nhỏ nhỏ trên bàn, liú lười nói: "Nghiêm trọng đến thế sao? Cận Tây Trầm cũng quá đáng sợ, Ôn Đồng liệu có biết không nhỉ, nếu không biết thì đáng sợ nhỉ, nếu biết thì hai người này quá đáng sợ, rất dọa người."

Dụ Trầm Ngôn phớt lờ anh, tự mình ra ngoài.

Cận Tây Trầm vào phòng, trước nâng người có dậy, sau đó nhét gối đầu phía sau để cô tựa vào đầu giường: "Tĩnh rồi? Còn muốn ngủ thêm một chút không."

Ôn Đồng lắc lắc đầu: "Anh có thể gọi Ôn Hinh hay chị Lý đến đây được không."

Anh "Hừm" một tiếng, âm cuối có phần cao lên, ngữ điệu nghi hoặc: "Gọi họ tới làm gì?"

Ôn Đồng cắn răng, xấu hổ nửa ngày mới nói: ".....Em muốn vào nhà vệ sinh."

Nghe vậy, anh bình thản đáp: "Anh ôm em đi không được sao?" Nói rồi chẳng tay bế cô lên, mắt Ôn Đồng nhìn anh từng bước từng bước ôm cô đến cửa nhà vệ sinh, vẫn chưa từ bỏ ý định: ".....Làm phiền anh quá rồi."

Bên tai truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Cận Tây Trầm: "Thực sự xấu hổ sao? Chuyện thân mật kia chúng ta cũng làm rồi, hiện giờ xấu hổ không phải hơi muộn rồi ư? Đồng Đồng."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Dương Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Phân cảnh nhân đầu

Chuyển ngữ: Míc

Rất lâu rồi mới có một ngày mà tầng mây dày nặng trĩu suốt mấy ngày mới bị rạch một đường, ánh mặt trời không chút ngăn cách lộ dạng, chiếu ánh sáng vàng rực nơi nơi.

Ôn Đồng ngồi trên ghế dựa ngoài ban công, một góc tâm điểm dùng để đắp đùi phủ trên sàn, con chim mà Cận Tây Trầm nuôi nhiều năm ở trên dùi cô bận rộn nhảy tới nhảy lui. Ôn Đồng ngẩng đầu, dùng tay che lại chút ánh nắng, không ngờ bất gặp gương mặt với ý cười dịu dàng.

"Hôm nay tâm tình em trông rất tốt." Cận Tây Trầm nói.

Ôn Đồng lập tức ngồi thẳng người dậy, nịnh nọt kéo tay áo anh: "Chú Cận, hôm nay chúng ta ra ngoài dạo phố được không, đi siêu thị mua đồ ăn nha."

"Nếu như bây giờ em ngoan ngoãn uống thuốc." Cận Tây Trầm bình thản đưa mở thuốc qua, bình thản nói.

"....." Ôn Đồng cắn răng, uống hết từng viên từng viên thuốc trong bàn tay anh, cuối cùng sắc mặt xanh lét gào to với anh: "Mau mau mau, cho em cạo kẹ, cái này cũng quá...uhm." Tiếp theo cô trợn trừng mắt, một đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng cô tiến quân thần tốc, hình như thuận theo đầu lưỡi đẩy tới một viên kẹo? Là vị dâu..

Viên kẹo tròn tròn nhẫn bị động tác của hai người đưa qua đưa lại, đầu lưỡi quấn quýt và độ ẩm trong khoang miệng đẩy nhanh tốc độ hòa tan, đến lúc tách ra thì chỉ còn một nửa. Ôn Đồng vội vàng che môi, mơ mơ hồ hồ nói: "Anh sao lại như vậy!"

"Anh thế nào? Không phải em muốn kẹo à?" Cận Tây Trầm cười.

"Em cần kẹo chứ cũng đâu muốn anh đưa em như vậy!" Ôn Đồng vẫn che miệng, về mặt cảnh giác nhìn anh, cứ theo đà này về sau cô còn ăn kẹo thế nào nữa chứ, mỗi lần nhìn thấy thì trong đầu đều xuất hiện bóng ma đó, được chưa.

Cận Tây Trầm lúc này vậy mà lại sờ sờ tóc cô, sau đó ôm eo cô bế cô xuống lầu. Đã lâu rồi anh không trêu ghẹo cô, trông thấy đáng về sững cổ lên vì xấu hổ của cô thì bất giác hoài niệm, nghĩ tới đây thì không kềm được lại bật cười.

"Chị họ, anh rẽ định ra ngoài à?" Ôn Hinh bận rộn bài vở, cả một học kỳ ngày ngày đều phải vui đùa làm bài tập, ngụp lặn trong biển học hành, hiện thời thấy hai người cũng hơi ngạc nhiên, tưởng cả hai định tới bệnh viện.

"Chị em ảm ỉ đòi đi siêu thị, em muốn đi không?" Cận Tây Trầm hỏi.

"Em không làm bóng đèn của hai người đâu, em còn phải yêu đương với việc học tập. Em thích học, học khiến em vui vẻ!" Ôn Hinh mạnh mẽ vạch một đường trên giấy, nhất thời xuất hiện một cái lỗ to bự căng, tờ giấy liền hỏng. Nhìn không ra con bé thích học, trái lại lểc sớ có thể nhận ra cô bé ghét cực kỳ.

"Chúc em sớm ngày thu hoạch được kết tinh tình yêu." Cận Tây Trầm thành thật để lại một câu, sau đó ôm Ôn Đồng đi về phía nhà xe.

Ôn Hinh dờ ra hết nửa ngày mới hiểu kết tinh yêu trong câu anh vừa nói là ý gì....Đây có phải là anh rẽ đứng đắn nghiêm nghị kia không thể? Vậy mà còn nói đùa thuận theo lời nhăng nhit của cô. Ôn Hinh lắc đầu thật mạnh, nhưng nhớ tới khoảng thời gian Ôn Đồng rời đi kia, có một lần bất gặp Khương Lệ trên đường, chị ta không khỏe, vì thế làm phiền Cận Tây Trầm chở chị ta tới bệnh viện.

Lúc đi được nửa đường, không biết Khương Lệ phát bệnh khủng khiếp đến nào mà lại nói: "Dù gì Ôn Đồng tuổi còn nhỏ, không rành chuyện tình cảm, con nít ham chơi, anh cũng đừng giận."

Cận Tây Trầm không đáp, nhưng Ôn Hinh ngồi ở ghế lái phụ nhìn thấy ngón tay anh đặt trên vô lăng bỗng ngưng siết chặt, khớp xương hiện rõ.

"Có điều cô ấy cũng hơi quá tùy tiện rồi, dùng loại thù đoạn này để đối phó với anh, sợ anh không xa cô ấy được hay sao vậy. Mà cô ấy nghĩ nhiều quá rồi, dùng cách thức tổn thương cả hai thế này, không biết sẽ khiến anh tổn thương như thế nào ư?" Khương Lệ càng nói càng háng, thấy Cận Tây Trầm không tiếp lời, bần khoản trước đó hiện giờ trực tiếp bị chị ta vứt ra sau đầu.

Cận Tây Trầm không đáp, nhưng lại đột ngột dừng xe, kể đó là âm thanh lạnh lùng: "Cô Khương, cô phải biết tôi không nhất định phải chở cô tới bệnh viện."

"Sao cơ?" Khương Lệ sững sốt.

"Vị thế, CÚT." Ba chữ, lạnh buốt như băng.

Từ trong miệng Cận Tây Trầm thốt ra càng giống như lưỡi dao lăm từ băng đá, vừa lạnh vừa sắc. Ôn Hinh ngồi cạnh cũng không dám thờ mặt, nhưng đáy lòng lại không thể không được muốn mắng chửi, Ôn Đồng dù gì cũng là người nhà của cô, bà Khương Lệ này là cái thà gì, vậy mà dám khoa tay múa chân.

Nghe tới đây, Ôn Hinh cũng không rẽ ra, trực tiếp mở cửa xuống xe, vòng qua phía Khương Lệ mở cửa xe cho chị ta: "Tôi nói này, sao chị còn chưa biến đi vậy? Không thấy anh rẽ tôi không muốn trông thấy chị à. Mà tôi cho chị hay, nếu không phải chị tôi tội báo không được đánh người thì hiện giờ tôi đã đập cho chị rằng rồi đây đất rồi đó."

Khương Lệ ngược lên nhìn Cận Tây Trầm "Xin lỗi, em không cố ý..." Cận Tây Trầm vẫn lạnh lùng kiên quyết như trước: "CÚT."

Ôn Hinh hừ một tiếng, hất cằm, một tay sớm đã lăm từ thế mới. Khương Lệ cắn môi, tức giận bỏ đi.

Nhớ tới đây, Ôn Hinh rụt cổ, quá là một người đáng sợ. Ai có thể ngờ người đối với Ôn Đồng cực kỳ yêu chiều bao dung, luôn luôn là đáng về thông dong hững hờ với nụ cười nhẹ, nhưng đối với người phụ nữ khác thì lại lạnh lẽo không chút lưu tình. Ôn Đồng thật sự may mắn, có thể có được người đàn ông ưu tú nhưng lại một lòng như thế. Hồi đầu cô ganh tỵ, nhưng hiện giờ hoàn toàn chỉ còn lại sự ngưỡng mộ và thành tâm hi vọng hai người họ có thể mãi mãi hạnh phúc như thế.

**

Rất nhanh đã đến siêu thị, Cận Tây Trầm để cô ngồi trên xe lăn, còn mình thì chậm rãi đẩy xe tiến về trước, Ôn Đồng thấy đồ mình cần sẽ kêu dừng. Vì vậy hiện thời rất nhiều khách hàng đều có thể trông thấy tình cảnh này.

Tất cả những người khác đều bị coi như không khí, có gái trẻ ngồi trên xe lăn nhấc cánh tay chỉ vị trí cao: "Cái kia cái kia, nhanh nhanh chi còn một cái, dừng để bị người ta cướp mất. Còn có cái kia nữa, mua nhiều chút cho Hinh Hinh ăn, bỏ nào." Cứ thế chỉ trong vòng ba mươi giây, cô đã nhanh chóng sai sứ người đàn ông phía sau lấy đồ nọ thứ kia. Mọi người lại bất giác nhìn biểu cảm của người đàn ông, nhưng anh ta vẫn như lúc đầu, trên gương mặt là nụ cười nhẹ, đối với những lời cô gái nói thì thùy chung chỉ có một chữ: "Được."

Cảm giác yêu chiều dung túng không thể nào diễn tả này...quần chúng xung quanh cảm giác trái tim mình cũng sắp tan chảy, quá ư là ngưỡng mộ quá chỉ là ghen tỵ, cũng muốn được vị đại soái ca này yêu thương, làm sao đây làm sao đây!!!
Kể đó trông thấy anh ta cúi đầu nói gì đó bên tai cô gái, sau đấy mặt cô gái nháy mắt liên tiếp, hôn đôi đấy anh một cái, trong lòng bà con: hôn đi hôn đi hôn đi...

Kết quả, đại soái ca đây có gái đi...đi đi...Được rồi, người ta chính ta là đi dạo siêu thị, đây không phải rất chi bình thường ư. Quần chúng nhân dân lại cảm thấy bản thân đúng là trái tim thiếu nữ rạo rực, ngay cả kiến thức thường nhật cũng không có.

Đi dạo vòng vòng, cuối cùng tới trước một tòa nhà năm tầng là cửa tiệm chuyên chụp ảnh áo cưới, Ôn Đồng vội với xua tay để anh dừng lại: "Anh xem anh xem, chiếc áo có đầu này đẹp quá, dừng lại cho em ngắm ba phút cái đã."

Dừng lại như vậy, trong tiệm lập tức có một cô gái ăn mặc gọn gàng nhiệt tình đến hỏi: "Anh chị muốn chụp ảnh sao? Nếu là hôm nay thì sẽ có bất ngờ đấy."

Ôn Đồng vừa nghe thì liền xấu hổ, vội vàng xua tay: "Không phải không phải..." Nhưng cô bên này còn chưa phản bác xong thì Cận Tây Trầm đã tiếp lời: "Hửm? Bất ngờ gì vậy?"

"Hôm nay là ngày đầu tiên của hàng của tôi khai trương, nếu như chụp ảnh sẽ còn nửa giá, hơn nữa Cherry cũng đang ở bên trong, ừ ừ em không muốn để cô ấy thiết kế cho mình một bộ váy cưới?" Cô gái nháy nháy mắt với Ôn Đồng.

Lúc Ôn Đồng nghe thấy cái tên này thì động tâm, trong giới thiết kế Cherry rất nổi tiếng, hơn nữa áo cưới do cô ấy thiết kế càng là có tiền cũng khó cầu, vậy mà hiện giờ cô ấy đang ở đây! Ôn Đồng rất muốn nói Cận Tây Trầm đẩy mình vào trong, nhưng nhớ ra bệnh tình của bản thân cũng với đôi chân không cách nào đứng dậy được này thì cô lùi bước, vì thế lại ngược lên mỉm cười: "Được rồi, cũng ba phút rồi, chúng ta đi thôi."

Cận Tây Trầm dừng một chút, không nói gì đấy cô tiến về trước. Ôn Đồng biết hiện giờ trong lòng anh nhất định rất muốn trông thấy đáng về cô mặc áo cưới, nhưng chỉ là chuyện cô không muốn, Cận Tây Trầm trước giờ chưa từng miễn cưỡng cô. Anh như vậy đấy, rất ít suy nghĩ cho bản thân, tất cả mọi việc đều suy nghĩ tỷ mỉ cẩn thận cho cô.

Đi được vài bước, Ôn Đồng bỗng cầm tay anh, sau đó quay đầu hỏi cô gái kia: "Chị ơi, chị có thể chụp cho em trông rạng rỡ một chút không? Em thấy mình như trái dưa chuột bị héo ấy, có thể sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn sau này của chị, nếu chị không để ý thì em có thể chụp không?"

Cô gái ấy cũng là người rất nhanh nhẹn, lập tức cười nói: "Em trẻ như vậy sao lại nói mình như trái dưa héo, nếu thế thì bọn chị là gì đấy."

Bởi vì hai chân cô không đứng được, nên ảnh chụp toàn bộ đều là ngồi hoặc nằm. Cô gái vừa rồi tên Tiểu Vi, mặc dù trước đó chưa từng nghe tên cô ấy, nhưng kỹ thuật và khiếu thẩm mỹ lại rất tốt, cách suy nghĩ cũng thú vị.

Thực ra trong quá trình chụp ảnh Tiểu Vi cũng khó tránh khỏi việc không thể không nhìn chán Ôn Đồng, nhưng cô có đạo đức nghề nghiệp của mình, cho nên không hề hỏi về vấn đề này, mà cô gái trẻ ấy dường như cũng có chút bận tâm đến chuyện đôi chân không thể đi chuyển của mình, lúc đầu cô chút thấp thòm căng thẳng siết chặt lễ phục của người đàn ông, không dám buông tay, mãi đến khi người ấy nhéo chớp mũi cô an ủi: "Ngồi trên chân anh thì sao? Hay là muốn nằm?"

Ôn Đồng nằm trên chân Cận Tây Trầm, anh cúi đầu chạm rai hôn cô, ống kính của Tiểu Vi không ngừng thay đổi góc độ, thậm chí chụp tới thời khắc tuyệt hảo là lông mi hai người chồng lên nhau, nụ cười bên môi chan hòa.

Vạt áo cưới trắng như tuyết trải trên sàn kết hợp với lễ phục đen tuyền của Cận Tây Trầm tạo nên cảm giác kích thích mãnh liệt, Ôn Đồng vươn tay chạm môi anh, sự ôn nhu dịu dàng trong mắt anh dường như cũng tràn ngập. Trong đôi mắt đen nhánh phản chiếu rõ nét hình ảnh thiếu nữ, ý cười bên môi từ từ lan ra, ngay cả đuôi mày cũng chứa đựng cảm giác dịu dàng.

Tiểu Vi chụp chụp đến độ muốn hết lên, cô chụp ảnh đã nhiều năm, nhưng chưa bao giờ gặp được một đối tượng như vậy, hoàn toàn không cần tới người chỉ đạo, hơn nữa chụp ảnh mà có cảm giác bị nhét vào miệng một đồng cầu lương. Mặc dù vậy, nhưng trong lòng cô lại nghĩ hôn nhanh hôn nhanh hôn nhanh đi, chờ hai người đó.

Kết quả, đến cuối cùng, vịnh viễn đều cchi là cảm giác rung động khẽ như chuẩn chuẩn lướt nước, Tiểu Vi gấp đến độ muốn đảo tường, trong lòng nhện không được gào lên: Hai người còn chưa chịu hôn là tôi nhẫn đầu đấy.

Bản đang đọc truyện *Phượng Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Em muốn ngủ với anh

Chuyển ngữ: Míc

Tỷ liệu được ba tháng, vô số chuyên gia hội chẩn, nghiên cứu phát triển thuốc mới, thử nghiệm kỹ thuật mới. Khoảng thời gian này Cận Tây Trầm nỗ lực thể nào, Ôn Đồng hiểu rõ, nhưng lại không đến mức rõ ràng rành, bởi vì anh trước giờ là người bao giờ chịu nói với cô.

Ngã tư đường bên ngoài là văng đã rụng không ít, công nhân vệ sinh đang chăm rai vùng chói quét dọn. Thời tiết hôm nay không mấy tốt, mây đen một lần nữa lại giăng kín bầu trời, tối sầm đến độ khiến người ta không thờ nổi. Cận Tây Trầm ngồi bên cạnh cô, cũng có nói về tin đồn các loại đạo gần đây của Lâm Tu Trúc.

"Lâm Tu Trúc ly hôn rồi? Chú ấy kết hôn khi nào?" Ôn Đồng kinh ngạc đến độ suýt nữa nuốt trọn luôn hột đào, vội với vàng vàng nhả vào lòng bàn tay đang chia ra của Cận Tây Trầm, mắt vẫn tròn tròn.

"Bảy tháng trước, nhất kiến chung tình." Cận Tây Trầm đáp.

"Nhất kiến chung tình? Loại chuyện thế này không hợp với Lâm Tu Trúc. Em cảm thấy chú ấy hẳn là dùng ba tác lười không xương lai nhai đến khi đối phương đồng ý kết hôn thì thôi." Ôn Đồng cười.

"Nói rất đúng." Cận Tây Trầm gật đầu, đáng vẻ dường như vô cùng đồng tình.

"Mấy hôm trước lúc Lâm Tu Trúc tới còn có một người vô cùng vô cùng đẹp trai là ai vậy? Em chưa gặp bao giờ hết." Ôn Đồng đột nhiên nhớ tới Dự Trầm Ngôn đến cùng Lâm Tu Trúc, thuận tiện hỏi.

Cận Tây Trầm vừa nghe liền mất hứng nói: "Vô cùng vô cùng đẹp trai, đẹp trai hơn cả anh sao?"

Ôn Đồng vội giải thích: "Không phải, anh là người đẹp trai nhất thế giới, chỉ một từ "soái" làm sao khái quát được hết vẻ đẹp của anh cơ chứ? Anh vừa có khí chất vừa có năng lực vừa có...." Cận Tây Trầm cười ngắt lời: "Anh không chấp nhận giải thích cứng nhắc này, trừ phi em hôn anh một cái."

"....." Người này đúng thật là tranh thủ mọi cơ hội mà, đối mặt với yêu cầu đền bù chính đáng của anh, Ôn Đồng một lần nữa đầu hàng, ai bảo anh nói có vẻ có lý đến thế chứ.

"Khụ.....Hình như em chưa từng hôn anh, đã bao giờ anh cảm thấy em rất phiền phức chưa? Hay là hối hận vì đã đưa em từ New Zealand về?" Ôn Đồng ho hai tiếng để dễ tai.

"Muốn nghe lời thật hay giả?" Cận Tây Trầm nhún mày, hỏi ngược lại.

"Nếu em đã hỏi thì đương nhiên là muốn nghe lời thật rồi, hơn nữa em muốn lời nói dối vậy anh nói rồi em cũng biết đó không phải sự thật. Em bệnh thôi chứ đâu có ngốc." Ôn Đồng giận dỗi quay đầu đi.

Anh trái lại thành thật gật đầu: "Nói thật sao, có."

"Vậy anh có từng cảm thấy em rất rất trẻ con không? Như anh, trẻ như vậy nhưng đã có thành tựu lớn trong lĩnh vực của mình, anh xem, em hiện giờ cũng sắp tới độ tuổi mà anh dẫn em về, vậy mà vẫn chỉ biết trốn trong lòng anh, mọi chuyện đều phó mặc cho anh xử lý, anh không cảm thấy em rất vô dụng ư?" Ôn Đồng cố gắng, cảm thấy lòng bàn chân có hơi ngứa ngứa, nhện không được muốn gãi, nhưng tay lại bị Cận Tây Trầm ôm lấy không thể cựa quậy.

"Anh từng nói, những điều mà người khác cho là gò ép pha bề bối, nhưng với anh, đó hoàn toàn là may mắn. Cho đến bây giờ, anh từng gặp được ba điều may mắn, một là đồng ý điều kiện của ba em, dẫn em từ New Zealand về, hai là yêu em, còn một điều là đã cứu em ở Deep Blue Hole. Trên thế giới này sẽ không có ai hợp với anh hơn em, cũng không có ai hợp với em hơn anh. Mặc kệ em nói gì, anh đều thích nghe, tốt nhất mỗi ngày đều nói nhiều như Lâm Tu Trúc, còn về phần có chút hối hận nào không khi đem em về cạnh mình, em nói xem?" Vấn đề cuối Cận Tây Trầm không trả lời, còn hỏi ngược lại cô.

"Em nói nhiều như Lâm Tu Trúc? Hay là thôi đi, em sợ sẽ khiến chính mình bị thiếu dưỡng khí mất." Ôn Đồng nhớ tới có một lần Lâm Tu Trúc không ngừng lên án Cận Tây Trầm, nói tới cuối cùng thì bắt đầu choáng váng, có thể nói tới độ bản thân thiếu oxy, anh ta đúng thật là có bản lĩnh.

"Anh hi vọng em có thể mãi mãi ở cạnh anh, không nói chuyện cũng không sao, chỉ cần ngồi yên lắng như thế cũng được, bất luận em làm gì anh đều thích."

"Mấy lời này của anh có phải vì em sắp chết rồi nên anh muốn dụ em không đấy?"

Cận Tây Trầm đứng dậy, ôm cô bước về phía phòng ngủ, miệng hỏi: "Muốn ngủ một chút không?"

"Em muốn ngủ với anh." Ôn Đồng nhân cơ hội cần vành tai anh một cái, sau đó lúc anh nghiêng đầu thì vội vàng tránh đi.

"Được thôi, điều kiện là uống thuốc trước." Cận Tây Trầm cũng đáp ứng hết sức thân thiện.

Đổi đề tài không phải hơi nhanh rồi sao? Ôn Đồng ủ rũ nói: "Có thể nghỉ một ngày được không, nghỉ chút xí cũng không sao mà." Có lần bữa, đột nhiên bắp chân đau đốn kịch liệt, cô nhin không được "A" một tiếng, Cận Tây Trầm lập tức hỏi: "Sao vậy?"

Ôn Đồng hít sâu một hơi, run run nói: "Có có có hơi đau."

"Đau ở đâu?" Cận Tây Trầm gấp gáp, đặt cô lên giường rồi lập tức muốn kiểm tra cơ thể cô, nhưng bị cô giữ lại: "Chán."

Cận Tây Trầm trái lại thoáng sững sốt, không phản ứng ngay, hình như phải mất hai giây mới ngồi xổm xuống, ngón tay vòng qua mắt cá chân cô, tức thì một cảm giác tê dại từ da thịt nơi đó truyền tới, trong cơn đau đốn mang theo một chút **, cô nhin không được co rút. Cận Tây Trầm bám vào vị trí các huyết đạo ở cẳng chân, mắt cá và lòng bàn chân, thì thoáng hỏi: "Có cảm giác không?"

Ôn Đồng cố gắng hít sâu: "Nhẹ nhẹ một chút a a đau, đau lắm, anh đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn em, em không có lừa anh."

Cận Tây Trầm khom lưng ôm cô từ trên giường xuống, cẩn thận đặt chân cô trên nền: "Thử một chút xem?"

"Thế nếu em thành công, tối nay có được khách lệ gì không?" Ôn Đồng cẩn thận đưa một chân ra, thử dùng lực một chút.

"Muốn khách lệ như thế nào?" Cận Tây Trầm đầu cũng không ngước lên, hỏi.

"Không cần uống thuốc." Ôn Đồng lập tức chớp thời cơ đề nghị.

"Không được, đổi cái khác." Cận Tây Trầm cũng lập tức từ chối, không cho chút cơ hội trả giá.

"Chuyện này chúng ta cứ lập tức làm thử trước đi." Ôn Đồng nói rồi không chờ tiếp bám vào hông anh, mà ngón tay cời nút áo anh, từ cổ áo đi xuống. Thành thật mà nói, động tác này thực sự là khảo nghiệm thể lực rất lớn, cô phải dùng rất nhiều sức mới vòng tới eo anh, sức lực trên tay đều dồn ở cúc áo, không phải chỉ tốn một tí tạo hơi sức đâu.

Ôn Đồng tính toán để anh khom lưng, tốt nhất là thuận theo động tác của cô mà nằm xuống giường, vì thế ngang ngược nói: "Anh mau nằm xuống đi, hiện giờ em muốn ngủ với anh."

Khóe môi Cận Tây Trầm lộ chút ý cười, mặc dù không cử động, nhưng một bàn tay đã đỡ hông Ôn Đồng, tránh cho cô vì đuối sức mà ngã xuống, ý cời bên khóe môi cũng càng ngày càng rõ: "Sao lại gấp đến thế?" Cuối câu giọng còn hơi lên cao, mang theo chút trêu ghẹo, dù dễ rung động trái tim cô, mà bàn tay đỡ hông cô, ngón tay cũng không hề yên phận, ở trên hông cô cạy một cái, ngay lập tức người cô mềm nhũn, hai chân đều buông lỏng, được anh nhẹ nhàng bế lên giường.

Ôn Đồng nâng tay cời quần áo anh, thật ra Cận Tây Trầm nói đúng, cũng không đúng. Cô gấp gáp, nhưng có vội vàng là vì sợ rằng chút trí giác ở chân là cảm giác hồi quang phản chiếu, nghe người ta nói, cơ thể trước khi chết sẽ đột nhiên thay đổi, giống như tất cả mọi vấn đề đều biến mất, tương tự tình cảnh hiện tại của cô.

Cận Tây Trầm hôn rất bá đạo, cô run lên, tay mãi vẫn không cách nào cời được nút áo anh, hiện thời cô gần như đã bị cời bỏ hết phần lớn quần áo, ngón tay bị anh giữ lấy, hôn từng ngón từng ngón, cảm giác cuồng phong vũ bão khiến cô nhanh chóng mềm nhũn, ngược mắt lên là có thể thấy được ánh mắt sâu thẳm của anh, nín nhịn nhiều ngày liên tục dường như có chút dấu hiệu muốn bộc phát, Cận Tây Trầm nhắc cao hai chân cô đặt bên hông mình, dán sát vào thắt lưng anh.

"Còn cần em thực hiện thêm gì nữa không? Em nghe người ta nói mấy chuyện này phải coi trọng tinh thú, em cần tiến hành khiêu khích thích hợp, anh mới càng không nhin nổi." Ôn Đồng thành thật đề nghị.

"Không cần khiêu khích đã khiến anh không kiểm được rồi, hơn nữa làm mấy chuyện này, chỉ một câu nói của em là anh sẽ đáp ứng em, vốn không cần em hao tổn tinh thần suy nghĩ biện pháp, đương nhiên nếu như em thích có chút tình thú, nếu muốn làm vậy thì anh nhất định hết sức phối hợp." Cận Tây Trầm cẩn cảm cô một cái, không chút sức lực.

"Thế anh thích tình thú như thế nào? Nếu như anh nói ra, em làm theo, theo em thấy thì đỡ một hơn em tự nghĩ nhiều." Ôn Đồng hỏi.

Cận Tây Trầm vậy mà thật sự suy nghĩ, sau đó áp đến tai cô nhẹ giọng nói một câu, lập tức bị Ôn Đồng đẩy ra, mặt đỏ bừng như táo chín rực. Kể đó nụ hôn của Cận Tây Trầm như mưa giông ập tới, mang theo khí thế vũ bão, nhanh chóng áp đảo cô, quyen hôn gặm cắn càng dày đặc, dường như muốn từng ngậm từng ngậm nuốt cô vào bụng. Ôn Đồng cảm thấy có chút không thờ nổi, nhưng càng nhiều hơn chính là nghiền ngẫm. Hiện giờ cô cảm thấy sợ hãi, chỉ có ôm chặt lấy anh mới thấy an tâm, ngoài ra cô không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn.

Cuối cùng khi dừng lại, Ôn Đồng đã mặt đỏ rồi đến độ mơ mơ màng màng, loáng thoáng nghe thấy điện thoại anh reo, Cận Tây Trầm nhẹ nhàng xuống giường nhận cuộc gọi, sau đó là âm thanh cửa khép lại.

Ôn Đồng nằm mơ, trong mơ cô vẫn luôn đi trên một con đường thẳng, xung quanh đều là bóng tối thẳm thẳm không chút ánh sáng, không có ai hay bất kỳ vật gì, cô gắng liều mình muốn tiến lên phía trước, nhưng lại nhin không thấy điểm cuối, cô không dám dừng lại, vẫn cứ kiên trì đi về trước, đột nhiên ở một đoạn rẽ lại phát hiện ánh sáng le lói.

Trong hừng sáng ấy có hai bóng người, Ôn Đồng lập tức nhận ra, đó chính là ba và mẹ cô. Họ vẫn như trước vai kề vai, tay trong tay nhìn cô khẽ mỉm cười, không nói một lời.

Ôn Đồng chạy qua định ôm lấy hai người, nói những từ khuất bất lực cùng sự hãi trong lòng mình, nhưng càng chạy thì cách họ càng xa, cô liều mạng đưa tay muốn bắt lấy, nhưng bên tai đột nhiên truyền tới âm thanh của Cận Tây Trầm, mang theo chút kiềm nén cảm giác run rẩy cùng mừng rỡ, mới một âm thanh đều hàm chứa vô vàn tình cảm không thể nào miêu tả.

Cô thấy ba mẹ càng lúc càng xa, chỉ còn lại một điểm sáng nhỏ dần nhỏ dần cuối cùng biến mất, cô suy sụp gục xuống, tay vòng quanh gối co chặt người lại. Nghe nói lúc chết người ta tự nhiên tỉnh ngộ, mấy lời kiểu như sám hối trước lúc chết cũng rất nhiều, đại khái chính là một dạng giác ngộ.

Ôn Đồng không có loại giác ngộ này, không được rộng lượng như nhiều người, ở thời khắc đối diện với cái chết vẫn lự về bàng quan như thế, vào thời khắc này, trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh khi sống cùng Cận Tây Trầm. Cô có lưu luyến, có chấp niệm, có rất rất nhiều lời không cách nào nói ra, vào thời khắc này toàn bộ đều hiện lên, bất kể có cổ thuyết phục bản thân phải坦然 đối diện với kết cục này, sớm không phải đã đoán biết rồi hay sao.

Nhưng tâm lý đã được dựng lên mặc kệ có được giá có bao nhiêu lần đi nữa, cô vẫn không cách nào buông bỏ, cũng như chuyện chấp nhận sự thật bản thân cuối cùng phải chết, cô chung quy vẫn không muốn buông tay, dù chỉ một phút, một giây, cô vẫn muốn dùng hết khả năng để có thể ở bên cạnh Cận Tây Trầm.

"Đồng Đồng, tỉnh dậy đi em, Đồng Đồng."

Cô từ trong cơn mơ bừng tỉnh, đập vào mắt đầu tiên chính là Cận Tây Trầm đang ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt ướt sũng, Ôn Đồng ngờ ngác chạm vào mắt anh: ".....Sao vậy?"

Cô có thể nghĩ tới cực diện tồi tệ nhất, chính là trước tết năm nay cô sẽ kết thúc chuyến lữ hành của cuộc đời, sau đó cái tên Ôn Đồng cũng vào một ngày đóng mà biến mất, nhưng trông thấy Cận Tây Trầm như vậy, trái tim cô vẫn co rút đau đớn, dường như chớp mắt được anh truyền lại, nhưng ngoại trừ câu nói kia thì lại không hỏi được bất kỳ điều gì nữa.

Ôn Đồng không biết lúc cô đang ngủ xảy ra chuyện gì, cũng không biết ai đã gọi điện đến, nhưng cánh tay anh đặt trên hông cô chột siết chặt, ánh mắt dừng lại trên mặt cô một lúc lâu, âm thanh khàn vô cùng, hàng mi dài rậm có chút uơ ướt, Ôn Đồng chưa từng trông thấy đáng vẻ thất thố như vậy của anh bao giờ, nhất là nhìn anh nhúc nhích cánh môi, hết nửa ngày mới tìm lại được âm thanh: "Đồng Đồng, viện nghiên cứu vừa gửi báo cáo tới, bệnh của em được khống chế rồi, thậm chí còn có dấu hiệu chuyển biến tốt, chứng minh thuốc của chúng ta có tác dụng. Em có thể sống rất lâu rất lâu, lâu đến mức chúng ta có thể hoàn thành tất cả các việc em muốn làm, em có vui không?"

Ôn Đồng sững sờ, rất rất lâu cũng không tìm lại được phản ứng, cô rất muốn cảm mình một cái để phân biệt đây liệu có phải là mơ, bằng không sao có thể ngủ một giấc dậy thì được báo tin tức như thế chứ?

"Thật.....thật sao?" Ôn Đồng cất giọng khô khốc, lúc hỏi, nhin không được cấn đầu lưỡi mình một cái, đau quá.

"Em nói đúng, anh không gì là không thể làm được. Bất kể chuyện gì vào tay anh đều có thể dễ dàng xử lý, cho nên lần này anh cũng có thể chữa trị tốt cho em, không phụ sự tin nhiệm của em." Cận Tây Trầm một lần nữa lại ôm siết cô vào lòng, bờ vai kiên không được run lên, cánh tay ôm chặt lấy cô, thanh âm khàn khàn, cho dù là ngón từ nào cũng không thể biểu đạt được tâm tình tưởng mất nhưng lại tìm thấy của Cận Tây Trầm lúc này, chỉ có cách ôm cô vào lòng thật chặt, cảm nhận được từng đợt hô hấp nhẹ nhàng của cô, mỗi một câu đều không dám tin.

- - - - -

Yee: hôm nay chồng tui siêu đẹp)

Mà chờ tui trên con xe đó còn soái hơn ☐

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Chương kết

Chuyển ngữ: Míc

Ôn Đồng ngăn người, rất khó để diễn tả được cảm giác hiện giờ trong lòng, bà vai có vết nước chảy xuống lạnh lạnh, gần như không cần nghĩ cô đã biết đó là gì.

Nếu là ngày trước, cô tuyệt đối không tin trên vai mình chính là nước mắt, bởi vì rõ ràng anh điềm tĩnh như vậy, dường như mọi thứ đều có thể nhẹ nhàng gánh vác, sau đó giải quyết.

Anh sẽ khóc sao? Đây có lẽ là chuyện hài buồn cười nhất. Nhưng trải qua nửa năm chia xa, gặp lại, điều trị cùng với đủ loại hóa trị đau đớn, tất cả những đau khổ trong suốt thời gian đó chung quy đều có thể chấp nhận, nhưng đối mặt với loại bệnh tình bỏ tay hết cách này, chỉ có thể tro mắt nhìn nỗi đau khi cái chết đang đến gần từng ngày, mới biết đây là khoảng thời gian gian nan nhất.

Trong suốt đoạn đường, trong mắt trong lòng Cận Tây Trầm, tra tấn dần vật tuyệt không ít hơn cô chút nào, thậm chí còn nhiều hơn. Vào thời khắc này, cô cảm giác rất rõ trên vai chính là nước mắt của anh.

Thật ra cô rất muốn khóc to lên để chúc mừng tình huống không biết có thể được gọi là tái sinh này không. Với căn bệnh ung thư, bệnh tình được khống chế và trị khỏi là hai việc hoàn toàn khác nhau, có tình huống nhìn như không hề có biến chuyển tốt, có thể giống như tình hình của Khương Lệ, cũng có tình huống có thể trông có vẻ có khởi sắc, cũng giống như tình hình của Khương Lệ.

8 năm, Khương Lệ cuối cùng không thể trải qua mùa xuân kế tiếp trong đời, đã mất vì bệnh cách đây nửa tháng.

Tang lễ của chị ta tổ chức trong nước, Ôn Đồng không tham dự, nhưng lúc chị ta mất đúng lúc Ôn Đồng vừa hóa trị xong, để Cận Tây Trầm đẩy cô đi gặp mặt chị ta lần cuối.

Sắc mặt Khương Lệ tái nhợt đến xanh xao, nói với Ôn Đồng một cách khó nhọc: "Ôn Đồng, tôi cuối cùng đã biết có khi đó nói những lời kia là có ý gì. Quà nhiên, Cận Tây Trầm sẽ không vì nguyên nhân cô rời đi mà yêu một người khác, cho dù có người nói với anh ấy có không tốt, thì tình yêu anh ấy dành cho cô cũng không ít đi chút nào. Dù anh ấy biết có tự mình chịu tương, cũng chỉ cười khổ nói một câu: không có gì đáng giận cả, nếu là tôi thì cũng sẽ làm giống như cô ấy, chỉ cần cô ấy còn sống thì thế nào cũng được, muốn oán cứ oán, tôi sẽ mang theo nỗi oán giận đó để đi tìm cô ấy. Còn chuyện bắt cóc cô, tôi thực lòng xin lỗi, tôi sắp chết rồi, xin cô đừng ghi hận anh trai tôi, anh ấy cũng là....vì tôi."

Ôn Đồng không nói, nhưng gật đầu, người sắp chết, tình trạng của chính bản thân cô cũng không tươi sáng gì, không hơi sức đâu lại tiếp tục làm khó Khương Lệ.

Khương Lệ gắng gượng nở nụ cười: "Cám ơn cô, hình như tôi đã biết vì sao Cận Tây Trầm lại thích cô rồi."

"Hửm?" Ôn Đồng lên tiếng. Nói thật, vì sao Cận Tây Trầm thích cô, cô trước nay chưa từng nghĩ thông, cuối cùng chỉ có thể quy kết đây là yêu, thích một người không cần lý do, bất kể nguyên nhân.

"Chính ta đều có chung một loại bất hạnh, nhưng lúc đối diện với bất hạnh này, ngược lại cô có thể dùng đáng về kiên cường nhất mà đối diện, không chỉ thể hiện rất tốt trước mặt bạn bè mình, thậm chí còn có thể bình tĩnh sắp xếp cho Cận Tây Trầm. Tôi rất khâm phục cô có thể làm như vậy, còn tôi....chỉ có thể tro mắt nhìn các bác sĩ bận rộn vì tôi, nhưng tôi lại không kiên cường." Hồ hấp Khương Lệ đứt quãng, lúc nói đến câu dài nhất thì đã hồng hén, mắt gấn ba phút mới nói hết câu.

Ôn Đồng vội nói: "Nếu chị mệt thì dừng nói nhiều như vậy, thật ra Cận Tây Trầm trong mắt chị và một Cận Tây Trầm chân chính không giống nhau, anh ấy cũng là một người bình thường, có ưu có khuyết, không hề hoàn mỹ như vậy. Chị không biết chứ anh ấy còn kén ăn, rất khó tin nhĩ. Có điều tất cả những điểm này chỉ sợ tôi nói thì chắc chắn chị không tin, đợi chị khỏe lên, hoàn nguyên chị đến nhà họ Cận anh com, chị sẽ biết cái tình kén ăn của anh ấy kinh khủng đến mức nào, chẳng khác gì một đứa trẻ."

Khương Lệ cười: "Được, chờ tôi khỏe có nhất định phải mời tôi đến nhà họ Cận ăn com đấy, không được nuốt lời...." Lúc từ cuối cùng được thốt ra, bàn tay Khương Lệ không thay đổi, ý cười nơi khóe môi dường như vẫn còn đó, nhưng đôi mắt đã khép lại, máy móc bên cạnh phát ra âm thanh chói tai, điện tim cũng biến thành một đường thẳng, đại biểu cho trái tim của một người đã vĩnh viễn ngừng đập. Chị ta chết rồi.

Ôn Đồng nhìn Khương Lệ người vẫn chưa lạnh, ngoại trừ không chút huyết sắc thì chỉ còn vẻ bình thản như thể Khương Lệ đang ngủ, mắt bỗng trở nên cay xè.

Khương Lệ qua đời, đây quả thật không phải một tin tốt.

Hai người mắc cùng một loại căn bệnh, với tư cách chính hữu giống nhau ở điểm vật lộn vất vả trong trận tranh đấu này mà nói, Khương Lệ chết đối với Ôn Đồng tuyệt đối không phải một tin tốt, mặc dù tám năm trước chị ta trong nhiều lần bệnh tình nguy kịch thì vẫn qua khỏi, vẫn rất mạnh mẽ sống đến năm nay, nhưng cuối cùng, chị ta vẫn đầu không lại sự xâm nhập của bạo bệnh, liệu có phải cũng đại biểu rằng có rất cuộc cũng sẽ tới ngày này chăng.

Ôn Đồng không chắc chắn, cũng không dám hỏi Cận Tây Trầm, cô không muốn lại gây thêm áp lực cho anh, nhưng nghe thấy anh nói bệnh tình được khống chế, thậm chí còn có dấu hiệu chuyển biến tốt, hơn nữa sau đó còn có nước mắt của anh, Ôn Đồng tin tưởng đây là sự thật, sức khỏe cô có thể thực sự đang chuyển biến tốt từng bước. Cho dù không thể trị dứt hoàn toàn, cơ thể có yếu một chút, nhưng như thế vẫn không vấn đề gì, cô vẫn sống, đây chính là kết quả tốt nhất tốt nhất rồi.

"Cận Tây Trầm, nhìn xem nhìn xem hoa mơ nở rồi chúng ta đi hái hoa mơ nấu cháo được không. Mấy hôm trước em nghe người ta nói hoa mơ cũng có thể nấu cháo, em muốn ăn." Ôn Đồng ngộ ngầy.

"Được." Cận Tây Trầm đứng dậy, đi tới trước tủ quần áo tìm một chiếc áo choàng nhưng, bao bọc cô thật kín kẽ, giống như một cái bánh chưng.

Cây hoa mơ trong vườn này là Cận Tây Trầm tự tay trồng, bảy năm rồi vẫn luôn chưa từng nở hoa, nhưng vào ngày bệnh tình cô chuyển tốt, đột nhiên bùng bùng sức sống nở hoa đó rực. Không biết trời còn đó một ít tuyết vào lúc nào, áp lực trĩu nặng trên hoa, hé ra chút sắc đỏ tựa như máu.

Chân Ôn Đồng vẫn chưa thể đi lại nhiều, Cận Tây Trầm cũng không chịu để cô ngồi xe lăn, mà bế bổng cô, để cô đặt gối trúc trong lòng, sau đó ôm cô đi hái hoa.

"Anh như vậy có mệt không, hay là đặt em xuống đi." Ôn Đồng cời bao tay, phủ lên tai anh: "Lạnh quá."

"Không mệt, anh muốn ôm em như vậy, mỗi ngày đều ôm em." Cận Tây Trầm tỳ lên trán cô, nhẹ giọng nói.

Thực ra cô không hề nặng, hóa trị suốt thời gian dài khiến cơ thể cô suy nhược rất nhanh, thể trọng sụt giảm vô cùng, đến bây giờ dường như chỉ tầm bảy mươi cân (ba mươi lăm kg), tay chân khẳng khiu như thể chỉ cần chạm vào là gãy. Ngày ngày Cận Tây Trầm đều thay đổi đa dạng các món ăn để cô thích ăn, hi vọng cô có thể ăn nhiều một chút, nhưng mỗi lần đều chỉ động đũa có gắng đủ no.

"Sau khi chúng ta ăn xong thì đi tản bộ được không? Từ hôm nay trở đi sẽ bắt đầu từng chút từng chút thực hiện những việc trước đây em nói, có được không?" Ôn Đồng ôm cổ anh, nghiêm túc nói.

"Không được, ăn com xong em phải ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi." Cận Tây Trầm không chút đắn đo lập tức cự tuyệt, còn có phần khắt trương.

".....Ừm." Ôn Đồng ỉu xu đồng ý, sau đó ngược lên tiếp tục hái hoa, sức lực mạnh mẽ như thể đang trút giận, kéo cây hoa mơ pặc pặc.

"Vừa rồi quên nói với em, người báo cáo nói vẫn còn một phần báo cáo cần anh xem." Cận Tây Trầm nói.

Ánh mắt Ôn Đồng lại chuyển qua, trông thấy nét mặt nghiêm túc của anh, trong lòng cũng bắt đầu trở nên căng thẳng. Cận Tây Trầm cúi đầu hôn khẽ môi cô một cái, sau đó nói: "Họ nói với anh em có thai rồi, con của chúng ta."

Giọng anh rất nhẹ, mang theo chút cảm giác lưu luyến, khỏe môi hơi nhếch, vừa nghe đã khiến người ta tay chân bủn rủn, hơn nữa đề tài này còn là nội dung như vậy, cảm giác thấy anh đang hôn lên đỉnh đầu, động tác dịu dàng vô cùng.

"Không được, tin này quá lớn, anh để em từ từ chút." Ôn Đồng vừa lấy lại bình tĩnh sau một hồi ngắn người, nhưng vẫn cảm thấy không bình tĩnh được.

Âm thanh Cận Tây Trầm lại khe khẽ truyền vào tai cô: "Thật ra mỗi một ngày từ sau khi em trở lại, anh đều hi vọng đến ngày này, lại càng lo sợ có ngày như vậy. Em đang bệnh, không thích hợp mang thai là điều hoàn toàn không thể nghĩ ngờ, nhưng anh biết em nhất định rất mong chờ. Cho nên Đồng Đồng, anh xin em, giống như vừa rồi, mỗi ngày đều phải nhìn anh, sau đó bắt kể thế nào đều đưa ra yêu cầu với anh."

"Nếu như em không tỉnh lại, Cận Tây Trầm anh sẽ thế nào?" Ôn Đồng nhìn anh, đột nhiên hỏi câu này.

"Em sẽ tỉnh dậy, anh tin chắc điều đó. Có gái anh nuôi dưỡng bảy năm, anh biết cô ấy là đứa trẻ rất thiện lương, sẽ không để anh đã cầu xin như vậy mà vẫn bốc đồng không tỉnh lại. Hơn nữa cô gái này, cô ấy còn trẻ như vậy, chỉ hơn mười chín, sao có thể vĩnh viễn ngủ trong bóng tối. Trời cao nhân từ, ông ấy vẫn muốn em dùng cả đời mình chào đón rất nhiều việc tốt đẹp, cho nên em nhất định có thể tỉnh lại."

Anh nói với âm thanh vô cùng trầm khàn, mà Ôn Đồng vào giờ phút này sớm đã nước mắt thành dòng. Mỗi anh từ trên trán có dãi xuống, đến chớp mũi rồi lại đến bên má, mỗi một tác đều vô cùng dịu dàng, anh nói: "Chờ em lại khỏe lên một chút, chúng ta bắt đầu thực hiện từng lời hứa một, em nói xem được không.

Cùng nhau thức dậy, cùng nhau ăn sáng, cùng nhau tản bộ, cùng nhau tranh luận xem tiếp theo muốn ăn gì, thậm chí còn phải thêm một hạng mục, cùng với đứa con của hai người.

Huáy huáy không được! Ôn Đồng kịp thời phản ứng: "Em hiện thời đã có con của anh, em như vậy chính là chưa cưới đã có thai rồi, sau này đứa bé ra đời sẽ không có họ khẩu, chú Cận, chuyện này anh làm thực sự không phúc hậu."

Cận Tây Trầm ừ một tiếng, sau đó điềm nhiên nói: "Không cần chờ đến khi đứa trẻ ra đời thì em đã qua sinh nhật hai mươi tuổi, sau đó chúng có thể lập tức lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, vấn đề hộ tịch không cần lo lắng."

.....Thời gian ngắn như vậy, ngay cả mấy chuyện này anh cũng nghĩ xong xuôi rồi ư? Một lần nữa Ôn Đồng nước mắt ràn rụa, có thể nói muốn dự định một lần không để dàng chút nào, mỗi lần đảo hăm đều đem mình chôn luôn là tình huống gì vậy!

Cô bên này vẫn chưa hết bị phần thì lại nghe Cận Tây Trầm nói: "Cám ơn em, cảm ơn em đã chuyển biến tốt, Đồng Đồng của anh."

"Em từng nghĩ, nếu như em không còn, quãng đời còn lại dài như vậy anh phải làm thế nào mới tốt đây. Anh dạy dỗ em, yêu chiều em bảy năm, em vẫn muốn anh một đời." Ôn Đồng chân thành nhìn Cận Tây Trầm, chân thành hứa hẹn với anh, đây là lần đầu tiên cô trịnh trọng hứa hẹn, nhưng vẫn cảm thấy không đủ.

"Được, một đời." Cánh tay Cận Tây Trầm siết chặt lấy cô, chặt đến độ hơi đau, cũng chính như vậy để cô xác thực tất cả mọi việc không phải là mơ, hoàn toàn là sự thật.

"Vây anh sẽ bỏ dôi em không cho em ăn cơm, không cho quần áo mặc, không cho nước uống sao?" Ôn Đồng lại hỏi.

"Hai cái đầu và cuối thì sẽ không, cái giữa thì còn phải xem tình hình mà quyết." Cận Tây Trầm nở nụ cười đầy thâm ý.

Ôn Đồng vừa định tiếp lời thì nghe thấy sau lưng có người tức giận mắng.

"Nè nè nè, hai người nhìn chút coi, tôi nói lúc này liệu có thể ăn lót dạ mời rượu không vậy?" Lâm Tu Trúc nổi cáu.

"Loại cảm giác này cầu độc thân như anh sẽ không hiểu đâu, bỏ đi." Cận Tây Trầm nói.

"Tôi sao lại không hiểu chứ? Tôi không phải cầu độc thân!"

"À, thế thì anh là cầu ly hôn." Cận Tây Trầm đính chính.

".....Tôi có cảm giác không cách nào làm bạn với chú mày."

"Cho nên anh vẫn có thể làm bạn với Tô Kiều sao?" Cận Tây Trầm hỏi.

"....."

Sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên Ôn Đồng thấy Cận Tây Trầm uống rượu, hơn nữa còn là trong đêm tân hôn của hai người.

Cận Tây Trầm rất ít khi tùy ý người khác như vậy, bất kể là ai đến mời rượu đều không từ chối, từng ly từng ly uống cạn. Thật ra Ôn Đồng thấy anh như thế cũng rất lo lắng, nhưng lo thì lo vẫn phải mời đến vòng cuối cùng, lúc đó anh vẫn vô cùng tỉnh táo, thậm chí còn có thể ôm eo cô tiền từng người khác một.

Lúc về đến nhà, ý thức anh vẫn thanh tỉnh đi cơi lễ phục của cô, kéo cô vào lòng hôn thật sâu, kết quả đợi đến khi cô tắm rửa xong bước ra thì anh đã nằm nghiêng trên giường mà ngủ.

Ôn Đồng mắt chữ A mồm chữ O nhìn anh, cung phản xạ của người nay không phải là quá...quá chậm rãi ư?

Anh nằm trên giường, Ôn Đồng cười khom lưng cời giày cho anh, kể đó là quần dài, tiếp theo cánh tay bỗng bị kéo chặt, cơ thể bị nhấc lên giường, ngay sau đó liền nằm sát trong ngực anh.

Hai mắt Cận Tây Trầm nhắm hờng, chính là phản ứng khi say, độ ẩm trên tay cũng nóng đến dọa người. Ôn Đồng vừa định lên tiếng thì đã bị anh kéo vào lòng hôn, giống như đứa trẻ loạn xạ gặm cắn cầm cô, loạn xạ hôn cô, lúc này Ôn Đồng mới hiểu, anh thật sự say rồi.

"Anh buông em ra trước đi, em lau người cho anh, nếu không sẽ ngủ không ngon." Ôn Đồng giằng giụa một cái.

"Không buông, buông rồi em sẽ đi mất." Cận Tây Trầm ngẩng đầu, vùi vào ngực cô, ở nơi mềm mại ấy dùng sức cắn một cái, như thể phát tiết.

Ôn Đồng bị đau nhưng không đẩy anh ra, chỉ dịu dàng nhẹ giọng an ủi: "Không đâu, em vĩnh viễn sẽ không rời xa anh. Anh cũng là sinh mệnh của em mà, em sao đành rời xa anh chứ."

"Hôm nay anh hơi mệt, Đồng Đồng ở trên được không. Hửm?" Cận Tây Trầm cũng không biết có nghe thấy câu cô nói hay không, chỉ chăm chú cời quần áo cô, môi lưỡi vẫn hôn liếm nơi ngực cô.

Ôn Đồng ngăn người nhìn anh, dù thế nào đi nữa vẫn cảm thấy có thể anh đang vô say, tính đẩy anh ra nhưng Cận Tây Trầm lúc này bỗng ngẩng lên: "Sao vậy? Em không muốn ư?"

"Không phải.....em đâu có không muốn, chỉ là anh vẫn chưa tắm đó, có cần tắm rửa xong rồi lại...." Còn chưa dứt lời thì Cận Tây Trầm bỗng ngồi dậy, ôm ngang eo cô đi về phía phòng vệ sinh.

"Anh sao vậy? Em tắm rồi." Ôn Đồng vội ghì cổ anh, cẩn cẩn thận thận nhắc nhở anh chú ý bàn chân.

"Cùng nhau tắm." Cận Tây Trầm bướng bỉnh đem cô đặt vào trong bồn tắm, sau đó bắt đầu xả nước, rồi lại thân nhiên tự mình bước vào trong bồn, ôm cô, tè tè chính chính đặt trên đùi.

Ôn Đồng lúc này mới hiểu vì sao lúc thiết kế phòng tân hôn, anh cái gì cũng không can thiệp, tùy theo ý tưởng của cô, nhưng chỉ có bồn tắm là kiên trì muốn đổi một cái siêu lớn, thì ra là vậy! Hiểu ra nguyên nhân khiến cô dờ khóc dờ cười, bỏ đây lấy khăn tắm, kết quả sau lưng bỗng nóng rực, bộ phận không quý củ nào đó đang áp sát sau hông cô, biết đấy là gì khiến mặt Ôn Đồng phút chốc đỏ rực, kéo khăn tắm muốn lao ra khỏi bồn.

Nhưng Cận Tây Trầm một lần nữa kéo cô lại, thậm chí không rõ: "Em mê hoặc anh."

Ôn Đồng vừa định giải thích, kết quả Cận Tây Trầm không buông tha cô, chỉ có thể nhẹ giọng dụ dỗ: "Được được được, anh nói gì cũng đúng hết, chúng ta tắm trước, sau đó về giường đi ngủ, được không?" Tay kiên nhẫn cời từng cúc áo sơ mi của anh, lại cời quần áo cho anh.

"Giường? Ngủ? Được." Cận Tây Trầm gật đầu, ần ần thái dương tựa vào bên bồn tắm, tùy cô bận rộn.

Lúc Cận Tây Trầm ngồi trong bồn tắm, ánh mắt quyến luyến không rời nhìn cô, Ôn Đồng thừa nhận, vật nóng ẩm bên trong cơ thể cô không cách nào khác chế, tuôn trào.

Cận Tây Trầm rất cao, mặc dù hơi gầy nhưng cời quần áo thì vẫn là vóc người tốt vô cùng, đây đại khái chính là cái gọi là "Mặc y phục thì gầy còi y phục có thịt"? Tay Ôn Đồng dán trên ngực anh, lúc vô tình cọ sát nơi nào đó, nghe thấy anh thấp giọng thở dốc, ngay cả da thịt trên người cũng trở nên có chút cứng rắn, thì sợ hãi lập tức rút tay.

Cận Tây Trầm lại kéo bàn tay cô một lần nữa dán lên người, làm chủ động tác của cô. Từng chút lướt qua, từ từ di chuyển xuống dưới, đến khi nắm giữ nơi nóng rực nào đó.

Mặc dù đã từng vô số lần trông thấy cơ thể anh, nhưng tắm cho anh thì vẫn là lần đầu, cộng thêm tâm tình xấu hổ, đợi đến khi cô giúp anh tắm rửa lau khô người đỡ lên giường thì cô đã mở hời dẫy mình, kết quả không đợi cô đi tắm lần nữa thì đã bị anh trực tiếp đặt lên giường.

Nói anh uống say ư, anh còn có thể vô cùng mạch lạc đem hai chân cô mở ra, ngồi vòng trên hông anh. Nếu nói anh không say, Cận Tây Trầm nào phải người ngây thơ như vậy, Ôn Đồng cắn răng, nhịn xuống.

Nhưng nhìn rồi lại nhìn, thật sự để cô ở trên....Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm, làm thế nào đây.

Trong đầu nhớ lại anh làm như thế nào, càng nghĩ càng cảm thấy chân mềm nhũn, nhưng cái người bên dưới ánh mắt vẫn long lanh như cũ chăm chú nhìn cô, phía dưới mông còn có bộ phận hùng hổ hăng hái chờ đợi kia, Ôn Đồng sờ hai má nóng bừng, cầu xin nói "Cận Tây Trầm, có thể không hay không, em không biết."

"Anh dạy em, được không?" Cận Tây Trầm giữ eo cô, từ từ ngồi dậy, hôn lên mắt cô.

"....." Cô còn có thể chọn lựa hay sao?

Đáp án là: không có khả năng.

[Tác giả]: Cầu lưng hơn bốn ngàn chữ ở trên, mọi người no không!!

Hai nghìn chữ bên dưới là những học trò trong các tác phẩm cũ của tôi cũng đến tham dự, mọi người không ngại chứ, mà có ngại thì cũng ráng chịu thôi, dù gì tôi đã viết xong rồi (thật ra vẫn là cầu lưng, có phải quá nhiều không? Sao cơ, tiếp tục?)

Một,

1, Thập Nhị Xin hỏi tên của mọi người.

Phó: Phó Mặc.

Nguyễn: Nguyễn Đồng.

Cố: Cố ~ Trước khi phỏng vấn tôi, cô không xem tài liệu à?

Niếp: Cố Đình Khắc, Niest Văn Ý.

Cận: Cận Tây Trầm

Ôn: Ôn Đồng.

2, Thập Nhị: Hahahaha, tác giả đặt tên có chút vô năng, tới câu hỏi tiếp theo. Ai là người theo đuổi đối phương trước?

Phó: Nói ra cô có thể không tin, cô ấy theo đuổi tôi trước.

Nguyễn: Ừm.

Cố: Câu này cần trả lời à? Câu tiếp theo.

Niep: (nhỏ giọng) Hồi trước anh ấy bị kích thích mạnh, mất trí nhớ....

Cận: (Cười khẽ) Câu tiếp theo.

Ôn: Đồi bên thăm mền lẫn nhau, vậy là....ai theo đuổi ai?

3, Thập Nhị: Được rồi, các vị nam chính đều rất có cá tính, vậy giới tính là?

Tất cả nam chính: Cô mù à.....

Tất cả nữ chính:.....

4, Thập Nhị: Thích điểm nào ở đối phương?

Phó:.....

Nguyễn: Anh vậy mà nói không được sao!

Cố:.....

Niep: Anh vậy mà nói không được sao!

Cận: Chân thành đáng yêu, lương thiện kiên định. Đây là cô gái tôi nuôi lớn, tôi sao lại không thích chứ.

Ôn Đồng: (che mặt)

5, Thập Nhị: Đúng là phương thức bày tỏ chuẩn giáo khoa nha, các vị nam chủ lâu trên học hỏi đi nhen, được rồi, câu hỏi tiếp theo: Lần H đầu tiên là ở đâu?

Phó: Đương nhiên trên giường....

Nguyễn:.....

Cố: Có khi nào trên bàn mổ không?

Niep: Hahaha....

Cận: Từ nhà vệ sinh đến trên bàn kế đó trên giường.....

Ôn: Anh cảm niệmng...

6, Thập Nhị: Lần H kích thích nhất là ở đâu?

Phó: Trong xe.

Nguyễn: Anh còn nói!

Cố: Trên tấm kính cửa sổ sát đất!

Niep: Tổ tiên ơi, anh có thể đừng thành thật như vậy được không.

Cận: Trên bàn phòng thực nghiệm, lúc tôi mặc áo blouse trắng thì cô ấy càng phấn khích.

Ôn: Em Nguyễn chị Niep, chúng ta ngồi chung đi.

7, Thập Nhị: Bình thường H ở đâu?

Phó: Trên giường.

Nguyễn: Ừm.

Cố: Còn cần chọn địa điểm?

Niep: Chỗ có hứng.

Cận: Chỉ cần cô ấy thích, nơi nào cũng được.

Ôn: Rõ ràng là anh thích mà, em khi nào chủ động chứ!

8, Thập Nhị: Một đêm mấy lần?

Phó: Tùy tình hình mà quyết định.

Cố: Còn cần số lần? Đương nhiên là trong phạm vi có thể thì tận lực số lớn nhất.

Cận: Khụ khụ, cô ấy còn nhỏ.

9, Thập Nhị: Đối với các vị mà nói, ý nghĩa của H là gì?

Phó: Khoái lạc.

Cố: Sao cô lại hỏi cái này, lẽ nào cô chưa từng làm qua?

Cận: Theo kiến thức thông thường thì chính là sự thỏa mãn khi hai tâm hồn giao thoa với nhau, ngoài ra cũng như hai vị kia đã nói, bên cạnh đó còn tăng thêm tình thú hôn nhân.

10, Thập Nhị: Muốn con trai hay con gái?

Phó: Tôi có con rồi.

Nguyễn: Một trai một gái, con trai tên Phó Khiêm, con gái là Phó Dược Nhi. Trước mắt Phó Khiêm có thích một cô bé tên Hứa Hi, con gái thì còn nhỏ, hai chị có hứng thú kết hôn gia với nhà em không?

Cố: Con gái, giống cô ấy (nhìn Niep Văn Ý, thăm tình hôn một cái)

Niep: Tôi muốn con trai, tốt nhất giống anh ấy.

Cận: Một trai, một gái, con trai họ Cận, con gái họ Ôn.

Ôn: Ừm!

11, Thập Nhị: Hahaha, lạnh lùng ném câu lơng vào mặt nhẽ, được rồi, câu tiếp theo: lúc H các vị nghĩ tới chuyện gì?

Tất cả nam chính: Cô bị thiếu năng à?

Thập Nhị?????

Tất cả nữ chính: Thật ra có thể mạnh mẽ hơn một chút, quá dịu dàng.

Thập Nhị (Mặt kinh ngạc) Hả? Không ngờ các nam chính của chúng ta lại theo phong cách ôn nhu nha hahaha.

Tất cả nam chính: Về nhà chúng ta sẽ thảo luận phương pháp mạnh mẽ một chút.

12, Thập Nhị: Nếu như có cơ hội, kiếp sau vẫn muốn gặp đối phương chứ?

Phó: Đương nhiên.

Nguyễn: Tôi cũng vậy.

Cố: Nguyên vọng này thế nào vậy? Có thể thành đôi đôi kiếp kiếp không?

Niếp: Rõ ràng người chủ trì đưa ra giả thiết mà.

Cận: Bất luận là bao nhiêu kiếp, tôi đều hi vọng có thể gặp được cô ấy.

Ôn: Rất muốn rất muốn.

13, Thập Nhị: Cảm thấy bản thân có bệnh Loli không?

Phó, Cố: Lão Cận ông tới trả lời kìa.

Cận: Bạn chủ trì này có thể nhờ Cố giáo sư đem đi đi.

Thập Nhị????? Tôi không muốn lên bèn giải phẫu đầu!!!! Cứu mạng!!!

Tất cả nữ chủ: Đem đi đi.

14, Thập Nhị: Thích đối phương bao lâu rồi?

Phó: Từ lúc bắt đầu yêu cô ấy.

Cố: 255 đêm, 30660 giờ, 1839600 phút, 110376000 giây. Có cần con số chính xác hơn không?

Thập Nhị: Không cần không cần, Cận tiên sinh mời trả lời.

Cận: Mời Cố giáo sư lúc kết thúc thi đem người chủ trì đi đi.

Thập Nhị làm rầm: Không phải thật sự có bệnh Loli chứ (rụt cổ)

15, Thập Nhị: Từng có hành động lừa gạt đối phương không?

Phó:.....Cô.

Nguyễn:.....Cô

Cố: Không có.

Niếp: Không có.

Cận: Không có.

Ôn: (Cẩn thận quan sát Cận Tây Trâm, đưa tay siết chặt tay anh). Có.

16, Thập Nhị: Các vị có cho rằng tình yêu của mình một lúc nào đó sẽ suy giảm không?

Tất cả nam chính: Vĩnh viễn sẽ không.

Tất cả nữ chính: Giống như trên.

17, Thập Nhị: Tất cả các vị đều rất si tình nhĩ, hahaha, thật muốn một đệp đá đổ bát thức ăn cho chó này ghê, nhưng tôi chuyên nghiệp mà, cho nên câu hỏi tiếp theo: trở lại H, bình thường ai trên ai dưới?

Phó: Cô ấy rất hay mắc cỡ, chỉ có thể ở dưới.

Nguyễn: Đừng nói là.....

Cố: Nhất định phải ở trên ở dưới sao?

Thập Nhị??????? Tôi vẫn rất thuần khiết, tôi nghe không hiểu.

Cận: Tất cả phương pháp đều nên tìm hiểu, nếu không, sẽ mất đi rất nhiều lạc thú.

18, Thập Nhị: Có từng mộng xuân không?

Tất cả nam chính: Có.

Nguyễn:.....Không có.

Niếp: Mơ được một nửa thì biến thành hiện trường giết người, có tính không?

Ôn: Hahaha tôi không có biến thái như vậy, câu hỏi tiếp.

19, Thập Nhị: Lúc đối phương không tiện, làm thế nào giải quyết?

Phó: Nhịn một chút là xong.

Cố: Trên dưới toàn thân lẽ nào chỉ có một chỗ làm được?

Cận: Quá trình chờ cô ấy lớn lên lâu như vậy còn qua được, chút thời gian này tính là gì.

20, Thập Nhị: Làn gầy nhất là khi nào?

Phó: Đem qua.

Cố: Ba tiếng trước khi đến đây.

Cận: Cơ thể Đồng Đồng không tốt, đã lâu rồi không làm

21, Thập Nhị: Khụ khụ, chúc Ôn Đồng tiểu thư sớm hồi phục, cũng chúc Cận tiên sinh có thể sớm ngày thường xuyên viên mãn nhé, đương nhiên cũng bao gồm tất cả nam chính nữ chủ có mặt ở đây. Được rồi, không nhiều lời vô nghĩa nữa, câu hỏi tiếp theo: Thích nhất điểm nào trên cơ thể của đối phương?

Phó: Mũi đấy.

Cố: Tay.

Cận: Mắt.

Thập Nhị: Bạn học Cố Đình Khác, câu trả lời gì vậy!!! Có chút tò mò là chuyện gì!!!

Cố: Cần tôi giải thích chi tiết à?

Thập Nhị (Mắt lấp lánh): Được đó được đó.

Cố: Nghi hay nhỏ.

Thập Nhị (Thở huyết....)

22, Thập Nhị: lúc H có từng dùng đạo cụ không? Hay là có ở nơi nào đó khá nghiêm túc, hoặc ở nơi làm việc của mình H không? Ví dụ như thư phòng? Phòng làm việc? Phòng học? Phòng thí nghiệm?

Phó: Không thể trả lời.

Cố: Có muốn làm trên bàn giải phẫu từ thi à?

Thập Nhị:.....

Cận: Có, đạo cụ ư, cô đoán xem.

Thập Nhị (Tối phải mặc tác giả, để sau này mấy người đừng hòng tính phúc nữa!!!!)

23, Thập Nhị: Vị trí mẫn cảm nhất của đối phương là ở đâu?

Phó: Cố.

Nguyễn: Vị trí sau tai, lúc hôn anh ấy sẽ cười.

Cố: Là một pháp y chuyên nghiệp, sẽ tận lực khai thác các điểm mẫn cảm của cô ấy.

Thập Nhị: Hình như có gì đó sai sai??? Thôi kệ, người tiếp theo.

Cận: Cô ấy còn nhỏ, tôi có thời gian từ từ khám phá, về phần vị trí mẫn cảm nhất, cô không cần biết.

24, Thập Nhị: Hahaha được, tiếp theo chúng ta nói về đề tài mới mẻ chút, nếu như đối phương tặng bạn một món quà, bạn hi vọng nhất món quà nào?

Phó: Cô ấy.

Nguyễn: Chỉ cần là quà anh ấy tặng.

Cố: Cô ấy.

Niếp: Muốn anh ấy vui.

Ôn: Tôi muốn sao trên trời.....Ý, không đúng, anh ấy đã tặng tôi rồi (che mặt)

25, Thập Nhị: Xem ra các vị nam chính rất dạn dĩ nhỉ, câu hỏi tiếp theo: Cảm thấy tật xấu của mình là gì?

Phó: Không kịp thời giải thích cho cô ấy, làm này sinh hiểu lầm.

Cố: Tôi có tật xấu sao?

Cận: Nếu như quá chiều chuộng cũng là tật xấu, vậy đó chính là tôi quá nuông chiều cô ấy.

26, Thập Nhị: Thời gian hôm nay không còn sớm, phỏng vấn tới đây xin hết, lần sau có thể tiếp tục phỏng vấn các vị không?

Tất cả nam chính: Tôi từ chối.

Nguyễn: Có thể chứ.

Niếp: Lần sau dẫn Phó Khiêm và Dược Nhi đến chơi nhé.

Ôn: Tốt nhất là cùng dẫn cả Hứa Hi tới.

Thập Nhị: Dược rồi, tung hoa kết thúc, mong lần sau gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Phương Đường Tiên Sinh Thân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.